The Spiral Path
Mary Jo Putney
Copyright © 2009 Mary Jo Putney
4?
Lira®
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro
Revelaţia
Mary Jo Putney
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Hidor
Tehnoredactare şi prepress: Marin Popa
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României PUTNEY, JO MARY
Revelaţia / Mary Jo Putney; trad.: Graal Soft.
- Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978-606-741-488-2
I. Graal Soft (Bucureşti) (trad.)
811.111(73)-31=135.1
Revelaţia
/
Traducere din limba engleză
Bianca Paulevici

Era al naibii de greu să fii sex-simbol. Kenzie Scott se întoarse acasă de la alergarea de dimineaţă pe plajă gâfâind ca un cal de curse şi leoarcă de transpiraţie. Uneori se simţea euforic. Alteori, sportul i se părea o adevărată tortură, aşa cum se întâmpla şi acum.
Ajutorul lui bun la toate, Ramon, îi dădu un pahar cu suc rece, fără să spună ceva, apoi se întoarse în bucătărie. Kenzie se trânti pe canapea în sufragerie, sorbi din băutură şi privi valurile care se rostogoleau spre plajă. Uneori avea impresia că s-ar fi putut uita o veşnicie la apa mării. Val după val, la nesfârşit. O pace hipnotică, lipsită de griji. Avea de făcut câteva zeci de lucruri, dar nu avea chef de nimic, aşa că luă la întâmplare o casetă video din teancul de pe măsuţă. Se apropia momentul votării pentru premiile Oscar, aşa că studiourile îi asaltau pe membrii Academiei cu filmări ale producţiilor nominalizate neieşite încă pe piaţă. Se uită la carcasă. Home Free, cu o nominalizată la „Cea mai bună actriţă în rol secundar", Raine Marlowe. Auzise lucruri bune despre Raine Marlowe, dar nu văzuse nici un film cu ea. Introduse caseta în videocase- tofon, după care se întoarse pe canapea, cu telecomanda în mână. Simţi un fior uşor de anticipaţie când începu genericul. Dragostea lui oarbă pentru filme nu îl părăsise niciodată. Cele mai frumoase amintiri din copilăria lui aveau legătură cu orele pe care le petrecuse fascinat în întunericul sigur al sălilor de cinematograf. Chiar dacă i se păruse de-a dreptul imposibil să devină actor, reuşise totuşi să o facă. Pe parcurs, învăţase despre abilităţile
complexe necesare în industria filmului, dar nu pierduse niciodată acel sentiment de uimire pe care filmele reuşeau întotdeauna să i-l stârnească.
Home Free, o dramă de familie cu buget redus care avusese un succes neaşteptat, tocmai devenea interesant, când îi sună telefonul. Asistentul lui, Josh, nu ar fi

redirecţionat apelul către el dacă nu ar fi fost ceva important, aşa că Kenzie opri sonorul şi ridică receptorul. Managerul lui, Seth Cowan, spuse:

- ’Neaţa, Kenzie. Te-ai uitat la vreunul dintre scenariile pe care ţi le-am trimis?

- M-am uitat la ele, şi ele la mine. Şi cam atât, momentan.

- Nu mai contează. Tocmai m-au sunat în legătură cu un rol la care aş vrea să te gândeşti foarte bine. Ai auzit că se face o versiunea nouă a The Scarlet PimpemeU

- Vag. Chiar dacă lui Kenzie îi plăcuse întotdeauna povestea lui Sir Percy Blakeney, care se prefăcea a fi un filfizon, în timp ce îşi risca viaţa ca să salveze aristocraţi francezi de la ghilotină, momentan îl interesau mai mult personajele mute de pe televizorul lui cu ecran mare. Pimpernel este una dintre cele mai grozave aventuri nemuritoare, dar nu cred că o versiune nouă ar reuşi să o depăşească pe cea cu Anthony Andrews şi Jane Seymour. Şi de ce vor să mai facă o versiune?

- în primul rând, va fi un film artistic de lung metraj, nu un film de televiziune. Şi are un scenariu grozav, la fel de bun ca versiunea cu Andrews-Seymour. Seth făcu o pauză, pentru un plus de dramatism. în plus, Jim Gomoîko îl regizează şi vrea să includă şi scene de dragoste, care lipseau din versiunile anterioare.

Kenzie îşi dădu ochii peste cap.

- Sexul nu îmbunătăţeşte în mod automat un film.

- în cazul acesta, adaugă complexitate relaţiei. La urma urmei, Sir Percy şi Marguerite sunt căsătoriţi. Dacă se subliniază şi legătura fizică dintre ei, durerea provocată de despărţire şi de neîncredere va fi mult mai intensă.

- Ai dreptate.

- în plus, dramele de epocă sunt grozave, şi ar fi o schimbare bine-venită pentru tine. Ai putea să fii deopotrivă elegant, romantic şi desprins din secolul al optsprezecelea. Seth încheie spunându-i numele producătorului, al directorului de imagine şi pe ale celorlalţi implicaţi în producţie. Toţi celebri în domeniu. Şi chiar te vor pentru rolul lui Pimpemel.

- Toată lumea mă vrea, spuse Kenzie sec. Pe vremea când îşi ducea veacul în săli de teatru britanice înnegrite de fum, visând să facă filme, nu ştiuse cât de epuizant era să te bucuri de succes. Dar, ai dreptate, ar putea fi o schimbare drăguţă. Pe cine vor în rolul lui Marguerite?
în timp ce Seth îi enumeră câteva nume ale unor actriţe tinere foarte cunoscute, Kenzie se uită la o scenă în care o maşină uzată lua curba, intrând în prim-plan. Fiica rătăcitoare a familiei se întorcea acasă. Camera se focaliză pe o pereche de picioare superbe, după care urcă uşor, dezvăluind o siluetă slabă. Hainele îi era puţin largi, iar părul castaniu strâns la spate...
Kenzie icni când camera ajunse la chipul fetei. Trebuia să fie Raine Marlowe. Avea un aer de starletă şi domina foarte uşor ecranul, chiar şi în costumul ei ponosit.
Oare de ce i se părea atât de captivantă? Nu era o frumuseţe ieşită din comun, deşi avea un chip fotogenic. Dar frumuseţea lipsită de orice altceva era un lucru plictisitor de obişnuit la Hollywood. Prezenţa lui Raine Marlowe avea ceva mai rar, o calitate care îţi mergea la suflet - şi i-ar fi mers şi lui la suflet, dacă ar fi avut unul. Un amestec de inteligenţă acerbă, sinceritate şi vulnerabilitate dureroasă. Ar fi vrut să o poată scoate din ecran şi să poarte o conversaţie cu ea. Ar fi vrut să se plimbe cu ea pe nisipul de pe ţărmul Pacificului. Ar fi vrut...
- Kenzie, ai auzit vreun cuvânt din ce-am spus în ultimele cinci minute? întrebă Seth.
O urmări cu privirea pe Raine, care străbătea o stradă cu aspect neîngrijit, îndreptându-se spre o întâlnire de familie despre care ştia că avea să fie dureroasă. Atrăgea privirile chiar şi cu spatele la cameră. în fiecare pas al ei se puteau vedea teamă şi hotărâre.
- Ţin morţiş să joc rolul lui Pimpemel, sunt dispuşi să plătească o sumă de bani indecentă pentru asta şi crezi că ar trebui să accept rolul.
Seth râse.
- într-o bună zi, va trebui să îmi arăţi cum reuşeşti să ştii exact ce se întâmplă chiar dacă pari cu capul în nori. Dacă te interesează, îţi trimit scenariul. E al naibii de bun.

Kenzie privi cum femeia încordată dispare întro clădire dărăpănată.
- Spune-le celor de la Pimpemel că mă voi gândi să accept rolul dacă Raine Marlowe o interpretează pe Marguerite.
Seth ezită.
- Nu ştiu ce să zic, Kenzie. Căutau actriţe engleze, în plus, Gomolko vrea să existe o atracţie specială între cele două personaje principale.
Camera se apropie pentru un prim-plan când Raine Marlowe se opri în faţa unui apartament Era încântătoare.
- Cred că ne vom descurca la partea cu atracţia, spuse Kenzie gânditor. Dacă mă vor, să o ia pe domnişoara Marlowe. Dacă preferă pe altcineva în rolul lui Marguerite, sunt sigur că sunt mulţi alţi actori care se vor descurca foarte bine în rolul lui Sir Percy Blakeney.
După o scurtă pauză, Seth spuse:
- Se zice că e o actriţă bună, aşa că ar trebui să se descurce cu accentul. Şi e destul de nouă pe piaţă, deci s-ar putea să accepte un salariu mic. O să le transmit.
Procesul de negociere începuse.
- Mulţumesc.
Kenzie închise telefonul şi pomi din nou sunetul la Home Free. Vocea lui Raine Marlowe era exact aşa cum ar fi trebuit să fie: un instrument flexibil plin de speranţă intensă, în timp ce îşi salută mama pe care nu o mai văzuse de ani de zile. Tonul dulce al vocii ei îl învălui ca aroma de ciocolată cu brandy, întipărindu-i-se în minte şi în suflet Avea să fie o Marguerite pe cinste.
Deci versiunea aceasta din The Scarlet Pimpemel avea să includă mai multe scene intime?
Era foarte util să ai influenţă la Hollywood.
ACTUL I
Pregătirea scenei

capitolul 1
Broad Beach, California Spring, în prezent

Problema cu realitatea era că era atât de-al naibii de reală. Lui Raine Marlowe îi chiorăi stomacul în timp ce tastă codul de securitate în panoul de control al porţilor private de la vila de pe plajă. Dacă Kenzie schimbase codurile, trebuia să scornească un alt plan.
Nu că soţul ei ar fi avut motive să fie paranoic în privinţa ei. Separarea lor fusese îngrozitor de civilizată. Fără dispute cu privire la proprietăţi, un divorţ simplu fără acuzaţii, care ar fi trebuit să se finalizeze în câteva luni. Tabloidele fuseseră nevoite să inventeze citate, ca să facă povestea lor mai interesantă.
Se auziră motoarele, şi porţile de fier se deschiseră. Intră cu Lexusul pe proprietate şi respiră uşurată. Trecuse de primul şi cel mai uşor obstacol.
Parcă în faţa casei mari şi coborî din maşină. Chiar şi pentru o actriţă profesionistă, interpretarea pe care urma să o dea avea să fie groaznic de dificilă.
Străbătu cărarea amenajată şi se pregăti pentru întâl-nirea care avea să urmeze. îşi alesese cu grijă costumaţia: o geantă de umăr de mărimea unui diplomat şi un costum Armâni negru care să sublinieze seriozitatea intenţiilor ei, cu un decolteu discret care să arate că era totuşi femeie.
Se opri pe scările din faţa casei, paralizată în mod ne-aşteptat de valurile care se rostogoliră pe ţărm. Sunetul senzual îi aminti de nopţile pe care le petrecuseră ea şi Kenzie în pat. Chiar dacă îi lipseau cu disperare partidele de sex, îi lipseau şi mai mult discuţiile cu el. In liniştea nopţii, orice urmă de faimă, de competiţie sau de reporteri de tabloid obişnuia să dispară. Şi rămâneau doar ei doi - un bărbat şi o femeie care se ţineau de
mână şi vorbeau fără grabă despre cum îşi petrecuseră zilele, despre slujba pe care o iubeau foarte mult, despre cât de dor le era unul de celălalt în timpul perioadelor frecvente în care stăteau despărţiţi.
Se întrebă cu detaşare cât timp avea să mai fie atât de sfâşietoare durerea pe care o simţea. Se gândi că, în timp, chinul şi sentimentul de pierdere care îi făcea stomacul să i se strângă aveau să se estompeze, pentru că nimeni nu putea trăi cu atâta suferinţă. Dar nu avea să aibă parte de

uşurare prea curând, mai ales dacă Kenzie avea să fie de acord cu propunerea ei.
Hotărâtă, tastă codul ca să descuie uşa de la intrare. Nici acesta nu fusese schimbat.
Intră în hol şi verifică imediat panoul de securitate discret ascuns. Nu era armat. Kenzie uita mai tot timpul să acţioneze sistemul când era acasă. Se întrebase uneori dacă nu cumva ajunsese să se creadă invulnerabil din pricina rolurilor pe care le jucase, în care decima armate întregi de răufăcători şi scăpa doar cu câteva vânătăi şi nişte răni mai adânci atent plasate.
Era duminică dimineaţa devreme, aşa că în casă era linişte. Cuplul de filipinezi care locuia într-o căsuţă se-parată şi avea grijă de casă şi de ocupantul ei erau la misă, dar Kenzie ar fi trebuit să fie acasă. Reuşise să îi afle programul de la asistentul lui, Josh Burke, care o plăcuse dintotdeauna. Din moment ce soţul ei se afla în stadiul final al filmărilor la un film de acţiune epuizant, plănuia să petreacă o zi în linişte, acasă. Se potrivea perfect scopurilor ei.
- Kenzie?
Nu primi nici un răspuns. Se uită în bucătăria spaţioasă. Podeaua şi peretele acoperit cu gresie îi confereau un aer de vilă toscană. Era goală, şi nu se vedea nici un semn cum că soţul ei şi-ar fi pregătit micul dejun acolo.
Nu era nici în sufragerie, nici în sala de sport de la parter. La naiba! Probabil că încă dormea.
Rainey speră din toată inima că avea să îl găsească singur şi începu să urce scările spiralate. Arhitectura casei era contemporană, proiectată să capteze lumina solară şi să profite de faţada ei superbă, năucitor de scumpă, care dădea spre mare. Kenzie avea de ceva vreme casa când ei doi se căsătoriseră, iar ea se bucurase să se mute la el. Lui Kenzie îi plăcea foarte mult marea. în clipele mai fanteziste, Rainey se întrebase dacă nu cumva era o selkie, o creatură celtică legendară care locuia în ocean, sub formă de focă, şi pe pământ ca bărbat misterios, periculos de atrăgător. Aşa s-ar fi explicat, cu siguranţă, multe

lucruri, cum ar fi faptul că uneori avea impresia că ea şi Kenzie proveneau de pe planete diferite.
Oare lucrurile ar fi stat altfel dacă ar fi cumpărat o casă nouă împreună şi ar fi pornit pe picior de egalitate? Probabil că nu. Kenzie o încurajase să redecoreze, ca să se simtă şi ea acasă. Se simţiseră bine alegând covoare şi mobilier...
La naiba! Când avea să nu se mai gândească la ei ca la un cuplu? îşi aminti că trecuseră doar câteva luni de când mariajul lor se destrămase, aşa că accesele de nevroză erau justificate. Se îndreptă spre dormitorul principal. Stomacul i se strângea mai tare la fiecare pas. Se gândi să o ia la sănătoasa şi să îl contacteze pe Kenzie prin Seth Cowan, dar managerul lui nu ar fi fost de acord ca Kenzie să accepte ceea ce voia ea să-i propună. Trebuia să rişte o întâlnire personală cu el dacă voia să aibă o şansă cât de mică să obţină ce-şi dorea.
Bătu la uşa dormitorului, dar nu primi nici un răspuns. îşi luă inima în dinţi şi deschise uşa.
Respiră uşurată când îl văzu pe Kenzie întins în pat. Singur. La cum îl urmăreau femeile, ar fi fost foarte posibil să îl găsească în pat cu vreo studentă la film nerăbdătoare sau cu vreo vedetă ambiţioasă, iar Rainey nu ar fi avut nici un drept să se plângă. Trecuseră luni de zile, actele de divorţ îşi croiau drum prin tribunale şi nici unul dintre ei nu pretinsese vreodată că l-ar iubi pe celălalt.
Intră în dormitor, tropăind pe podeaua acoperită cu gresie spaniolă. Kenzie deschise ochii. în pofida faptului că o recunoscu numaidecât şi că în ochii lui verzi se putea citi precauţie, nu i se clinti nici un muşchi pe chip. Rămase pur şi simplu nemişcat, ca un leu.
- Bună dimineaţa, Rainey.
„Atât de-al naibii de civilizat", se gândi ea.
Rainey păstră distanţa şi-i spuse:
- îmi pare rău că te deranjez atât de devreme, dar am o propunere de afaceri pentru tine.
Kenzie se ridică şi se sprijini de tăblia patului, gol până la talie. Părul brunet îi era ciufulit şi răvăşit la modul senzual; orice stilist ar fi fost mândru de el.

- Serios? Despre ce e vorba?
Trebuia să discute cu el gol. La o adică, făcuse şi lucruri mai ciudate. începu să se plimbe încolo şi încoace prin dormitorul mare, cu paşi mici şi repezi ce îi trădau tensiunea.
- Ştii că am tot lucrat la un scenariu.
- Era destul de greu să nu observ toate foile alea galbene liniate pe care le-ai consumat în rulota ta, spuse el sec. L-ai terminat?
- E gata, şi aproape a trecut de preproducţie. Se implicase complet în proiect, într-o încercare disperată de-a alunga durerea. Cheltuise orice bănuţ în plus ca să pună bazele unei companii de producţie pentru lucrările preliminare. Am stabilit aproape toată distribuţia şi echipa şi am elaborat un pachet de finanţare. Dacă fac rost de o vedetă care să aducă garantat profit, o să primesc undă verde.
- Presupun că aici intru eu în scenă.
- Semnătura ta pe o scrisoare de intenţie mi-ar aduce finanţarea, îi spuse ea direct. Am auzit că s-a renunţat la următorul tău film, aşa că ai timp liber, şi Dumnezeu ştie că îţi place să lucrezi.
Fusese una dintre problemele pe care le avuseseră în timpul mariajului. In pofida atitudinii lui relaxate, Kenzie era dependent de muncă.
- Mă îndoiesc că îţi permiţi să mă angajezi. Ce buget ai pentru film?
- Bugetul total e de aproximativ jumătate din salariul pe^ care îl primeşti pentru filmul la care lucrezi acum. îşi trecu palmele umede peste fustă. Chiar dacă nu îmi permit să te plătesc atât cât ceri tu de obicei, am făcut rost de un milion de dolari pentru salariu, plus o
parte importantă din profit. Dacă filmul are câtuşi de puţin succes, o să ieşi foarte bine din asta. Mult mai bine ca ea îşi dădu Rainey seama. Nu ţi-ar strica nici ţie să lucrezi la un film micuţ de genul acesta. Oamenii vor şti că de fapt îţi ajuţi fosta soţie. Adăugă pe un ton sardonic: Asta o să-ţi accentueze imaginea de tip drăguţ.
- Deci o să câştig bani şi, în plus, o să par un adevărat gentleman, spuse el, deloc impresionat. Nu am nevoie de

nici una dintre ele, iar dezavantajele de-a lucra cu tine depăşesc cu mult avantajele.
Ea îl privi direct în ochi.
- Eşti perfect pentru rolul acesta, Kenzie. Şi e genul de rol pentru care se câştigă Oscaruri.
Kenzie nici măcar nu clipi, dar Rainey îi captase atenţia. După un moment lung de tăcere, el spuse:
- Hai să discutăm despre asta în sala de sport. încă mai ai câteva treninguri pe acolo.
Era nevoită să continue să încerce să îl convingă în timp ce făcea exerciţii pentru picioare şi bicepşi? Ei bine, dacă asta trebuia să facă...
- în regulă. Mi-ar prinde bine nişte mişcare.
Plecă înainte ca el să se dea jos din pat, neputând suporta intimitatea faptului de a-l vedea gol. în drum spre sala de sport, se întrebă pentru a mia oară dacă mariajul lor chiar fusese real. La momentul respectiv, se simţise aproape de el, în pofida lucrurilor nediscutate şi a declaraţiilor nefăcute. Reuşiseră să treacă peste faptul că erau vedete de cinema.
Şi totuşi, chiar şi în momentele lor cele mai intime, nu îl înţelesese niciodată cu adevărat pe Kenzie. Şi acum era la fel de misterios ca atunci când se cunoscuseră. Ba poate chiar mai mult decât atunci.
Rainey fusese în al nouălea cer când o sunase agentul ei să îi ceară să dea o audiţie pentru rolul lui Marguerite St. Just din The Scarlet Pimpemel. Chiar dacă îi plăcea să joace în filme mici, excentrice şi îşi construise o carieră decentă cu ajutorul lor, Pimpemel era un film de anvergură: buget mare, nume mari şi o poveste clasică pe cinste.
Citise şi răscitise scenariul zile întregi înainte de au-diţie, până ştia precis cine era Marguerite. îşi rezervase chiar şi şedinţe cu un antrenor de dialecte, care să o ajute să creeze un accent francez încântător, şi un antrenor de mişcări, să o înveţe să facă plecăciuni şi să danseze ca în secolul al XVUl-lea.
în clipa când ajunsese la studio, una dintre cele mai în vogă tinere vedete de la Hollywood ieşea din sala de au-diţii. Ei bine, nu se aşteptase să fie o competiţie uşoară.

Aşa cum se întâmpla mereu în astfel de ocazii, încă-perea era plină de oameni care o evaluau ca pe o bucată de friptură prea făcută. îi recunoscuse pe regizorul filmului, pe doi producători, pe un director de casting celebru şi pe vreo şase directori de studio.
Regizorul, Jim Gomolko, arăta de parcă muşcase din ceva acru când îi ceruse să înceapă cu scena de probă. Dar venise pregătită. Purta o rochie lejeră, cu un aer de epocă, făcuse o plecăciune elegantă în faţa directorilor executivi şi le mulţumise cu un accent francez bine exersat pentru că o luaseră în calcul.
Un asistent inexpresiv îi răspundea, în timp ce ea juca scena în care Marguerite îl întâlneşte pentru prima dată pe Sir Percy. începuse scena cu calm, căci cea mai cunoscută actriţă din Paris, Marguerite, era obişnuită ca bărbaţii să urmărească doar să se culce cu ea. învăţase să-i ţină la distanţă pe admiratori.
Şi totuşi, englezul acesta avea ceva aparte, un fel de duritate în spatele manierelor lui indiferente şi a isteţimii lui primejdioase. Pe măsură ce scena se derula, îşi dăduse seama că avea de-a face cu un bărbat de o profunzime surprinzătoare şi cu pasiuni nebănuite, unul care ar fi putut să intrige orice femeie...
Când terminase de interpretat, directorii executivi încuviinţaseră. Gomolko spusese:
- Aş vrea să interpretezi din nou, dar cu altcineva, domnişoară Marlowe.
Unul dintre tipii îmbrăcaţi la costum vorbi la mobil, şi, cinci minute mai târziu, Kenzie Scott intrase fără grabă în sală. Lui Rainey i se tăiase răsuflarea din pricina entuziasmului. Chiar dacă se zvonise că Scott avea să joace în Pimpemel, agentul ei îi spusese că încă nu bătuseră palma.
Rainey sperase să fie aşa, pentru că era o admiratoare înfocată a muncii lui Kenzie Scott. Ei bine, şi a lui personal. La urma urmei, doar om era şi ea. Dar îi respecta şi mai mult modul de a interpreta. Chiar dacă prefera filmele lui de început, dinainte să devină o vedetă de cinema importantă, trebuia să admită că el reuşea totuşi să confere

profunzime şi nuanţă chiar şi celor mai macho roluri de acţiune ale lui.
Kenzie o privi din partea cealaltă a sălii de parcă ar fi fost cea mai fascinantă şi mai de dorit femeie pe care o văzuse vreodată. Fiecare celulă din corpul ei părea su-rescitată. înalt, brunet şi charismatic, era aproape supra-natural de arătos. Deseori era menţionat în aceeaşi frază cu Cary Grant, şi nu doar datorită trăsăturilor lui cizelate şi a gropiţei din bărbie. Adevărata asemănare dintre cei doi consta în şarmul britanic aristocratic şi degajat. Pe ecran, putea proiecta forţă, inteligenţă, isteţime, vulnerabilitate, toate în acelaşi timp, dacă aşa cerea rolul. Toate aceste calităţi erau izbitor de intense când îl vedeai în persoană. Kenzie făcuse o plecăciune, ca un gentleman perfect din epoca georgiană, în pofida pantalonilor scurţi kaki şi a tricoului cu care era îmbrăcat.
- Mademoiselle St. Just, interpretarea dumitale din seara aceasta a fost genială.
Rainey îşi dăduse seama cu regret că admiraţia pe care o vedea în ochii lui verzi uimitori se datora faptului că îşi juca deja rolul. Din moment ce recita din memorie, intrase şi ea în pielea lui Marguerite. Azvârlise nepăsătoare scenariul peste umăr, rugându-se să îşi amintească toate replicile.
îi răspunsese cu ardoare lui Sir Percy, pe care Kenzie îl interpreta fascinant de bine, şi nu cu calm, aşa cum făcuse la prima interpretare. Proveneau din ţări diferite şi aveau moduri de viaţă diferite. Fiind o fiică loială a Franţei, fusese învăţată să dispreţuiască aristocraţii pasivi precum cel cu care avea de-a face acum, şi, în plus, actriţă fiind, era o femeie cu care bărbaţii voiau să se culce, nu să se căsătorească. Cu toate acestea, amândoi erau prinşi intr-o atracţie arzătoare, imposibil de negat, oricât de mult i-ar fi costat.
La sfârşitul scenei, directorii executivi stăteau în pi-cioare. Unul dintre producători bombănise:
- Hristoase, cine-ar fi ştiut că e atât de sexy?
Gomolko avea o expresie îndurerată.

- Aveai dreptate, Kenzie, chiar e Marguerite. S-a făcut! Batem palma. Vrei rolul, domnişoară Marlowe?
-Da!
- îl voi contacta numaidecât pe agentul tău, să stabilim detaliile.
Rainey bâlbâise nişte mulţumiri, după care cei din sală începuseră să vorbească entuziasmaţi, permiţân- du-le ei şi lui Kenzie să discute mai în privat. Acum, că nu mai jucau un rol, se simţea timidă în compania lui. îşi amintise apoi că în scurt timp aveau să se rostogolească în pat împreună, aşa că întrebase:
- Ce-a vrut Gomolko să spună cu „s-a făcut"?
El zâmbise, pielea lui bronzată strângându-i-se în pliuri în jurul ochilor.
- l-am spus că accept rolul doar dacă te distribuie pe tine în rolul lui Marguerite.
Nu era de mirare că regizorul o privise îndoielnic: se temuse că avea să fie nevoit să aleagă între actorul pe care îl voia şi o actriţă pe care nu o dorea.
- înseamnă că trebuie să îţi mulţumesc. De ce m-ai vrut pe mine neapărat? Nici măcar nu ne-am cunoscut până acum.
- Ţi-am urmărit majoritatea filmelor şi am ştiut că erai perfectă pentru rolul lui Marguerite.
Ea mormăise.
- Te rog, spune-mi că nu ai văzut Biker Babes from Hell.
El râsese.
- Filmul acela a dovedit că poţi face faţă laturii aventuroase a lui Marguerite. Dar eram deja convins oricum. Ar fi trebuit să câştigi Oscarul pentru Home Free.
Ea se gândi cu melancolie la ceremonia de decernare a premiilor. Să îmbrace o rochie mortală şi să nu pară câtuşi de puţin dezamăgită că nu câştigase reprezentase- ră o grea încercare pentru talentul ei actoricesc.
- Actriţele nominalizate au fost foarte bune.
- Tu ai fost cea mai bună. îi atinsese cu blândeţe părul. Nuanţa aceasta roşie-aurie e culoarea ta naturală?
Ea se înfiorase şi aproape că i se tăiase răsuflarea.

- Da, dar de obicei joc brunete lipsite de strălucire.
- A venit momentul să joci o femeie versată şi fascinantă, Raine.
- Apropiaţii îmi spun Rainey.

El îi repetase numele, cu voce gravă şi frumoasă. Urmase cursurile la Academia Regală de Arte Dramatice - RADA - din Londra, ceea ce îi conferea un avantaj nedrept, se gândise ea, uşor buimacă. Nu cu mult timp în urmă, fusese Sir Percy privind-o admirator pe Marguerite, dar expresia de pe chipul lui în acel moment îi dăduse de înţeles că nu insistase ca ea să joace în film doar datorită talentului ei actoricesc.

Fie! Reuşise prin disciplină şi muncă asiduă, nu iro- sindu-şi timpul având aventuri amoroase cu persoane ce-lebre, să ajungă în rubricile de bârfe mondene. Dar nu merita să trăieşti fără un pic de nechibzuinţă în viaţă. Kenzie Scott era superb, plăcut, iar atracţia dintre ei aproa-pe că sfârâia ca un curent de înaltă tensiune. Dacă era să se înfiripeze ceva între ei, avea să fie de comun acord.

Viaţa ar fi fost mult mai simplă dacă el şi-ar fi dorit doar o aventură...

capitolul 2

Kenzie îşi făcea încălzirea în sala de sport, în timp ce Rainey se schimba în vestiar. Era nebun pentru că îi asculta propunerea, dar, când dăduse buzna în dormitorul lui, calmă ca o regină de gheaţă, fusese copleşit de o asemenea dorinţă, încât ar fi acceptat orice doar ca să o mai ţină lângă el.

Kenzie era pe bicicleta eliptică atunci când Rainey i se alătură. Era periculos de atrăgătoare: părul de culoarea piersicii îi era prins la spate, iar bluza verde mulată şi pantalonii strâmţi îi scoteau în evidenţă fiecare părticică a siluetei ei zvelte, elegant proporţionată şi bine tonifiată. Făcuseră sport împreună de nenumărate ori în ultimii trei ani. Corpul unui actor era o unealtă de exprimare de bază, şi întreţinerea lui necesita o muncă asiduă. Programul lui de fitness istovitor fusese mult mai distractiv când Rainey exersase împreună cu el, luându-l peste picior, discutând despre ştirile zilei şi îmbunătăţind priveliştea. Ocazional,

renunţaseră la orice urmă de disciplină şi se istoviseră altfel, tachinându-se şi râzând până sfârşeau încolăciţi, transpiraţi şi relaxaţi.
Când Rainey începu să îşi facă încălzirea, el zise:
- Spune-mi despre film.
- Se bazează pe un roman victorian obscur de care m-am îndrăgostit cu ani de zile în urmă. Se aplecă şi atinse podeaua cu palmele. The Centurion a fost scris de un individ pe nume George Sherbourne, fost ofiţer de armată în locuri ciudate din Imperiul Britanic. A fost considerat un roman prea intens când s-a publicat, ba chiar trădător, aşa că nu a devenit prea cunoscut.
- Despre ce e cartea?
- Tortură, vină şi disperare. Preţul cel mare cerut de im-periu pentru soldaţii care îi fac treburile murdare în locuri îndepărtate, periculoase. Puterea izbăvitoare a dragostei.
- Care-i firul narativ?
Se aşeză, apoi îşi prinse gleznele şi îşi puse fruntea pe genunchi, întinzându-se uşor.
- John Randall e căpitan în armata britanică, în anii 1870. E genul de erou clasic: puternic, cât se poate de încrezător în sine, puţin arogant. Un individ de treabă, dar un gânditor nu prea profund. în timpul unei permisii, se îndrăgosteşte de o tânără din vecini, Sarah Masterson. Din moment ce e cea mai drăguţă fată din zonă, evident că are impresia că o merită, iar ea e fascinată de el. Se logodesc, iar el promite să renunţe la armată şi să adopte viaţa unui gentleman moşier după o ultimă campanie în Africa de Nord.
- Şi unde intervin tortura, vina şi disperarea?
Rainey se ridică şi se duse în vestiar, întorcându-se imediat cu un scenariu.
- Poţi citi chiar tu. Pe scurt, Randall e prins de rebeli arabi, în timpul unui atac în care toţi oamenii lui sunt ucişi. Este bătut şi abuzat, şi, în cele din urmă, eliberat, dar cu sufletul frânt.
în mod ironic, continuă ea, Anglia caută un motiv de bucurie în toiul unei campanii eşuate, aşa că este primit ca

un erou când se întoarce acasă. în timp ce Randall moare încet pe dinăuntru, lumea îl priveşte ca pe o celebritate, este prezentat reginei, şi, în general, tratat precum cel mai grozav lucru de la inventarea pâinii feliate încoace. Nimeni nu vrea să audă ce s-a întâmplat de fapt, şi, în plus, el nu poate vorbi despre asta.
Kenzie recunoscu sentimentul. Era un personaj pe care îl putea înţelege.
- Presupun că lucrurile se înrăutăţesc înainte să ia o turnură spre mai bine.
Rainey apucă greutăţi de mână şi începu să facă exerciţii pentru biceps.
- Nu vrea să se însoare cu Sarah pentru că se simte întinat şi nedemn, dar lucrurile se precipită şi, până să se dezmeticească, se trezeşte în faţa altarului. Căsnicia lor începe într-un mod dezastruos, continuă ea, dar, chiar dacă Sarah este tânără şi foarte naivă, nu e proastă şi îl iubeşte cu adevărat. Treptat, îşi dă seama ce anume îl chinuieşte pe soţul ei, iar dragostea ei îl trage înapoi de pe marginea pierzaniei. în cele din urmă, fata lasă totul în urmă şi îl însoţeşte în Australia, unde pot lua viaţa de la capăt, într-un loc cu mai puţine reguli şi aşteptări de la familie.
Kenzie se încruntă şi se uită pe fereastră, unde îl văzu pe un vecin, o celebritate, plimbându-se pe ţărm cu doi câini golden retriever. Chiar dacă proiectul lui Rainey reprezenta o schimbare interesantă de la rolurile eroice

obişnuite pe care le juca, ar fi fost cumplit să facă un film împreună, iar povestea aceasta, cu precădere, ar fi putut atinge o coardă prea sensibilă.
- Sincer, nu ai nevoie de mine. Sunt mulţi actori care ar putea interpreta foarte bine rolul.
- M-am gândit la tine când am scris scenariul. John Randall trece printr-o gamă incredibilă de emoţii, de la aroganţă la disperare şi speranţă, şi nu îmi vine în minte nici un alt actor care le-ar putea interpreta la fel de bine ca tine. Continuă pe un ton convingător: O să ai posibilitatea să mai lucrezi nişte „muşchi11 actoriceşti pe care nu i-ai

mai folosit de ani de zile. Ai devenit cam neliniştit de la atâtea thrillere cu buget mare. Este şansa ta să faci ceva diferit şi să le dai peste nas câtorva critici.
Viitoarea lui fostă soţie ştia ce momeală să folosească. Era o mare admiratoare a muncii lui, pretinzând că făcea ca actoria să pară prea uşoară, motiv pentru care tot timpul îi sufla altcineva premiile. Poate că avea dreptate, şi, chiar dacă nu avea nevoie de un Oscar, era îndeajuns de uman cât să-şi dorească să fie considerat şi un actor bun, nu doar unul de succes.
- Tu o vei interpreta pe Sarah?
Ea se înfioră teatral.
- Nici vorbă. Trebuie să fie dureros de tânără şi de inocentă. N-am fost niciodată atât de tânără.
- Poate că nu în viaţa personală, dar ai putea să pari de nouăsprezece ani, cu lumina şi machiajul potrivite.
- Am convins deja o tânără actriţă engleză, Jane Stackpole, să o joace pe Sarah. Eu voi fi foarte ocupată cu regizatul.
- Regizatul este o ambiţie populară.
Chiar dacă o spusese pe un ton neutru, ea reacţiona vehement, punând jos greutăţile,IndreptAndiMC cu paşi imul sote li-tensită ui privitul spre ocean.
tremură, pentru o clipă doar. Vreau să spun această poveste, acum, şi am nevoie de tine pentru asta.
îşi ţinea spatele drept, rigid, semn că îi era foarte greu să-i ceară ajutorul.
- Cine mai e implicat? întrebă el.
- Marcus Gordon va fi producătorul executiv.
- Impresionant. Dacă se bagă el, n-ar trebui să ai probleme cu finanţarea.
Ea îşi împreună mâinile.
- I-am fost mereu dragă, dar e om de afaceri în primul rând. Chiar dacă e de părere că scenariul e grozav şi că probabil o să mă descurc cât de cât la regizat, vrea o vedetă ca tine care să joace în film, ca să se asigure că producţia îşi va scoate măcar investiţia.
O privi, şi în mintea lui se declanşă alarma. Ar fi fost o idee foarte proastă să accepte să joace în film. Aveau să fie unul

lângă celălalt în fiecare minut din zi. Erau şanse mari să ajungă din nou în pat, ceea ce ar fi însemnat o altă despărţire chinuitoare la sfârşitul filmărilor. Avea să fie tentat să uite de raţiune şi să încerce să o recâştige, iar ei probabil că avea să îi vină să îl strângă de gât, mai ales când avea să facă dragoste, cinematic, ni tânăra şi „suculenta" Sarah.
Dar nu putea să-i reziste lui Rainey. Voinţa ei, de o claritate feroce, îl atrăsese de când o văzuse prima dată pe ecran. Avea visuri şi pasiuni şi era dispusă să mun- t cască pentru a şi le îndeplini.
Si el muncise din greu şi îi luase mult timp să ajungă să se bucure de succes, dar nu avusese niciodată un si op bine definit, ca Rainey. Dimpotrivă, mai degrabă fugise de viitţă. El mai degrabă curgea prin viaţă, în timp ce Rainey ardea prin ea. Erau personalităţi complementare şi, împreună, creau un abur fierbinte, periculos. In adâncul inimii, ştia că le era mal bine despărţiţi, dar fi făcut-o să se răzgândească. 1 se oferea ocazia de-a mai lucra la un ultim proiect împreună cu ea şi, în acelaşi timp, de a o ajuta să îşi împlinească visul de-a deveni regizoare. Poate că la sfârşit avea să se întristeze, dar, adevărul fie spus, nu ar fi mare diferenţă faţă de cum se simţea acum.
- în regulă. O să joc în filmul tău.
Rainey se întoarse spre el, uimită.
- Fără să citeşti scenariul?
- Sunt dispus să am încredere în tine şi în Marcus Gordon, care ziceţi că e bun. Parafrază atunci cele spuse de judecătorii englezi înainte, când acordau sentinţa de moarte: „Şi fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletele noastre".
Rainey se urcă în maşină, încă uimită de faptul că Kenzie acceptase. în adâncul inimii, fusese sigură că acesta avea să refuze, dar, încă o dată, îl judecase. Poate că se simţea dator pentru că le distrusese mariajul? Sau poate doar voia să aibă şansa de-a câştiga un Oscar.
Indiferent de motivele lui, proiectul The Centurion demarase. Când îşi dădu seama de asta, îşi lăsă capul pe spate şi scoase un strigăt de triumf, ca o motociclistă

războinică, simţindu-se bine în pielea ei pentru prima dată după luni de zile.
Zâmbi cu gura până la urechi, băgă maşina în viteză şi o pomi din loc. Era momentul să încheie afacerea cu Marcus Gordon. îşi alesese cu grijă cuvintele, ca să-i dea lui Kenzie impresia că era sigur că Marcus avea să fie producătorul executiv, dar exagerase de fapt. Era clar că petrecuse prea mult timp la Hollywood, unde arta de-a face afaceri atinsese culmi ce l-ar fi făcut de ruşine şi pe cel mai bun negustor de cămile.
Ieşi pe autostradă, sperând să ajungă la Marcus la timp pentru întâlnirea lor. Durase foarte mult să negocieze detaliile contractuale cu Kenzie, mai ales că nu se opriseră din făcut sport. Dar nu putuse să dea cu piciorul oportunităţii de-a pune totul la punct fără intervenţia avocatului tăios al Iui Kenzie.

La sfârşit, era toată transpirată - şi nu putea să se prezinte aşa în faţa unui bărbat de la care voia să obţină o grămadă de bani. Făcuse un duş în vestiarul sălii de sport, îşi rearanjase părul şi se machiase din nou, după care ieşise în grabă din casă.

Abia aştepta să fie regizoare şi să nu se mai preocupe constant de înfăţişarea ei.
Depăşi puţin limita de viteză, dar ajunse la casa familiei Gordon cu doar câteva minute întârziere. Majordomul îi permise intrarea pe proprietate, iar ea parcă la umbra unui zid de piatră. Intră în casa mare şi se pregăti să adopte rolul de femeie de afaceri şi regizoare de succes, încrezătoare. în comparaţie cu întâlnirea cu Kenzie, aceasta avea să fie uşoară, chiar dacă la fel de importantă.
Majordomul o conduse spre o curte interioară pe mai multe niveluri, care oferea o privelişte spectaculoasă asupra bazinului Los Angeles. Când o văzu, Marcus se ridică dintr-o zonă de servit masa de lângă o piscină, umbrită de o arcadă acoperită cu flori de bougainvillea. Slab, dar musculos, cu un început de chelie şi de înălţime medie, nu

părea deloc unul dintre cei mai influenţi producători independenţi de la Hollywood până nu te uitai în ochii lui gri, şireţi.

- Arăţi surprinzător de bine, Raine.

Rainey îşi dădu seama că bărbatul făcuse un apropo la divorţul iminent prin care avea să treacă, dar îl luă de braţ şi se îndreptă spre zona umbrită, unde îl aştepta soţia lui.

- Munca asiduă şi stilul de viaţă sănătos mă ţin veselă, Marcus.

Deloc genul de soţie-trofeu, Naomi Gordon era chiar plinuţă şi grizonantă. Ea şi soţul ei erau căsătoriţi de aproape patruzeci de ani. Rainey o sărută pe obraz şi îi simţi pielea tăbăcită de la zeci de ani de stat în soare.

- Bună, Naomi. Sper că nu te deranjează că am venit să vorbim despre afaceri într-o zi de duminică.

Naomi râse şi-i făcu semn spre unul dintre scaune.

- Scăpăm vreodată cu adevărat de afaceri? Măcar tu nu mi-ai vârât niciodată un scenariu pe sub uşa de la toaletă.

- Dumnezeule, chiar ai păţit aşa ceva?

- De şapte ori. Şi Marcus îţi poate povesti nişte întâmplări şi mai lugubre.

Naomi îi zâmbi cu afecţiune soţului ei. Rainey lăsă ser-vieta din mână şi se aşeză pe scaun, iar Marcus o servi cu un cocktail Mimosa. Sucul de portocale proaspăt stors, aromat, era delicios, dar Rainey luă doar o înghiţitură. Nu voia ca şampania din băutură să-i înceţoşeze mintea. Chiar dacă Marcus Gordon putea fi al naibii de dur, o ajutase mereu, posibil pentru că o cunoscuse pe mama ei. în trecut, pe când se ocupa de un studio, o angajase pe Clementine pentru un film despre o vedetă rock care se distrugea singură. Rainey îşi amintea vag de el cel din perioada aceea. Fiind la rândul lui tată, se purtase mereu frumos cu ea. Spre deosebire de unii dintre vizitatorii lui Clementine.

Una dintre regulile casei stabilite de Naomi era să discute despre afaceri doar după ce mâncau, aşa că vorbiră despre lucruri banale în timp ce serviră foitaje delicioase, cu

legume şi foi pufoase, urmate de un compot de fructe proaspăt de-a dreptul divin.
în vreme ce masa era strânsă, Marcus se sprijini de speteaza scaunului.
- Să te-auzim. Ne place scenariul tău. Aşadar, ce vrei de la noi?
- Banii ca să fac filmul. Rainey le înmână copii după propunerea ei detaliată. Angajase câţiva oameni isteţi care să ajute la partea de preproducţie, să redea cu migală detaliile referitoare la buget, locaţii şi orarul de filmare. Şi un distribuitor care să îi facă publicitate aşa cum trebuie.
- Nu ceri prea mult, spuse Marcus pe un ton sec. Să vedem ce-ai acolo.
Naomi răsfoi propunerea şi ridică din sprâncene.
- Ţi-ai făcut temele în legătură cu preproducţia. Poţi începe filmarea imediat ce primeşti undă verde?
- Sper să încep în următoarele câteva săptămâni.
Marcus se opri asupra unei pagini şi îşi ţuguie buzele.
- Scena de luptă din New Mexico va fi scumpă.
- Da, dar este esenţial să prezentăm un război urât, haotic, care are loc departe de casa lui John Randall, şi va costa mult mai puţin să filmăm în New Mexico decât în Sudan. Scena cu întoarcerea lui acasă va fi şi ea scumpă, dar e necesară ca să înfăţişăm Anglia în perioada ei de apogeu, ca putere şi prosperitate.
Marcus încuviinţă şi mai dădu o pagină.
- Isteţ din partea ta să păstrezi toate locaţiile engleze într-o zonă generală. Aşa vei economisi bani. E totuşi un proiect destul de strâns - şi ca sumă, şi ca timp.
Rainey îi zâmbi cât putu de încrezătoare.
- Nu l-aş propune dacă nu aş fi sigură că voi reuşi să mă încadrez. Am selectat oameni grozavi pentru toate rolurile-cheie. Nu sunt nume mari, dar sunt talente de prima mână.
- Ai ales bine.
Naomi se uită la soţul ei. Acesta încuviinţă scurt şi se întoarse spre Rainey.

- Cifrele par realiste şi scenariul e de calitate, dar nu ai trecut pe nimeni ca actor principal, şi bănuiesc că nu ne-ai spus chiar totul.

Marcus era cunoscut pentru perspicacitatea lui supra-naturală. Venise momentul să le dezvăluie ce pretenţie avea. Mai bine să înceapă cu asta, sperând ca acceptul lui Kenzie de a juca în film să facă totul posibil.

- In calitate de regizor, vreau dreptul la decizia finală.

Marcus fluieră uşor.

- Regizorii de top de la Hollywood se luptă pentru asta. De ce crezi că meriţi dreptul la decizia finală asupra primei tale producţii?

- Ştiu că cer mult, dar nu mă voi mulţumi cu mai puţin de-atât. Se aplecă în faţă, privindu-i intens pe cei doi. Ştiu foarte clar cum vreau să fie filmul. Nu vreau să produc blockbustere, ci poveşti mici, bazate pe personaje, care sunt, mai presus de toate, pline de speranţă. Nu este un gen de film la modă, dar există o piaţă solidă pentru poveşti care nu se rezumă la împuşcături şi tristeţe. Poveşti cu suflet. Gândiţi-vă la October Sky, The Winslow Boy, Crossing Delancey. Astfel de filme vreau
să fac şi eu, şi vreau să o fac în felul meu, fără să risc ca vreun director de studio care crede că se pricepe mai bine ca mine să treacă peste părerea mea.

- Uneori, tipii în costume au dreptate, spuse Naomi, cu un aer mirat

- Faptul că vreau să am decizia finală nu înseamnă că nu voi asculta ideile altcuiva. Am încropit o echipă de top din oameni creativi, care sper să vă includă şi pe voi doi, căci chiar îmi doresc idei bune. Dar, la urma urmei, este filmul meu şi vreau să am dreptul la decizia finală. Tocmai de aceea am elaborat un buget atât de strâns: ca să reduc din riscuri.

- Dar tot vorbim despre milioane de dolari în costuri de producţie şi despre alte câteva milioane pentru promovare, spuse Marcus. Şi asta presupunând că ai să faci un film care să poată fi iansat.

Rainey îi răspunse pe un ton la fel de direct:

- Pot şi o voi face. La nevoie, îl voi finanţa chiar eu, cu toate că un eşec ar însemna că va trebui să lucrez ani de zile ca să îmi răscumpăr datoria. Asta în cazul în care continua să se bucure de succes într-atât încât să adune sume aşa de mari. în industria divertismentului nu existau garanţii.
- Raine, Raine, prima regulă când produci un film este să foloseşti banii altora, nu pe ai tăi, spuse Marcus zâmbind. Şi, chiar dacă ştii tu exact ce vrei, povestea asta depinde de un actor care să îl joace bine pe John Randall. Nu ai trecut pe nimeni în propunerea ta. La cine te gândeşti? Un alt actor relativ necunoscut?
- Chiar deloc. Am obţinut un angajament chiar în dimineaţa aceasta, aşa că nu am apucat să-i trec numele pe listă. Rainey zâmbi şi scoase „asul" din servietă, aşezându-l pe masă. E o scrisoare de intenţie semnată de Kenzie Scott.

Naomi fluieră când se uită peste scrisoare.
- Ţi-ai pierdut minţile, copilă? O să înnebuneşti încercând să regizezi un film cu un bărbat de care divorţezi. N-o să poţi munci deloc.
- Eu şi Kenzie suntem amândoi profesionişti. Cu alte cuvinte, putea să îşi vadă de treabă chiar dacă i se frângea inima de durere. La fel şi Kenzie, chiar dacă bănuia că inima lui nu fusese afectată aşa de tare. E perfect pentru rolul acesta, Naomi.

Marcus se uită şi el peste scrisoarea de intenţie.
- A tăiat salariul şi nu reuşesc să îmi dau seama ce-a scris în loc.
- O altă schimbare în bine. Kenzie a spus că, decât să se înjosească şi să lucreze pentru o neînsemnata sumă de un milion de dolari, o să facă filmul pentru salariul minim. „Şi un procent destul de mare din profitul pe care are să-l aducă filmulM, se gândi ea, dar tot fusese un gest generos din partea lui să renunţe la suma pe care ea i-o oferise. Mereu se purta ca un gentleman.
- Asta înseamnă că mai avem aproape un milion de dolari pentru situaţii neprevăzute.

- Te-ai gândit la toate. Marcus se uită din nou la soţia lui. în regulă, suntem de-acord. Pot să-ţi fac rost de bani. Sunt destul de sigur că Universal o să înghită momeala, şi, dacă nu o fac ei, sigur se găseşte alt studio care să o facă. Voi fi producătorul executiv şi o să-ţi garantez chiar şi dreptul la decizia finală. în schimb, îmi rezerv dreptul de-a opri producţia sau de-a împiedica lansarea filmului dacă sumele vehiculate scapă de sub control sau dacă filmul ne-ar periclita reputaţia.
- Mi se pare corect. Nu vei regreta!

Fericită, Rainey îi îmbrăţişă pe rând pe Naomi şi pe Marcus. Obţinuse tot ce dorise - şi se ruga să nu ajungă să o regrete.

capitolul 3

Când ajunse acasă, Rainey era deopotrivă fericită şi îngrozită. Dumnezeule mare, după ce muncise şi plănuise totul din greu, chiar avea să facă un film aşa cum îşi dorea ea! Era o oportunitate formidabilă, şi, dacă dădea greş, era foarte posibil să nu i se mai ofere o a doua şansă.

Măcar nu trebuia să îşi rişte casa şi să îşi finanţeze singură filmul. îşi cumpărase căsuţa din canion din primii bani câştigaţi şi era locul pe care îl considera cu adevărat casa ei. Ascunsă într-un colţişor mai izolat al canionului Laurel, structura de cedru simplă mirosea a eucalipt, de la arborii care o umbreau, şi era înveselită de pâlcuri de flori rezistente la secetă. Se îndrăgostise de ea încă din prima clipă.

Din fericire, avusese încredere în instinctele ei şi nu o vânduse când se căsătorise cu Kenzie. Ştiuse, în adâncul sufletului, că mariajul lor grăbit nu avea să dureze, aşa că îşi închiriase casa unui cuplu încântător de desig- neri de producţie, care o îngrijiseră foarte bine. Aceştia chiar îşi cumpăraseră propria lor casă în perioada în care ea îl părăsise pe Kenzie, aşa că ea se putuse întoarce acasă. Se simţea de parcă îşi găsise refugiul în îmbrăţişarea unui prieten preaiubit.

Kenzie nu fusese foarte des în căsuţa ei, aşa că nu avea prea multe amintiri cu el acolo. Acele puţine amintiri erau tulburător de frumoase - nu ştiuse că el se pricepea să facă

nişte salate grozave, până într-o zi tulburătoare în care o ajutase să îşi împacheteze cele mai intime lucruri -, dar casa rămăsese mereu a ei, nu fusese niciodată a lor. Vila din Broad Beach i se păruse pentru scurtă vreme un bun comun, dar şi asta ţinea de domeniul trecutului. în cel mai civilizat mod posibil, fiecare dintre ei lua din căsnicie exact ceea ce investise în ea şi nimic mai mult.
Intră în sufragerie şi îşi azvârli din picioare pantofii cu toc înalt. Aceştia se rostogoliră pe podeaua de stejar lus-truită, unul dintre ei oprindu-se pe covorul tibetan gros, viu colorat, din faţa şemineului din piatră. Covoraşul acela îi rămăsese întipărit în memorie pe vecie. Datorită intuiţiei ieşite din comun, Kenzie ştiuse că era puţin cam tristă fiindcă se muta din casa ei dragă, aşa că o sedusese şi făcuse cu tandreţe dragoste cu ea, amintindu-i de ce se încumetase să facă acel mare pas spre căsătorie.
Până să ajungă în dormitor, se dezbrăcase deja de costumul Armâni. îl puse în dulapul enorm şi se opri în faţa celebrului afiş cu mama ei care atârna deasupra canapelei pentru două persoane. Era cea mai clară imagine pe care o avea cu mama ei, amintirile ei din copilărie fiind estompate de trecerea timpului.
Clementine, în perioada ei de apogeu, fusese pasională şi incendiară, ca o lumânare aprinsă la ambele capete. Coama sălbatică de păr roşcat era scos în relief de reflectoare, în timp ce cânta imnul ei emblematic, Heart Over Heels, o mărturisire mistuitoare a unei femei care se îndrăgostea prea des şi care mereu se dăruia mai mult decât şi-ar fi permis să o facă.
„Voi reuşi, mamă. Voi avea succes prin forţe proprii, fără să mă autodistrug." Probabil că mama ei s-ar fi bucurat să audă asta. Dar oare ar fi fost de acord cu faptul că fiica ei devenise atât de încordată şi de prudentă?
Rainey îşi dădu jos dresurile şi îşi luă pe ea o pereche de blugi tăiaţi şi un tricou negru cu imaginea lui Buddha. Apoi se trânti pe patul cu apă şi se întinse după telefon. Pe cine să sune mai întâi? Din moment ce asistenta ei personală, Emmy Herman, cea mai bună organizatoare din lume, nu

putea fi contactată, aflându-se pe o barcă cu vele împreună cu soţul ei, îşi sună complicea din Maryland.
Apăsă butonul de formare automată. Prietena ei răspunse la al doilea ţârâit.
- Val, eu sunt. Cum merg lucrurile în Baltimore?
- Soarele străluceşte, crengile cireşului plângător din faţa bucătăriei mele atârnă grele cu flori roz şi... spune-mi cum a mers.
Rainey zâmbi cu gura până la urechi. Val Covington, prietena ei încă din şcoala primară, avusese o contribuţie nepreţuită în elaborarea scenariului pentru The Centurion. Aceasta citise numeroase versiuni ale scenariului şi, chiar dacă era avocată, nu scriitoare, comentariile ei fuseseră me-reu la obiect şi înviorător de nespecifice Hollywoodului. împreună, analizaseră dificultăţile practice şi legale pe care le implica producerea visului lui Rainey.
- O să ai parte de mulţumiri pentru că ai ajutat la producerea un film, Val.
- Măi să fie! strigă Val. Deci ai bătut palma?
- Mda. Marcus Gordon va fi producătorul executiv. A fost de acord să mă lase să iau decizia finală, iar viitorul meu fost soţ va juca în film.
- Deci Kenzie a acceptat. Aproape că îmi doream să nu o facă, dar, dacă se implică el, n-ai cum să pierzi bani. Felicitări, Rainey, ţi-ai început cariera de regizoare.
- încă n-am făcut filmul în sine.
- Poţi s-o faci. Şi o vei face.
în vocea caldă a lui Val se simţea încrederea necon-diţionată pe care o ofereau în mod normal mamele. Uneori, Rainey se întreba ce fel de relaţie ar fi avut cu mama ei dacă Clementine nu ar fi murit. Oare ar fi fost prietene foarte bune? Sau rivale? Duşmance? Oare ar fi putut să apeleze la mama ei atunci când ar fi avut pro-bleme, încrezătoare că ar fi primit sfaturi înţelepte? Nu avea de unde să ştie. Clementine fusese o mamă nesta-tornică. Când nu mergea în turnee, era ba devotată şi jucăuşă, ba rece şi inaccesibilă.
Simţi cum i se strânge stomacul şi spuse:

- Crezi că mă vei putea vizita în timpul filmărilor? Mi-ar plăcea foarte mult să ne vedem, fie în New Mexico, fie în Anglia.
- Cred că da. Mai am o mulţime de zile de concediu pe care nu mi le-am luat.
- Atunci, te aştept să vii să mă vezi. La naiba, dacă vrei, poţi să joci şi în film, ca figurantă.
- Roşcatele scunde, rubensiene nu sunt prea grozave ca figurante. Sar prea tare în ochi.
- Nu eşti rubensiană, ci ai forme curbate, grozave, de femeie. Te-ai potrivi în rolul de florăreasă cockney într-una dintre scenele din Londra.
- Ba mai bine ca prostituata, ţipă Val. Sau oare în cazul ăsta m-ar da afară din barou?
- S-ar putea să le treacă prin minte, dar sigur nu te-ar da afară.

După ce închiseră apelul, Rainey îşi sună avocata. Voia să redacteze şi să semneze cât mai repede contractul cu Kenzie, înainte ca acesta să se răzgândească.

Trebuia să îi sune pe actorii distribuiţi şi pe mem- brii-cheie ai echipei, să îi anunţe că proiectul avea să demareze. în loc să o facă însă, rămase întinsă în pat, cu telefonul pe abdomen. Din moment ce nu reuşea să nu se mai gândească la Kenzie, poate că ar fi fost mai uşor să cedeze în faţa gândurilor, ca mai apoi să poată scăpa de ele.

- Dacă tot vom lucra împreună, ce-ai zice să cinăm amândoi, ca să ne cunoaştem mai bine? îi sugerase Kenzie în timp ce plecau de la studioul unde Rainey dobândise rolul lui Marguerite St. Just.

Ea acceptase încântată, iar el o duse la unul dintre restaurantele la modă unde nu obţineau o masă decât celebrităţile. Kenzie era atât de renumit, încât fuseseră conduşi numaidecât la un separeu privat. Timp de trei ore, vorbiseră vrute şi nevrute, servind nişte preparate modeme pe care ea abia de le băgase în seamă. îi pusese întrebări ca să îl facă să se deschidă, ţinând cont că nu întâlnise până atunci nici un actor căruia să nu-i placă să vorbească despre sine. El răspunsese cu aceeaşi monedă şi o

întrebase pe Rainey despre ea, şi fusese cu adevărat interesat de răspunsurile ei. Poseda acea abilitate flatantă de a-i acorda unei femei atenţie totală, ca şi cum ea ar fi fost cel mai important lucru de pe lume.
în scurtă vreme, discutau deja despre avantajele şi dezavantajele carierelor lor. Ea îi povestise cum aproape că murise în timp ce conducea o motocicletă pentru Biker Babes from Hell, în timp ce el îi explicase într-un mod amuzant cât de greu era să joci în faţa unui perete gol pe care avea să apară ulterior un monstru creat prin efecte speciale.
Rainey nu se mai simţise atât de bine de ani de zile şi nu ezitase deloc când Kenzie îi propusese să se ducă la el acasă, să repete rolurile. Era una dintre cele mai evidente replici de agăţat pe care le auzise vreodată, dar se simţea nechibzuită şi disponibilă să se lase purtată de val.
Când ieşiseră din restaurant, câţiva paparazzi se apropiaseră numaidecât de ei, făcându-le fotografii şi punându-le o mulţime de întrebări. Rainey tresărise din cauza modului grosolan în care fuseseră deranjaţi. Nu reuşise niciodată să atragă atâta atenţie pe cont propriu. Unul dintre fotografi strigase:
- Hei, Kenzie, cine-i gagica?
- Ar fi trebuit să ieşim prin spate, murmurase Kenzie. O apucase protectiv pe după umeri, apoi spusese tare: Verişoara mea, Lady Cynthia Smythe-Matheson. Ne jucam împreună pe când eram copii.
Reporterii râseseră.
- Nici vorbă! replicase unul dintre ei amuzat. Sunt sigur că am mai văzut-o prin oraş.
- Mă îndoiesc. Lady Cynthia s-a ocupat de ajutorarea orfanilor din Africa.
- Cum să nu, şi regina Elisabeta e bunica ta!
Lacheul adusese Ferrari-ul lui Kenzie. Acesta o ajutase pe Rainey să urce în maşină şi plecaseră de-acolo în timp ce reporterii încă se întrebau cine era femeia aceea. Amuzată, Rainey spusese:

- Ştiu că eşti cunoscut pentru faptul că nu răspunzi niciodată sincer când vine vorba despre viaţa ta personală, dar chiar aşa? Lady Cynthia Smythe-Matheson?
- Ai fi preferat să îţi apară numele în conexiune cu al meu în toate rubricile mondene de mâine? întrebă el sec. Ar fi publicitate bună pentru tine.
- Credeam că seara aceasta era pentru chestiuni personale, nu profesionale. Mi-ar plăcea ca lucrurile să rămână aşa.
- Şi mie, cât mai mult timp posibil.

Rainey se lăsase pe spate, bucurându-se de senzaţia de-a fi plimbată cu una dintre cele mai extravagante maşini din lume. Kenzie conducea aparent fără nici un efort, cam la fel cum îşi juca şi rolurile. Abia de îşi vorbiseră pe drum spre Broad Beach. Trecuseră pe lângă luminile nesfârşite ale Los Angelesului, în acordurile concertelor brandenburgice ale lui Bach.

Avea impresia că totul era un vis, din care urma să se trezească în primul apartament mohorât pe care îl avusese în Los Angeles, succesul ei recent şi Kenzie Scott tiind doar nişte dorinţe neîmplinite. Dar el era prea masculin, prea intens şi real ca să fie doar o născocire a ei. Chiar stătea la doar câţiva centimetri distanţă de unul dintre cei mai cunoscuţi şi mai doriţi bărbaţi din lume, care o plăcea. Sau poate doar o dorea - dar, oricum, o făcea să se simtă în al nouălea cer.

Opriseră în faţa porţii, iar Kenzie tastase codul de securitate, în timp ce Rainey asculta vuietul valurilor care se spărgeau de mal. în interiorul zidurilor, palmieri şi flori specific californiene, subtil luminate, creionau parcă un tărâm de vis. Când parcaseră în faţa casei, iar el ocolise maşina ca să o ajute să coboare, ea coborâse cu mişcări elegante impecabile, lucru deloc uşor când venea vorba despre o maşină sport.

Surpriza cea mare pentru ea venise când intraseră în casă. Kenzie chiar voia să repete cu ea.

Merseseră în sufrageria fad iluminată, cu vedere spre Oceanul Pacific, şi el îi înmânase un exemplar din scenariul filmului, după care se puseseră pe treabă. îşi ştia deja toate

replicile, naiba să-l ia. Rainey se simţea ciudat să folosească scenariul, dar se relaxase după ce începuseră să repete scenele comune. Kenzie avusese mai mult timp la dispoziţie să se gândească la poveste, aşa că ea îi acceptase sugestiile legate de rolul lui Marguerite. Şi, culmea culmilor, şi el o ascultase cu atenţie când făcuse şi ea primul comentariu despre Sir Percy, după care el pusese în practică ideea ei şi fusese de acord că funcţiona. După aceea, lucrurile începuseră să se deruleze de parcă ar fi fost din nou la şcoala de actorie: făcuseră constant schimb de idei, pe măsură ce se acomodau tot mai mult cu personajele. Simţise un fior creativ mai îmbătător ca vinul pe care îl servise la cină. Poate că dorinţa lui de-a repeta era o formă de seducţie subtilă şi foarte eficientă, căci rolul de iubiţi avea ceva foarte intim, la fel şi potrivirea dintre ideile şi stilurile lor de actorie.
Atmosfera dintre Sir Percy şi Marguerite începuse să devină foarte încordată când Rainey ajunsese pe la mijlocul scenariului.

- Scena din sala de dans. Va fi distractiv să învăţ să dansez menuet. Mi-ar fi plăcut să fi ştiut deja.
- Prefă-te că ştii. Kenzie deschisese un dulăpior cu sute de CD-uri. Alesese unul, îl pusese în CD-player, şi camera se umpluse de precizia delicată a muzicii de la sfârşitul secolului al XVUI-lea. îi întinsese mâna. Vreţi să dansaţi, milady?

Tonul îi era rece, ca al unui bărbat care iubea o femeie în care nu putea avea încredere. Ştiind că propunerea era de fapt un ordin, Rainey întinsese mâna, dar îşi ridicase semeaţă capul, ca o femeie care nu înţelegea de ce soţul ei se îndepărta de ea, dar care era totuşi prea mândră ca să îşi exprime durerea.
Se încercuiseră reciproc într-o tăcere mormântală, privindu-se drept în ochi. Rainey simţise un amestec năucitor de sentimente care îi aparţineau lui Marguerite şi emoţii care erau ale ei. Ambele declanşate de partenerul ei. în cazul lui Marguerite, motivele erau evidente şi aveau să se soluţioneze până la sfârşitul filmului, dar situaţia lui Rainey era mult mai nesigură.

Kenzie Scott era periculos de atrăgător, iar el o ştia foarte bine. Sentimentele pe care începea să le aibă pentru el erau foarte reale, şi totuşi era un străin - şi renumit pentru faptul că îşi apăra intimitatea. Un bărbat care ar fi putut s-o rănească foarte tare dacă nu era prudentă.
Pentru a mai detensiona atmosfera încărcată, Rainey spusese:
- Chiar te pricepi. Se predau şi dansuri de epocă la Academia Regală de Arte Dramatice?
- Da, am învăţat toate dansurile importante la cursurile de mişcare.
- îţi invidiez educaţia. Se îndepărtase de el, răsucindu-se, dar mâinile încă li se atingeau. Absolvenţii academiei pe care i-am cunoscut sunt actori foarte buni, pregătiţi pentru orice.
- E un domeniu extrem de competitiv: sute de oameni plini de speranţă merg la audiţii pentru o mână de locuri disponibile. O trăsese din nou spre el. Respingerea te pregăteşte ca actor.
- Ai fost respins mult mai puţin decât alţii.
- Eram un actor cu un instinct bun, dar instinctul te ajută doar până la un punct. Academia m-a învăţat arta şi disciplina actoriei. Cum să las ca un personaj să prindă viaţă prin mine, în loc să încerc eu să îl aduc la viaţă. Cum să ating acelaşi punct emoţional de mai multe ori şi să pară real de fiecare dată. Cum să fiu profesionist.
- Acum mă faci să fiu şi mai invidioasă. Eu am avut parte de o instruire mai degrabă peticită, prin diverse cursuri de actorie şi ateliere.
- Indiferent unde ai studiat, Rainey, ai învăţat bine. Mă gândesc că studenţii şi atmosfera de la academie nu au cum să difere prea mult de ceea ce se întâmpla la atelierele tale.
Ea răsese.
- Toţi erau obsedaţi de actorie, nespus de melodramatici când venea vorba despre vieţile lor, iar jumătate din clasă se culca cu cealaltă jumătate, schimbând regulat partenerii?
El o privise amuzat.

- Cursurile de actorie sunt la fel peste tot în lume.
Muzica încetase, aşa că îşi intraseră amândoi din nou în roluri.
- Cu bine, milady. Nu ştiu dacă mă voi întoarce.
Din moment ce scenariul cerea un sărut, Rainey ajunse în braţele lui.
- Nu mă lăsa aşa, Percy! Ce-am făcut, de mă tratezi cu atâta răceală?
în loc să o sărute Sir Percy, scurt şi nefericit, o sărutase Kenzie, tandru şi explorator. Ea i se dăruise ca o femeie însetată care descoperea apă în deşert. Erau atât de aproape unul de altul, încât ea putuse vedea că el nu purta lentile de contact: nuanţa aceea de un verde incredibil era reală.
Hollywoodul o schimbase dintr-o fată rebelă intr-o femeie protectivă. Evitase aventuri amoroase aleatorii, pentru că nu era delăsătoare din fire şi nu îşi putea permite să se lase distrasă. Dar, Dumnezeule sfinte, avea atâta nevoie de căldură. Surprinzător, în spatele strălucirii de vedetă a lui Kenzie, acesta părea să tânjească după intimitate la fel de mult ca ea.
El îşi trecuse mâinile peste spatele ei, sărutând-o mai profund. Tandru, expert, pasional. Lui Rainey i se înumiaseră genunchii şi, cu un ultim efort nebunesc de-a se apăra, spusese:
- Acum înţeleg de ce eşti cunoscut drept un iubit grozav.
- Dacă m-aş fi culcat chiar şi cu un sfert dintre femeile nominalizate de reporterii de scandal, aş fi murit extenuat, cu ani în urmă. O trăsese pe canapea, astfel că ajunseseră întinşi unul lângă celălalt, iar Rainey îi simţise trupul puternic, frumos lucrat.
îşi vârâse mâinile în smocurile de păr brunet lăsat să crească pentru rolul pe care avea să îl joace. Prea mulţi bărbaţi considerau sărutul doar un pas pe drumul spre sex. Nu şi Kenzie. O explorase cu gura şi cu mâinile, cu o răbdare incredibilă. Nu încercase să-i smulgă hainele de pe ea sau să grăbească momentele mai intime.

Abţinerea lui o făcuse să fiarbă de dorinţă. Nu se simţise aşa nici măcar în perioada de adolescenţă, când era năpădită de hormoni. Când o sărutase pe gât, ea spusese răguşit:

- Deci o să o avem o aventură romantică?

- Da. Dar doar după ce terminăm filmările la The Scarlet Pimpernel.

- Glumeşti! îşi împinsese pelvisul în al lui. Ce-i drept, a trecut ceva vreme de când n-am mai avut parte de o viaţă personală, dar tu îmi pari pregătit.

El îşi trăsese suflul, apoi o ridicase pentru a se sprijini amândoi de pernele adânci. O mângâiase pe păr, apoi spusese:

- Gândeşte-te că aşteptarea va intensifica tensiunea sexuală în film.

Ea răsese uşor isteric, sfâşiată deopotrivă de o frustrare intensă şi de o uşurare profundă la gândul că lucrurile nu aveau să avanseze mai mult de-atât în noaptea aceea. Nu era pregătită pentru ceea ce simţea că o aştepta.

- E diabolic, dar ai dreptate. Prea bine, Kenzie, avem stabilită o întâlnire fierbinte după ce terminăm filmările.

El îi ridicase mâna şi o sărutase cu tandreţe pe degete.

- Şi, sper eu, câteva calde şi amicale înainte.

Atunci îi câştigase de fapt inima. Dar trecuse multă vreme până să o recunoască, chiar şi faţă de ea însăşi. Telefonul de pe abdomenul ei sună, trezind-o la realitate. Renunţă să se mai gândească la trecut şi demară următoarea fază a carierei ei. Avea să facă un film, iar viaţa ei avea să o ia intr-o nouă direcţie.

capitolul 4

Kenzie intră în rulotă şi se trânti pe pat, de-a dreptul epuizat după ce fusese nevoit să se trezească la o oră obscen de matinală ca să filmeze câteva scene împreună cu o altă vedetă care trebuia să ajungă altundeva în după-amiaza aceea. Abia aştepta să termine filmările; actorii şi echipa erau sătui unii de ceilalţi. Ca să nu mai vorbim despre faptul că îi fusese greu să joace rolul unui escroc libertin, în toiul unui divorţ. Dar, în scurt timp, ;ivea să lucreze din nou cu Rainey.

Pe punctul de-a aţipi, îşi spuse în gând că trebuia să îl sune pe prietenul şi mentorul lui englez, Charles Winfield. Vorbeau regulat, dar în ultima vreme fusese ;itât de ocupat, încât, de fiecare dată când se gândea să îl sune, era deja prea târziu pentru a suna în Londra. Astăzi ar fi fost un moment potrivit...
Ţââârr!
Se trezi brusc când auzi telefonul. Căscă şi ridică receptorul fără să deschidă ochii. Când îl auzi pe managerul lui salutându-1, spuse:
- Lasă-mă în pace, Seth. Creierul vedetei şi-a luat liber astăzi.
Seth îi răspunse hotărât:
- Scuze că te-am trezit, dar tocmai am terminat de citit scenariul de la The Centurion.
Tonul îl trezi pe Kenzie de-a binelea.
- Ce părere ai? Nu avusese timpul şi energia necesare ca să citească el însuşi scenariul, dar cu siguranţă că Rainey nu s-ar fi răzbunat pe el convingându-l să joace într-un film prost. Ar fi avut repercusiuni grave asupra propriei cariere, şi, în plus, Rainey nu era meschină de felul ei.
- E un scenariu grozav, spuse Seth. N-am ştiut că Rainey se pricepe aşa bine la scris. Dar, lisuse Hristoase, sigur vrei să joci în filmul ăsta?
- Ce obiecţii ai?
- John Randall nu e chiar eroul clasic. Dacă filmule- ţul ăsta e produs şi văzut de mai mult de zece persoane, o să-ţi afecteze imaginea într-un mod destul de ciudat.
Kenzie, experimentat, deveni defensiv şi spuse:
- îmi pare rău că ai ajuns la concluzia asta, dar mi-am dat cuvântul şi am semnat contractele.
- Contractele pot fi încălcate.
- Dar nu îmi încalc cuvântul. La revedere, Seth.
închise, simţindu-se puţin neliniştit. Nu voise să recunoască în faţa managerului lui că fusese atât de nesăbuit încât să nu citească scenariul. în plus, sleit de puteri, hotărî să aibă încredere în judecata lui Rainey. Când fuseseră împreună, sfaturile ei cu privire la scenariile pe

care el să le accepte sau să le refuze fuseseră impecabile. Nu ar fi ţinut morţiş să facă filmul dacă ar fi fost slab.
Şi atunci, oare de ce se supărase Seth când citise The Centurion? La naiba! Era momentul să scoată scenariul din servietă şi să îl citească.
Kenzie opri brusc maşina, cu scârţâituri, în faţa casei lui Rainey. Se îndreptă cu paşi mari spre uşă şi apăsă soneria. Acordurile din deschiderea celei de-a cincea simfonii a lui Beethoven răsunară în casă, iar Rainey ileschise uşa, cu o privire precaută.
- Ce surpriză plăcută. Erai în trecere?
El trecu pe lângă ea şi se duse direct în sufragerie.
- Nu pot să joc în filmul tău, Rainey.
Ea se întoarse spre el, şocată.
- Dar ai promis! De ce te-ai răzgândit?
Kenzie ezită, întrebându-se cum să se explice, fără să spună însă prea multe.
- Tocmai am citit scenariul.
- Astăzi? îl ai de trei zile. Ai avut timp suficient să îl citeşti înainte să semnezi contractul.
- Am fost ocupat - şi te-am crezut pe cuvânt când mi-ai spus că scenariul e bun.
Rainey se încruntă.
- Şi acum l-ai citit şi ţi se pare o mizerie?
- Nu e o mizerie. Seth m-a sunat să îmi spună că e impresionat de felul tău de-a scrie, dar că e de părere că rolul acesta mi-ar dăuna carierei. Aşa că am citit scenariul şi mi-am dat seama că nu vreau să am nimic de-a (ace cu acest film.
- De ce nu? întrebă ea cu îndârjire.
- Mi-ai spus că John Randall e torturat. Nu mi-ai zis însă că e violat în mod repetat sau că se îndrăgosteşte de cel care îl ia prizonier.
- Ţi-am spus că e abuzat şi torturat, lucru cât se poate de corect, şi nu se îndrăgosteşte de Mustafa, i-o întoarse ea. E o chestiune mult mai subtilă şi mai impresionistă, mai ales la scenele de abuz. De aceea aţi intrat în panică tu şi Seth? Pentru că domnul Erou-de-Acţiune nu ar trebui să fie o victimă?

Cum naiba să-i răspundă la asta? Cu siguranţă nu iivea de gând să-i explice groaza de a se simţi neajutorat, chiar dacă era vorba doar despre un rol. Se linişti puţin şi-i spuse:

- Nu am cum să interpretez bine acest rol. Aşa cum ai spus şi tu, Randall este un bărbat complex, care trebuie să dea dovadă de o gamă amplă de emoţii. Nu sunt cel mai potrivit pentru asta. Dacă vrei, te voi ajuta să găseşti pe cineva mai bun pentru rol, dar nu pot şi nu voi juca în acest film.
- Nu te poţi retrage acum! Totul este pregătit ca să începem filmările, spuse ea, uitându-se urât la el. Ai semnat un contract, Kenzie. Dacă nu îl onorezi, jur pe ce am mai sfânt că o să te dau în judecată şi-ţi iau şi dinţii ăia perfecţi din gură.
- Dă-mâ în judecată, la naiba, n-ai decât!

Ea păli.

- Ai acceptat rolul doar ca să mă chinuieşti retrăgându-te după aceea? Ce ţi-am făcut ca să merit una ca asta?
- Fir-ar să fie, Rainey! se răsti el, mai furios pe ea ca niciodată. Ce-am făcut eu de crezi că aş putea să fiu atât de rău şi de crud?
- Chiar vrei să-ţi răspund la asta?

Cerule, bineînţeles că nu voia! N-ar fi vrut ca încor-darea otrăvită din cameră să se intensifice şi mai mult. Şi apoi văzu lacrimile din ochii ei. Soţia lui încăpăţânată, care plângea doar dacă aşa cerea vreun scenariu, era pe punctul de-a claca.

- Nu vreau să mă cert cu tine, Rainey, spuse el obosit. Nu încerc să-ţi îngreunez viaţa. Doar că... nu pot să joc în filmul ăsta.

Ea închise ochii pentru o clipă şi spuse:

- Să fii actor înseamnă să fii nesigur. Crezi că nu ştiu ce înseamnă asta? De fiecare dată când acceptăm un rol complet diferit de cele pe care le-am interpretat până atunci, e ca şi cum am sări de pe o stâncă. Dar rolurile pe care le interpretăm chiar ne ajută să creştem, şi cele care ne sperie cel mai tare ne fac, de fapt, să interpretăm cel mai bine. Chiar dacă n-ai mai avut un rol atât de chinuit

precum cel al lui John Randall, ştiu că poţi să o faci, şi încă foarte bine.

- Să încerci să te autodepăşeşti e un lucru foarte bun, dar fiecare actor are lucruri pe care le poate face şi lucruri pe care nu le poate face. Nu pot fi John Randall. Nu e vorba despre emoţii de actor, Rainey. Mă depăşeşte rolul.
- Nu cred asta. Câteva dintre filmările tale timpurii pentru BBC au fost pe aceeaşi direcţie ca aceea de care e nevoie pentru rolul lui John Randall. îl privi drept in ochi şi-i spuse cu toată sinceritatea: Poţi să o faci, Kenzie, şi te voi ajuta. Te-ai simţi mai bine dacă am re- scrie anumite părţi din scenariu?
- Te oferi să scoţi asalturile sexuale şi sentimentele a implicate pe care le are Randall faţă de Mustafa?

Rainey oftă.

- Sunt elementele centrale ale poveştii. Motivul pen- t ru care Randall este atât de tulburat şi de chinuit când se întoarce acasă are legătură cu faptul că îşi descoperă propria ambivalenţă, care depăşeşte mentalitatea rigidă a lumii. Dacă scoţi asta, rămâi fără film.
- Atunci, găseşte un actor căruia să-i placă să joace personaje chinuite.

Ea zâmbi ezitant.

- Dacă te necăjeşte ideea de-a accepta rolul, ar trebui să fii foarte convingător interpretându-l.

Exasperat, Kenzie începu să se plimbe încolo şi încoace prin sufragerie. Rainey decorase casa în stilul ei propriu, fermecător de eclectic, dar încăperea i se păru prea mică. Sufocantă.

- Nu ştii ce-mi ceri.
- Se pare că nu, dar îmi dau seama din reacţia ta că depăşeşte cu mult zona ta de confort. Ce te deranjează mai exact la poveste? E vorba despre ceva personal, cum a r fi faptul că trebuie să interpretezi un personaj atât de vulnerabil în timp ce eu regizez? Sau e vorba despre nelinişte profesională, despre teama că vei da greş?

Kenzie ar fi vrut ca Rainey să nu mai acuze motive personale, chiar dacă ghicise foarte bine că ura ideea i Ic-a

deveni complet vulnerabil în faţa ei. Şi-aşa îl cunoştea prea bine.

- Aspectele personale şi cele profesionale se intersectează. Combinaţia dintre acest rol în particular şi (aptul că va trebui să lucrăm împreună e mai mult de- i ăt pot duce. Ţi-ai creat o oportunitate grozavă. Nu-i da cu piciorul doar pentru că ai impresia că sunt o piesă esenţială pentru succesul tău.
- Din păcate, chiar eşti.

El se întoarse spre ea.

- Momentul adevărului: eşti sigură că această convingere a ta că numai eu îl pot interpreta pe John Randall nu are nimic de-a face cu căsnicia noastră care se află pe punctul de-a se dezintegra?

Ea tresări, de parcă ar fi plesnit-o peste faţă.

- Crezi că toate astea sunt doar o scuză ca să petrec timp cu tine?

El zâmbi rece.

- Nu cred că e aşa simplu. Nu voi pretinde că înţeleg cum funcţionează mintea ta întortocheată. Numai tu ştii asta.

Ea se muşcă de limbă şi se gândi la întrebarea lui.

- Ţinând cont că faptul că am fost căsătoriţi m-a făcut să înţeleg mai bine talentul şi potenţialul tău, te vreau pentru film din motive personale. Şi... o părticică mică şi bolnavă din mine adoră ideea de-a lucra din nou cu tine. O parte mult mai mare din mine însă ar prefera să se ferească de camioane pe autostrada Santa Ana.

Ca de obicei, sinceritatea ei submină atitudinea lui defensivă. Mai încercă o dată:

- Recompensa potenţială a acestui film merită preţul psihic pe care îl vom plăti dacă lucrăm împreună?
- Eu cred că da, altfel nu ne-aş supune pe amândoi unei asemenea torturi. îl privi cu ochii ei nestatornici şi puri, de un gri rece. Hai să luăm lucrurile pe rând, Kenzie. Nu te gândi la film per ansamblu. O zi de filmări se finalizează cu doar câteva minute de film utilizabil, şi sunt sigură că poţi îndura rolul câteva minute. Cea mai bună

metodă de-a scăpa de teamă e să împărţi o poveste în sute de duble.
Avea dreptate. Dacă privea activitatea strict ca pe o meserie şi interpreta fiecare dublă pe rând, totul era mai uşor de realizat. Interpretarea unui rol nu trebuia să fie o chestiune personală, şi probabil că era mai bine să nu fie. Poate că actorii care studiaseră după
metoda americană simţeau nevoia de-a se îmbăia în apă l ngheţată înainte de-a juca o scenă de iarnă, dar nici un actor britanic bine instruit nu avea nevoie să o facă.
„Te amăgeşti singur." Nu putea ignora vocea aceea din mintea lui, care îi cunoştea toate slăbiciunile. ('hiar se amăgea singur, dar era prins între ciocan şi nicovală. Voise să o ajute pe Rainey, aşa că îşi dăduse cuvântul fără să verifice cu grijă, în prealabil, proiectul. N ici prin cap nu-i trecuse că avea să fie vorba despre o poveste care îi dădea fiori.
Dar, dacă s-ar retrage acum, i-ar provoca daune enorme lui Rainey, idee care nu-i dădea pace. Trebuia să joace în nenorocitul ăla de film, oricât de dureros avea să f ie tot procesul.
- Bine, ai câştigat, spuse el fără prea mare tragere de Inimă. N-o să demisionez, dar să nu dai vina pe mine dacă nu voi reuşi să mă ridic la nivelul aşteptărilor tale, ca interpretare.
- Slavă Domnului! M-ai speriat de moarte. Se duse spre el şi îşi puse mâna pe încheietura lui. îmi pare rău că nu am administrat mai bine lucrurile. Ar fi trebuit să mă asigur că ai citit scenariul înainte să semnezi contractele.
- Eu sunt de vină.
Se uită la mâna ei, simţindu-i atingerea arzătoare.
I iumnezeule, cât îşi dorea să o ia în braţe! Doar... să o ţină în braţe, aşa cum obişnuiseră să se îmbrăţişeze cândva, la sfârşitul unor zile lungi şi istovitoare.
Bineînţeles, era imposibil. întro zi, când focul pasiunii avea să se stingă şi ea avea să se căsătorească cu ultcineva, poate că aveau să se poată îmbrăţişa ca amici, dar acum nu.
Se strădui să se îndepărteze de ea.

- Chiar dacă am încredere în judecata ta, la urma urmei, responsabilitatea de-a citi o lucrare îmi aparţine.
- Dincolo de faptul că te îngrozeşte ideea de a-l interpreta pe Randall, ce părere ai despre scenariu? întrebă ci», uşor nesigură.
- Foarte emoţionant. Personaje bune, structură bună. Stil narativ clasic, care le-ar prinde bine tuturor filmelor. Mi-ar fi plăcut să îl văd pe, să zicem, Laurence Olivier în floarea vârstei, jucându-l pe Randall.
- L-aş fi solicitat pe el dacă ar fi avut treizeci de ani şi ar fi fost disponibil. Tu eşti a doua mea opţiune.
- Complimentele... te vor ajuta puţin. Vru să o complimenteze la rândul lui pentru munca ei, aşa că spuse: Dialogul e excelent. Foarte tăios şi britanic. Multe replici isteţe.
- Cea mai mare parte din dialog e luată din carte. Nu surit scriitoare. Pur şi simplu am luat ce era mai bun din roman.
- Adaptarea unui roman într-un scenariu este tot o formă de artă. Ar trebui să te apreciezi mai mult.
- Mi-e destul de greu să o fac, când mă gândesc cât de nebună sunt să demarez un proiect atât de mare şi de scump fără a avea experienţă la regizat. Ţi-am spus că am insistat să am decizia finală?

El îşi dădu ochii peste cap.
- Nici nu-i de mirare că aveai nevoie de un actor celebru ca să obţii finanţarea. De ce n-ai încercat să produci filmul la o scară mai mică sau pentru televiziune? Ar fi fost mult mai uşor.
- Am vrut să fac cel mai bun film posibil şi să ajungă la un public cât mai larg. Se fac proiecte creative grozave pentru televiziunea prin cablu, dar bugetele şi audienţa sunt de obicei mai reduse. Varianta pe care am ales-o e mai dificilă, dar, dacă funcţionează, rezultatele vor semăna mult mai tare cu felul în care cred eu că ar trebui spusă povestea.

Kenzie se uită la peretele acoperit de un amalgam de tablouri, imagini tipărite înrămate şi obiecte plate, cum ar fi bătătoare de covoare vechi, şi spuse îmbufnat:

- De ce-a trebuit să aleg o profesie în care sunt înconjurat de oameni obsedaţi de creativitate?
- Pentru că eşti de-al nostru, bineînţeles, chiar şi atunci când încerci să te prefaci că actoria este doar o afacere.
Rimele sunt mult mai mult de-atât. Exprimă visuri, şi speranţe, şi temeri. La fel şi actorii care joacă în ele, mo- i iv pentru care eşti cunoscut în toată lumea.
- Asta e partea proastă a succesului.
Unora dintre actori le plăcea ca femeile să îi implore să se culce cu ele, dar Kenzie nu se număra printre ei. I Jra gândul că Dumnezeu ştie câte femei - şi bărbaţi - ilin lume aveau fantezii sexuale cu el.
îşi luă rămas-bun şi plecă, gândindu-se că venise hotă- i ât să se retragă din proiect. Şi totuşi, iată-l în continuare dedicat filmului.
Ce naiba avea Rainey de îl făcea mereu să renunţe la intenţiile lui?
După plecarea lui Kenzie, Rainey se trânti pe un scaun, tremurând toată. Preţ de câteva minute îngrozitoare, crezuse că filmul ei era sortit pieirii. Nu înţelegea de ce Kenzie reacţionase aşa la scenariu, dar păruse cu adevărat tulburat. Ce ciudat! Nu era deloc un actor temperamental şi îşi păstra mereu emoţiile pentru camera de l ilmat. Dar John Randall reuşise să îl irite rău de tot.
Chiar dacă reuşise să îl convingă să continue cu pro-iectul, îşi dădea seama că avea să fie nevoie să îl sâcâie constant. Asta era tot ce-i lipsea unui regizor debutant: un actor principal nervos, care mai şi apărea în toate scenele din film.
Mai bine să ia fiecare zi pe rând. Probabil că avea să fie nevoită să îl încurajeze sau să îl amenințe pe Kenzie ca să continue, dar avea să îl facă să interpreteze grozav, oricât de greu ar fi.
Simţind nevoia să scape de frustrare şi nelinişte, Kenzie ieşi de pe alee şi viră spre est, adâncindu-se mai mult printre dealuri. La naiba cu ea! încă îl fascinau pasiunea ei creativă şi faptul că era dispusă să-şi pună pielea la bătaie pentru lucrurile în care credea.

Reacţia lui la imaginea ei pe film pălise în comparaţie cu impactul pe care îl avusese asupra lui când se cunoscuseră la audiţia ei pentru Pimpemel. Să joace cu Rainey era ca şi cum ar fi jucat tenis cu un campion care îi anticipa fiecare mişcare şi îi returna fiecare lovitură cu ceva în plus. Reuşeau să îşi scoată reciproc la iveală ce aveau mai bun, atât pe plan profesional, cât şi personal. Cu ea devenea o persoană nouă. Un bărbat aproape liber.
Se gândi la seara pe care o petrecuseră împreună după ce Rainey obţinuse rolul. Cât de entuziasmat fusese să descopere un spirit compatibil în mod unic cu al lui, cum îl ameţise senzaţia de familiaritate dintre ei, ca şi cum s-ar fi cunoscut de zeci de vieţi. Chiar dacă îl alarmase faptul că reuşise să treacă de zidul lui de apărare de parcă nici n-ar fi existat, în noaptea aceea aproape că fusese suficient de nechibzuit încât să nu-i mai pese de asta.
O evitase intenţionat înainte să înceapă producţia. Următoarea lor întâlnire avusese loc la garderobă, unde li se luau măsurile pentru costumele pentru Pimpemel. înveşmântat ca Sir Percy, intrase în încăpere, unde designerul de costume îşi supraveghea asistentele, care plisau şi prindeau zorzoane pe o cămaşă şi îi ajustau un jupon cu dantelă lui Rainey. Aceasta arăta delicios de provocator, chiar dacă veşmintele o acopereau mai mult decât îmbrăcămintea modernă.
- Desuurile tale par foarte autentice, spusese el.
Rainey zâmbise cu gura până la urechi.
- Pun pariu că ai aflat multe lucruri despre lenjeria de epocă cât ai lucrat la BBC. Trebuie să arate cum trebuie, deoarece vor apărea în film.
Inima lui Kenzie începuse să bată mai repede la gândul că avea să o dezbrace de cămaşa aceea, chiar dacă la momentul respectiv aveau să fie înconjuraţi de echipa de producţie.
- Ce-i drept, să fac o versiune televizată a Les Liaisons Dangereuses a fost ca un curs de lenjerie a secolului al optsprezecelea. Am descoperit că e mult mai incitant să dai jos strat cu strat, ca să descoperi femeia ascunsă sub ele.

- Serios? Mă gândeam că bărbaţilor li se pare foarte I ncitant când femeile poartă doar câţiva centimetri de nailon.
- Şi asta e adevărat.
O tânără asistentă pusese un corset în jurul lui Rainey ţi începuse să strângă de şnururi.
- Şi-acum urmează rocbia de bal, domnişoară Marlowe.
Rainey icnise când corsetul se strânsese.
- S-ar putea să mor sufocată!
- Există o şmecherie la corsete, spusese Kenzie. Inspiră adânc în timp ce ea trage de şnururi şi o să mai câştigi vreo doi centimetri de spaţiu în rochie.
Ea luase numaidecât o gură bună de aer, care îi mărise pieptul şi talia. Designerul de costume, care se afla în par-lea cealaltă a camerei, spusese pe un ton dezaprobator:
- Doi centimetri jumătate în plus la corset vor părea cinci centimetri pentru camera de filmat.
- Mai bine o actriţă mai durdulie, dar vie, decât una slabă, dar moartă, ripostase Rainey.
Designerul se amuzase la gândul că Raine Marlowe ar (iuţea fi considerată vreodată durdulie.
- înţelegi de ce femeile din epoca aceea nu erau prea degajate. îşi foloseau cea mai mare parte din energie ca să respire.
- Nici bărbaţii nu o duceau mult mai bine. Rainey se uitase la haina lungă de satin a lui Kenzie, la vesta cu dungi, la pantalonii strâmţi şi la cizmele înalte, lucioase, pe faţa ei citindu-se mai mult decât un interes profesio- nai. E uimitor cât de mult a durat până să se inventeze Mugii şi tricourile.
Kenzie făcuse o plecăciune cât mai curtenitoare.
- Ah, Marguerite, s-a sacrificat multă eleganţă pe alta-rul acestui zeu meschin al confortului.
Ea îşi intrase numaidecât în rol. Cu o expresie aprigă, ridicase de pe o masă evantaiul din fildeş sculptat şi !l fluturase apatic.
- Mă jur, milord, că reuşeşti să mă eclipsezi, precum un păun măreţ îşi eclipsează femela.

- Penajul meu are un singur scop - şi anume, să atragă cea mai dorită femeie din jur.
îi atinsese impulsiv cu buzele ceafa zveltă expusă de părul ei prins sus. Avea pielea caldă, mătăsoasă şi fermă.
Ea se înfiorase şi icnise, pe faţa ei citindu-se dorinţă şi vulnerabilitate. Când el se dăduse în spate, se priviseră în ochi şi comunicaseră dincolo de cuvinte. Mesaje şi promisiuni.
Un afiş cu o ipostază asemănătoare în care se sărutau fusese folosit pentru a ilustra filmul. Transmitea o energie atât de tandră şi de erotică, încât sfârşise în dormitoarele a sute de şcolăriţe. Criticii comentaseră cum că scânteile de pe ecran dintre actorii principali din Pimpernel ameninţau să topească pelicula cinematografică.
Dar asta venise mai târziu. La momentul respectiv, Kenzie ştiuse doar că Raine Marlowe era ca un fluture de sticlă: delicată, puternică şi de-a dreptul fascinantă.
După o curbă strâmtă, nimeri pe o porţiune lungă de drum drept şi gol. Apăsă pedala de acceleraţie, crescând puterea motorului, dorindu-şi să fi avut timp să ajungă până la Mojave. Deşertul avea un efect purificator. Dar, momentan, trebuia să se mulţumească cu munţii Santa Monica.
Văzu nişte avertizoare luminoase în oglinda retrovi-zoare. La naiba! înjură în sinea lui, apoi trase pe marginea drumului.
în spatele lui, un poliţist pe motocicletă frână, îm- proşcând un val de pietriş în urma lui. Verifică numărul de înmatriculare al lui Kenzie în calculator, după care se dădu jos de pe motocicletă şi se apropie fudul de maşină. Era, fără îndoială, bucuros că avea şansa să dovedească faptul că o insignă era mai puternică decât o maşină sport italiană. Kenzie coborî geamul din partea şoferului şi se resemnă cu ideea că avea să primească o binemeritată amendă pentru depăşirea vitezei.
- Ştiţi cu ce viteză conduceaţi, domnule? întrebă poliţistul aplecându-se spre maşina joasă, pe un ton mai
I aiţin politicos decât cuvintele pe care le folosise. Pe ecu-
*M mul lui scria „SANDOVAL".
Nu chiar, dar cu siguranţă mult prea rapid.

Ofiţerul Sandoval, care părea destul de tânăr, nu l oru impresionat de o încuviinţare atât de rapidă.

- Aveţi un dosar destul de curat, ţinând cont de faptul că acceleraţi de parcă eraţi în căutarea unui culoar i le aterizare.

- De obicei fac asta doar în locuri mai izolate.

Kenzie îi înmână permisul de conducere şi talonul maşinii. Sandoval se uită la documente, după care se Întoarse numaidecât şi se holbă la el.

- Dumnezeule mare, sunteţi Kenzie Scott!

Din moment ce ştia deja asta, Kenzie încuviinţă uşor.

- îmi plac foarte mult filmele dumneavoastră, dom- nule, spuse tânărul, lăsând bravura la o parte şi părând in tim de-a dreptul sfios.

Mă bucur că vă plac, ofiţer Sandoval.

- Mai ales cel în care aţi jucat rolul unui poliţist al i ârui partener a fost ucis. Chipul i se întunecă. Felul în i are aţi lovit peretele după moartea lui... Exact aşa se în- i Amplă şi în realitate.

- Partenerul dumitale a fost ucis? întrebă Kenzie încet.

- Da. Poliţistul îşi întoarse privirea. Aţi făcut ca totul .1 pară atât de... real.

- Morţile din filme nu ar trebui ilustrate niciodată ca lllnd lipsite de consecinţe. E important să ne amintim i ragedia şi durerea pe care le implică.

Poate că în multe filme nu se mai practica asta, dar Ke nzie nu uita niciodată să o facă. Nu acceptase nicio- ' lată un rol în care nu avea nimic mai bun de făcut de- ■ U să ucidă oameni, de parcă ar fi fost doar ţinte într-un poligon, fără demnitate sau valoare.

- Oricine a scos vreodată un trup în flăcări dintro maşină ştie cât de dureroasă şi de mizerabilă e de fapt moartea. Sandoval îşi coborî carneţelul cu amenzi. Var deranja să îmi daţi un autograf, domnule? Nu pen- i III mine, ci pentru soţia mea. Şi ea e o mare admiratoa- tr a dumneavoastră.

- Bineînţeles că nu m-ar deranja. Kenzie scoase un carneţel din torpedou. Cum o cheamă?

- Annie Sandoval.

Kenzie scrijeli un mesaj.
- Poftim! Salutaţi-o pe Annie din partea mea.
- Mulţumesc, domnule Scott. Ofiţerul împături respectuos hârtia şi o vârî în buzunar. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule.
Poliţistul dădu să plece, când Kenzie întrebă:
- Cum rămâne cu amenda?
Sandoval zâmbi larg.
- De data asta, vă las să scăpaţi doar cu un avertisment. Vă doresc o zi bună, domnule Scott.
- La fel şi dumneavoastră, domnule ofiţer.
Kenzie aşteptă ca poliţistul să plece, după care se urni şi el din loc, cu o grimasă pe faţă.
Nu cerea niciodată un tratament special. Nu era nevoie să o facă.
capitolul 5
Val se încruntă după ce închise telefonul. De parcă Rainey nu avea şi-aşa destule probleme. Apăsă un buton de apelare automată. Câteva clipe mai târziu, cineva îi răspunse în California:
- Bună ziua, biroul lui Raine Marlowe.
Val îi recunoscu vocea şi îi spuse:
- Salut, Rainey. Credeam că va răspunde supusul tău credincios. Probabil ai un catralion de lucruri de rezolvat acum, că sunteţi pe punctul de-a începe producţia.
- Emmy avea programare la medic, aşa că răspund eu la telefon. Eu, designerul de producţie şi managerul de locaţii britanice dăm telefoane ca disperaţii ca să găsim un alt conac pentru soţii Randall, pentru că cel pe care aveam de gând să îl folosim a ieşit din discuţie.
- Sunt sigură că Anglia e plină de conace arătoase.
- Da, dar avem nevoie de unul care să fie aproape de bază, altfel ne-ar costa timp şi bani ca să ne deplasăm In altă locaţie pentru scene.
Val îşi aminti că nu o sunase ca să discute despre ti Im, aşa că îi spuse:
- Am nişte veşti proaste din Baltimore, Rainey.
- Of, nu! S-a întâmplat ceva cu Kate, cu Rachel sau cu Laurel?

Val ar fi trebuit să îşi dea seama că Rainey avea să se gândească numaidecât la vechea lor gaşcă, la „Cercul de prietene" format în şcoală.

- Suntem bine, dar bunicul tău a avut un accident de maşină grav. Cred că prognoza nu e prea bună. Mă gândeam că ai vrea să ştii.

Urmă o tăcere lungă, după care Rainey spuse:

- Da, bănuiesc că aşa e. Bunica te-a rugat să mă suni?
- Nu, deloc. M-am întâlnit din întâmplare cu ea la supermarket, şi pare la fel de respingătoare ca întotdeauna. O prietenă care lucrează la spital a văzut că bunicul tău a fost dus acolo şi m-a anunţat, ca să te pot suna şi pe tine. Se pare că bunica ta nu s-a mişcat de lângă patul lui.
- După mai bine de cincizeci de ani de căsnicie, până şi pe o stoică precum buni o întristează perspectiva de i şi pierde soţul. Urmă o altă perioadă de tăcere. Crezi i -ar trebui să vin la Baltimore, nu-i aşa?
- Tu hotărăşti. Pur şi simplu n-am vrut să afli de staroa lui când ar fi fost... prea târziu.

Rainey oftă.

- Mereu a fost prea târziu pentru mine şi bunicii mei. Mă cred piază rea. în două zile, trebuie să fiu în New Mexico să începem filmările, şi sunt ocupată până peste cap cu crize de ultimă oră. Ce sens ar avea să îi vizitez? Crezi că o să mă împac cu bunicul meu pe patul lui de moarte?
- Mă îndoiesc. Astfel de lucruri se întâmplă mai mult la Hollywood, nu în viaţa reală. Dar... cred că ar trebui să vii, pentru că, dacă nu o faci şi el moare, mai mult ca

sigur vei regreta că nu ai venit. Bunicii tăi au fost cu tine la fel de reci ca nişte peşti congelaţi, dar nu au fost răi. în felul lor, s-au descurcat cum au ştiut mai bine.

- Fir-ai să fii, Val, spuse Rainey, cu voce tremurândă. Cred că eşti letală când susţii un caz în tribunal. Fie, o să vin. Aş putea lucra în timpul călătoriei, aşa că no să pierd

prea mult timp. Dar mă ţii la tine. O să am nevoie de un chip prietenos dacă tot îmi vizitez bunicii.
- Ştii că eşti mereu bine-venită aici, Rainey. O să te iau de la aeroport.
- Nu e nevoie. O să închiriez o maşină, spuse Rainey, apoi continuă pe un ton mai vioi: Măcar o să vă văd pe tine şi pe Kate, poate şi pe Rachel, aşa că există şi o parte bună.
- Ne vedem curând.
Val închise telefonul. Se bucura că prietena ei venea în Baltimore, dar îi părea rău de motiv.
Rainey ar fi trebuit să lucreze pe laptop în timp ce maşina închiriată o ducea direct la spitalul suburban unde era tratat bunicul ei, dar, imediat ce aterizase, nu mai reuşise să se concentreze. îşi tot amintea de primul zbor spre Baltimore, pe când avea şase ani.
După succesul spectaculos al lui Clementine şi moartea ei tragică, soţii Marlowe o moşteniseră pe fiica ei ilegitimă, al cărei tată era necunoscut şi al cărei nume legal era Rainbow. Rainey se îmbarcase în avion în Los Angeles, neescortată, şi o însoţitoare de zbor cu voce blândă avusese grijă de ea în timpul zborului.
Se mutase atunci de la vară la iarnă, atât fizic, cât şi metaforic. Vânturi reci de februarie clătinau pasajul mobil, în timp ce însoţitoarea de zbor o conducea spre terminal, dar mult mai reci erau chipurile soţilor Marlowe, care veniseră după nepoata lor, pe care nu o cunoscuseră niciodată. Strângând tare în braţe un ursuleţ de pluş alb, Rainey se holbase la bunicii ei, neve- nindu-i să creadă că acum le aparţinea lor. Ambii erau zvelţi şi stăteau cu spatele drept, cu o expresie de dezaprobare neclintită pe chip.
- E roşcată, ca mama ei, spusese William încrun- lAndu-se uşor.
- Nu e chiar la fel de roşcată. Măcar atât, răspunse- ■>0 soţia lui. Nu seamănă chiar aşa tare cu Clementine. t V micuţă şi slăbănoagă e! Mă întreb cine o fi tatăl ei.
Rainey strânsese mai tare ursuleţul alb în braţe, şi o podidiseră lacrimile. Un semn de afecţiune cât de mic din

partea familiei Marlowe ar fi cucerit-o pentru totdeauna. în schimb, se alesese doar cu o replică aspră:

- Haide, copilă. Să mergem acasă. Virginia se uitase la soţul ei. Nu pot să-i spun pe numele ăla bizar pe care I l-a pus maică-sa.

Şi nici nu o făcuse. Pe toată perioada în care locuise cu ei, bunicii ei i se adresaseră cu „tu“ sau „ea“. In primele săptămâni petrecute în Baltimore, adormise I ilângând în fiecare noapte.

Când devenise adult, ajunsese să le respecte corectitudinea. Nu o doreau, aşa cum nici ea nu îi dorea pe ei, dar fuseseră conştiincioşi. O hrăniseră şi o îmbrăcaseră In ne şi nu o abuzaseră niciodată fizic, nici măcar în perioada ei de rebeliune din timpul liceului. Şi, din fericire,

0 înscriseseră la şcoala locală de quakeri, unde primise o educaţie bună, bazată pe principii morale.

La Friends' School, Rainey le cunoscuse pe fetele

1 are aveau să devină adevărata ei familie. Petrecea mai mult timp cu Val, Kate, Rachel şi Laurel decât cu bunicii ei. Treptat, învăţase să se joace, să râdă cu prietenele ci şi să aibă încredere în Julia Corsi, mama cea calmă a li ii Kate, atunci când avea nevoie de sfaturi femeieşti.

Asemenea lui Clementine, îşi luase zborul cât mai de-parte şi mai repede, imediat ce fusese suficient de matu- i ă pentru a o face. Fără îndoială că bunicii ei se simţiseră uşuraţi. îi anunţa din când în când dacă îşi schimba adresa şi numerele de telefon, ca să o poată contacta în caz că voiau, dar nu o făcuseră niciodată. Nici nu o felicitaseră când se căsătorise. O dovadă de clarviziune din partea lor, probabil.

56 'Mary Jo Tutney

îi văzuse o singură dată de când se mutase în California, cu un an în urmă, când venise la Baltimore pentru a doua căsătorie a lui Kate. Se hotărâse să facă un efort şi să îi viziteze. Aceştia o primiseră surprinşi şi aparent deloc încântaţi. Plecase după o jumătate de oră - fusese o vizită politicoasă, dar care o făcuse să se simtă inconfortabil şi să se întrebe de ce se sinchisise să treacă pe la ei.

Aproape se întunecase când maşina parcă în faţa cen-trului medical Greater Baltimore Medical Center, un complex întins de clădiri înconjurate de dealuri şi copaci. Rainey şi-l amintea foarte bine. Obişnuia să ajungă în mod regulat la urgenţe după ce cădea din copaci sau era lovită cu o bâtă de lacrosse - şi după alte asemenea aventuri. Fusese o povară pentru bunicii ei, care plănuiseră să se pensioneze în linişte.
Spitalul părea un labirint, dar Rainey reuşi să ajungă în salonul bunicului ei, greşind doar de câteva ori drumul. Se opri în pragul uşii. William Marlowe stătea nemişcat, ca o statuie de ceară, singurele semne de viaţă fiind înregistrate de monitoare. Virginia stătea lângă el, cu ochii închişi şi trasă la faţă din cauza oboselii, dar ţi- nându-şi spatele perfect drept
Cum de reuşiseră William şi Virginia Marlowe să dea naştere unei fete atât de pline de viaţă şi de vibrante pre-cum Clementine? Pe la unsprezece ani, pe când explora podul într-o zi ploioasă, Rainey găsise o fotografie veche cu mama ei în perioada sa de adolescenţă, în care făcea parte dintr-un cor de biserică. Chiar şi îmbrăcată cu o robă, părul roşcat al lui Clementine şi formele ei volup- tuoase o făceau să pară mai degrabă o păcătoasă decât o sfântă. Rainey luase fotografia şi o ascunsese în cutia ei cu comori. încă o avea.
- Buni, zise Rainey încet.
Virginia tresări şi deschise ochii.
- Ce cauţi aici?
- M-a sunat prietena mea, Val Covington, când a auzit că bunicul a avut un accident. Rainey se uită la figura lui prelungă, aproape la fel de albă precum pernele. Chiar şi în somn, părea inflexibil. Cum se simte?
Bunica ei ridică din umeri.
- E încă în viaţă, spuse ea pe un ton sec, ce nu îi puma însă ascunde disperarea.
Rainey simţi un fior neaşteptat de milă. Relaţia din- i re bunicii ei fusese atât de privată, încât presupusese mereu că rămăseseră împreună din obişnuinţă şi pen- mi că aşa se

cuvenea, dar în privirea Virginiei se putea vedea o durere reală.
- Ştie unde se află?
- Ştie că eu sunt aici, dar cam atât, cred.
Virginia îşi frânse mâinile, semn al unei nelinişti ce nu o caracteriza.
- Atunci hai cu mine la cantină. Tocmai am aterizat, uşa că ar trebui să mănânc ceva, şi pun pariu că nici tu n-ai prea mâncat de la accident.
Virginia se uită la soţul ei, gata să protesteze. După i are oftă şi spuse:
- Cred că ai dreptate. Trebuie să îmi păstrez forţele.
Se ridică, fiind cu câţiva centimetri mai înaltă ca ne-poata ei. Apoi ieşiră din salon şi străbătură coridorul. I'robabil se răspândise vestea sosirii lui Raine Marlowe, deoarece mai multe asistente şi infirmiere se strânseseră la biroul de pe palier, dar nimeni nu o abordă şi nu îi ceru un autograf. Rainey le era recunoscătoare pentru tactul de care dădeau dovadă.
Reuşi să mănânce doar nişte supă de legume şi câţiva biscuiţi săraţi, dar se bucură că bunica ei îşi luase o norţie sănătoasă de friptură de vită şi piure de cartofi, l emeia părea mult prea slabă. Chiar dacă nu fuseseră niciodată apropiate, relaţia lor fusese mai relaxată decât cea dintre Rainey şi bunicul ei. Faptul că o vedea pe Virginia atât de vulnerabilă stârnea în Rainey dorinţa i lo-a fi mai protectoare.
Aşteptă până bunica ei împinse la o parte farfuria pe lumătate mâncată, apoi întrebă:
- Ce s-a întâmplat, mai exact? Şi ce spun doctorii?
Virginia se întristă.
- Se ducea să joace golf şi un şofer beat s-a izbit cu maşina de a lui. La nouă dimineaţa!
- Cât de grav rănit e?
- Are răni adânci şi oase rupte, i-a cedat un plămân şi s-a lovit la cap.
- Rana de la cap e gravă?
- O contuzie. Nu e chiar gravă. Virginia îşi luă ceaşca de ceai. Dar, când i-au făcut tomografie pentru rănile de la

cap, au descoperit un anevrism care s-ar putea rupe oricând.
- Am... înţeles. Dar, la fel de bine, s-ar putea ca anevrismul să nu creeze probleme multă vreme, nu-i aşa? Poate chiar ani de zile?
- Doctorul lui William pare să creadă altceva în cazul de faţă. După el, ar trebui să mă pregătesc pentru ce-i mai rău.
Rainey se încruntă. Poate că nu era treaba unui doctor să ofere speranţe deşarte, dar nici n-ar fi trebuit să-i facă pe pacienţi să se simtă condamnaţi pe viaţă. Viaţa era nesigură şi speranţa ar putea avea un efect vindecător.
- Aţi cerut o a doua părere?
- N-am avut timp de asta.
Rainey se gândi la un prieten de-al ei, un chirurg din New York, care îi datora o favoare.
- Te-ar deranja dacă l-aş suna pe un neurochirurg pe care îl cunosc?
Virginia ridică din umeri - un gest prin care nici nu încuviinţa, dar nici nu dezaproba.
- Atunci o să-l sun.
- Am înţeles că divorţezi de soţul tău, vedeta de cinema.
Rainey tresări.
- Da. E un divorţ amiabil, aşa că nu va face subiectul vreunor ştiri lugubre.
- Actorilor de la Hollywood ar trebui să li se interzică să se căsătorească. Mai ales între ei. Băutură, droguri, orgii. Virginia clătină din cap cu înverşunare. Deşi presupun că sunteţi obişnuiţi cu astfel de lucruri.
Rainey se străduí să nu izbucnească şi spuse:
- Kenzie e englez, iar ei au tendinţa să nu fie la fel de nebunatici ca vedetele americane. Nici unul din noi nu consumă droguri şi bem destul de rar, mai mult din motive sociale. O singură dată s-a nimerit să dau peste i rea ce s-ar putea numi orgie, la o petrecere, şi am plecat Imediat.
Nu putea să vorbească şi în locul lui Kenzie în această privinţă, dar, din câte bănuia ea, orgiile nu erau
I >e gustul lui. Suntem oameni, nu stereotipuri.

- Fără droguri? spuse bunica ei, nevenindu-i să creadă.
Mama a murit din cauza unei supradoze. N-am fumat nici măcar marijuana în toată viaţa mea.
înseamnă că eşti înţeleaptă. Virginia înghiţi şi ultima gură de ceai. Trebuie să mă întorc la William.
- Pot să te ajut cu ceva, buni?
bunica ei ridică din nou din umeri.
- Ne-am descurcat foarte bine şi fără tine. Nu avem nevoie de nimic momentan.
Rănită, Rainey izbucni:
- De ce mă urâţi atât de tare? Am încercat din răsputeri să nu fiu o povară pentru voi. Să... să vă fac să fiţi mândri de mine, pentru notele luate la şcoală şi pentru .K tivităţile la care participam. Dar, oricât de bine m-aş II descurcat, am ştiut mereu că nu m-aţi vrut. Motivul a li ist convingerea voastră cum că, de fapt, copilul trebuie ■ ;i plătească pentru păcatele mamei?
Pentru prima dată, bunica ei se uită fix la ea şi spuse:
- Nu te-am urât şi cu siguranţă nu ar fi fost corect .1 fe învinuim pentru comportamentul lui Clementine. I >ar e adevărat că nu te-am vrut. Ne-am simţit amândoi I >rea bătrâni ca să ne mai descurcăm cu un copil. Ezită, apoi adăugă cu durere: Ne-ai amintit de cel mai mare eşec din viaţa noastră.
Uimită de răspunsul sincer al bunicii ei, Rainey în- ilobă cu ezitare:
- Clementine?
Virginia încuviinţă.
- S-a născut târziu, după ce renunţaserăm la speranţa ilo-a mai avea un copil. Era... era ca o flacără, plină de

viaţă şi imposibil de strunit. Am încercat din răsputeri să o creştem aşa cum avea nevoie, dar am dat greş. Când a

renunţat la facultate ca să intre intr-o trupă rock, am ştiut că era condamnată. Poate nu chiar imediat, dar că ia asta avea să se ajungă în cele din urmă.
Rainey înghiţi în sec.
- Cred că avea o tendinţă înnăscută spre autodistrugere. Mă îndoiesc că ar fi reuşit cineva să o vindece.
- Este_ de datoria părinţilor să îşi crească copiii cum trebuie! în privirea albastră şi ştearsă a bunicii ei se putea citi durere. Dar nu am reuşit să o facem, şi nu avea nici treizeci de ani când a murit.
Rainey nu o mai văzuse niciodată pe bunica ei atât de sentimentală. Pe punctul de-a izbucni în lacrimi, întrebă:
- De ce nu mi-aţi arătat cât de mult aţi ţinut la ea? A fost mama mea. Am... am fi putut să o plângem împreună.
- Semănai cu Clementine suficient de mult încât să ne provoci durere, dar erai şi o mică străină, cu trăsături complet diferite. Aşa că am dat din nou greş.
Oricât de dureroasă ar fi fost conversaţia, pentru prima dată în viaţa lor, chiar vorbeau una cu cealaltă.
- Nu aţi dat greş în totalitate. Nu am tendinţe de autodistrugere, ca mama.
- Dar tot străină eşti.
Rainey nu îşi mai putu controla amărăciunea.
- Cine e de vină pentru asta?
- Noi. Chipul Virginiei părea palid în lumina dură din încăpere. Până să ajungi în Baltimore, nu mai aveam ce săţi dăruim.
- Cum rămâne cu ziua de astăzi? îţi pare rău că am venit?
- Nu. Eşti singura nepoată a lui William. Ai făcut bine că ai venit. Se ridică şi îşi împinse scaunul în spate. Trebuie să mă întorc la el. Ai putea să pleci. Asistenta spunea că se va trezi abia peste câteva ore.
Nu putea ignora un apropo atât de direct. Rainey îşi înăbuşi un oftat şi se ridică.
- Mai vin mâine-dimineaţă, înainte să plec.

ReveCaţia
capitolul 6

Pe drum spre casa lui Val, Rainey îl sună pe doctorul I tirrell Jackson din New York. Din fericire, acesta era ut usă şi răspunse pe linia privată. Rainey îi auzi vocea profundă şi spuse:
Bună, Darrell. Sunt Raine Marlowe. Ce mai fac ' ■ irah şi copiii?
- Raine! Mă bucur să te aud. Sunt bine. Bobby a mai i rcscut cincisprezece centimetri de când l-ai văzut ultimii dată. Ce mai face actriţa mea preferată?
Mă tem că trebuie să-ţi cer o favoare enormă.
- Poţi să-mi ceri orice îmi stă în puteri, răspunse iii csta. Apoi adăugă pe un ton mai blând: N-o să uit niciodată că ai venit să o vizitezi pe mama. A murit cu .ilinbetul pe buze datorită ţie.
- Zâmbea pentru că era foarte mândră de copiii şi de nepoţii ei.
Angie Jackson muncise din greu ca menajeră, ca să tşi crească copiii. Toţi merseseră la facultate cu bursă, încurajaţi de ea. Ar fi meritat să ajungă la nouăzeci de mii răsfăţată de familia ei care o adora, dar soarta nu lusese prea blândă cu ea.
Angie era pe moarte când Darrell sunase la biroul lui Rainey şi spusese că Raine Marlowe era actriţa preferată a mamei lui şi întrebase dacă ar fi dispusă să o viii teze. Din moment ce Rainey se afla în New York City pentru filmări, îi fusese uşor să-i îndeplinească dorinţa. Prima vizită fusese din pur altruism. Celelalte şase veniseră ca o consecinţă a faptului că nu aveai cum să nu o iubeşti pe Angie Jackson. Ce bine ar fi fost dacă William şi Virginia Marlowe ar fi avut măcar o zecime din căldura lui Angie!
- Care-i problema, Raine?
îi descrise succint rănile suferite de bunicul ei şi îi .puse despre anevrism.
- Nu ştiu dacă vei putea ajuta în vreun fel, dar poate • «• ai descurca mai bine cu ceea ce pare inoperabil pentru neurochirurgii mediocri de duzină.
- Nu sunt Dumnezeu, dar, dacă îmi trimiţi tomografiile, mă pot uita peste ele.

- Mersi. Dacă tu nu ne poţi ajuta, atunci nimeni nu poate.
- Cred că nu m-ai auzit când ţi-am spus că nu sunt Dumnezeu. Vom vedea.

După ce încheiară convorbirea, Rainey o sună pe Emmy în California, să se ocupe de trimiterea tomo-grafiilor. Oare cum supravieţuise înainte să se inventeze telefonul mobil? Se lăsă pe spate pe banchetă, istovită. Tresări când auzi telefonul. Retractă gândurile anterioare cu privire la telefoane şi răspunse.

-Alo?

- Cum te simţi? întrebă Kenzie. Am sunat la Emmy, şi ea mi-a spus că bunicul tău a avut un accident. îmi pare rău. Trebuie să fie greu pentru el şi pică foarte prost pentru tine.

Ca întotdeauna, vocea lui profundă şi frumoasă o alina.

- Nu ştiu ce caut în Baltimore, ţinând cont că mereu şi-a dorit să dispar din viaţa lui.
- Oricât de dificilă a fost relaţia dintre tine şi bunicii tăi, eşti legată de ei, şi legăturile sunt ca o ancoră în viaţa noastră.
- Aşa e. în plus, prietena mea, Val, pe care ai cunoscut-o şi tu, roşcata aia sexy, m-a făcut să cred că m-aş simţi vinovată dacă aş fi ales să nu vin. De fapt, mă bucur că am venit. Tocmai am trecut pe la spital, şi aproape că am purtat o conversaţie reală cu bunica mea. Doar pentru asta şi tot a meritat să zbor jumătate de ţară.
- Aşa e.

I se părea ei sau Kenzie era melancolic? Avea sute de povestiri pline de culoare despre tatăl lui, colonelul - ' sau poate vicontele -, şi mama lui, care fusese debutanta anului - sau poate o femeie pricepută la vânătoare renumită în Kenya. Dar, în caz că avea şi rude reale, Rainey nu le cunoscuse niciodată. Era un bărbat fără trecut. Era unul dintre lucrurile pe care le aveau în comun: şi ea avea doar jumătate de trecut.

- Uneori mă întreb cine a fost tatăl meu şi ce rude im din partea lui, spuse ea tărăgănat. Probabil că am verişori, poate chiar fraţi şi surori vitrege. Oare mi-ar

I 'I.Vea de ei, dacă i-aş cunoaşte? Dacă am nevoie de un
II ansplant de măduvă, oare s-ar potrivi vreunul? Dar nu NI in. Şi nu voi şti niciodată.
Te-ai gândit vreodată să angajezi un detectiv parti-
i ular ca să îţi găseşti tatăl?
Rainey se holbă la străzile întunecoase, care încă îi păreau cunoscute, chiar dacă trecuseră mai bine de doi-sprezece ani de când plecase.
- Cred că nici măcar mama nu ştia cine era. A dus o viaţă foarte libertină, în stilul rock-and-roll al anilor ’70. Probabil sunt mulţi candidaţi pentru postul donatorului de spermă care m-a creat cu atâta lejeritate.
Oare mama ei se bucurase să aibă un copil? Rainey IUI ştia nici măcar asta.
Poate că a avut mai mulţi iubiţi în perioada în care ni fost concepută, dar cu siguranţă vorbim de un număr finit. Cinci? Zece? Douăzeci? Se pot face investigaţii. Dacă găseşti un candidat probabil, ei bine, în zilele noastre, cu un test ADN poţi confirma paternitatea.
- Nu m-am gândit niciodată să fac cercetări.
Ştiind ce viaţă promiscuă dusese mama ei, i se păru-
c mereu o pierdere de vreme să îşi caute tatăl. Totuşi, Kenzie avea dreptate: numărul de candidaţi nu putea
ii chiar atât de mare. Chiar dacă şi-ar fi găsit tatăl, ar fi li ist nerealist din partea ei să se aştepte la o îmbrăţişare
■ llduroasă de la un bărbat care probabil că nici măcar nu ştia de existenţa ei. Şi, cu toate acestea...
- Probabil că aş regreta dacă l-aş căuta.
- Poate că măcar ai reuşi să îţi satisfaci curiozitatea.
Rainey decise să se mai gândească la asta, după care cllimbă subiectul:
- Eşti pregătit să începi filmările?
- Mai pregătit ca oricând, spuse el fără tragere de Inimă.
- Te ajută modificările pe care le-am făcut la scenariu?
- Puţin.
Ce bine ar fi fost să-i pese de film. Era profesionist, aşa că avea să interpreteze bine, dar era posibil să o facă fără să

punã suflet, ceea ce ar fi fost aproape la fel de rău. Ei bine, era treaba regizorului să îndrume, să amenințe, să bruscheze sau să facă orice altceva era necesar ca să obțină cea mai bună interpretare posibilă de la actori. Până la sfârşitul filmului The Centurion, avea să ştie cât de bine se pricepea la regizat.

- Atunci ne vedem săptămâna viitoare în New Mexico.

- Sar putea să vin cu o zi sau două mai înainte să începeți să filmați partea mea. Am terminat treaba care mă ținea ocupat.

Şi lui Kenzie nu îi plăcea deloc să stea degeaba.

- Dacă te hotărăşti să vii mai repede, anunță-ne - pe mine sau pe Emmy -, ca să îți pregătim apartamentul.

Kenzie îi mulțumi şi închise. Fusese drăguț din partea lui să sune. Cum de era posibil ca un bărbat atât de sensibil din atâtea puncte de vedere să fie un soț inacceptabil? Ce întrebare prostească! Ştiuse de la bun început că mariajul lor nu avea să dureze. Greşise că îi acceptase cererea în căsătorie. Ar fi trebuit să se mulțumească pe atunci cu o aventură, după care să se despartă fără să sufere prea mult.

Dar poate că avea dreptate în ceea ce îl privea pe tatăl ei. Căsnicia ei se încheiase, începea o nouă aventură care ar fi putut să-i schimbe cariera... Ba chiar purtase o conversație reală cu bunica ei. Poate că venise momentul să vadă dacă îşi putea găsi tatăl. Probabil nu avea prea mari sorți de izbândă, după atâția ani, dar oricum şansele aveau să scadă şi mai mult cu timpul. Dacă ar fi reuşit, aşa cum spusese şi Kenzie, măcar şi-ar fi satisfăcut curiozitatea.

Maşina opri în fața casei frumoase din cărămidă roşie a lui Val, în apropiere de Universitatea Johns Hopkins. Era un cartier paşnic, cu copaci bătrâni şi curți îngrijite. Primitor. La doar câteva secunde după ce apăsă pe sone-rie, prietena ei o îmbrățişa deja cu putere.

Mă bucur foarte mult să te văd, spuse Val cu o voce plină de căldură. Cum te simți?

■ Obosită. Rainey o luă pe după umeri pe prietena rl şi intrară în casă. Din moment ce porți un costum I tleumarin şi părul ți-e strâns bine, presupun că tocmai ni ajuns acasă.

- Am intrat pe uşa din spate cu vreo treizeci de se- i unde înainte să suni tu. Val îşi dădu jos haina şi o muncă pe spătarul unui scaun, după care îşi smul- >• nişte agrafe de păr, eliberându-şi cârlionţii roşcaţi.
I v vrei? Vin sau îngheţată?
- îngheţată, cât mai hipercalorică.
- O să-ţi pregătesc o Sinner's Special. Val clătină din i ap. Cum de reuşeşte o dependentă de îngheţată ca tine a fie atât de slabă?
- Ţii minte că eram slăbănoagă şi în copilărie? Numai I 'lele şi os? Am noroc că acum se poartă asta.
- Să fii slabă, da. Dar nu schiloadă.
Val se duse în bucătărie. Rainey se aşează, şi pisica neagră a prietenei ei îi sări în poală şi începu să toar- i a. O scărpină pe capu-i acoperit cu blană mătăsoasă vi începu să se destindă. O pisică era mai bună ca un psihoterapeut. îngheţata de cafea cu sos de caramel fierbinte, nuci şi frişcă îi fo şi mai de folos în timp ce-i relata prietenei ei vizita la spital.
- Să sperăm că Darrell Jackson îl poate ajuta pe bunicul meu. Nu mi-ar fi foarte dor de el dacă moare, i Iar lui buni cu siguranţă i-ar fi.
- Pentru succes, sau pentru un miracol, indiferent de care din ele e nevoie. Val luă o lingură de îngheţată cu m >s de caramel. Doamna Marlowe a fost impresionată i le prietenia ta cu unul dintre cei mai celebri neurochirurgi din America?
- N-am discutat despre asta. Rainey se gândi că Virginia Marlowe n-ar fi fost impresionată nici dacă nepoata ei ar fi fost neurochirurgul în cauză. Ţie cum Iţi merge?
Val se întoarse pe o parte în fotoliu şi îşi puse picioarele peste un braţ al acestuia. Micuţă şi cu forme, părea mai degrabă genul de fată care iese din tortul cuiva, nu un avocat cu mintea brici.
- La fel. Am început să mă satur să fiu singură, dar de luni de zile nu am întâlnit pe nimeni care să mă tenteze să renunţ la burlăcie.
- Pare o treabă serioasă.

Val închise ochii, expresia de nestatornicie de pe chipul ei fiind înlocuită cu una de nefericire.
- Chiar e, Rainey. Am început să cred că sunt incapabilă să am o relaţie normală, sănătoasă.
- Nu poate fi adevărat, Val. Eşti caldă, deşteaptă, amuzantă şi bună. Ai mulţi prieteni care te apreciază. Doar că încă nu ai găsit bărbatul potrivit.
- Tocmai asta-i problema, spuse Val, pe un ton auto-ironie. Judecata mea în materie de bărbaţi e îngrozitoare. Dacă întâlnesc un tip care pare diferit, adică drăguţ, dedicat, interesat de o relaţie, mă jur pe ce am mai sfânt că se dovedeşte a fi alcoolic, sau îndrăgostit de fosta lui soţie, sau un Don Juan compulsiv, sau cine ştie ce ratat.
Rainey auzise suficiente poveşti despre iubiţii pe care îi avusese Val de-a lungul timpului ca să ştie că zicea adevărul.
- Aş vrea să pot spune ceva util, dar nici istoricul meu nu e prea grozav.
- Stai mai bine ca mine. Val mângâie pisica pestriţă care i se alătură pe fotoliu. De fapt, celibatul are şi punctele lui bune. E bine când emoţiile mele nu o iau razna, şi, cum am două pisici, nu sunt nevoită să dorm singură.
începură să vorbească vrute şi nevrute, aşa cum făcuseră în mod regulat în ultimul sfert de secol. în lunile care trecuseră de la separarea lui Rainey de Kenzie, vorbiseră şi mai mult decât de obicei, pentru că Val avusese timpul, disponibilitatea şi înţelegerea de care se putuse bucura Rainey. I-ar fi fost mai greu să discute cu Kate Corsi, care deborda de fericire de când se recăsătorise, cu un an în urmă.
l'recură de la îngheţată la chardonnay şi vorbeau ■ prins despre aromoterapie, când sună telefonul lui l< .11 ney. Aceasta strâmbă din nas şi îl scoase din buzunar.
- Cred că ar trebui să răspund. Alo?
Hună, Raine. Era Emmy. Am veşti bune şi veşti i n i taste. Pe care să ţi le spun mai întâi?
Se încruntă când simţi încordarea din vocea lui Emmy. începe cu cele bune.

Tomografiile bunicului tău sunt pe drum spre New Vi irk, livrate prin curier. Probabil că doctorul Jackson le ■ putea studia mâine-dimineaţă, la prima oră.

- Chiar că sunt veşti bune. Care sunt cele proaste?

I 'mmy inspiră adânc.

- Sunt însărcinată din nou. Sarcina nu are decât pa- im luni, dar doctorul spune că nu mă pot deplasa cu ilne. Munca e prea extenuantă. Risc să pierd şi sarcina ■'■iu dacă nu mă potolesc.

Rainey se abţinu să nu înjure. Emmy era mâna ei > li captă, şi se bazase pe ajutorul ei în timpul filmărilor. I 'ar Emmy pierduse deja două sarcini, iar ea şi soţul ei i . l doreau cu disperare un copil. încercând să pară en- tuziasmată, îi spuse:

- Ce veşti grozave! Din moment ce eşti deja în luna a i • ura, sunt sigură că bebeluşul va ajunge la termen, dar l i neînţeles că nu îţi poţi asuma riscuri.

Hmmy spuse cu voce sugrumată:

- îmi pare rău că te dezamăgesc, Rainey. Aveam de i■ lud să încercăm din nou după ce terminam de filmat

I hr Centurion, dar s-a întâmplat pur şi simplu.

Rainey simţi un fior puternic şi ticălos de invidie. (V minunat trebuia să fie să ai un soţ iubitor care îşi • lorea copii. Ei bine, Emmy o merita.

Munca la locaţie e cruntă. Doctorul tău are drepta- n să-ţi interzică. Pot găsi o altă asistentă, chiar dacă nu MI fi la fel de bună ca tine.

Aş putea să mă ocup în continuare de biroul din

II is Angeles. Ar ajuta?

- Ar fi grozav, cu condiţia să nu munceşti prea mult. Am putea redirecţiona apelurile şi e-mailurile la tine acasă, ca să poţi lucra de acolo şi să te odihneşti cât de mult ai nevoie.

- Ar fi grozav. Emmy se strădui să nu izbucnească în lacrimi. La naiba! De când am rămas însărcinată, plâng tot timpul. Iţi mulţumesc pentru înţelegere, Rainey. Mai că mi- a fost teamă să-ţi spun.

- Bebeluşii sunt mai importanţi ca afacerile. îmbrăţi- şează-l pe David din partea mea şi felicită-1.

Rainey oftă, apoi îşi luă rămas-bun şi închise telefonul.
- Să înţeleg că Emmy e însărcinată şi nevoită să rămână acasă? întrebă Val.
Rainey încuviinţă.
- E grozav pentru ea, bineînţeles, dar momentul e groaznic, din punctul meu de vedere. Mă bazam pe ea să mă păzească în timpul filmărilor. Măcar se va ocupa în continuare de birou, dar acum va trebui să găsesc o asistentă pricepută care să mă însoţească la filmări.
- Ai trecut peste obstacole mai rele ca pierderea unei asistente. Val umplu paharele cu vin. Mai ia nişte chardonnay, să mai aplaneze şocul. Sau crezi că e nevoie de o a doua porţie de sos de caramel?
- Situaţia nu e chiar atât de gravă. Rainey se uită la prietena ei prin paharul de vin. Era plăcut că i se putea văicări lui Val.
Stai aşa! Val! Era o idee absurdă - sau poate de-a dreptul genială.
- Val, nu vrei să o înlocuieşti pe Emmy?
- Eu?! ţipă Val. E absurd. Sunt avocată, nu producătoare de film. Cred că sunt sute de asistente personale care ar profita de ocazia de-a lucra cu tine. Oameni cu experienţă în producţie.
încălzită de la vin şi de entuziasm, Rainey se trase pe marginea canapelei şi se aplecă în faţă.
- Nu-ţi subestima experienţa. M-ai vizitat pe numeroase platouri de filmare, ai fost ajutorul meu de nădejde
In timpul pregătirilor pentru The Centurion şi eşti una ilintre cele mai organizate persoane pe care le cunosc.
- Am deja o slujbă! Nu pot să-mi iau pur şi simplu inipăşiţa.
- Este vorba doar despre vreo două luni. Mi-ai spus mai devreme că ai o grămadă de zile de concediu nefo- li «site. Rainey zâmbi răutăcios. E timpul să pui piciorul In prag, Valentine. Mereu te plângi că nu-ţi place să fii avocată. Sau ai reuşit să te debarasezi de impulsivitatea in celebră?

- Sper că nu, dar... dar cum rămâne cu pisicile mele?
«I u ise Val şi o strânse aşa de tare pe cea pestriţă în braţe, încât aceasta mieună şi se dădu jos din poala ei.
- E o chestie neînsemnată. Lasă-le la Kate şi la Donovnn: le plac pisicile şi nu i-ar deranja să mai ţină două vreme de câteva săptămâni. Cred că te-ai descurca de minune la partea de producţie a filmărilor. De fapt, i loja ai făcut-o: nu aş fi finalizat niciodată pregătirile atât (le repede dacă nu m-ai fi ajutat tu.
Val îşi trecu o mână prin păr, ciufulindu-şi cârlionţii roşcaţi.
- E un truc necinstit, Rainey. îmi faci o propunere de nerefuzat, şi, dacă nu o accept, o să-mi pierd pe vecie dreptul de-a mă plânge de slujba mea.
- Este pur egoism, nu o oportunitate de nerefu- ir. Pur şi simplu mi-ar plăcea să fii lângă mine, spuse
Rainey, apoi adăugă pe un ton cât se poate de sincer: Să lucrez la film cu Kenzie va fi probabil cel mai greu lucru din viaţa mea. Voi avea nevoie de cineva care să nu mă 11 insidere doar o şefă care trebuie îmbunată pe faţă şi înjurată pe la spate. Am nevoie de o prietenă.
După un moment de tăcere, Val spuse:
- în cazul acesta, batem palma. Dar nu mă pricep deloc la îndatoririle unei asistente. Pentru numele lui Dumnezeu, angajează pe cineva care ştie ce are de făcut, iar eu voi fi disponibilă dacă ai nevoie să te plângi cuiva.
- O să te descurci. O să fie distractiv, Val, o să vezi. Mult de muncă, dar distractiv. Rainey zâmbi şmechereşte. îţi garantez că vei cunoaşte mulţi bărbaţi fascinanţi, care te vor scoate din minţi, complet ineligibili şi care te-ar face să te simţi groaznic dacă te-ai implica într-o relaţie cu ei.
- La naiba, Rainey, ar fi trebuit să începi cu asta. Cum aş putea refuza o asemenea ofertă? Val ridică paharul de vin şi îl ciocni de-al lui Rainey. în cinstea filmului care îţi va schimba cariera - şi probabil şi pe a mea.
- Să bem pentru asta!
Rainey luă o gură plină de vin şi se înveseli. Regizarea filmului The Centurion tocmai devenise puţin mai uşor de realizat.

ACTUL II
Se filmează

capitolul 7
Unul dintre cele mai neplăcute aspecte legate de producerea unui film îl reprezentau orele groaznic de matinale la care trebuiau să înceapă lucrul. Kenzie căscă, apoi mai luă o gură din cafeaua fierbinte. John Randall şi cavaleria lui o porneau din loc în zori de zi.
în jurul lui, noaptea răcoroasă din New Mexico răsuna de sunetele cailor recalcitranţi şi ale călăreţilor încordaţi care încercau să se poziţioneze după placul asistentului de regie. Din fericire, calul lui era o creatură paşnică, selectată special pentru a evita riscul ca vedeta filmului să-şi rupă gâtul în timpul filmărilor.
Rainey, care roia pe-acolo ca o viespe în timpul unui picnic, apăru în faţa lui. Era îmbrăcată cu blugi şi jacheta oficială a filmului The Centurion, într-o nuanţă de roşu ce fusese inspirată de roşul ţinutei armatei britanice, nu de culoarea părului ei, şi emana o combinaţie de entuziasm şi nervi.
- Eşti pregătit, Kenzie?
El încuviinţa.
- Mă bucur că n-am nici o replică în prima mea scenă. Aşa pot să-mi intru mai uşor în rol. Rainey era machiată foarte discret - doar puţin ruj şi mascara. îi amintea de cum arăta ea în dormitor, imagine pe care o preferase întotdeauna: chipul soţiei lui, nu al actriţei celebre. Divorţul avea să se finalizeze la o săptămână sau două după terminarea filmărilor.
Ea se uită la cer, neliniştită.
- Sper să nu se apropie norii. E prima dimineaţă de când am venit aici în care cerul arată cât de cât decent.
Era pe punctul de-a pleca, dar el o prinse de umăr. Conştientizarea apropierii făcu pe dată ca spaţiul dintre ei să se umple de electricitate statică.

- Liniştеşte-te, Rainey. Ai o echipă grozavă şi se face im ce e de făcut. Dacă te agiţi, o să-i nelinişteşti pe toţi, sporind riscul de a-i face să dea greş. Ia nişte cafea.
Nu cred că şi mai multă cafeină m-ar linişti, zise ea, i Iar sorbi totuşi adânc din ceaşcă. Amândurora le plăcea i nfeaua la fel: fierbinte, doar cu lapte. Mersi.
îşi ridică privirea spre el, şi, pentru o clipă, fură prinşi intr-unui din acele străfulgerări de intimitate tulburătoare care continuau să existe între ei, chiar dacă mariajul lor se încheiase. Kenzie se bucură când Josh, asistentul lui cu ochi de vultur, îi întrerupse, aducân- ilu-i cafea proaspătă. Luă ceaşca şi întrebă:
- De ce ai ales zona asta ca înlocuitor pentru Africa do Nord?
în mare parte, pentru că se potrivea bugetului. Am avut o oarecare libertate de alegere, deoarece campania militară din romanul lui Sherboume e imaginară, chiar ducă a fost inspirată de o campanie reală din Sudan, în i are au fost implicaţi arabi furioşi dornici să-i alunge pe europeni. Unul dintre războaiele mici şi mai murdare ule reginei Victoria.
- Presupun că acela în care nobilul general Gordon a murit la Khartoum, cu doar două zile înainte să ajungă silitoarele? Unul dintre celebrele martirii militare vicii iriene, deşi, dacă îmi amintesc bine, un ofiţer care l-a i unoscut pe Gordon spunea că bărbatul nu merita nici măcar cămilele pierdute în încercarea de a-l salva.
- Mereu mă uimeşte memoria ta. Romanul lui 'lierbourne menţiona un peisaj izolat, abandonat, iar canionul acesta se potriveşte descrierii. Arătă spre întinderea dezolantă. De asemenea, aveam nevoie de /i-ci de călăreţi buni pentru hărţuiala dintre patrula lui Randall şi rebeli, şi e mai uşor să-i angajezi în zona asta. I 'in moment ce toţi poartă eşarfe în jurul feţelor, nu avem nevoie de arabi reali, ci doar de oameni care par să se fi născut în şa.
- A meritat banii. Zilierii pe care i-am văzut ieri sunt de i alitatea întâi. Multă acţiune înverşunată, haotică. După ce puneţi la un loc toate scenele, spectatorii vor avea

impresia că se află în toiul luptei. Dublura mea pentru acrobaţii s-a descurcat foarte bine şi s-a luptat cu vitejie.

- In stadiul acesta al poveştii, John Randall are curajul unui om obtuz. Se uită din nou la cerul care se lumina. Aproape că a sosit momentul. Ai grijă să nu cazi de pe cal. S-ar putea să nu mai prindem altă ocazie de a filma scena asta aşa cum trebuie.

- Voi face tot posibilul să rămân pe cal. îi dădu ceaşca de cafea lui Josh şi încălecă. Nu-ţi face griji, Rainey. Am repetat de şase ori ieri. Va fi bine.
- Să te audă Dumnezeu.

Alergă spre jeepul ei şi se alătură echipei de filmare aflate de cealaltă parte a dealului.

în timp ce aştepta semnalul să o ia din loc, Kenzie deveni John Randall, drept şi arogant, un ofiţer al im-periului peste care soarele nu apunea niciodată. El şi patrula lui se îndreptau călare spre vest, peste deal, ca nişte siluete proiectate pe fundal de soarele ce răsărea. Chiar dacă oamenii lui erau îmbrăcaţi cu haine ponosite, în nuanţe de kaki, cu feţele acoperite, ca să se apere de praf şi de căldură, Randall purta uniforma lui regi-mentară. Tunica lui de un roşu sângeriu strălucitor avea să fie singura pată de culoare în peisajul posomorât, în timp ce coborau dealul să-şi înfrunte soarta.

Al doilea asistent de regie, care organizase scena, le comunică prin staţia radio că totul era pregătit. Mai trecură două minute, în care lumina deveni mai puternică, apoi primul asistent de regie spuse în staţia radio:

- Filmăm!

Kenzie îşi urni calul din loc, lăsându-l să îşi aleagă ritmul în lumina fadă. Stătea cu spatele drept, hotărât, un bărbat care părea la fel de obişnuit cu şaua precum era cu lumea. Dealurile acestea sălbatice nu ascundeau nimic de care să se teamă un englez pursânge.

Aşa cum se obişnuia în filme, această scenă o preceda pe cea a bătăliei, care fusese filmată cu câteva zile în urmă. Rainey stabilise programul astfel încât sâ-i permită să

înceapă cât mai târziu posibil, în caz că filmările pentru cealaltă peliculă aveau să se prelungească mai mult decât fusese prevăzut. Dar nu se întâmplase aşa. kenzie ajunsese în New Mexico cu două zile în urmă şi I 'i i >f itase de asta ca să viziteze platoul de filmare şi să se plimbe pe drumuri izolate.

I'rogramul de filmări era foarte încărcat. Din moment ce John Randall apărea în aproape toate scenele, ivea să lucreze şase zile pe săptămână. După finalizarea ■ enelor de exterior cu bătălia şi cu capturarea, producţia avea să se mute în Anglia. Faza finală avea să fie filmată pe un platou de filmare din Londra.

Kenzie traversă dealul şi coborî spre camerele de lllmat, însoţit de ropotul copitelor şi de cloncănitul hamurilor şi lăsând o dâră de praf în urma lui. în vale, Kainey stătea lângă cele două camere şi echipe care îi înregistrau pe călăreţii ce se apropiau. Una dintre echi- ne filma scena în ansamblu, în timp ce cealaltă focali a pe prim-planuri. Randall şi patrula lui continuau na înainteze, cu hotărâre, fără să se aştepte să dea de necazuri, dar pregătiţi pentru orice li s-ar fi ivit în cale.

- Tăiaţi!

Când erau pe punctul de-a călca în picioare cele două camere de filmat, Kenzie şi patrula traseră de ffâ- !i\ Rainey strigă:

- Foarte bine! Aţi arătat fantastic cu soarele răsărind In spatele vostru. Dramatic. Primejdios. Condamnaţi, /ilmbi larg. Şi-acum urcaţi iar dealul, cât de repede vă duc ■ a ii, să mai tragem o dublă, pentru orice eventualitate.

- Tăiaţi! se auzi plăcuţa care anunţa încheierea celei i Ic a şaisprezecea duble.

Kenzie oftă. încercau să înregistreze cap-coadă prima Hi enă importantă care-i avea ca protagonişti pe Randall • i pe Mustafa, liderul charismatic al rebelilor, care urma a îl ia prizonier. Scena avea loc la câteva clipe după cap- iurarea lui Randall şi urma să stabilească interacţiunea II unplexă dintre personaje.

Kenzie se mândrea cu profesionalismul lui şi cu fap- m I că îşi ştia mereu replicile. De obicei nimerea o scenă i le la prima dublă. Din nefericire, Sharif Asuri, tânărul m lor britanico-pakistanez care juca rolul lui Mustafa, părea incapabil să umble şi să vorbească în acelaşi timp. Chiar dacă Sharif se descurcase bine la repetiţii şi avea prezenţa fizică necesară pentru a-l interpreta pe liderul rebelilor, ratase fiecare dublă de până acum. Echipa devenea tot mai încordată, iar Sharif era un pachet de nervi.

Rainey era admirabil de răbdătoare.

- Respiră adânc de câteva ori şi mai încercăm o dată, Sharif. Uită de camerele de filmat şi interpretează ca la repetiţii.

Sharif încuviinţă şi se duse la locul lui. Kenzie se spri-jinea de o grămadă de stânci, cu mâinile legate în faţă, cu vânătăi şi pete de sânge răspândite artistic pe faţă şi pe mâini.

- Acum! dădu Rainey semnalul pentru o altă dublă.

Sprinten şi crud precum o panteră, Sharif lovi suliţa pe care unul dintre oamenii lui era pe punctul de-a o înfige în pieptul lui Randall.

- Nu! Acesta e un ofiţer. îl lovi peste coapsele atent căptuşite ale lui Kenzie. Momentan, lucrurile mergeau bine. O să-i găsesc o întrebuinţare.

- Ai putea foarte bine să mă ucizi chiar acum, pentru că nu te voi ajuta în nici un fel, spuse Kenzie pe un ton aspru. Randall era foarte sfidător la momentul respectiv, convins că putea înfrunta moartea cu curaj, neştiind că moartea ar fi fost un lucru simplu în comparaţie cu ce îl aştepta în realitate. Sau, dacă eşti un războinic viteaz, aşa cum pretinzi, dă-mi drumul şi hai să ne luptăm ca bărbaţii!

Sharif zâmbi maliţios.

- E m-m-m-mai mult..., începu el să se bâlbâie.

- Tăiaţi!

Cablistul tânăr oftă zgomotos. Sharif se făcu roşu ca para focului. Rainey se uită la el, apoi se răsuci şi se duse valvârtej spre inculpat.

- Nu mai lucrezi la film. începând de-acum!

Acesta icni.
- Dar... dar...
Nu e treaba ta să judeci interpretările, se răsti ea. Al face bine să ţii minte asta pe viitor dacă vrei să mai lucrezi în acest domeniu. Pleacă!
băiatul se depărtă; în jur se făcuse o linişte deplina Nici măcar şeful echipei de sonorizare nu protestă. Kalney avea tot dreptul să-l concedieze pe idiot şi dovedise deja că era suficient de dură cât să facă pe şefa.
I '.II trebuia să se găsească o soluţie pentru ca producţia i şi reintre în ritm.
Kenzie se ridică.
Să mă dezlege careva. Avem cu toţii nevoie de o pauză.
Văzându-i expresia, Rainey spuse:
Kenzie are dreptate. Zece minute pauză.
în vreme ce primul asistent de regie, Bill Meriwether, iinunţa pauza, Kenzie îi spuse lui Sharif:
Ce-ar fi să facem o plimbare? Să ne mai dezmorţim picioarele.
Sharif încuviinţă, părând un miel dus la tăiere. I oiizie i se alătură, şi se îndepărtară împreună de cami- i'iine şi de camerele de filmat. Ţinând cont că se aflau Inir-un canion pustiu, după doar doisprezece paşi, se -muţeau deja singuri, în sălbăticie.

Sharif umbla cu capul plecat, de parcă ar fi străbătut iIM câmp minat. în pofida înălţimii lui şi a unei bărbi plendide care îl făcea să pară mai bătrân, Kenzie îşi i l.ulu seama că Sharif era destul de tânăr. Avea cel mult i li măzeci şi cinci de ani, ceea ce explica foarte multe.
- E primul tău rol într-un film de lungmetraj? între- I iâ Kenzie, ca să facă conversaţie.
- Da, domnule. Am absolvit Şcoala Centrală de (Vatorie şi Teatru în primăvara trecută. Am mai jucat Iu câteva roluri mici de televiziune şi pe scenă, dar nimic de genul acesta. Chiar dacă vorbea cu accent când îl Interpreta pe Mustafa, accentul lui natural era la fel de britanic precum al lui Kenzie.

Şcoala Centrală era una din cele mai bune şcoli de actorie din Londra, aşa că era clar că Sharif avea .ibilităţi naturale şi avusese parte de o instruire bună. In timp ce Kenzie se întreba ce l-ar putea ajuta să se relaxeze, Sharif izbucni:

- îmi pare rău, domnule Scott. Am crezut că mi-am învăţat replicile la perfecţie, dar...

Dădu neajutorat din mâini.

- Te îngrozeşte ideea de-a juca intr-un film de la Hollywood.
- Parţial, spuse Sharif, înghiţind în sec. Şi... mai e şi faptul că joc cu dumneavoastră, domnule. V-am văzut în rolul lui Romeo la Stratford. Felul în care i-aţi dat viaţă... Aţi strălucit pe scenă. Atunci mi-am dat seama că vreau să devin actor.

Aha. Pe când fusese student, Kenzie avusese un rol minor alături de Sir Alee Guinness. Aproape că leşinase de la atâta veneraţie. Chiar dacă nu se putea compara cu Guinness şi era cu doar vreo doisprezece ani mai mare ca Sharif, un idol era totuşi un idol.

- Să înţeleg că mă consideri eroul tău?
- Da, domnule.

Kenzie se întoarse spre tânăr.

- Nu sunt eroul tău, mârâi el. Sunt un ticălos englez care ştie că ţi-e superior ţie şi întregii tale ţări.

Sharif se holbă la el, şocat.

- Ce... de ce spuneţi asta? M-am născut în Birmingham şi sunt la fel de englez ca dumneavoastră.

Kenzie insistă.

- Poporul meu are arme mai bune şi un Dumnezeu mai bun, aşa că suntem de rasă superioară. Voi, nişte sălbatici păgâni jalnici, ar trebui să fiţi recunoscători că o naţiune creştină îşi bate capul cu voi.
- Ticălos englez arogant ce eşti! spuse Sharif furios, renunţând la orice urmă de politeţe britanică.

Când tânărul îşi încleştă pumnii, Kenzie se balansă mai bine, ca să se poată feri la nevoie. Apoi Sharif îşi veni în fire, şi furia i se topi când îşi dădu seama ce se întâmpla de fapt.

- Am înţeles, domnule. Vreţi să spuneţi că ar trebui să nu mai fiu distras de eroi şi de Hollywood şi să-mi fac treaba. Să fiu Mustafa, nu un actor emoţionat.
- Corect. Dar nu sunt „domn". Sunt un porc. Un infidel arogant, şi clar nu am ce căuta pe un piedestal.
■ Da, domn... domnule Porc, zise Sharif şi zâmbi.
De acum înainte, avea să îl considere pe Kenzie un i«dog actor, nu un model de perfecţiune.
Kenzie îl bătu pe tânăr peste umeri.
Să ne întoarcem şi să mai facem o încercare, dar,
* Ic data asta, ce-ar fi să-l faci pe John Randall cel obtuz •4 se înfioare?
Dubla a optsprezecea fu filmată fără cea mai mică problemă.
capitolul 8
După scena finală din după-amiaza aceea, Rainey îşi roti umerii încordaţi. Fusese o zi lungă, dar bună. După ce filmaseră prim-planurile cu prima întâlnire dintre Kandall şi Mustafa, trecuseră la o scenă anterioară, în i ure Randall îşi risca viaţa ca să îl salveze pe unul dintre «mmenii lui de un şarpe veninos.
Kenzie fusese minunat: discret, neînfricat, peste poate de competent. Spera să aibă loc pentru incidentul ace- In şi în versiunea finală, deoarece demonstra curajul lui Randall, măiestria şi devotamentul lui faţă de oamenii pe care îi avea sub comandă. Din moment ce era posibil i a publicul modern să se conecteze mai greu la perspec- i Iva rigidă a lui Randall, era important să arate că, după landardele din vremea lui, era un ofiţer model.
Se duse la Kenzie şi-i spuse:
- Te descurci de minune.
încordat şi obosit, acesta îşi desfăcu nasturii de la tunica grea din lână roşie, dând la iveală tricoul alb foarte modern pe care îl purta pe dedesubt.
- E doar prima zi. Urmează vreo două luni lungi. îşi I recă urmele roşii lăsate de gulerul strâns şi se îndreptă spre rulotă.
Ea îl urmă, încercând să ţină pasul cu el.

- îţi mulţumesc mult că l-ai liniştit pe Sharif. Se descurcă grozav de când ai vorbit cu ei.

- E foarte talentat. Combinaţia perfectă de pericol şi atracţie tulburătoare.
- Tensiunea dintre voi e îndeajuns de complexă încât tot ce urmează să se întâmple să pară credibil.
Era pe punctul de-a adăuga ceva, dar Kenzie se opri, părând înalt şi intimidant în uniforma lui.
- Ai un motiv bun pentru care mă urmăreşti?
Rainey se opri, îmbujorându-se.
- în... calitate de regizor, am vrut să văd cum te simţi.
- în calitate de viitor fost soţ al tău, mi se pare obositor să fim prea aproape.
Ea se simţi de parcă îi dăduse o palmă peste faţă.
- Credeam... că ne înţelegem destul de bine. Speram să putem lucra împreună ca prieteni.
Un muşchi din obrazul lui Kenzie tresări.
- Prieteni. Femeile o consideră o soluţie bună, iar bărbaţii un coşmar. Nu eşti prietena mea, Rainey. Eşti soţia mea, cel puţin momentan. Tu te gândeşti la amabilitate, iar eu mă gândesc cât de mult îmi plăcea să mă culc cu tine. Nu mă pot abţine, sunt bărbat şi aşa am fost plămădiţi. De obicei ne ascundem adevăratul fel de-a fi, dar, după filmări, nu prea îmi mai rămâne energie ca să păstrez o politeţe de faţadă. Nu în ceea ce te priveşte, cel puţin.
- Crezi că doar bărbaţii sunt obsedaţi de sex? ripostă ea. Ce înapoiat!
El ridică din sprâncene.
- Te declari interesată?
- Declar că îmi amintesc cum era. Oftă. Am ştiut amândoi că avea să fie greu. Nu am vrut să înrăutăţesc lucrurile urmărindu-te pe platou. Doar că sunt îngrijorată. în legătură cu tine, cu filmul, cu tot.
Kenzie îi zâmbi rece.

- E bine să fii puţin îngrijorată, dar poate fi distructiv dacă te îngrijorezi prea tare. Nu te nelinişti prea tare, cel puţin nu înainte de-a ajunge în Anglia cu filmările.
- Ai dreptate, bineînţeles, dar e greu să te relaxezi la comandă.

Văzu o licărire în ochii lui şi se întrebă intr-un târziu dacă nu cumva avea să-i sugereze că sexul era o metodă binevenită de alungare a tensiunii, pe care o folosiseră şl în trecut, când fusese copleşită de stres.

îşi aduse aminte de o scenă cu ei doi în pat, după ce liK'useră dragoste. O lumânare cu aromă de pin ardea | H* noptieră. Nici măcar nu îşi amintea unde erau: poate la un han pe coasta Bretaniei, deoarece îşi amintea valu- i ile spărgându-se de promontorii. îşi aduse însă aminte cum se simţea atunci: profund liniştită, cu mintea ei 14ină de gânduri aproape amorţită. Deci asta însemna M! fii împăcat, constatase ea cu uimire.

Kenzie fusese la fel de relaxat, cu un braţ petrecut pe după ea şi cu chipul afundat în părul ei, strângând-o la piept. Nu fusese nevoie să vorbească. Se potriviseră atât (le bine, încât le fusese imposibil să îşi imagineze că i-ar putea despărţi vreodată ceva.

înghiţi în sec când îşi dădu seama că se holba la pieptul lui acoperit cu un strat subţire de păr, vizibil prin tunica descheiată. Se chinui să se gândească din nou la n faceri şi întrebă:

- Te simţi mai bine în ceea ce priveşte povestea?
- Nu, spuse el direct. Mă simt mai prost, pentru că începe să devină reală, în toată grozăvia ei. Dar nu-ţi lace griji. O să fac tot posibilul să iasă bine.
- Ştiu. Ne vedem mâine-dimineaţă. Se răsuci şi se întoarse spre zona de filmare, unde oamenii dezmembrau echipamentul, ca să îl depoziteze peste noapte. Era vremea să se întoarcă la muncă, în pensiunea de schi micuţă în care erau cazaţi actorii şi echipa de producţie.

Poate că, dacă muncea din greu, nu avea să viseze la Kenzie.

După ce se demachie şi se schimbă în hainele lui i ibişnuite, Kenzie se urcă în SUV-ul închiriat, unul din- t re

puţinele beneficii de care se bucura pe durata filmă- t i lor, şi plecă din canionul pustiu în care filmau. Cum naiba avea să supravieţuiască două luni aşa? Trecuse doar o zi şi deja era cu nervii la pământ, în asemenea
măsură, încât nici măcar nu se putea purta politicos cu Rainey. Avea să continue, pentru că îşi dăduse cuvântul, dar nu voia să se gândească în ce hal avea să fie la sfârşitul filmărilor.
îl liniştea să conducă prin peisajul deschis. De când ajunsese în New Mexico, cu câteva zile în urmă, îşi petrecuse fiecare clipă liberă explorând împrejurimile: de la vârfuri muntoase ascuţite la lacuri ascunse, de la lunci solitare la pârtii de schi impresionante care vuiau de oameni în timpul sezonului de iarnă. Se oprise la o cafea la un popas pentru camioane, vizitase ruine indiene şi pueblos moderne. Descoperise chiar şi o pensiune sculptată întro faleză stâncoasă, precum vechile locuinţe săpate în stâncă. Fusese atât de intrigat de locul acela, încât îşi făcuse rezervare pentru sâmbătă noaptea, ca să vadă cum era să dormi înconjurat de stânci.
Voia să absoarbă totul, pentru că New Mexico îl emoţiona, chiar şi canionul pustiu în care filmau. Vizitase zone asemănătoare din Arizona, dar acelea îi stârniseră alt gen de sentimente. New Mexico deborda de o energie excedentară, limpede, care nu semăna cu nimic din ce simţise până atunci. Dacă ar fi să descrie reacţia pe care i-o provoca, ar putea spune că îl ungea pe suflet. Ce păcat că nu se turna tot filmul aici!
Mai erau vreo două ore până să se întunece. Ar fi trebuit să aibă suficient timp să se liniştească, cel puţin pentru seara aceea. Coti la dreapta pe un drum secundar ce aducea cu o potecă.
Ce era mai rău? Faptul că îl interpreta pe John Randall sau că se afla în preajma lui Rainey? în momentul de faţă, hotărî el, partea cu Rainey era mai greu de îndurat. Pentru un regizor începător, se descurca bine: era autoritară, dar nu intimidantă, şi ştia clar ce voia. De asemenea, punea preţ pe părerea actorilor şi îi încuraja să vină cu observaţii şi să colaboreze în timpul elaborării unei scene.

Seriozitatea şi devotamentul ei înflăcărat îl fascinau, ca întotdeauna. Nu-i de mirare că îl tot năpădeau amintirile. The Scarlet Pimpemel fusese o producţie exuberantă, cu 11 distribuţie amplă şi cinci luni de filmări consistente în franţa şi în Anglia. în timpul producţiei, el şi Rainey se ţinuseră de înţelegerea făcută şi nu începuseră o relaţie,
■ Ieşi devenise tot mai greu pentru ei să respecte pactul. I ’asiunea captată pe peliculă era reală, nu simulată, şi de nmi multe ori fusese pe punctul de a-i cere să termine în privat ce începuseră pe platoul de filmare. Şi totuşi, nu o făcuse. Nu numai că exista o plăcere perversă în refuzul lor, din moment ce amândoi ştiau
■ t era doar o chestiune de timp până să ajungă împreună, dar, în plus, învăţau multe unul despre celălalt, f rustrările din timpul filmărilor îndepărtau de obicei faţadele şi scoteau la iveală temperamentul real al unui .u tor. Descoperise că Rainey avea un simţ al corectitudinii înnăscut şi o dispoziţie bună chiar şi atunci când era stresată la maximum. Chiar dacă era adesea sârguin- i masă, avea şi un simţ al umorului irezistibil.
îi plăceau îndeosebi politeţea şi respectul ei naturale. Membrii echipei o adorau. Chiar dacă şi el ura comportamentul de primadonă, se înţelegea bine cu colegii şi era renumit pentru generozitatea dovedită faţă de echi- l u de producţie în timpul filmărilor, îi lipsea atitudinea prietenoasă naturală şi relaxată pe care o avea Rainey. Se ţinuse întotdeauna la distanţă de lumea normală.
Mai puţin când venea vorba despre Rainey. Se îndoia i .1 crescuseră în medii asemănătoare, şi, cu toate aces- tea, se potriveau.
Până la petrecerea de încheiere a producţiei, toţi erau istoviţi şi năpădiţi de emoţii. Filmările făceau ca, pentru scurt timp, distribuţia şi echipa de producţie să devină o familie temporară, chiar dacă uneori foarte disfuncţională. Din moment ce Pimpemel fusese o experienţă plăcută, cu puţine certuri şi cu satisfacţii considerabile, faptul că familia avea să se destrame dusese In despărţiri înlăcrimate chiar şi între persoane care imeninţaseră ocazional că aveau să se sufoce reciproc.

El şi Rainey se priviseră de câteva ori înflăcărat în restaurantul londonez închiriat pentru petrecere, dar Kenzie se hotărâse să o abordeze mult mai târziu. La jumătatea drumului, fusese interceptat de regizor. Gomolko îl îmbrăţişase cu patimă.

- Ai interpretat exact aşa cum am sperat că o vei face, Kenzie, ba chiar mai bine. Eşti cel mai bun Sir Percy pe care l-am văzut vreodată.

întrucât nu-i prea plăcea să fie îmbrăţişat de bărbaţi, se trăsese uşor din strânsoarea regizorului.

- Este meritul tău, Jim. Ai tratat frumos fiecare aspect al poveştii, de la partea romantică la scenele de aventură.

El şi Rainey fuseseră nevoiţi să ducă muncă de lămurire cu Gomolko pentru ca scenele de dragoste să rămână mai mult evocatoare decât grafice, dar lucrurile de genul acesta erau date uitării odată ce filmul se finaliza.

- Va fi varianta hotărâtoare a lui Pimpemel.

Strălucind de fericire, Gomolko se îndreptase spre designerul de producţie, o femeie atrăgătoare, ca să îi mulţumească pentru munca ei indiscutabil genială. Kenzie se îndreptase din nou spre Rainey, evitând contactul vizual cu alţii, ca să nu fie oprit din nou. îşi luase deja rămas-bun de la oameni, aşa că acum se focaliza doar pe ea.

Ea îl întâmpinase cu un zâmbet ameţitor, în pofida cearcănelor. După ultima scenă, îşi aruncase cu plăcere corsetul pe care îl urâse atât de mult şi rămăsese doar în cămaşa dantelată a lui Marguerite. Dacă Kenzie n-ar mai fi avut de filmat o scenă, ar fi luat-o pe sus de pe platou chiar atunci.

Rochia pe care o purta în seara aceea semăna cu o cămaşă, era dintr-un material uşor, transparent, care i se învolbura în jurul gleznelor când se mişca. îi întinsese mâna şi-i spusese:

- îţi sunt datoare pentru toate astea, Kenzie. îţi mulţumesc mult că m-ai vrut în film. A fost una dintre cele mai frumoase experienţe din viaţa mea.

El ar fi vrut să o îmbrăţişeze până li s-ar fi înmuiat amândurora genunchii. Se mulţumise însă să-i sărute mâna, la fel de curtenitor precum Sir Percy.

- Nu te-am vrut doar pentru film. Aveam o întâlnire stabilită pentru când terminam filmările. Mai eşti interesată?
- Oh, da, spusese ea, apoi adăugase cu voce răguşită: I >ar te avertizez că tot ce vreau acum este să mă bag în pat şi să dorm o săptămână.
- Ce coincidenţă! Cam la asta mă gândeam şi eu.
0 luase în braţe şi-o cărase prin restaurant După o clipă de surpriză, ea se aşezase mai bine în braţele lui, cu capul sprijinit de umărul lui Kenzie.
în uralele şi aplauzele colegilor lor, Kenzie o scosese din restaurant, spre limuzina albă pe care o comandase. Râzând, Rainey se întinsese pe scaunul de piele.
- Versiunea modernă a răpirii pe un cal alb. Ai stil, Scott, nu glumă.
El îi cuprinsese faţa cu mâinile, admirându-i structura delicată a oaselor şi sinceritatea din ochii ei gri-verzui. Apoi o sărutase pe buze. în ultimele cinci luni se sărutaseră doar în faţa camerei de filmat. De data aceasta, se sărutau pentru ei: încet, intim, fără grabă.
Când se despărţiseră, ea oftase.
- Drăguţ. O sesiune de giugiuleli. Aproape la fel de
1 < imantic ca luna trecută, când am făcut schimb de re-zultate la analizele de sânge.
- Cum ai spus şi tu, am stil, murmurase el cu gura lipită de gâtul ei.
Chiar dacă o dorea cu patimă, oboseala avea avanta- |ul de a-i amortiza dorinţa, într-atât încât se putea bucura de preludiu fără pornirea de a-i smulge hainele de pe ea. Avea timp berechet pentru asta mai târziu.
Când ajunseseră la aeroport, Rainey reuşise să se ■.mulgă din îmbrăţişarea lui şi să se uite pe fereastră.
- Ce Dumnezeu căutăm aici?
- Zburăm înapoi spre California.
- Dar n-am împachetat! N-am nici măcar paşaportul la mine.
- Nu-ţi face griji. Am corupt-o pe Emmy. Lucrurile tale sunt pregătite.

Rainey se sprijinise de spătarul scaunului din piele albă şi răsese.
- Mă răpeşti! Ce mod incredibil de-a încheia un rol. Să înţeleg că zburăm la clasa întâi?
- Şi mai bine.
Asistentul lui Kenzie era foarte eficient, iar aranja-mentele pentru escapada lor fuseseră plănuite cu me-ticulozitate. în vreme ce se apropiau de avionul privat, Rainey făcuse ochii cât cepele.
- Kenzie, e avionul tău?
- Oarecum. Deţin câteva acţiuni într-o reţea de avi-oane private. Când un acţionar vrea să zboare undeva, reţeaua îi pune la dispoziţie un avion.
Urcaseră treptele şi intraseră în cabina aranjată precum un foaier confortabil. O însoţitoare de zbor se apropiase de ei şi le spusese cu un accent franţuzesc muzical:
- Monsieur Scott, Mademoiselle Marlowe. Eu sunt Rochelle. Vă pot servi cu ceva?
Kenzie se uitase la Rainey, care atârna de braţul lui.
- Vrem doar să ne culcăm şi să dormim până ajungem în apropiere de Boston.
- Bineînţeles, monsieur. îi voi spune căpitanului că putem decola. Imediat ce semnalul luminos pentru cen-turile de siguranţa se stinge, vă puteţi retrage.
Când Rochelle înaintase spre carlingă, Rainey spusese:
- Au pat?
Kenzie făcuse semn spre peretele din spatele lor, apoi se aşezase pe scaunul de piele şi îşi cuplase centura de siguranţă.
- Au un dormitor şi o baie micuţe şi drăguţe în spate. Am comandat acest avion tocmai din acest motiv.
Ea se aşezase pe scaunul de alături, îşi cuplase centura, după care îl apucase de mână.
- în comparaţie cu asta, clasa întâi pare clasa a patra.
El îşi întrepătrunsese degetele cu ale ei.
- Avioanele private sunt un adevărat răsfăţ.
Nu-şi vorbiseră în timp ce avionul înaintase pe pistă şi npoi decolase. Când avionul atinsese altitudinea de zbor, Rochelle apăruse din nou şi îi însoţise spre dormitor.

- Monsieur, mademoiselle, vă rog să mă chemaţi când ■uinteţi gata să serviţi micul dejun.
După ce se închisese uşa, Rainey se uitase la patul mare, acoperit cu o cuvertură de satin cu margini dantelate şi cu multe perne, la vazele cu trandafiri fixate în aporturi de perete şi la covoarele stacojii şi moi.
- E un bordel zburător.
El zâmbise larg.
- Dar unul de prima clasă.
Rainey îşi înăbuşise un căscat.
- Nu glumeam când spuneam că trebuie să dorm.
- De-acord. Dar n-ar fi frumos să dormim împreună? I ăcuse semn cu capul spre uşa din spatele lor. Ar trebui t găseşti o cămaşă de noapte acolo. Spală-te tu mai în- t Ai, apoi treci în pat.
- O să adorm înainte să vii şi tu.
- Nu-ţi face griji. După un minut, o să adorm şi eu.
Stinsese toate luminile, mai puţin una de veghe, simţindu-se dintr-odată atât de obosit, încât îl durea lot corpul.
Rainey ieşise din baie în neglijeul de mătase de culoare crem pe care i-l cumpărase Kenzie. Ar fi trezit şi morţii din morminte cu trăsăturile ei delicate şi cu părul i le culoarea piersicii care îi cădea în valuri peste umeri. I ăscase din nou şi se vârâse în pat.
- Nu pot să cred că ai asortat cămaşa de noapte cu lenjeria de pat.
- Orice lucru care merită făcut... merită făcut bine. îşi luase cu greu ochii de la ea şi se dusese în baie, unde se dezbrăcase, fără să îşi mai bată capul cu pijamalele, din moment ce oricum nu avea.
După cum zisese că avea să se întâmple, Rainey respira deja încet şi regulat, dar se întorsese spre el somnoroasă. Era moale şi feminină, iar părul îi mirosea i rozmarin, şi se potrivea în braţele lui de parcă ar fi lost două jumătăţi ale aceluiaşi întreg. Oftase adânc, de uşurare, pe măsură ce straturi după straturi de stres începuseră să dispară, iar... Rainey...

Se trezise câteva ore mai târziu, când ea se rostogolise pe spate şi se întinsese ca o pisică. Cuvertura îi alunecase până în dreptul taliei, scoţând la iveală curbele trupului ei micuţ sub neglijeu.

- Mă simt uimitor de odihnită. Cât a trecut de când am plecat din Londra?

El se uitase la ceasul de pe perete.

- Cam cinci ore.

Ea îşi ridicase capul şi se uitase la el gânditoare.

- Cât de treaz te simţi?
- Destul de treaz, zisese el, fără a se mişca.

Se priviseră în ochi.

- Ciudat, şoptise ea. Am aşteptat cu nerăbdare momentul acesta, luni întregi. Am avut vise nebuneşti, pătimaşe în care te seduceam sau tu pe mine. Şi acum, că suntem împreună, mă simt timidă.
- Şi eu la fel. Ezitase, apoi continuase: Vreau ca totul să fie perfect, ceea ce e imposibil.
- O partidă de dragoste nu trebuie să fie perfectă. Trebuie doar să fie reală. Se aplecă spre el, până li se atinseră buzele, tandru şi dulce.

Pasiunea pe care o acumulase atâta vreme se trezi la viaţă. Descoperiseră multe despre trupul lor în timpul filmărilor. El îi cunoştea textura pielii mătăsoase, curba umărului, mirosul aparte, provocator de femeiesc.

Şi totuşi, toate acestea erau doar preludiul conectării lor fizice şi emoţionale. îşi exploraseră trupurile cu o intimitate tot mai intensă, învăţând uimitor de rapid ritmuri şi semnale, dorinţa lor transformându-se într-o împlinire reciprocă fierbinte.

Până când, în cele din urmă, unirea lor se dovedise şi perfectă, şi reală.

După aceea rămăseseră îmbrăţişaţi timp îndelungat, fără să fie nevoie să vorbească. Mintea lui rătăcise aiurea, refuzând să se gândească la trecut sau la viitor, do- rindu-şi să rămână pentru totdeauna în prezent.

- A meritat aşteptarea.
- Aşa e, dar mă bucur că n-am mai aşteptat. Probabil iiş fi intrat în combustie umană spontană. îşi frecase unsul

de gâtul lui. Vibraţiile unui avion pot avea ceva Mirprinzător de erotic.
- Vibraţii, vibratoare. Sunt sigur că există o legătură Intre ele.
- Ce gând imoral. Sunt sigură că ai dreptate. îşi trenise mâna peste trunchiul lui. Mă bucur că nu te razi pe piept, ca unii actori.
El îi cuprinsese un sân.
- Iar eu mă bucur că sunt moi şi adevăraţi, nu silicoane neverosimile.
- M-am gândit să îmi fac implanturi, dar am hotărât Intr-un final că, dacă nu reuşesc să îmi găsesc de lucru datorită abilităţilor mele actoriceşti, silicoanele nu au mm să mă ajute prea mult.
- Oricine îşi poate îmbunătăţi aspectul, dar puţini îţi | u»t egala talentul.
- Ştii cum să faci complimente, nu glumă, zisese ea şi zâmbise larg. Parcă se spune că bărbaţii ar trebui să le romplimenteze pe femeile frumoase pentru inteligenţa lor şi pe cele deştepte pentru înfăţişarea lor.
- Din moment ce eşti şi frumoasă, şi deşteaptă, să înţeleg că nu te mai pot complimenta deloc?
- Un adevărat maestru al linguşirii. Se rostogolise peste el, picioarele mărginindu-i-le pe ale lui şi părul ei mătăsos revărsându-se peste pieptul lui. îmi place ideea de-a sta o săptămână în pat.
- Şi mie. îşi trecuse mâinile de-a lungul spatelui ei. I ra în formă: muşchii îi erau încordaţi sub pielea cati- lelată. De fapt, am două săptămâni şi jumătate libere, Înainte să plec în Argentina pentru următorul rol.
- La naiba! îşi muşcase buza de jos într-un mod încântător. Eu trebuie să fiu în New York peste două săplămâni, şi ar trebui să petrec măcar câteva zile în poziţie verticală şi ocupându-mă de afaceri înainte de plecare.
Kenzie se simţise dezamăgit. Sperase că avea să îl însoţească în Argentina, căci îi displăcea gândul de-a sra despărţiţi.
- Va trebui să profităm la maximum de timpul de care dispunem, zisese el şi o sărutase pe buric..

Şi aşa făcuseră.
Kenzie îşi dădu seama că ieşise de pe drum, era tot transpirat şi inima îi bătea nebuneşte. La naiba! De când Rainey intentase divorţ, încercase să nu se gândească la acele prime zile de glorie, în care avuseseră parte doar de plăcere, fără pic de durere.

Pentru că, atunci când şi le amintea, avea parte doar de durere, fără strop de plăcere.
capitolul 9
Deoarece filmau în zone izolate, actorii şi echipa de producţie călătoreau cu vehicule robuste cu tracţiune integrală, în loc de maşinile elegante folosite la majoritatea producţiilor. Lui Rainey nu-i păsa: pentru o femeie obosită, bancheta din spate a unui SUV era un loc cât se poate de potrivit unde să se întindă şi să îşi adune puterile.
Un regizor trebuia să dea dovadă, înainte de toate, de muhă energie, pentru că munca nu se termina niciodată. în fiecare seară, după cină, se uita la scenele filmate în ziua anterioară, care fuseseră trimise la Los Angeles pentru procesare, apoi înapoi în New Mexico pentru vizualizare. Trebuia să se concentreze asupra lor şi să îşi ia notiţe cu privire la cele mai bune scene şi duble. Editoarea ei din L.A., Eva Yanez, avea să compileze versiunea preliminară, pe parcursul filmărilor, ceea ce avea să le economisească timp şi bani în faza de postproducţie.
înainte de culcare, studia orarul filmărilor din ziua următoare şi hotăra dacă voia să meargă în continuare pe unghiurile şi planurile planificate sau dacă prefera să schimbe abordarea. Era esenţial să apară pe platoul de filmare pregătită, deoarece un regizor nehotărât pierdea timp şi submina încrederea actorilor şi a echipei.
Telefonul ei începu să sune. Rainey gemu. Răspunse Ură să deschidă ochii.
-Da?
Era Marcus Gordon.
- Cum merg lucrurile, Raine?
- Destul de bine.

Majoritatea apelurilor pe care le primea o stresau, dar, i .Ind vorbea cu Marcus, de obicei se relaxa. De această dură, judecata lui sănătoasă imperturbabilă îi alina tul- I nirarea provocată de Kenzie.

- Suntem în grafic, şi filmul e de calitate. Greg Marino '• descurcă grozav ca director de imagine. Obţine exact i ;pectul pe care îl vreau: frumos, dar pustiit. Foarte di- (i- rit de ceea ce înţelege Randall prin civilizaţie.
- înseamnă că te descurci, ţinând cont că o bună par- le din sarcina ta este să-i inspiri pe ceilalţi să dea ce au mai bun. Sharif cum e?
- Uimitor. Are atât de multă charismă, încât îi eclip- tează pe toţi, în afară de Kenzie.
- E chiar atât de bun? Abia aştept să văd filmul. Apropo, o să vin mâine-seară şi stau câteva zile.

Rainey deschise brusc ochii.

- Crezi că e necesar? Producătorul executiv are, de i ibicei, lucruri mai bune de făcut decât să piardă vremea pe platou.
- Una dintre condiţiile finanţării filmului a fost să le supraveghez îndeaproape. Investitorii sunt destul de perioşi, mai ales când e vorba despre un regizor aflat la primul film.

„Mai ales cu o regizoare aflată la primul ei film", se i'Andi Rainey, dar ştia că Marcus era prea politicos pentru a o zice.

- Abia aştept să te văd. Vine şi Naomi?
- De data asta nu, dar speră să poată veni în timpul Iii mărilor din Anglia.

Rainey încheie apelul, încântată că Val urma să sosească în câteva ore. Avusese nevoie de câteva zile ca să Işi poată lua liber, iar asistenta temporară a lui Rainey avea multe de învăţat. La fel şi Val, dar Rainey era încrezătoare în abilităţile organizatorice ale prietenei ei şi în capacitatea acesteia de-a se deprinde rapid cu ce avea de făcut.

Telefonul îi sună din nou.

-Alo?

De data aceasta era Virginia Marlowe.

Rainey se ridică în şezut, simţindu-se vinovată. Vorbise cu bunica ei după ce Darrell Jackson studiase dosarul medical al bunicului ei şi hotărâse că era posibil să existe o rezolvare pentru anevrism, dar Rainey fusese atât de ocupată, încât uitase că operaţia fusese programată pentru ziua aceea.

- Salut, buni. Cum a decurs operaţia?

- Foarte bine. I-au dat şanse mari de recuperare bunicului tău.

Rainey fu uimită de cât de uşurată se simţea.

- Ce veşti grozave!

Virginia îşi drese vocea.

- Medicul de familie ne-a spus că doctorul Jackson a reuşit să facă un miracol. Mulţumesc, Rainey. Dacă nu ai fi fost tu...

Rainey clipi, nereuşind să îşi amintească o altă ocazie în care bunica ei îi folosise numele de alint.

- Meritul îi aparţine lui Darrell şi faptului că a fost dispus să încerce o procedură atât de riscantă. Mă bucur că s-a întâmplat să îl cunosc.

- Mi-a spus cum v-aţi cunoscut şi că ai petrecut mult timp cu mama lui, înainte să moară. Ai... ai un suflet mare, Rainey. Asemenea lui Clementine.

Rainey mai fusese comparată cu mama ei şi în trecut, dar nicidecum cu intenţia de-a fi măgulită.

- Sunt datoare să vă ajut cu orice aveţi nevoie. La urma urmei, voi doi m-aţi crescut şi m-aţi învăţat multe lucruri preţioase, cum ar fi valoarea muncii asidue şi a sincerităţii. Ezită, apoi continuă: Oamenii din domeniul meu sunt mult prea bine plătiţi. Dacă vreţi o casă mai mare, sau o maşină nouă, sau să mergeţi în croazieră în jurul lumii, mi-ar plăcea să vă ofer astfel de lucruri.

Nu avem nevoie de banii tăi, spuse Virginia, pe tonul ei sever obişnuit, apoi continuă cu voce nesigură: I '.ir, poate după ce termini cu filmul, dacă ai timp să i reci prin Baltimore să ne vizitezi... şi mie, şi lui William ne ;ir face plăcere să te vedem.

Rainey înghiţi în sec.

Voi veni. Va fi peste câteva luni, dar mi-ar plăcea i vă văd în circumstanţe mai plăcute decât ultima dată.
închise apelul chiar când şoferul parcă în faţa hotelului. Era prea târziu ca să mai dezvolte o relaţie filială i u bunicii ei. Dar poate aveau cum să devină prieteni.
Când reuşi să îşi recapete controlul asupra proprii- li ir sentimente, Kenzie pomi din nou maşina. Conform liărţii, drumul de pământ îngust pe care se afla trebuia i dea într-unul mai mare, care ducea înapoi spre hotel. Nu că s-ar fi grăbit să ajungă la hotel.
Luă o curbă şi călcă brusc frâna când un cal necheză şl cabră în faţa lui. Maşina ieşi de pe drum şi se opri cu hurducături, în timp ce călăreţul se prăbuşi în mijlocul «Irumului. Kenzie sări din SUV, înjurând şi sperând din luată inima că nu îl lovise pe individ.
Bărbatul care stătea nemişcat în mijlocul drumului uvea părul grizonant şi faţa bătătorită de zeci de ani petrecuţi în aer liber. Preţ de un moment îngrozitor, Kenzie se temu că era mort. După care bătrânul tuşi şi tleschise ochii.
Kenzie îngenunche lângă el şi se uită să vadă dacă era rănit.

- V-aţi rănit?
- Nu... nu cred. Călăreţul se ridică cu grijă în şezut, potolindu-l pe Kenzie, care încerca să-l convingă să nu se mişte. Nu e prima dată când am fost azvârlit din şa şi, t u puţin noroc, nu va fi nici ultima.
- îmi pare rău. Ar fi trebuit să conduc cu mai multă atenţie.

Kenzie se ridică şi îl ajută şi pe bărbat să se ridice, Jupă care îi luă de pe jos pălăria care îi căzuse de pe cap.

- E vina mea. Numai un nebun călăreşte pe mijlocul drumului, cu capul în nori. îşi aşează pălăria bătătorită pe cap. Nu sunteţi de pe-aici.
- Sunt englez la origine. Dar, mai nou, locuiesc oficial în California. Kenzie se uită în jur. Calul dumneavoastră pare să fi dispărut. Vă pot duce cu maşina?
- Nu m-aş supăra dacă aţi face-o. Calul o să ajungă probabil înaintea mea acasă, dar e mult de mers pentru un bătrân. Eu sunt Grady. îi întinse mâna.

- Iar eu Scott.
- îmi pare bine de cunoştinţă, domnule Scott.
Grady era bătrân, dar avea o strângere de mână puternică. Şi, din fericire, părea să nu-l fi recunoscut pe Kenzie.
Se urcară în SUV, şi Kenzie o porni din loc, urmând instrucţiunile pasagerului lui. După câţiva kilometri, Grady îi spuse să cotească la stânga pe un drum primitiv care trecea pe sub o arcadă robustă din lemn decolorat. De-a lungul ei, era scris cu litere din lemn numele „Cibola". Kenzie îşi aminti ceva în vreme ce treceau pe sub arcadă.
- Parcă spaniolii au explorat zona aceasta în căutarea celor şapte oraşe legendare din Cibola?
-Aşa e, aşa spune povestea. Oraşele de Aur. Conchistadorii au sperat că vor găsi bogăţii precum cele pe care le-au prădat de la azteci. N-au găsit niciodată ce căutau, dar eu da. De aceea i-am spus Cibola. Locuim aici de patruzeci şi şapte de ani.
Kenzie trecu un deal mic, după care se opri să admire valea de dedesubt. Acoperită cu un covor de iarbă şi flori sălbatice, părea la fel de senină şi de încântătoare precum un tablou cu un peisaj chinezesc. De partea cealaltă a văii văzu o casă de chirpici cuibărită în panta dealului, printre mai multe anexe. în depărtare, spre stânga, lumina se oglindea în suprafaţa a ceea părea a fi un mic lac. Deasupra ei se înălţau munţi, cu vârfurile crestate, iar cerul era de un albastru care îţi tăia răsuflarea.
- E incredibil de frumos! Deţineţi toată valea?
- Mda. Nu e cea mai bună amplasare pentru o fermă, dar nu există loc mai frumos pe tot pământul. Grady ■ >ftă. Dar va trebui să vindem curând.
Bănuind că bărbatul nu ar fi adus vorba despre nta dacă nu ar fi simţit nevoia să se destăinuiască, Kenzie întrebă:
- De ce trebuie să plecaţi?
- Prea mult de lucru, prea puţini bani. A trebuit să fac
0 ipotecă, cu câţiva ani în urmă, când soţia mea s-a îm-
IK tlnăvit. După ce vindem şi achităm datoria, ar trebui ne rămână cât să ne cumpărăm un locşor în Chama. I) să fie mult mai uşor. Se încruntă spre Kenzie, apoi
1 ontinuă: Nu ştiu de ce vă spun toate astea.

- Unele lucruri sunt mai uşor de spus unui străin, decât unui prieten.
- Aşa e, iar dumneavoastră ştiţi să ascultaţi.
- Ascultatul face parte din slujba mea.

Un actor bun trebuia să fie şi un bun observator. ('hiar dacă îi era milă de bătrânul fermier, în minte îşi Ificea notiţe despre modul prin care îţi poţi manifesta disperarea fără a renunţa la demnitate.

Băgă maşina în viteză şi traversă încet valea pe drumul plin de făgaşuri. Când opriră în faţa casei din chirpici, o femeie plăcut rotofeie, cu părul alb şi pielea bronzată, ieşi în întâmpinarea lor, însoţită de un câine care sigur avea ceva strămoşi din rasa border collie.

- Mă bucur că te-ai întors, Jim. M-am gândit eu că-i >omn rău când Diablo a venit acasă singur, spuse ea pe un ton ce-i trăda uşurarea.

Grady coborî amorţit din SUV.

- Din fericire, domnul Scott a fost acolo când eu şi Diablo ne-am despărţit. Domnule Scott, soţia mea, Alma, şi câinele meu, Hambone.

Hambone înaintă la trap, cu limba atârnându-i, iar Alma miji ochii la Kenzie. Probabil i se părea cunos- i ut, dar nu reuşea să îşi dea seama de unde.

- Mulţumesc că l-aţi adus acasă pe rătăcitorul meu, domnule Scott.
- Măcar atât puteam să fac şi eu, ţinând cont că Diablo s-a speriat de maşina mea.

Trăsăturile ei sugerau origini indiene şi spaniole. Asemenea casei lor, se potrivea perfect cu locul. Kenzie se uită la casă şi la împrejurimi.

- Aveţi o casă încântătoare, doamnă Grady. Ar putea apărea pe coperta unei cărţi despre New Mexico.

Ea zâmbi.

- Ai vorbit ca un adevărat turist. O fi o casă pitoreas- că, dar pentru mine e veche şi dărăpănată şi necesită o mulţime de reparaţii. Aş da-o la schimb pentru o rulotă nouă dublă, drăguţă, cu instalaţia şi căldura funcţionale şi fără prea multe lucruri de curăţat.

Kenzie se întrebă dacă nu cumva zicea toate astea doar pentru a se obişnui cu gândul că avea să-şi părăsească căminul şi spuse:

- Vă rog să nu-mi zdrobiţi iluziile. Ca orice turist, îmi place să cred că din când în când găsesc ceva autentic.

- O, Cibola e cât se poate de autentică. Nu e uşor de întreţinut, dar cu siguranţă e autentică. Ezită puţin, apoi întrebă cu timiditate: Aţi vrea să cinaţi cu noi? Mâncarea e simplă, dar... autentică.

- Cu mare plăcere.

îi plăceau soţii Grady, şi cina cu ei avea să îl mai ţină o vreme departe de hotel şi de umbra prezenţei lui Rainey. Grady îi ciufuli urechile lui Hambone.

- Ce spuneţi dacă vă arăt împrejurimile până termină Alma de gătit?

O altă ofertă pe care Kenzie nu avea de gând să o re-fuze. Era interesat de oameni şi de mediul în care trăiau, iar familia Grady se potrivea de minune cu ferma.

Cu Hambone în urma lor, vizitară grajdurile, unde Diablo mânca liniştit. Mai era un singur alt animal în grajd, un cal mic castrat, chiar dacă erau zeci de boxe. Grady scoase un cub de zahăr pentru căluţ.

- Când copiii erau în creştere, aveam vreo şase cai. Sper să-i putem lua pe aceştia doi când ne mutăm. La fel ca noi, sunt prea bătrâni ca să înveţe şmecherii noi.

Se plimbau printre anexe, când Kenzie observă o antenă satelit mică. Grady spuse:

- Copiii au pus bani să ne-o cumpere când am aniversat patruzeci şi cinci de ani de căsnicie. „Autentic" înseamnă antene satelit şi vehicule cu tracţiune integralii, nu să locuieşti într-un muzeu.

- Cred că un muzeu ar fi plictisitor.

Cibola nu era aşa ceva, ci un soi de entitate vie, bine îngrijită, chiar dacă se vedea că nu prea erau bani pentru întreţinerea ei. Clădirile din chirpici arătau de parcă ar fi crescut din sol şi aveau o eleganţă simplă, pură, ce te ducea cu gândul la funcţionalitate. Kenzie se uită cu atenţie la toate, şi în minte îi încolţi o idee.

Lacul micuţ şi numai bun de pus pe o vedere nu se vedea din casă, dar se afla la doar cinci minute de mers. Când ajunseră acolo, Grady spuse:

- Alma nu glumea când zicea de rulota dublă. Dacă găsim un cumpărător, cred că am să-l întreb dacă nu ne vinde o bucată de pământ, ca să ne încropim ceva aici, lângă lac. Ar fi mai intim decât în Chama. Deşi nu cred că vreun proprietar nou i-ar vrea pe cei vechi prin preajmă.
- Nici unul dintre copii nu vrea să preia ferma?
- Nici unul dintre ei nu e fermier, dar suntem mândri de ei. Grady zâmbi slab. O învăţătoare, un pilot de aviaţie militară şi o asistentă medicală. Aveţi copii?
- Nu. Kenzie adăugă pe un ton mai moale: Nu am copii şi, după ce instanţa îşi va face treaba, nu voi mai avea nici soţie.

Grady încuviinţă compătimitor din cap.

- Oamenii mai au şi ghinion.

Când se întoarseră acasă, Grady îşi trimise musafirul înăuntru, iar el îşi văzu de treburi. Când intră în bucătărie, Kenzie îşi dădu seama că Alma nu exagerase când spusese că era mult de muncă la casă. Chiar dacă erau curate bec, aparatele erau vechi şi şubrede, chiuve- ta avea pete permanente, iar dulăpioarele erau ieftine şi nepotrivite. Totuşi, toate acestea nu prea contau, întrucât bucătăria era la fel de caldă şi de primitoare ca zâmbetul de mamă. Grinzile neregulate din tavan fuseseră construite manual, iar podeaua din marmură de carieră era înveselită de covoare indiene, decolorate de vreme şi de uzură. îşi întinse mâinile spre cuptorul de chirpici rotund construit într-un colţ al bucătăriei, simţind căldura pe care o emana.

- Am fost în case din California construite cam în acelaşi stil, dar sunt doar nişte imitaţii palide ale casei voastre. Aş fi prea îndrăzneţ dacă v-aş cere să îmi faceţi un tur al casei?
- Vă arăt cu plăcere casa. Când Kenzie zâmbi, Alma adăugă: Aveţi grijă cu zâmbetul acela, domnule Scott. V-a mai spus cineva că sunteţi prea arătos?
- Deseori, spuse el sec.

Ea chicoti şi îl conduse prin casă. Tavanele înalte şi camerele spaţioase, proiectate astfel încât să fie răcoroase vara, îi confereau structurii un aer diafan. îi plăcea calmul dat de pereţii albi din stuc şi de podelele de pin discrete, precum şi promisiunea caîdă a şemineului masiv din sufragerie. Ferestrele camerei dădeau spre vale şi spre soarele care apunea pe după vârfurile muntoase pleşuve. Se opri şi admiră culorile aprinse.

- Ninge des pe-aici?
- Uneori, dar de obicei nu prea avem parte de zăpadă. Ne aflăm la altitudinea perfectă: suficient de sus cât să nu ne prăjim vara, destuî de jos cât să nu fim acoperiţi de zăpadă iarna.

Baia era la fel de primitivă ca bucătăria, dar, asemenea dormitoarelor, destul de mare. Cel mai mic dintre dormitoare fusese transformat într-un fel de birou.

- E-mailul e de folos dacă vrei să ţii legătura cu copiii şi cu nepoţii, spuse Alma. Când am venit prima dată aici, Cibola părea să se afle la capătul lumii, dar lucrurile s-au mai schimbat de-atunci.
- Ce părere aveţi despre faptul că trebuie să vă mutaţi?

în loc să-i spună să-şi vadă de treaba lui, femeia ridică din umeri.

- Casa e prea mare, acum, că au plecat copiii, dar aş minţi dacă aş spune că nu ne va fi greu. Deşi n-are sens t ne plângem de lucruri pe care nu le putem schimba, v întoarse din senin spre bucătărie. Asta e partea mea preferată din casă.

Deschise o uşă dosnică şi intră într-o grădină mică înconjurată de pereţi de chirpici înalţi. Poteci pietruite i receau printre flori şi arbuşti în culori vibrante, în timp « c, într-un colţ, viţa-de-vie atârna peste o arcadă, um- I >rind o masă şi câteva scaune.

Kenzie îşi ţinu răsuflarea.

- O grădină secretă.
- Era şi-un film, nu? Dam văzut cu nepoţii mei, doar i \ aceasta are ziduri, pentru ca mistreţii să nu îmi mănânce ierburile şi florile.

- Aţi transformat un lucru practic într-unul frumos. Atinse o roşie pârguită. O pisică îşi scoase capul de MIb un arbust de rozmarin stufos, îl privi atent pe Ken- ;ie, după care începu să îl spele pe unul dintre pisoia- şii pufoşi şi durdulii. Deasupra zidurilor se puteau zări munţii stâncoşi, maiestuoşi. Oare cum ar fi fost să locuieşti într-un loc atât de plin de pace?

Cina constă din preparate specifice locului, cu torpila din porumb, fasole, orez şi salată. O cină senzaţională, deşi, dacă ardeii ar fi fost mai iuţi de-atât, Kenzie ar fi dat de necaz. După ce bău şi ultima înghiţitură de cafea, întrebă:

- Gastronomia din New Mexico diferă de celelal- te regiuni sau mâncarea a fost atât de bună datorită bucătăresei?
- Ambele, spuse Grady şi îi zâmbi afectuos soţiei lui. Mâncarea din New Mexico e mai bună decât cea din I exas sau Arizona, de exemplu, şi nimeni nu ştie să o iuţească mai bine ca Alma.

Alma umplu calmă ceştile de cafea, apoi spuse:

- A învăţat destul de repede că, dacă vrea să mănânce bine, trebuie să mă laude cu neruşinare.

Kenzie râse, simţindu-se de parcă ar fi fost prieten de-o viaţă cu familia Grady. Spera că fiul şi fiicele lor îşi dădeau seama cât de norocoşi fuseseră pentru faptul că crescuseră în locul acela, cu oamenii aceia.

- Chiar vă gândiţi serios să vindeţi?
- Foarte serios, răspunse Grady, buna lui dispoziţie evaporându-se. O să sun un agent imobiliar săptămâna asta.

Kenzie ezită pentru o clipă, ca să fie sigur. Era sigur.

- Aş vrea să cumpăr eu Cibola.

Se lăsă o tăcere mormântală. Soţii Grady se holbară la el.

- Dar, cum călătoresc destul de mult, nu ştiu cât timp voi reuşi să stau pe aici, continuă el. Aşa că aş vrea să ajungem la o înţelegere. Dacă vă construiesc o casă lângă lac, rămâneţi aici ca să aveţi grijă de locul acesta?

Alma îşi puse ceaşca cu cafea pe masă.

- Vorbiţi serios?
- Absolut.

Alma făcu ochii mari de uimire.
- Sunteţi Kenzie Scott, actorul! Ştiam eu că îmi păreţi cunoscut, dar nici prin cap nu mi-a trecut că o mare vedetă de Hollywood ar putea rătăci pe aici!
- Lucrez la un film la vreo treizeci de kilometri de aici.
Se uită la covorul indian frumos ţesut, ştiind că trebuia să le spună şi el ceva despre viaţa lui privată, în schimbul onestităţii lor. Am o casă la care ţin foarte mult pe ţărmul Pacificului, dar în California de Sud eşti mereu înconjurat de milioane de oameni. Cibola are acea serenitate pe care ţi-o dă singurătatea. Din moment ce plănuiţi să vindeţi, poate... poate că ne-a fost sortit să ne întâlnim.
- Aveţi cumva case peste tot în lume? întrebă Alma.
- Nu chiar. Doar pe cea din California, pe care aş păstra-o pentru că sunt nevoit să petrec mult timp în Los Angeles, şi un apartament în New York.
După ce îşi mai reveni din şoc, Grady spuse:
- Căsuţa de lângă lac... O să ne daţi afară dacă vă hotărâţi că vreţi alţi îngrijitori?
Kenzie se gândi o clipă, apoi spuse:
- Aţi fi proprietarii casei şi ai pământului pe care e construită, dar ar trebui să încheiem un contract prin « are am drept de preempţiune, la un preţ cinstit, în caz . â vă hotărâţi să vindeţi. N-aş vrea să am parte de străini pe proprietate.
Alma spuse, cu ochii strălucindu-i de bucurie:
- Deci o să capăt o rulotă!
- De fapt, mă gândeam la o casă din aceea prefabricută, cu o prispă drăguţă, spuse Kenzie, zâmbind. Din moment ce o să fie în câmpul meu vizual, aş vrea să He atractivă.
Alma şi soţul ei se uitară unul la celălalt, apoi ea încuviinţă uşor din cap. Grady îi întinse mâna lui Kenzie.
- Dacă nu eşti un smintit, batem palma.
După două ore în care stabiliseră detaliile înţelegerii, Kenzie o porni spre hotel. în dimineaţa următoare avea .1-l sune pe cel care-i administra afacerile pentru a demara procedurile legale, dar strângerea aceea de mână fusese, de fapt, adevăratul contract.

Banii puteau face ca totul să devină posibil mult mai repede, şi voia să se poată întoarce acolo după filmările la The Centurion. O casă prefabricată nu avea să fie chiar atât de uşor de adus de acolo precum o rulotă, dar tot avea să fie gata destul de rapid, iar sofii Grady puteau să aleagă un model pe placul lor. Alma acceptase bucuroasă să se ocupe de curăţenie şi N;1 îi facă de mâncare când el avea să treacă pe-acolo. Kenzie bănuia că femeii îi lipsea o casă plină de copii de care să aibă grijă.
Poate că era un gest destul de excentric să cumpere o lermă aşa, mânat de impuls, dar nu se îndoia câtuşi de puţin de hotărârea luată. Abia aştepta să se poată retrage în locul acela liniştit ori de câte ori dorea - şi să fugă de amintirile cu Rainey.
capitolul 10
în timp ce noaptea se lăsa peste peisajul spectaculos din New Mexico, Val închise ochii. Nu dormise prea mult de când acceptase să lucreze la The Centurion.
în fiecare zi fusese pe punctul de-a se retrage, dar îşi tot amintea că venise vremea pentru o schimbare. Şi poate că Rainey chiar avea nevoie de ea. între timp, dacă lucrul la un film presupunea să fii luată cu un Lincoln din Albuquerque şi transportată până la destinaţie, atunci poate că Val s-ar putea obişnui cu toate astea.
Sediul central al echipei de filmare fusese stabilit într-un hotel rustic mare, aflat în mijlocul pustietăţii. Un hotel rustic de lux, îşi dădu ea seama când se cază. Da, cu siguranţă s-ar putea obişnui cu astfel de condiţii.
Portarul tocmai îi lua bagajul, când Kenzie Scott intră pe uşa principală şi se îndreptă spre recepţie. Val îşi înăbuşi impulsuî de-a se duce la el să-i dea una de să-l trântească la pământ. Nu că ar fi reuşit să o facă, poate doar dacă s-ar fi urcat pe scaun pentru o ţintă mai bună. Spre deosebire de majoritatea vedetelor, Kenzie Scott era înalt şi bine făcut, nu în stilul culturist, dar în formă, ca un atlet de decatlon.
De asemenea, era şi incredibil de arătos, cu trăsături masculine clare şi perfecte. Chiar dacă se întâlniseră o

dată, pe când o vizitase pe Rainey, uitase ce impact avea înfăţişarea lui, lucru pe care trebuia să îl vezi ca să crezi. Dar o făcuse pe Rainey să se simtă îngrozitor, aşa că, din punctul de vedere al lui Val, merita o bătaie bună. Chiar dacă, avocată fiind, ştia că orice dispută avea cel puţin două variante, dacă nu chiar mai multe, uita de obiectivitate când era vorba despre prietenele ei. Mai ales când prietena respectivă era Rainey, care o ajutase de mai multe ori.
Din moment ce Kenzie era Marea Vedetă a filmului, Val era nevoită să fie politicoasă cu el, dar avea să înceapă din ziua următoare, după o noapte bună de odihnă. îşi duse în linişte bagajul de mână la ascensor, ca să se facă nevăzută înainte ca Kenzie să îşi termine treaba la recepţie.
Uşile ascensorului aproape că se închiseseră, dar se deschiseră brusc, şi Kenzie Scott urcă în lift. Val se retrase intr-un colţ, în timp ce Kenzie se uită la panoul de comandă. Erau doar patru etaje şi, din câte se părea, amândoi urcau la al patrulea. Kenzie o privi în trecere. I >upă care, fir-ar să fie, spuse:
- Eşti prietena lui Rainey, Val, nu-i aşa?
Ea încuviinţă.
- Tocmai am ajuns. Iritată de expresia lui veselă, adăugă: Bănuiesc că ai hoinărit ca un motan în călduri prin împrejurimi.
Se îngrozi când se auzi rostind asta cu voce tare. Nici măcar nu începuse lucrul şi tocmai încălcase prima reguli a filmărilor: şi anume, că Vedeta nu trebuia enervată niciodată. Era cel mai bun motiv pentru a fi concediată!
Kenzie păru mai degrabă uimit decât furios.
- De fapt, nu. Am văzut o pisică, ce-i drept, dar, chiar i Iacă era femelă, nu aveam intenţia să profit de ea.
Val roşi, apoi spuse:
- îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să spun aşa ceva.
- Probabil că nu, dar eşti prietena lui Rainey. Ar fi ciudat să nu-i ţii partea.
Ascensorul se opri. Kenzie se dădu politicos în spate, ca Val să iasă prima.

Lui Val îi venea să intre în pământ de ruşine, dar ieşi din ascensor, după care trebui să se oprească pentru a-şi da seama în ce parte să o apuce ca să ajungă la camera ci. în spatele ei, Kenzie spuse:

- Ai nevoie de ajutor cu bagajul? Arată de parcă ai căra o colecţie de pietre în el.

De ce avea accentul acela britanic minunat? Se întoarse şi o apucă spre stânga, pe coridor.

- Mă descurc, mulţumesc. M-am obişnuit să trag după mine greutăţi mari.

- Şi nu ai accepta să te ajut nici dacă ţi-aş oferi apă în mijlocul deşertului, spuse el şi o ajunse din urmă.

Ea zâmbi fără prea mare tragere de inimă.

- Probabil că nu. Sunt recunoscută pentru încăpăţânarea mea. Dar voi face tot posibilul să fiu politicoasă.

Când ajunse la camera ei, trecu iute cartela prin fantă. Noapte bună, domnule Scott.

- Kenzie, spuse el zâmbind. întotdeauna am invidiat-o pe Rainey pentru prietenele ei. Noapte bună, Val.

Val îşi dori să nu îl fi văzut zâmbind şi intră rapid în camera ei, în timp ce el continuă să înainteze pe coridor. Farmecul lui ar fi putut topi şi şindrilele de pe acoperiş. Şi ce ochi verzi avea! Nu-i de mirare că Rainey se căsătorise cu el, chiar dacă ştiuse că era o decizie proastă. Bineînţeles că farmecul lui degajat, împărtăşit fără reţineri celor din jur, fusese problema, dar lui Val îi era mai greu să îl displacă în realitate decât îi fusese să o facă la modul teoretic. Poate că era mai bine aşa, ţinând cont că aveau să lucreze împreună.

Se trânti pe pat, după care apucă telefonul şi rugă centrala să-i facă legătura cu camera lui Rainey. Aproape că se aştepta ca acest lucru să nu se întâmple, dar Rainey ridică numaidecât receptorul.

- Bună, Rainey, am ajuns, spuse Val, căscând. Mă pui direct la treabă sau pot să dorm mai întâi?

- Ai ajuns! Vino în camera mea pentru o îngheţată cu sos de caramel, spuse Rainey, chicotind. O să te pun la curent şi-o să-ţi dau o jachetă The Centurion oficială, roşie,

care nu se va potrivi deloc cu părul tău, aşa cum nu se potriveşte nici cu al meu, deci cred că asta înseamnă că te pun ia lucru din seara asta.
Orice îndoială ar fi avut Val cu privire la înţelepciunea de care dăduse dovadă luând o asemenea decizie dispăru numaidecât. Poate că o aşteptau vremuri grele, dar cu siguranţă nu avea să se plictisească.
Kenzie zâmbi când intră în apartament. Val Coving- ton era o pisică sălbatică mică, dar care nu trebuia subestimată. Se întrebă cât de mult îi povestise Rainey despre căsnicia lor. Probabil că nu prea multe, din moment ce Rainey era aproape la fel de reticentă ca el când venea vorba despre chestiuni personale, dar suficient cât să o facă pe Val să vrea să-i scoată ochii din cap.
Nu minţise când spusese că o invidia pe Rainey pen- i ru prietenele ei. Femeile se pricepeau mult mai bine ca bărbaţii să îşi împărtăşească sentimentele şi să se sprijini' reciproc. El nu fusese niciodată în stare să o facă, şi nu doar pentru că era bărbat - şi englez. în pofida tuturor lucrurilor pe care le făcuse Trevor pentru el, nu nvuseseră niciodată genul de relaţie în care să îşi facă mărturisiri. Nici măcar cu Charles Winfield nu vorbise i k spre anumite subiecte. Norocul lui că prin actorie se putea elibera de nelinişti din trecut.
Chiar dacă nu bea aproape niciodată de unul singur, găsi nişte vin în minibarul din apartament şi îşi turnă un pahar, după care ieşi pe balcon fără să aprindă lumina. Luna se înălţase pe cer, învăluind totul în nuanţe de argintiu. încercă să îşi dea seama unde mai exact se afla Cibola, printre munţii şi văile pe care le -■area în depărtare. Euforia pe care o simţise când cumpărase ferma în- cepea să pălească, acum, că revenise la hotel, copleşit de faptul că Rainey se afla la doar câteva sute de metri de el, dar totuşi inaccesibilă.
Se trânti pe un scaun şi sorbi din vin. Oferta de a cumpăra moşia Cibola era cel mai impulsiv gest pe care tl făcuse de când o ceruse în căsătorie pe Rainey. Spera din toată inima ca toată treaba asta să funcţioneze mai bine ca mariajul lui.

în loc să se întoarcă la Los Angeles după ce terminaseră filmările la Pimpemel, ceruse ca avionul privat să îi ducă pe un aeroport mic din California de Nord. Acolo Incărcase bagajele într-o maşină închiriată obişnuită care îi aştepta. Când intraseră pe autostrada de coastă, ea îşi slăbise centura de siguranţă suficient cât să îşi pună capul la el tn poală.

- E întuneric de multă vreme.
- Dezavantajul de-a zbura spre vest odată cu noaptea. In scurt timp, va începe să răsară soarele în urma noastră. Cum maşina era cu cutie automată, Kenzie avea o mână liberă, pe care şi-o pusese pe umărul ei.
- Am voie să întreb unde mergem? zisese ea somnoroasă.
- Un han de pe coastă, unde am stat cu câţiva ani în urmă. Foarte liniştit şi intim.
- Poţi garanta că este un cuib ideal pentru iubire? Simţind încordarea din umerii ei, el îi explică:
- Am stat acolo, singur, ca să scap câteva zile de toată lumea. îmi amintesc că m-am gândit atunci că ar fi un loc foarte romantic dacă mi-ar plăcea de cineva îndeajuns de mult încât să mergem împreună acolo.

Rainey se relaxase din nou şi îşi trecuse o mână peste genunchiul lui. Bine că avuseseră parte de un zbor pasional, altminteri atingerea ei ar fi început să-i afecteze condusul.

- Mai că mi-e teamă să adorm şi să mă trezesc mai târziu, spusese ea încet. Teama de fenomenul Gilda.
- Te referi la ce spunea Rita Hayworth? Că bărbaţii se culcau cu Gilda cea fermecătoare, dar fictivă, şi se trezeau lângă Rita cea reală?
- Exact.
- Din moment ce amândoi suntem în aceeaşi situaţie, mă aştept ca efectele să se anuleze reciproc. O mângâie uşor de-a lungul corpului, căci nu se putea sătura să o atingă. Nu-mi fac griji. Am lucrat împreună luni de zile, suficient cât să ne cunoaştem dincolo de aparenţe.

- Sinceră să fiu, mi se pare că semeni foarte mult cu imaginea publică pe care o promovezi. Inteligent. Enigmatic. Ezitase, apoi adăugase: Puţin cam serios. Problema actorilor era că studiau totul prea îndeaproape.
- Enigmatic... adică genul care tace din gură şi îi face pe oameni să îi pună la îndoială inteligenţa în loc să deschidă gura şi să alunge orice bănuială.
Ea răsese.
- Care-i adevărata ta poveste, Kenzie? Ai spus atâtea poveşti ciudate, încât mă gândesc că adevărul este foarte plictisitor. Ceva de genul cum că tatăl tău a fost jurist, ai studiat la o şcoală bună, dar nu excepţională, şi nu ai absolut nimic interesant de povestit.
Aerul încălzit din maşină se răcise brusc.
- Nu mă mai întreba despre trecutul meu, Rainey. Nu vreau să fiu nevoit să te mint.
Preţ de câteva secunde, Rainey nu spusese nimic.
- în regulă.
Lui îi plăcuse faptul că ea fusese de acord. Majoritatea lemeilor erau ca nişte pisici curioase, hotărâte să îl taci îineze ca să obţină informaţii, dar Rainey nu mai deschisese niciodată subiectul.
Hanul avea o cabană de oaspeţi izolată de clădirea principală, unde petrecuseră o vacanţă superbă, ab- ■iird de romantică. Plimbări lungi pe plajă, în lumina i larelui, pe ceaţă şi pe ploaie, uneori toate trei episoadele în timpul aceleiaşi plimbări. Plimbări cu maşina printre munţi. Seri leneşe petrecute în faţa şemineului ui făcând băi fierbinţi. Vizionări de filme proaste şi lAsete isterice în timp ce comentau despre interpre- lurea actorilor şi calitatea filmelor. Partide de amor, somn îmbrăţişaţi, apoi trezit şi iar amor. Nu mai fusese niciodată atât de fericit, iar Rainey strălucea, mai relaxată decât o văzuse vreodată.
Şapte zile trecuseră parcă într-o clipită. Mai rămăseseră cinci zile până la plecare. Patru. Trei. Lui Kenzie i se pusese un nod în stomac la gândul că în curând tre- luiia să meargă în Argentina, iar Rainey, la New York. Probabil aveau să se revadă abia după câteva săptămâni, poate

chiar luni de zile, şi cine ştie ce ar fi putut să in- icrvină între ei.
Cu două zile înainte să plece, el îşi sunase managerul lără prea multă tragere de inimă.
- Kenzie! La naiba, unde eşti? uriaşe Seth. Toţi repor- icrii din America încearcă să dea de tine.
- Motiv pentru care nu am spus nimănui unde sunt. IV ce se agită reporterii? Din câte ştiu eu, n-am încălcat nici o lege.
- Pentru că şi Raine Marlowe a dispărut de pe faţa pământului, şi a fost văzută ultima dată când făceai pe I arzan, iar ea pe Jane.
- Aha. Ar fi trebuit să îmi dau seama. E ceva important ce ar fi bine să ştiu?
- Doar crizele minore obişnuite, nimic îngrijorător. Nu mi-ai spus unde eşti, sau dacă Raine e cu tine.
- Sunt într-un loc unde se merge după fusul orar al Pacificului, iar cealaltă chestiune nu priveşte pe nimeni.
- Deci sunteţi împreună. Sper că vă distraţi. Dar o să ajungi în Argentina săptămâna viitoare, nu-i aşa?
- Am încălcat eu vreodată un contract?
- Sper să nu începi acum, spusese Seth, mai liniştit. Dacă ai puţin timp liber, ar trebui să scrii o declaraţie pentru presă despre relaţia ta cu domnişoara Marlowe. O să fie nevoie să declari ceva imediat ce-ţi arăţi faţa în public.
- Fă-o tu. Spune lumii că suntem cât se poate de bine şi foarte prieteni.
Seth pufnise, iar Kenzie încheiase apelul.
- A luat-o presa razna? întrebase Rainey.
- Dacă e să îi dăm crezare lui Seth.
Ea se întinsese spre telefon.
- Cred că o să o sun pe Emmy mai întâi, după aceea pe agenta mea.
Discuţia cu asistenta ei confirmase spusele lui Seth. Speculaţii fierbinţi despre relaţia lor erau pe prima pagină a ziarelor. Lumea începea să îi ajungă din urmă, la fel de ameninţătoare ca o haită de lupi care aştepta în cerc dincolo de foc.

în noaptea dinainte să plece de la han, făcuseră dragoste mai pătimaş ca până atunci. Fiindcă nu prea îşi găsea cuvintele atunci când avea mai multă nevoie de ele, Kenzie se străduise să îi arate prin pasiune şi tandreţe cât de mult însemna pentru el. încercase să o înfiereze cu un extaz atât de intens, încât nici un alt bărbat să nu o mai poată satisface în asemenea măsură, în schimb, fără să spună un singur cuvânt, ea trecuse de zidurile lui de apărare, intrându-i atât de adânc în suflet, încât el se temea că avea să piară la plecarea ei.
El stătea pe o parte, iar ea pe spate, curbele elegante iile trupului ei licărind în lumina focului.
- Zici că eşti întruchiparea perfectă a celei mai frumoase şi mai erotice femei din lume.
Zâmbetul ei nu reuşise să-i alunge tristeţea din ochi.
- Nu vreau să mă întorc în lumea reală.
- Nici eu. Dar toate idilele au un sfârşit.
- Aşa e.
Se uitase la foc şi începuse să cânte Heart Over Heels,
> Intecul preferat al lui Clementine, una dintre marile şi 11 agicele vedete ale muzicii rock. Kenzie era doar un băieţel când îl auzise prima dată, dar fusese profund miş- i at de emoţia răsunătoare. Rainey îl cântase pe o voce dulce, limpede, impregnându-i aceeaşi forţă ca prima dată când îl auzise el.
- „Credeam că inima-mi frântă minte nu se va învii ţa,/Dar iată-mă încă o dată, îndrăgostită lulea./ îndrăgostită lulea, ca o molie de foc./Poate că de data usta, Doamne, o să am noroc..."
în lumina fadă care îi învelea, văzu lacrimi strălucind pe obrajii lui Rainey. Le sărută.
- Nu aveam habar că ştii să cânţi. Semeni la voce cu ('lementine.
Fără să îşi ia ochii de la foc, Rainey spusese:
- Aşa ar şi trebui. A fost mama mea.
- Mama ta? Dumnezeule mare, n-am ştiut. Nu o chema Bartlett?
- A fost căsătorită pentru scurtă vreme, pe când avea douăzeci de ani, şi a păstrat numele soţului ei. Nu e chiar

un secret faptul că a fost mama mea, dar nici n-am Insistat să spun asta în stânga şi în dreapta. Din moment t e sunt actriţă, nu cântăreaţă, m-am gândit că faptul că sunt fiica ei nu mă va ajuta prea mult profesional, ci tloar m-ar face un fel de ciudăţenie. Sunt vreo doisprezece oameni în California care ştiu de legătura dintre noi.

- înţelept din partea ta să păstrezi tăcerea în legătură cu asta. Nu numai că toţi te-ar fi urmărit cu atenţie ca să vadă dacă o să te autodistrugi, dar o mulţime de oameni le-ar fi bătut la cap şi ţi-ar fi cerut bani.
- Pentru că ar fi presupus că am moştenit averea lui Clementine, aşa cum ai presupus şi tu?
- Nu ai fost moştenitoarea ei?
- Nu şi-a actualizat testamentul după naşterea mea, aşa că aproape toată avuţia ei a fost folosită pentru diverse cauze nobile. Salvarea balenelor. Femei maltratate. Protejarea animalelor. Bunicilor mei nu le-a plăcut deloc meseria pe care şi-a ales-o, aşa că au refuzat să conteste testamentul în numele meu. Rainey zâmbi. De fapt, mă bucur că s-a întâmplat aşa. Clementine a deschis un mic cont de economii când m-am născut, iar banii din el m-au ajutat să mă întreţin când m-am mutat la Los Angeles. Cred că, dacă aş fi moştenit toată averea ei, m-aş fi simţit încorsetată ca într-o cămaşă de forţă pentru mine.

O invidia că putea renunţa atât de uşor la o avere. Pentru el, banii erau scutul şi fortăreaţa lui, care îl apărau de restul lumii.

- I-ai moştenit vocea, ceea ce e o moştenire pe cinste. Ai putea fi cântăreaţă dacă ai vrea.
- Nici chiar aşa. Clementine avea o voce mult mai bună şi era o muziciană adevărată, care cânta din suflet. Nu mă ridic la nivelul ei.

Kenzie îi comparase apoi trăsăturile delicate cu ce îşi amintea din înfăţişarea lui Clementine, care fusese o femeie robustă şi cu o senzualitate naturală.

- Nu e foarte evident, dar, acum, că ştiu, aş zice că semeni puţin cu mama ta. însă probabil că semeni mai mult cu tatăl tău.

Rainey îşi dăduse seama ce urmărea el şi spusese sec:

- N-am nici cea mai vagă idee cine a fost tatăl meu. Poate că nici Clementine nu ştia. Avea un stil de viaţă foarte... libertin.
- Şi a plătit cu viaţa pentru asta. Ce risipă îngrozitoare!
- Aşa e. Zâmbise tristă. Eu am găsit-o după supradoză.
- Dumnezeule mare, Rainey!

O trăsese mai aproape de el, dorindu-şi cu disperare să alunge durerea îngrozitoare care i se citea pe chip.
Nici un copil nu ar fi trebuit să fie nevoit să treacă prin ce trecuse ea. Şi totuşi, supravieţuise şi îşi vedea de viaţa ei. Acum înţelegea de ce se potriveau aşa bine. Proveneau din ţări diferite, din clase sociale diferite, avuseseră copi- firii inimaginabil de diferite, şi, cu toate acestea, aveau ;itât de multe în comun. Nu era de mirare că îl tulbura mai intens ca orice altă femeie. Poate că... cu Rainey...
Repede, înainte să îşi amintească toate motivele pentru care ceea ce avea de gând să facă era curată nebunie, spusese:
- Căsătoreşte-te cu mine, Rainey. Putem merge în Nevada mâine şi să fim căsătoriţi până seara.

Ea se trăsese deoparte şi se holbase la el.
- Să ne căsătorim? De ce? Pentru că ţi-e milă de mine?
- Nu. Pentru că, dacă devenim soţ şi soţie, avem motive să fim împreună ori de câte ori putem. Nu e aşa?
- Eu... credeam că e doar o aventură. Distractivă, fără complicaţii, după care îşi vede fiecare de drum.
- Asta crezi că a însemnat ultima săptămână?

Ea îşi muşcase buza.
- Nu, dar nici unul din noi nu e genul care să se căsătorească. Carierele noastre sunt prea solicitante ca să uvem timp şi pentru viaţa de familie. Ce căsnicie începe cu soţii aflându-se în colţuri diferite ale lumii?
- Una în care ambii intenţionează să fie din nou împreună cât mai curând posibil. O sărută pe un sân şi îi simţi sfârcul întărindu-i-se la contactul cu limba. Poate că nu va funcţiona, dar nu mai bine riscăm să dăm greş decât să nu încercăm deloc?

După o săptămână de abandon senzual, învăţase ce-i plăcea ei mai mult. Cum să o atingă, cum să o sărute, cum să intensifice dorinţa, până o făcea să strige incontrolabil. Până când ea şoptise cu voce întretăiată:

- Dacă asta îţi doreşti cu adevărat, atunci da, Kenzie, mă voi căsători cu tine.

Durase zece minute ca să obţină o autorizaţie de căsătorie - treizeci şi cinci de dolari, doar în numerar - la tribunalul din ţinutul Washoe din Reno, Nevada. Ar fi durat şi mai puţin dacă funcţionara nu i-ar fi recunoscut.

- Dumnezeule mare, sunt Raine şi Kenzie! icnise ea, uitându-se când la cerere, când la ei.

Kenzie îşi înăbuşise un oftat. Când erai celebru, toată lumea te striga pe numele mic.

- Aşa e. Ne poţi recomanda o capelă unde ne-am putea căsători fără să mai fie nevoie să aşteptăm?

- Celebrate Chapel e foarte drăguţă şi se află la doar câţiva kilometri distanţă. O să sun să văd dacă vă pot face loc, se oferise funcţionara.

Capela era liberă şi, în plus, le punea la dispoziţie inele şi flori - şi se dovedise a fi într-o casă drăguţă în stil victorian. Sub privirile entuziasmate ale proprietarilor, care erau soţ şi soţie, Rainey alesese un buchet frumos de trandafiri albi cu panglici argintii. Şi ea era aproape la fel de albă ca florile, dar ochii îi străluceau.

După ce se deciseseră la nişte verighete din aur simple, venise şi momentul căsătoriei propriu-zise. Kenzie nu îşi amintea prea bine ceremonia în sine, în afară de faptul că o ţinuse foarte strâns de mână pe Rainey, te- mându-se ca nu cumva să se răzgândească. Era cel mai pripit lucru pe care îl făcuse vreodată. Dar nu îşi dorise niciodată ceva cu atâta ardoare.

Cu voce răsunătoare, preotul rostise:

- Vă declar soţ şi soţie.

în rochia ei uşoară verde pe care o purtase la petrecerea din Londra, Rainey era cea mai frumoasă mireasă pe care o văzuse Kenzie vreodată, dar tremura când o sărutase. El o îmbrăţişase strâns, mângâind-o pe părul de culoarea chihlimbarului, până se oprise din tremurat

- O să facem astfel încât mariajul nostru să funcţioneze, Rainey, şoptise el. Putem să o facem, şi o vom face.
Zâmbindu-i timid, ea îl luase de mână şi ieşiseră din capelă, unde fuseseră întâmpinaţi de o mulţime agitată de reporteri şi spectatori. Kenzie înjurase în sinea lui. Probabil că funcţionara de la tribunal sau proprietarii capelei sunaseră la toate posturile TV şi de radio şi la luate redacţiile din zona Reno, apoi pe toţi prietenii şi vecinii lor. Erau asaltaţi de microfoane, ca de nişte suliţe, şi o mulţime de întrebări răsunau din toate direcţiile. Unul dintre reporteri strigase mai tare decât ceilalţi:
- Cum de l-ai convins pe Kenzie Scott să se căsătorească cu tine, Raine?
Din tonul lui, reieşea clar că el era ca un premiu de c âştigat, iar ea era o nimeni.
înjurând în sinea lui, Kenzie o cuprinsese pe după umeri, şi se îndreptaseră împreună spre maşină.
- Abordarea e greşită. întrebarea este cum de am reuşit să o conving pe cea mai încântătoare şi cea mai inteligentă femeie din Emisfera Nordică să fie mireasa mea. .Şi cred că explicaţia e că am fost extrem de norocos.
Rainey icnise când un reporter extrem de agresiv o împinsese într-o parte, zdrobindu-i buchetul la piept, în timp ce îi vârâse microfonul în faţă lui Kenzie.
- Unde v-aţi ascuns în ultima săptămână?
Fiindcă nu vedea nici un rost să-i răspundă la bădărănie, Kenzie îl ignorase pe bărbat şi îi răspunsese unei femei cu maniere mai bune. Mulţimea începea să se închege în faţa lor, iar Rainey se oprise, neştiind cum să continue. Având mai multă experienţă cu mulţimile de reporteri, Kenzie îşi croise loc cu braţul liber, călcându-l pe furiş pe picior pe reporterul nepoliticos.
- Continuă să înaintezi, îi şoptise el lui Rainey. Dacă ne oprim, suntem prinşi.
Ea încuviinţase şi reuşise să răspundă la următoarea întrebare, una inofensivă despre filmările la The Scarlet Vimpernel. în vreme ce se apropiau de maşină, un nor de baloane de săpun plutea spre ei, dinspre un grup de

adolescente care chicoteau entuziasmate. înconjurat de baloane fragile, care se spărgeau în jurul lui, Kenzie reuşise să deschidă uşa din partea pasagerului. O ajutase pe Rainey să intre în maşină şi încuiase uşa, ca să nu poată fi deschisă de nimeni.

I-ar fi plăcut să-i calce pe toţi nenorociţii ăia cu ma-şina, dar ştia din experienţă că puţină cooperare dădea mai multe roade. înainte să se urce în maşină, le spusese cu vocea lui de scenă, genul acela de voce care s-ar fi auzit până la cele mai îndepărtate şi mai dosnice rânduri dintr-un teatru:

- Doamnelor, domnilor, este o zi foarte specială pentru mine şi pentru Raine. Sper că ne uraţi de bine.

Asta îi dezarmase pe reporteri îndeajuns cât să-l lase pe Kenzie să scoată încet maşina dintre ei. Cotise la primul colţ spre o zonă rezidenţială, strecurându-se printre străzi până când fusese sigur că nu erau urmăriţi.

După ce se îndepărtaseră îndeajuns de mulţimea de reporteri, se uitase la mireasa lui. Rainey, palidă, se holba la buchetul ei zdrobit.

- Ce-am făcut, Kenzie? întrebase ea încet. Ce-am făcut?
- Ce trebuia să facem, sper. O prinsese de mâna stângă, pe care şi-o ţinea încordată, şi i-o pusese în dreptul inimii lui. îţi mulţumesc că te-ai căsătorit cu mine, Rainey. Soţia mea.

Ea îi zâmbise timid.

- Mereu va fi atât de rău?
- Nu. Suntem un cuplu nou, şi mult mai interesanţi împreună decât eram pe cont propriu. în curând, nu vom mai fi un subiect în vogă.
- Sper că ai dreptate.

Supravieţuiseră primului asalt asupra căsniciei lor. Dar nu mai reuşiseră să surprindă apoi acea bucurie lipsită de complicaţii pe care o simţiseră în săptămâna pe care o petrecuseră împreună pe coasta califomiană.

Noaptea în New Mexico începea să devină tot mai răcoroasă. Obosit, Kenzie se ridică de pe scaunul aflat pe balcon şi intră în cameră. Ar fi fost mult mai bine ca el şi Rainey să nu se fi căsătorit. Nu-i părea rău de el însuşi, în pofida agoniei pe care o simţea la gândul că o pierduse. Mai bine să simtă durere decât goliciune.
De neiertat era faptul că o supunea şi pe ea la aceeaşi durere.
(Revefatia
>
capitolul 11
Evident, în ziua în care sosi Marcus Gordon, totul merse prost. Camionul care transporta camerele de fil- mat se strică pe drumul brăzdat de făgaşuri care ducea ■ipre locaţia din dimineaţa aceea, întârziind atât de mult lilmările, încât pierdură lumina potrivită pentru scena planificată şi fură nevoiţi să o amâne.
Atunci Rainey hotărî să filmeze o scenă planificată pentru două zile mai târziu, ca să afle că Sharif încă nu i ia replicile respective. Tot transpirat şi jurând că nu avea să se repete, îi ceru să-i acorde o oră, după care se duse în rulotă să îşi memoreze rolul. Alte întârzieri.
Se dovedi că o secvenţă complexă pe care se chinu- Isc să o planifice în avans nu funcţiona prea bine în practică. încropi o şedinţă cu directorul de imagine, râstentul de regie şi directorul artistic, şi gândiră o sec- v rnţă nouă care funcţionă de minune. Dar, până terminară de filmat secvenţa respectivă, era deja prea târziu i a să mai filmeze scena cu Sharif.
Marcus observă totul în tăcere, din fundal, folosin- du-se de momentele mai libere ca să lucreze la nişte liârtii pe care le adusese cu el într-o servietă voluminoasă. în vreme ce se îndreptau împreună spre hotel, Rainey spuse:
- Cred că ne-ai adus ghinion, Marcus.
- E acelaşi principiu ca în cazul feliei de pâine care ' ide tot timpul cu partea unsă cu unt în jos: în clipa In care producătorul îşi face apariţia, totul se duce de iApă. Nu-ţi face griji, ai de recuperat doar o jumătate de zi, şi-ar trebui să-ţi fie destul de uşor să o faci. I uând în consideraţie

numărul de scene de acţiune pe ■ are le-ai filmat, te descurci uimitor de bine. Se uită la hârtiile din poala lui. Şi te încadrezi şi în buget, ceea ce dovedeşte că ai câteva dintre calităţile necesare pentru i fi un regizor eficient. Mai trebuie doar ca la final să Iţi iasă un film grozav.
Deşi comentariul lui se voia a fi o glumă, Rainey era mult prea istovită ca să se amuze. Filmele erau creaţii îngrozitor de fragile, care puteau fi distruse în mult prea multe feluri. Filmările în New Mexico se terminau în câteva zile şi, dacă nu captase imaginile potrivite pe film, avea să fie prea târziu ca să revină asupra lor.
- Aş vrea să vorbesc cu tine şi cu Kenzie vreo jumătate de oră după ce ajungem la hotel, zise Marcus. O întâlnire scurtă în biroul de producţie, pentru a discuta în principal despre nişte idei promoţionale pe care aş vrea să vi le împărtăşesc.
- în regulă.
Bănuia că Marcus voia să ştie cât de cooperant avea să fie Kenzie în ceea ce privea promovarea filmului după lansarea lui. Apariţia lui în câteva talk-show-uri importante ar fi fost de nepreţuit. în mod normal, partea de promovare era tratată foarte în detaliu în cadrul unui contract, dar, din moment ce lui Kenzie nu îi plăceau astfel de lucruri, Rainey evitase subiectul când elaborase acordul lor iniţial. Acum, Marcus trebuia să îşi convingă vedeta să îşi ia un angajament. Şi ea avea să fie nevoită să participe la evenimentele de promovare dacă voia să se aleagă ceva de The Centurion, chiar dacă le ura la fel de mult precum Kenzie.
- Am primit nişte veşti proaste pe frontul financiar.
Asta îi atrase atenţia lui Rainey.
- Cât de rele?
- Nu vom mai primi două milioane de dolari promişi.
Rainey îşi încleştă pumnii.
- E o parte semnificativă din bugetul meu.
- Cred că pot obţine o sumă ceva mai mică din altă parte, dar poate ar trebui să te gândeşti dacă chiar ai nevoie de scenele mai scumpe, cum ar fi cea din Gara Victoria, când Randall se întoarce din captivitate. Vorbim

despre mulţimi de oameni într-o locaţie amplă. O scenă de genul acesta poate fi un coşmar, ceea ce ar putea presupune timp şi bani în plus.

- Trebuie să o filmez! întoarcerea lui acasă arată cât de şocat şi de copleşit se simte Randall când este primit ca un erou, deşi el se consideră un ratat căzut în dizgraţie. Scrisese scena aceea amintindu-şi de panica sufocantă pe care o simţise când ea şi Kenzie fuseseră jefuiţi în public.

Marcus se încruntă.

- Înţeleg ce vrei să spui. în regulă. Atunci, vezi dacă sunt alte scene mai mici de care te poţi lipsi. Ajunseră In faţa hotelului, iar el o ajută să coboare din maşină. Ne vedem în birou în jumătate de oră.

Lui Rainey i-ar fi plăcut să poată face un duş sau, chiar mai bine, o baie fierbinte, dar ziua nu se terminase încă. Se îndreptă direct spre biroul de producţie, o sală de conferinţă de la parterul hotelului. Val era deja acolo, sortând corespondenţa lui Rainey. îi înmână un teanc de hârtii.

- Raportul acesta este personal.

Rainey se încruntă şi se trânti pe un scaun. Până ter-mină ea de răsfoit paginile, Val îi făcuse deja o cană de cafea mocca. Rainey înghiţi cu nesaţ, căci chiar avea ne-voie de combinaţia de zahăr, cafeină şi ciocolată divină.

- Probabil ai observat că este de la un detectiv privat care încearcă să afle cine ar putea fi tatăl meu.
- Da, dar nu trebuie să-mi spui nimic despre asta.

I spressorul bolborosi din nou, în timp ce Val mai făcu o ceaşcă de cafea. Am văzut doar primul paragraf. Nu am citit mai departe.

- Cred că a fost dureros să te abţii, la cât de curioasă eşti tu.

Val zâmbi larg.

- Bineînţeles că da, dar nu ai nevoie de şi mai mult stres.
- Ţinând cont că ne cunoaştem de-o veşnicie, ai putea foarte bine să afli ce are de spus Mooney. Nu are răspunsuri definitive, doar o listă de candidaţi la onoarea

de-a fi tatăl meu, clasificaţi în ordinea probabilităţii şi cu notiţe în care se menţionează care dintre ei sunt morţi şi nu mai pot fi supuşi unui test ADN.
Val sorbi dintr-un cappuccino, lingându-şi cu delica-teţe o dungă de frişcă de pe buza superioară.
- Eşti chiar atât de curioasă în ceea ce-l priveşte pe tatăl tău?
- Nu sunt obsedată, dacă asta vrei să spui. Mai degrabă, e un lucru... nefinalizat. Poate că n-o să aflu niciodată cine a fost ticălosul, şi o să pot trăi cu asta, că doar am supravieţuit mult timp fără să ştiu. Dar m-am gândit că, dacă chiar vreau să aflu, aş face bine să mă pun pe treabă. Oricum urmele au deja mai bine de treizeci de ani.
- Ţinând cont că mama ta a fost celebră, trebuie să fie mulţi oameni care şi-o amintesc.
- Cu siguranţă. După spusele lui, Mooney a ajuns la concluzia că în perioada în care am fost concepută Clementine a avut în jur de opt sau zece parteneri.
Val tresări.
- S-s ridicat la nivelul reputaţiei ei de femeie iubitoare.
Rainey se uită peste raport.
- Dacă „donatorul11 de spermă a fost doar un tip cu care a avut o aventură de-o noapte într-un club sau după vreun concert, ar fi practic imposibil de găsit, aşa că Mooney s-a focalizat pe potenţialii tătici care au avut ceea ce s-ar putea numi o relaţie cu ea. Doi erau asiatici, unul de culoare, aşa că probabilitatea în cazul lor e mică, ţinând cont de coloritul meu mai degrabă celtic. Trecu la pagina următoare. Au mai fost trei muzicieni, dintre care unul făcea parte din formaţia ei de rezervă - un cântăreţ la chitară bas mai degrabă mediocru. A mai avut o aventură cu vedeta emisiunii cu poliţişti de succes din vremea respectivă. Dam văzut în reluări: individul habar n-are de actorie. Există zvonuri cum că ar fi fost implicată cu un director de studio şi/sau un şef al unei companii de înregistrări, dar Mooney n-a reuşit să descopere numele lor. în capul listei se află furnizorul ei de droguri. Se pare

că s-au întâlnit regulat timp de câteva luni, dar a murit de tânăr din cauza intoxicaţiei cu plumb - genul de plumb sub formă de alice, care îţi distruge anatomia. Se întâmpla pe când aveam şase luni de zile, şi, dacă el era tatăl meu, atunci pot doar să mă bucur. Asta-i tot ce a descoperit Mooney momentan. Dacă vreau să continui, crede că poate reduce numărul lor.
Când văzu expresia plină de milă a lui Val, Rainey îşi dădu seama că exagerase cu făcutul ironiile. Puse raportul înapoi în plic, întrebându-se dacă chiar voia să afle mai multe. Probabil că nu, dar îşi dorea sincer să finalizeze lucrurile care rămăseseră neterminate, iar acesta era unul dintre aspectele cele importante. După finalizarea investigaţiilor, putea să lase la o parte descoperirile şi să uite de toată povestea cu tatăl ei.
Acum, că descoperea detaliile picante ale vieţii lui Clementine, Rainey îi aprecia şi mai mult pe bunicii ei. Erau reci, stricţi şi lipsiţi de umor, dar măcar nu fusese niciodată nevoită să-şi facă griji că risca să dea nas In nas cu tot felul de străini care ieşeau din dormitorul lor dimineaţa.
Marcus şi Kenzie intrară în sala de conferinţe împreună. Val pregăti câte un cappuccino pentru fiecare, dându-i timp lui Rainey să îngroape din nou trecutul. Stresul provocat de o zi proastă de filmări era moderat In comparaţie cu amintirile din copilăria ei.
Kenzie se sprijini de perete, retras ca de obicei, dar Marcus se aşează şi servi unul dintre sendvişurile pe care le comandase Val.
- Vreau să vorbim despre rezervarea unei perioade de timp pentru apariţii publice care să ajute la promovare.
Sună telefonul, iar Val răspunse de la primul ţârâit. Hupă ce ascultă o clipă, spuse:
- E Emmy şi spune că e foarte important.
- Poţi să răspunzi, zise Kenzie. Marcus încearcă să mă lenteze purtându-se de parcă am acceptat deja să promovez filmul şi nu a mai rămas decât să stabilim detalii legate de momentul când să se întâmple asta.

- Prima rundă e câştigată de Kenzie, spuse Marcus. I'utem trece la runda a doua?
- Cea în care îmi spui că le sunt dator fanilor mei cu mai multe apariţii publice, iar eu îţi răspund că, dacă se expune prea mult, o vedetă îşi distruge aura misterioasă? Marcus zâmbi iarg.
- în regulă atunci, trecem direct la runda a treia.
Rainey ignoră schimbul de replici zeflemitoare dintre cei doi şi spuse:
- Ce e, Emmy? Eşti bine?
- Sunt bine. Vestea bună este că am impresia că l-am simţit pe copilaş lovind în dimineaţa asta. Vestea proastă... Inspiră adânc. Nu te-am sunat mai devreme pentru că am crezut că poate reuşim să schimbăm ceva, dar, după o zi de luptă, cred că situaţia e fără ieşire. Jane Stackpole a renunţat la producţie.
- Ce.7! Rainey scăpă din mână sendvişul pe jumătate mâncat şi se ridică. Nu poate face aşa ceva! Trebuie să ne întâlnim în Londra săptămâna viitoare.
- Ba poate - şi a şi făcut-o.
Rainey îşi frecă tâmplele care începură să-i zvâcnească.
- De ce? E bolnavă?
- A primit o ofertă mai bună: oportunitatea de-a fi iubita eroului dintr-un mare thriller de la Hollywood. A fost la un pas de a primi rolul la selecţia iniţială, şi, când vedeta a hotărât că o ura pe fata care o surclasase, au sunat-o din nou pe Jane.
- Mai că mi-a sărutat picioarele când i-am oferit rolul lui Sarah, spuse Rainey buimacă. Mi-a jurat că e cel mai minunat rol pe care l-a văzut vreodată şi că e cea mai mare oportunitate din viaţa ei.
- Asta era atunci, însă acum lucrurile s-au schimbat. Rolurile de gagicuţă se plătesc mai bine şi sunt mai vizibile, spuse Emmy cu cinism. Dacă o s-o întâlnesc vreodată pe trădătoarea aia slăbănoagă şi nerecunoscătoare, o omor cu mâna mea, dar, între timp, există vreo posibilă înlocuitoare?
Rainey se gândi cu tristeţe la toate actriţele pe care le luase în calcul şi le respinsese.

- O să discut cu Marcus şi te sun eu.
Când închise, Marcus spuse:
- Am pierdut-o pe Sarah?
- Jane Stackpole a primit o ofertă mai bună. Putem s-o dăm în judecată şi s-o facem să regrete amarnic?
- Din păcate, nu. Contractele finale sunt încă la agentul ei. Poate trăgea de timp în speranţa că avea să primească celălalt rol. Mai bine ne-am chinui să găsim
0 înlocuitoare. Marcus se uită la Kenzie. Le cunoşti pe actriţele britanice mai bine ca mine. Ai vreo sugestie?
Kenzie se uită la ea.
- Rainey.
Ea icni.
- Nu pot să fiu Sarah! Am deja un rol în cadrul filmului.
- Mulţi actori au regizat şi au jucat în propriile producţii. Nu văd de ce nu ai putea face şi tu acelaşi lucru.
- Actorii fac asta în mod regulat. Actriţele aproape niciodată. Se chinui să găsească şi alte motive. în plus, nu sunt englezoaică şi sunt prea în vârstă pentru rol.
Marcus o studie cu ochii mijiţi.
- S-ar putea ca Kenzie să aibă dreptate. în lumina po-
1 rivită, vârsta nu ar fi o problemă, şi te descurci bine să imiţi accentul englez. Sincer să fiu, când am citit prima dată scenariul, m-am gândit că intenţionezi să interpretezi rolul lui Sarah. E un rol grozav, şi te-ai descurca poate chiar mai bine ca Jane Stackpole.
Fusese o zi lungă şi grea, şi faptul că trebuia să înfrunte doi bărbaţi care încercau să o convingă să interpreteze un rol pe care nu îl voia o făcu pe Rainey să clacheze.
- Nu! Abia înfrânându-şi pornirea de a-şi azvârli ceaşca de cafea, spuse pe un ton dureros de ascuţit: Nu am de gând să interpretez o adolescentă virgină prostuţă!
După izbucnirea ei nefirească, în încăpere se lăsă o tăcere plină de uimire. Atunci Kenzie se mişcă de la locul lui şi traversă încăperea.
- Ai nevoie de o pauză.
înainte ca ea să-şi dea seama de intenţiile lui, Kenzie li scoase telefonul şi i-l aruncă lui Val, apoi o luă pe Rainey în

braţe şi se îndreptă spre uşă. îngrozită, ea se chinui să se elibereze din strânsoarea lui.
- La naiba, Kenzie, ce dracu' crezi că faci?
- Te răpesc, spuse el calm. înainte să te spargi în mii de bucăţele.
- Marcus, nu mai râde! Se zvârcoli furioasă, dar Kenzie o prinsese bine de braţe, ca să nu se poată elibera. Ai de gând să-l laşi să facă asta?
Producătorul încercă să pară serios.
- Nu ţi-ar strica o pauză, Rainey. Câteva ore departe îţi vor face bine.
Mai puţin amuzată ca el, Val apucă telefonul.
- Să chem paza?
- Da! spuse Rainey, după care se gândi la agitaţia pe care ar fi stârnit-o. Probabil că paznicii aveau să-i ceară autografe lui Kenzie şi să se amuze de măiestria cu care se purta el cu o femeiuşcă. Nu!
Până să îşi dea ea seama cum ar fi mai bine să procedeze, Kenzie ieşise deja din sala de conferinţe. Aceasta se afla la vreo doisprezece paşi de o uşă laterală. Kenzie se răsuci şi împinse uşa cu umărul, ţinând-o strâns în braţe pe Rainey. SUV-ul lui închiriat era parcat chiar afară.
In doar câteva secunde, deschise uşa vehiculului şi o băgă în maşină. Ea apucă mânerul pe când el se deplasa spre locul şoferului, dar Kenzie încuiase uşa cu telecomanda. Rainey încercă să desluşească iute comenzile cu care nu era deloc familiarizată, dar el pomi motorul şi maşina demară pe aleea hotelului, înspre şoseaua principală. Rainey se dădu bătută şi îşi acoperi faţa cu mâinile, încercând din răsputeri să nu plângă din cauza stresului şi a frustrării. Simţi o mână caldă, cunoscută, pe umăr.
- Liniştеşte-te, Rainey, spuse el încet. E sâmbătă, şi nu e nimic de făcut pentru mâine. Ia-ţi câteva ore libere. Ai văzut New Mexico doar prin camera de filmat.
Ar fi vrut să se tragă de sub mâna lui, dar nu suporta gândul de-a se dezlipi de el.
- Tendinţa asta a ta de-a face pe Tarzan începe să se cam demodeze.

- Nu-mi place să mă repet, dar o acţiune directă mi s-a părut o abordare mai bună decât să încerc să vorbesc raţional cu tine când tu reacţionai nebuneşte. îşi luă mâna de pe umărul ei ca să schimbe viteza, după care îşi puse ambele mâini pe volan. Dacă vrei să ne întoarcem la hotel, trebuie doar să-mi spui. Dar nu ir fi mai bine să te linişteşti şi să priveşti lucrurile în perspectivă? Cred că ştiu exact ce îţi trebuie ca să îţi II line durerea.

Oare voia să se întoarcă la hotel? Sincer, nu. Faptul că ştia că mariajul lor nu mai putea fi reparat îi oferea un fel de libertate ciudată. Se putea bucura de faptul că avea ocazia să petreacă timp cu Kenzie, şi nu uvea să o doară mai tare ca faptul că munceau împreună zilnic. îi studie chipul calm, perfect şi îşi dori din nou să nu fi fost un tip atât de drăguţ. Tânjea după bunătatea profundă care se ascundea în el. Şi totuşi, trădase mariajul lor cu aceeaşi lejeritate cu care ar fi iruncat o revistă la gunoi - şi nu îşi exprimase niciodată regretul şi nu îşi ceruse iertare.

îşi puse centura de siguranţă, dar spuse pe un ton ameninţător:

- în regulă, e timpul pentru o pauză, dar, dacă „medica mentul“ la care te gândeai e seducţia, poţi s-o laşi baltă.
- De fapt, mă gândeam la pisoiaşi.
- Pisoiaşi? repetă ea sec.
- Trebuie să le fac o vizită unor oameni foarte drăguţi, iar pisica lor a fătat de curând. Foarte liniştitor.

Lui Rainey îi plăceau pisicile, dar nu stătea pe-aca- să îndeajuns de mult cât să îşi ia una, aşa că ar fi fost drăguţ să împrumute pisoiaşii altcuiva. Se lăsă pe spa- lo, să se bucure de peisaj. îi plăcuse întotdeauna New Mexico, dar Kenzie avea dreptate: de data asta nu făcuse decât să privească în jur şi să se întrebe cum ar fi arătat acele peisaje în film.

O răpire amiabilă avea şi părţile ei bune.

capitolul 12

Rainey aţipi puţin, întrebându-se câte ore petrecuse in maşină, cu Kenzie la volan. Kenzie nu era genul ma- i lio obsedat să deţină controlul, ci pur şi simplu îi plăcea să

conducă mai mult decât ei, iar ei îi plăcea să se relaxeze şi să-l lase pe el să facă treaba mai grea.
Soarele strălucea încă destul de sus pe cer când Kenzie coti pe sub un indicator pe care scria „Cibola". Rainey hotărî că nu avea să-i dea satisfacţia de a-l întreba unde naiba se aflau, aşa că nu spuse nimic în timp ce continuară pe un drum de acces lung şi parcară în faţa unei case de chirpici. Era o construcţie plăcută, care se potrivea perfect cu împrejurimile.
Kenzie luă un dosar de pe bancheta din spate, după care ocoli SUV-ul şi o ajută pe Rainey să iasă din maşină. Un câine veni în fugă spre el şi îi făcu o primire adorabilă, după care se întoarse să o studieze pe Rainey. Ea tocmai întindea cu grijă mâna spre căţel, când o femeie mai în vârstă, cu o înfăţişare liniştitoare, ieşi din casă.
- Bună ziua, doamnă Grady. Iată broşurile pe care vi le-am promis. Kenzie o îmbrăţişă pe femeie. Ea e Raine Marlowe. Am adus-o să vadă pisoiaşii.
Doamna Grady făcu ochii mari, iar Rainey ştiu că femeia o recunoscuse ca fiind soţia lui Kenzie şi probabil ştia şi că se aflau în proces de divorţ. Dar spuse doar:
- Se vor bucura să vă cunoască, domnişoară Marlowe. împieliţaţii ăia mici i-au epuizat pe toţi cu joaca lor.
Interiorul casei era răcoros şi odihnitor după arşiţa zilei.
- Aţi vrea nişte limonadă? întrebă doamna Grady.
- Da, vă rog.
Femeia puse nişte gheaţă într-un pahar înalt, după care îl umplu cu limonadă dintr-o carafă din frigider.
- Pisoiaşii sunt în grădină. Nu-i las să fugă pe-afară, pentru că ar fi o pradă uşoară pentru coioţi. Pe aici!
Deschise o uşă care dădea spre o grădină înconjurată de ziduri, plină de flori frumos mirositoare. Rainey ieşi în lumina soarelui târziu de după-amiază, întrebându-se dacă pomişorul fructifer de lângă unul dintre ziduri era cumva un cais. Un pisoiaş micuţ mieună dincolo de piciorul ei, iar Kenzie spuse:
- Distracţie plăcută!
Se retrase în bucătărie, lăsând-o în grădină singură cu pisoiaşii. Un motănaş gri alergă spre ea şi îşi lăsă capul

pe spate, studiindo cu atenţie. Rainey se trânti în şezut, cu picioarele încrucişate, ridicând trei pisoiaşi în poală. Mama lor stătea liniştită lângă un arbust de rozmarin, un al patrulea pisoiaş moţăind sub laba ei.
Limonada era proaspătă şi aromată, semn că fusese tăcută în casă. Sorbi lung din ea, după care îi adună pe pisoiaşi şi îşi frecă faţa de blana lor moale şi pufoasă. I'isoiaşul începu să o lingă pe ureche, motănaşul gri torcea ascuţit, iar al treilea, alb cu pete pestriţe, se căţără în poala ei şi începu să-i ronţăie un nasture de la cămaşă.
Pace. Pisoiaşul gri i se aşează pe umăr, iar ea îl mângâie. Kenzie avea dreptate: chiar era un mod bun de-a privi lucrurile în perspectivă. Mereu se întâmpla ceva In timpul producţiei, şi, sinceră să fie, filmul lor progresa chiar mai bine decât majoritatea. O scotea însă ilin minţi ideea că purta atât de multă responsabilitate pc umerii ei.
încă îi venea s-o ia la bătaie pe Jane Stackpole, dar nu era prima fată care refuzase un rol pentru că primise o ofertă mai bună şi nu avea să fie nici ultima. Păcat! Jane ;ivea o combinaţie minunată de fragilitate, eleganţă şi tărie interioară, perfectă pentru rolul lui Sarah.
Alegerea distribuţiei era una dintre cele mai importante etape din producerea unui film, şi, dacă se alegea persoana greşită pentru un rol, întreaga producţie putea li compromisă. Dar trebuia să existe o altă actriţă ingenuă care să o interpreteze bine pe Sarah. în dimineaţa următoare, la o oră decentă în Anglia, Rainey avea să Mine câteva persoane pe care le cunoştea în Londra şi să pună lucrurile în mişcare.
între timp... avea pisoiaşi.
Soarele cobora dincolo de pereţii de chirpici când Kenzie îşi vârî capul în grădină.
- Eşti gata să o luăm din loc?
Rainey stătea cu picioarele încrucişate printre piso- l;işi, încântătoare şi relaxată. Părea să-şi fi venit în fire.
- Mi-ar plăcea să iau vreo două drăgălăşenii dintr-astea cu mine.
Sărută pisoiaşul pe năsucul său minuscul, apoi îl lăsă jos, se ridică încet şi îl urmă pe Kenzie în casă.

Când ajunse înăuntru, îi zâmbi călduros doamnei Grady.
- Vă mulţumesc foarte mult. Aţi putea să-i brevetaţi pe micuţii aceia drept „cură cu pisoiaşi".
- Aţi vrea un pisoiaş sau doi? In câteva săptămâni vor fi destul de mari cât să poată fi despărţiţi de mama lor.
- Dacă nu aş pleca în Anglia săptămâna viitoare, aş accepta oferta, spuse Rainey.
- Când veţi fi pregătită, să îmi spuneţi. Mereu sunt pisoiaşi disponibili. Mi-a părut bine de cunoştinţă, domnişoară Marlowe.
- Vă rog să îmi spuneţi Raine. Mulţumesc că m-aţi primit în vizită. Rainey mai zâmbi o dată, după care îl însoţi pe Kenzie spre SUV. în vreme ce străbăteau ferma, întrebă: De unde o cunoşti pe doamna Grady?
- Cumpăr Cibola de la ea şi de la soţul ei.
Ea îl privi cu ochii mari de mirare.
- Aşa, pur şi simplu, după doar câteva zile petrecute în New Mexico?
- Aşa, pur şi simplu. Soţii Grady se vor muta întro căsuţă modernă din lemn, care va fi construită lângă un lac micuţ, aflat spre vest de aici. Probabil nu l-ai observat. Am trecut să le las nişte broşuri cu câteva case prefabricate drăguţe. Cât te-ai jucat tu cu pisoiaşii, doamna Grady a ales modelul care îi place cel mai mult. Dacă soţul ei este de acord, vom începe numaidecât construcţia.
- Deci tu te alegi cu îngrijitori, iar ei se aleg cu o casă drăguţă şi uşor de întreţinut în care să se pensioneze. Pare o afacere bună, dar nu mi-am imaginat niciodată că ai cumpăra o casă atât de departe de mare.
Kenzie coti pe un alt drum. In depărtare se zăreau luminile unei mici aşezări.
- Nici eu, dar îmi place în New Mexico.
- Sunt surprinsă că m-ai adus la Cibola. Aş fi zis că ai prefera să nu contaminezi locul cu prezenţa mea.
Uneori era puţin prea isteaţă.
- Pot să trăiesc cu amintirea ta jucându-te cu pisoiaşi în grădină. De fapt, imaginea era atât de întipărită în mintea lui, încât probabil că, de fiecare dată când avea să intre în grădină, avea să se gândească la ea. O amintire

dulce-amăruie. Poate că, în timp, avea să fie mai mult dulce decât amăruie. Ţi-e foame?

- Sunt lihnită, recunoscu ea. Tocmai ce începusem un sendviş când a sunat Emmy.

- E puţin mai în faţă un loc unde se vând preparate la grătar. Am mâncat coaste acolo acum câteva zile: sunt pline de grăsime, îngraşă, de-a dreptul dezgustătoare şi extrem de delicioase. Te simţi în stare?

Chipul ei fu luminat de un zâmbet.

- Cum aş putea rezista unei asemenea oferte?

Localul mic, informai, deborda de autenticitate şi mirosea puternic a sos pentru carne la grătar. Când intrară, hangiţa se uită când la Kenzie, când la Rainey, dar nu făcu nici un comentariu, ci pur şi simplu îi conduse spre un separeu dintr-un colţ. Ceilalţi clienţi erau îmbrăcaţi informai şi bătuţi de soare şi de vânt, muncitori care se încadrau în peisaj la fel de bine precum Cibola. Câţiva dintre ei se uitară spre Kenzie şi spre Rainey, după care îşi văzură de treaba lor, respectându-le intimitatea, la fel ca hangiţa.

în vreme ce aşteptau comanda de coaste şi o halbă de bere, Kenzie spuse încet:

- Pe aici, oamenii se lasă în pace unul pe celălalt, încă un lucru care îmi place la locul ăsta.

Rainey se făcu comodă şi privi apreciativ în jur.

- M-aş putea obişnui cu asta. în mod normal, nu mă deranjează să semnez autografe, dar nu îmi place deloc să fiu întreruptă când mănânc.

Li se aduseră numaidecât nişte platouri aburinde, iar Rainey se năpusti la al ei ca un roi de lăcuste. îşi mân- că porţia de coaste, cu o salată de varză şi cu cartofi, ilar avu loc şi pentru o felie de plăcintă cu mere.

După ce îşi devastă partea ei de masă, se lăsă pe spate, fericită, şi se şterse pe mâini cu un şerveţel de hârtie.

- Nu mi-am dat seama că îmi era aşa foame. Ce local grozav! Bine că nu stau prin apropiere, că aş fi obeză.

- Mă îndoiesc. Ai slăbit de când au început filmările - nu că ai fi avut de unde.

Ea îşi înăbuşi un căscat.

- Când ajungem la hotel, mă duc direct la culcare şi-o să dorm cel puţin opt ore.
- Nu ne întoarcem la hotel.

Toate simţurile ei se treziră la viaţă.

- Ajunge cu asta, Kenzie. M-ai răpit, m-ai lăsat fără lesa electronică şi mi-ai dat o lecţie forţată despre viziunea în perspectivă, dar e timpul să ne întoarcem.
- Cu câteva zile în urmă, am făcut o rezervare pentru noaptea asta la un apartament destul de neobişnuit, nu departe de aici. Din moment ce mâine e duminică, îţi permiţi să tragi chiulul puţin mai mult.

Ea miji ochii.

- Parcă ai spus că nu ai de gând să mă seduci.
- Nici măcar un pic, răspunse el, sperând ca vocea să nu-i trădeze regretul. E un apartament, aşa că tu poţi să dormi în dormitor, iar eu pe canapeaua extensibilă din sufragerie. Cât se poate de cuviincios.
- Uşa de la dormitor se încuie?
- Cred că da. îşi termină berea. Mă emoţionează încrederea pe care o ai în mine.

Ea zâmbi strâmb.

- Sau poate nu am încredere în mine? Nu e acelaşi lucru cu a sta în camere separate la hotel, Kenzie.
- Nu se va întâmpla nimic decât dacă ne dorim amândoi să se întâmple ceva.

Rainey se uită la nota de plată.

- Plătesc eu cina.

Poate că era modul ei de-a spune că, şi dacă şi-ar fi dorit amândoi să se întâmple ceva, nu avea să se întâmple nimic.

- Cât mai avem de mers? întrebă Rainey.
- O sută zece trepte. Aproape am ajuns. Kenzie era chiar în faţa ei, îndrumând-o pe nişte trepte de piatră sculptate într-o stâncă. Chiar dacă treptele erau late, Rainey era recunoscătoare pentru balustrada de pe partea stângă, care o despărţea de o cădere de vreo sută de metri. Kenzie nu glumise când spusese că locul era neobişnuit! Luase cheile de la casa proprietarului, după care condusese până ajunseseră în mijlocul pustietăţii. Una dintre chei descuiase o uşă masivă încastrată în piatră,

care dădea spre capătul de sus al scărilor. Apăsase pe un întrerupător, şi se aprinseseră câteva lumini fade instalate tot la a şasea treaptă din coborâşul alarmant de lung. Kenzie închise uşa grea în spatele lor şi spuse:

- Cred că vânătorii de autografe nu ne vor găsi aici.

Ca un adevărat gentilom, coborâse el primul, cu sacul Iui marinăresc, probabil pentru a-i opri căderea în caz că avea să leşine ca o fetişcană. Nu avea de gând să o facă, dar se ţinu totuşi cât mai aproape posibil de stâncă.
în cele din urmă, scara dădea într-un balcon lung, plat, placat cu gresie. Pe partea dreaptă văzu uşi de sticlă montate în stâncă. Kenzie folosi din nou cheile ca să intre. Aprinse o lumină, apoi întrebă:

- Ce părere ai?
- N-am mai văzut aşa ceva.

Rainey se opri în pragul uşii, uimită de încăperea sculptată direct în piatră. Pereţii şi tavanul erau curbaţi, ca o peşteră naturală, dar podeaua era acoperită cu covoare albe groase, pufoase. Mobilierul era sărăcăcios, dar bine ales şi confortabil. Canapeaua tapiţată era potrivită astfel încât să profite şi de şemineu, şi de priveliştea spre care dădeau uşile de sticlă.

- E ceva diferit, nu-i aşa? Inspirat din aşezările în stâncă ale vechilor indieni Anasazi, din câte am înţeles. Au avut o anulare, aşa că am avut noroc şi am putut să rezerv locul pentru noaptea asta.

Kenzie îşi puse geanta în spatele canapelei şi-i făcu semn să se uite în jur. Dormitorul era ceva mai încolo şi avea o baie luxoasă care includea un duş cu baie de aburi. într-un colţ al sufrageriei era o chicinetă. Kenzie deschise uşa micuţului frigider.

- Vrei nişte vin alb?
- Da, ar fi minunat.

Luă paharul cu vin, gândindu-se că, deşi Kenzie nu plănuise să o seducă, locul era al naibii de romantic. Se duse stânjenită pe balcon şi se opri, cu o mână pe balustradă.

Kenzie stinse luminile de la scări şi cele din interiorul apartamentului şi ieşi şi el, oprindu-se la aproape un metru de ea. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, începu să desluşească peisajul scăldat de lumina lunii. La baza stâncii străluceа un râu mic, iar de partea cealaltă a canionului se înălţau stânci colţuroase. Singurele sunete care se auzeau erau vântul, apa şi foşnetul unei creaturi mici, undeva mai sus pe stâncă.

- E cu adevărat special, spuse ea, încet, deoarece i se părea nepotrivit să facă zgomot în tăcerea mormântală a nopţii. Mi-ar plăcea să îl introduc într-un film.

El râse.

- Eşti un regizor înnăscut, Rainey. Analizezi orice privelişte, sunet sau idee.

- Cred că ai dreptate. Mai luă o înghiţitură de vin. Ultimul lucru de care avea nevoie era să bea cât să nu mai gândească limpede. Oricât de mult mi-am dorit să joc în filme, mereu am simţit că mă aştepta ceva mai mult decât actoria. Tu vrei să produci sau să regizezi filme?

Majoritatea actorilor şi-o doresc, la un moment dat.

- Eu nu. Mereu am visat să fiu actor şi nimic mai mult. Asta sunt.

- Nu e ceea ce eşti. E ceea ce faci.

- Vorbeşte în numele tău. Dacă nu sunt actor, nu sunt nimic.

în lumina lunii, trăsăturile lui simetrice păreau sculptate în marmură şi învelite intr-o aură misterioasă care o făcea mereu să tânjească să se apropie de el, să încerce să priceapă acea esenţă evazivă a lui. în pofida anilor în care fuseseră căsătoriţi şi a relaţiei relaxate pe care o aveau acum, tot nu ştia ce anume îl motiva. Poate că nimeni nu ştia.

- Aş vrea să ştiu de ce ţi-ai ieşit din pepeni când ţi-am nigerat să interpretezi tu rolul lui Sarah, spuse Kenzie. I sie un rol minunat şi l-ai putea interpreta bine.

Orice urmă de linişte dispăru.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Kenzie, care parte ilin „nu“ nu ai priceput-o?

- Partea iraţională.

- Nu voi interpreta rolul lui Sarah, şi cu asta, basta!
Se răsuci pe călcâie şi intră cu paşi apăsaţi în apartament, clocotind.
Kenzie o urmă.
- E răcoare. O să fac focul.
- Din partea mea, nu te obosi. Mă duc la culcare.
Clăti paharul din care băuse vin şi îl puse la scurs, ilupă care se frecă pe braţe, tremurând de frig.
Erau deja lemne în şemineul rotund, aşa că lui Kenzie nu-i rămase decât să arunce un chibrit peste aprinzătorul îmbibat în parafină. în timp ce primele flăcări se Inălţară, o întrebă încet:
- Ce anume te deranjează aşa tare la Sarah?
Chiar, oare de ce îi displăcea atât de mult ideea?
Sarah era un personaj bun, o fată inocentă care creştea şi devenea o femeie puternică şi grijulie. Când Rainey scrisese scenariul, făcuse tot posibilul să capteze nuanţele eroinei create de Sherbourne şi la momentul respec- liv crezuse că reuşise.
- Cred... cred că faptul că Sarah e atât de incredibil de inocentă şi de naivă. Nu mă pot identifica nicicum cu ea. Nici măcar când aveam şase ani nu eram atât de inocentă.
Kenzie se trase în spate şi se uită la flăcările care creşteau.
- Inocenţa de care zici tu e sursa puterii ei. Nici prin minte nu-i trece să îl părăsească pe Randall, chiar dacă ci este distrus emoţional când se căsătoresc.
- Chestia drăguţă la inocenţa fictivă e că scriitorul o poate transforma într-o virtute, chiar dacă în viaţa reală e o slăbiciune.
- Cu siguranţă nu semeni cu o fecioară din epoca victoriană, şi, de fiecare dată când accepţi să interpretezi un personaj radical diferit de cine suntem în realitate, e ca şi cum ai sări de pe o stâncă. Făcu un semn spre uşile glisante şi spre spaţiul vast care se întindea dincolo de ele. Dar rolurile care ne fac să creştem şi care produc cele mai bune interpretări sunt exact cele care ne înspăimântă cel mai tare. Chiar dacă inocenţa lui Sarah te face să te simţi inconfortabil de vulnerabilă, eşti capabilă să o interpretezi, şi încă bine.

Rainey se duse şi se aşeză istovită pe canapea, absor-bind căldura focului.

- încercarea de a-ţi depăşi limitele funcţionează până la un punct, dar cu toţii avem o limită a eficienţei. Sarah cea drăguţă îmi depăşeşte limitele.

- Atunci nu te gândi la tot filmul, în ansamblu. După o zi de filmări, rămâi cu doar câteva minute de film utilizabil, şi sunt sigur că preţ de câteva minute te poţi descurca cu Sarah şi cu naivitatea ei. Dacă împărţi povestea în sute de duble, poţi alunga frica aceea primordială.

Tot ce-i spunea avea sens, dar o înfiora gândul de-a o interpreta pe Sarah alături de oricine, darămite alături de Kenzie.

- Nu ştii ce-mi ceri.

- Ba cred că da. O privi pe sub sprâncene. Şi-aşa e greu să lucrăm împreună, dar să mai şi interpretăm un cuplu de iubiţi? Soţ şi soţie? Bineînţeles că va fi dificil, dar trebuie să o faci de dragul filmului. Nu vei găsi o actriţă mai bună în timp util.

Vru să-i răspundă, apoi se opri când îşi dădu seama că discuţia i se părea ciudat de familiară.

- Foloseşti aceleaşi argumente la care am apelat eu când ai încercat să te retragi din producţie!

De fapt, cu memoria lui de elefant, Kenzie îi repetase anumite părţi din conversaţie cuvânt cu cuvânt.

El chicoti.

- Mă întrebam cât o să-ţi ia până să îţi dai seama. Argumentele sunt la fel de valide în cazul tău cum au fost şi-n cazul meu. Cum te simţi când ţi le aruncă cineva în faţă, în loc să i le arunci tu?

Nu ştia dacă să plângă sau să înjure.

- Mi se pare răutăcios, mai ales că îţi place nespus de mult să mă vezi la strâmtoare.

- Nu pot să spun că îmi face plăcere să te văd suferind, dar pot să spun că e destul de amuzant. O privi în ochi. Şi eu am anumite interese când vine vorba despre filmul acesta. îmi investesc timpul, energia şi reputaţia. Numele meu va apărea în cinematografe. Vreau ca

producţia să fie cât mai bună posibil, ceea ce înseamnă că avem nevoie de tine în rolul lui Sarah.
- Trebuie să existe o actriţă britanică potrivită care s-o poată interpreta la fel de bine ca mine. Probabil chiar mai bine.
- Şi, dacă există, lucru de care mă îndoiesc, ce şanse ni să o găseşti într-o săptămână şi să fie şi disponibilă? Zâmbi uşor. După ce ai susţinut sus şi tare că suferinţa produsă de un rol dureros ne-ar prinde bine mie şi artei inele, poţi justifica faptul că te porţi ca o laşă acum, că s-au inversat rolurile?
Ea miji ochii la el.
- încerci să te foloseşti cumva de şantaj emoţional?
- Am o armă mult mai bună. Simţul corectitudinii care te caracterizează.
Ea înjură pe sub mustaţă.
- Chiar că ştii cum să mă iei.
- Mulţumesc.
- Nu am vrut să pară un compliment. îşi frecă tâmplele, gândindu-se că nu îşi dorea deloc să interpreteze rolul. Dar dreptatea karmică lovise răzbunător. Oftă lung, apoi spuse: în regulă, la naiba. O să joc rolul lui Sarah.
capitolul 13
Kenzie îi zâmbi în felul acela care o făcea să simtă mereu un nod în stomac.
- Mă bucur. Va fi stresant să jucăm împreună în film, dar nu e neapărat rău pentru film, din moment ce relaţia dintre personaje este marcată de încordare.
- Te agăţi de un fir de păr, Kenzie. O să ne scoatem din minţi reciproc. Dar ai dreptate, filmul probabil va avea de câştigat din faptul că vom juca împreună. Dar cameramanii vor avea de lucru ca să mă facă să arăt suficient de tânără. Se ridică de pe canapea. Cred că o să mă duc la culcare.
- Nu e cam devreme? Am putea repeta puţin.
Exersaseră împreună de multe ori după acea primă noapte când repetaseră pentru The Scarlet Pimpemel în casa lui Kenzie, dar se schimbaseră multe de atunci. Al naibii de multe...

- Nu am scenariul.
- îl am eu. Plănuisem să lucrez în noaptea asta. Ne des-curcăm cu un singur exemplar. Mi-am învăţat aproape toate replicile şi, ţinând cont că tu ai scris scenariul, probabil că aproape îl ştii pe de rost.

Rezervase „ascunzătoarea“ asta exotică, sâmbătă noaptea, ca să muncească?

- Kenzie, uneori eşti de-a dreptul inuman.
- în sfârşit mi-ai descoperit secretul: de fapt, sunt un extraterestru care s-a făcut actor ca să se poată da drept om.

Chiar dacă o spusese în glumă, în spatele cuvintelor se ascundea un adevăr ciudat. Nu că ar fi fost de pe altă planetă, ci faptul că se simţea ca un proscris. Mulţi actori se simţeau ca nişte străini, inclusiv ea. Rainey ştia de unde provenea acel sentiment primordial de deconectare în viaţa ei, dar nu şi în cazul lui Kenzie. Refuzase să discute cu ea despre copilăria lui încă de la începutul relaţiei lor, iar ea îi respectase hotărârea.

Dar se întrebase ce influenţe îl modelaseră. Vocea, accentul, sofisticarea şi încrederea lui indicau faptul că provenea din clasa superioară a Angliei. Cu toate acestea, avea o nelinişte care nu se prea potrivea cu o educaţie privilegiată sau cu succesul lui fenomenal. Ţinând cont că avea cea mai narcisistă profesie din lume, era extrem de modest. Acceptase faptul că avea să fie tratat ca o vedetă, dar nu părea niciodată să o dorească sau să se aştepte la asta.

Şi nici nu era vanitos, ca majoritatea oamenilor frumoşi. Nici ea nu era, dar asta pentru că nu fusese chiar frumoasă în copilărie. în cel mai bun caz, fusese acceptabil de drăguţă, aşa slabă, trasă la faţă şi cu părul ei de un blond-arămiu ciudat. Se holbase în oglinzi şi se plânsese de cât de nedreaptă era soarta pentru că nu îi dăruise aceeaşi frumuseţe exuberantă ca a lui Clementine. Cu timpul, învăţase să îşi scoată în evidenţă trăsăturile plăcute şi să se poarte de parcă ar fi fost frumoasă. Iluzia funcţionase în cariera ei de actriţă, dar nu era acelaşi lucru ca atunci

când te năşteai cu o frumuseţe care le tăia oamenilor răsuflarea.
Dedusese că şi Kenzie avusese parte de o copilărie dificilă, poate din cauza unui părinte alcoolic sau abuziv. Poate că, la fel ca ea, nu fusese un copil foarte atrăgător. Dacă ar fi fost supraponderal, asta ar explica lipsa de vanitate şi regimul sportiv riguros pe care îl practica: accesul la o sală de gimnastică era o clauză standard în toate contractele pe care le semna ca actor.
Sau poate fusese abandonat într-un internat şi lăsat de izbelişte, ori poate fusese scund şi slăbănog şi bruscat lără milă. Indiferent de detalii, avusese o copilărie atât de dureroasă, încât nu mai voia să vorbească despre ea, nici măcar cu Rainey. Poate că anticipase faptul că nu aveau să rămână împreună şi se gândise că ea s-ar putea să povestească presei după despărţire. Viaţa îl făcuse foarte precaut.
Ăsta era unul dintre lucrurile pe care le aveau în comun. Chiar dacă ar fi preferat să se ascundă în spatele unei uşi închise, ar fi fost o prostie să irosească nişte ore de muncă neîntreruptă, ţinând cont de orarul de producţie atât de strâns al filmului.
- Mă gândesc că am putea citi scenariul, deşi n-aş vrea să interpretăm la modul serios.
- De acord. Cred că oricum o să mă descurc cu Randall şi cu problemele lui doar vreo două duble per scenă, aşa că nu aş vrea să irosesc emoţia atât de devreme.
Scoase scenariul din geantă şi i-l dădu lui Rainey. Dar, dacă îl citim, o să ne fie mai uşor să interpretăm împreună. îi plăcuse să lucreze cu Kenzie la cele două filme pe care le turnaseră împreună. Nu numai că fusese incredibil să joace alături de el, dar aşa petrecuseră şi mai mult timp împreună. Obligaţii contradictorii îi ţinuseră separaţi jumătate din căsnicie, ceea ce contribuise la despărţirea lor. Vorbise de nenumărate ori cu el la telefon în momentele când distanţa dintre ei o făcea să tânjească după prezenţa lui fizică.
Se chinui să revină cu mintea în prezent şi răsfoi scenariul. Fiecare scenă cu Sarah şi Randall era fie romantică, fie

încărcată de emoţii, fie ambele. Era destul de dificil şi doar să regizeze materialul cu Kenzie, aşa că să joace alături de el avea să fie de-a dreptul chinuitor. Bine că Sarah era mai tot timpul pe punctul de-a izbucni în lacrimi. Cu asta se putea descurca.
începu să citească prima scenă, când Randall o cerea în căsătorie pe Sarah. Domnişoara Naivitate, cea incredibil de credulă, era uimită că ofiţerul cel tânăr şi arătos pe care îl adorase încă din copilărie voia s-o ia de soţie. Rainey încercă să vorbească pe un ton normal şi să nu îşi permită să îşi aducă aminte cum o ceruse Kenzie în căsătorie în California. El îşi spuse replicile pe un ton la fel de neutru. După logodnă urmă campania lui Randall în Africa şi luarea lui ca prizonier. Visă la Sarah în timpul captivităţii, frumuseţea ei inocentă devenind o emblemă a ţării lui natale, dar se revăzură doar după ce coborî din tren în Gara Victoria, ca să descopere că era un erou.
Chiar dacă părinţii ei nu erau de acord ca o fată bi- necrescută să se întâlnească cu logodnicul ei într-un loc public, Sarah insistase să meargă la gară. Aştepta lângă tatăl ei cel protector când Randall coborî din tren. Nu reuşiră să vorbească aşa cum trebuia în mijlocul mulţimii agitate, dar era suficient de-aproape de el ca să observe dorinţa din privirea lui Randall la vederea ei şi apoi panica stârnită de jurnalişti şi adulatorii de eroi.
Replică după replică, Rainey şi Kenzie desluşiră ritmurile dialogului, pentru ca limbajul victorian formal să nu pară forţat. Personajele trebuiau să fie convingătoare din punct de vedere istoric, dar, în acelaşi timp, limbajul nu trebuia să îndepărteze publicul. Motiv pentru care Rainey voise o actriţă de origine engleză cu pregătire clasică în actorie. Din fericire, rostise cu voce tare dialogul în timp ce îl scrisese, aşa că se putea descurca c u succesiunea rapidă de replici.
Pe lângă dialog, începură să exerseze în mare şi mişcările. In mintea ei, ştia foarte clar cât de departe aveau să stea unul de celălalt, cum aveau să se privească sau cum aveau să se evite.

în pofida intenţiilor ei, începu să îşi intre în rol. Rainey scrisese varianta finală a scenariului pe când trecea printr-o perioadă de durere acută după ce se despărţise de Kenzie şi îi era imposibil să se diferenţieze de Sarah din moment ce trecuseră amândouă prin chinul provocat de pierderea bărbatului iubit din motive pe care nu le înţelegeau.
Nici Kenzie nu se descurca mult mai bine ca ea. Mişcările lui de obicei fluide fuseseră înlocuite de rigiditatea unui ofiţer victorian chinuit, care încerca mereu să îşi ţină în frâu pornirile, şi interpreta fiecare propoziţie de parcă ar fi fost filmaţi. Când ajunseră la scena în care Randall încerca să rupă logodna, Rainey era toată un pachet de nervi, iar Kenzie interpreta cam prea convingător un bărbat pe punctul de-a claca.
Disperat din cauza presiunilor sociale care îi forţau tn mod implacabil să se îndrepte spre altar, Randall îi ceru logodnicei lui să îl însoţească până în sat. Ea acceptă bucuroasă, trăncănind întruna despre diverse aspecte ale nunţii, până când el îi spuse cu asprime:
- Sarah. Draga mea. Nu... Nu pot să mă însor cu tine.
- Nu poţi să te însori? replică ea şi înlemni, îngrozită. Doar nu vorbeşti serios! Pregătirile... sunt cumva prea complexe? Dacă preferi, putem avea o ceremonie simplă.
- Nu! Nu e vorba despre ceremonie, ci despre căsătorie în sine.
După două secunde de tăcere, ea întrebă în şoaptă:
- Ce-am făcut, John?
- Nu e vina ta, ci a mea. îşi întoarse privirea de la ea, vizibil tensionat. Sunt... plin de defecte. Frânt. Nedemn să îţi fiu soţ.
- Nu e adevărat! Eşti un gentleman, un soldat, un erou. Meriţi să te însori cu orice femeie din Anglia. Apoi icni. Ai pe altcineva, nu-i aşa? O doamnă distinsă care se potriveşte mai bine cu viaţa pe care o duci.
- Nu am o altă femeie. Nici nu voi avea.
Se uită la ea, iar în ochii lui se putea citi durerea care îi măcina sufletul. Oare era durerea lui Randall sau o parte din ea îi aparţinea şi lui Kenzie?

- Şi atunci, de ce? Nu înţeleg.
- Slavă Domnului că nu înţelegi, spuse el, şi un muşchi al feţei îi tresări. Lumea este un loc plin de răutate şi... mi-a distrus onoarea. Nu mă pot căsători.

Inima începu să-i bată cu putere, iar Rainey îşi dădu seama că interpretau o scenă pe care ea nu avusese curaj să o înfrunte în viaţa reală.

- Dar ne-am jurat credinţă unul altuia! Chiar dacă nu vei fi soţul meu, în inima mea sunt deja soţia ta. Te iubesc. Te voi iubi mereu.
- Cum mă poţi iubi când nici măcar nu mă cunoşti? Nu sunt bărbatul care crezi tu că sunt, Sarah. Nu am fost niciodată. îi atinse părul cu dorinţă, un gest atât de elocvent, că trebuia repetat în faţa camerei de filmat. Nu trebuie să te căsătoreşti cu un străin.

Dar Rainey o făcuse, ba chiar în deplinătatea facul-tăţilor mintale.

- Oare nu sunt bărbaţii şi femeile mereu străini unii faţă de ceilalţi? Ai visat la valoare şi onoare, iar eu am visat să creez un cămin pentru noi şi să îţi port în pântece copiii.

Vocea începu să-i tremure când se gândi cât de mult îşi dorise să aibă copii cu Kenzie. Timp de doi ani de zile te-am aşteptat şi m-am rugat pentru tine, şi în jumătate din timpul acela am crezut că ai murit. Nu m-am uitat nici măcar o dată la alt bărbat. Crezi că ar putea să nu îmi mai pese doar pentru că îmi ceri tu?

- Trebuie să mă părăseşti, spuse el cu o violenţă nedi-simulată în voce. Pentru binele amândurora.
- Când spui asta, eşti mai de onoare decât crezi. Mai mult Rainey decât Sarah se apropie de el, luptându-se cu dorinţa de a-l atinge. Te voi elibera de promisiunea ta dacă asta îţi doreşti cu adevărat, dar numai dacă îmi Juri că nu mă iubeşti.
- Nu are de-a face cu dragostea!
- Cum se poate ca o căsnicie să nu aibă de-a face cu dragostea? Se opri atât de aproape de el, încât aproape că se atingeau. Convinge-mă că nu mă iubeşti şi eşti liber.
- Liber? repetă el cu o scurtă grimasă. Ai fost ală- turi de mine în fiecare clipă petrecută în Africa. în cele mai

negre ceasuri, doar gândurile la tine m-au ajutat să nu-mi pierd minţile. Ai fost salvarea mea. Nu te pot târî acum în întunericul care m-a învăluit.

- Atâta timp cât suntem împreună, nu mă va deranja întunericul. Rainey îşi întoarse capul şi îi sărută mâna, cu ochii înlăcrimaţi, abandonând orice amăgire cum că ar mai fi fost doar o interpretare. De ce, Kenzie? Nici eu nu înţeleg mai multe ca Sarah.

El tresări, retrăgându-se în rolul pe care îl interpreta, ca să se apere de incapacitatea ei de-a se stăpâni.

- Nu plânge, Sarah. Nu suport să ştiu că te rănesc.

Ea îşi înăbuşi un oftat.

- Dar o faci.

în scenariu scria că trebuia să o sărute, ca să nu mai plângă. Preţ de o clipă, se priviră încordaţi, prinşi între lorţa poveştii şi realitatea dureroasă. Rainey crezu că el iivea să se retragă fără să o atingă, dar el se aplecă să o sărute. Linia fragilă dintre personaje şi actori dispăru, iar ea îşi lăsă capul pe spate. Buzele li se atinseră, ale lui sărate de la lacrimile ei. Nu era sărutul pe care un ofiţer din epoca victoriană i l-ar fi dăruit logodnicei lui inocente, ci îmbrăţişarea unui soţ care îşi dorea soţia.

Scenariul îi căzu din mâini, iar Rainey se agăţă de <1 aşa cum o femeie care se îneacă se agaţă de colacul de salvare. Luni de zile tânjise după atingerea lui. Era o nebunie, dar nu voia să gândească sau să judece, ci doar să simtă.

- Ah, Kenzie, mi-a fost atât de dor de tine...
- Nu atât de dor cum mi-a fost mie de tine.

O cuprinse în braţe, şi se sărutară cu o forţă explozivă. Ea se încolăci în jurul lui, încercând parcă să se contopească cu el, până când el îi dădu drumul, înjurând încet.

- Nu ar fi trebuit să îţi sugerez să repetăm într-un loc atât de izolat.

Nedumerită de retragerea lui, ea spuse pe un ton acid:

- Vrei să spui că nu ai plănuit să mă seduci?
- Chiar deloc. Te-am rănit îndeajuns. Nu îmi doresc să te rănesc din nou.

- Asemenea lui John Randall, eşti dureros de cinstit, cel puţin din punctul acesta de vedere. îşi puse mâinile pe umerii lui, apoi le trecu de-a lungul braţelor, simţin- du-i muşchii încordându-i-se sub atingerea ei. Oare ce îşi dorea în noaptea aceasta? înţelepciune sau pasiune?
Ea începu să-i desfacă nasturii.
- Deja mă simt îngrozitor. Dar, dacă ne culcăm împreună, măcar voi avea parte de compensaţii.
El o prinse de mână.
- Pur temporare, urmate de o dimineaţă cumplită.
Ea îi smuci cămaşa.
- Am citit că e ceva destul de obişnuit pentru cuplurile care se află în divorţ să se culce împreună, aşa că este un comportament normal.
- Poate că e normal, dar nu şi înţelept.
- La naiba cu înţelepciunea!
îi sărută adâncitura de deasupra claviculei, bucurân- du-se când îl simţi înfiorându-se.
- Eşti sigură? întrebă el şi îşi trecu mâinile peste spatele ei, apucându-i şoldurile şi trăgând-o mai aproape de el.
Ea ezită, conştientă de faptul că ar trebui să profite de această ocazie ca să se răzgândească. Dar îl dorea dureros de tare şi nu aveau să mai aibă parte de o asemenea intimitate.

>
- Sunt sigură. Ce facem acum nu va schimba absolut nimic, dar... vreau să fiu cu tine pentru ultima oară.
Poate că aveau nevoie de un asemenea ultim moment de intimitate ca să îşi ia rămas-bun.
- Atunci, ce-ar fi să facem din noaptea asta o noapte de neuitat? O luă în braţe şi o^duse în dormitor, pe pat, acoperindu-i trupul cu al lui. în timp ce o săruta pe gât, murmură: Fără trecut, fără viitor. Doar prezentul.
- Nici măcar nu se va fi întâmplat.
îşi afundă mâinile în părul lui şi renunţă la îndoielile şi temerile care îi dictau viaţa. Acum erau iubiţi, şi nimic altceva nu conta.

Se uniră cu ferocitate şi tandreţe, cu nesaţ şi cumpătare; cunoscându-se reciproc atât de bine, nu fură nevoiţi să îşi spună nimic. Ea ţipă când el o penetră şi îi veni să plângă, căci contopirea lor i se păru atât de familiară şi de îndreptăţită. De ce renunţase Kenzie la ceva atât de nepreţuit? Alungă gândul, concentrându-se pe sângele care îi clocotea în vene, pe sentimentul de urgenţă tot mai intens care îi estompă judecata, şi durerea, şi mânia. Până când furtuna fierbinte a împlinirii o eliberă.

capitolul 14

Un apartament sculptat în stâncă era la fel de tăcut precum un mormânt. Atât de tăcut, încât lui Kenzie i se păru că aude bătăile inimii femeii care dormea în braţele lui.

O lumină fadă pătrundea din sufragerie, subliniind conturul elegant al umerilor şi al trunchiului lui Rainey.

1 rupul ei nu era chiar atât de năucitor de sexy ca altele, dar disciplina şi munca asiduă o făceau suplă şi perfect tonifiată, şi emana alura sincerităţii pasionale şi a emoţiilor profunde. îi venea să se aplece şi să lingă acele curbe moi şi locuri ascunse, făcând-o să se trezească şi să simtă o dorinţă crescândă.

înjură în gând şi se dădu jos din pat. Epuizată după zile întregi de muncă istovitoare, Rainey nu se mişcă ilcloc. Kenzie se întrebă cât de repede avea să regrete Rainey faptul că cedase în faţa nebuniei lor reciproce. Probabil că în mai puţin de o secundă după ce se trezea. îşi luă pe el blugii şi cămaşa şi părăsi dormitorul, stră-bătu sufrageria şi ieşi pe balcon. Simţi aerul rece şi tăios al nopţii pe pielea goală şi orice urmă de moleşeală fizică dispăru. Se prinse de balustradă şi se întrebă de ce naiba permisese să se ajungă la aşa ceva.

Pentru că rămânea fără orice urmă de voinţă când venea vorba despre Rainey, acesta fiind de fapt motivul de bază pentru care acceptase ca mariajul lor să se încheie. Intimitatea pe care o împărtăşiseră în noaptea aceea avea să deschidă din nou rănile provocate de separarea lor. Şi totuşi, nu putea să regrete ce se întâmplase. Pentru scurt timp, fusese... fericit.

Fusese chiar îndeajuns de slab încât să se întrebe cum ar fi reacţionat Rainey dacă ar fi implorat-o să-l ierte şi să-i mai dea o şansă. Probabil l-ar fi refuzat, dar posibilitatea ca ea să fie dispusă să îl accepte era periculos de tentantă.
Din fericire, îi veni mintea la cap când sângele încetă să-i mai clocotească prin vene. Sexul, oricât de grozav ar fi fost, nu schimba nimic. Putea doar să înrăutăţească lucrurile. Erau în continuare pe cale de-a divorţa şi încă aveau de înfruntat săptămâni de apropiere dureroasă. Le fusese greu să lucreze cu bariere bine plasate între ei. Iar acum, partea aceea ilogică şi trădătoare a creierului lui avea să vrea să fie cu ea tot timpul, chiar dacă scăparea din noaptea aceasta fusese doar o aberaţie neplanificată.
Se strânse în braţe, tremurând de frig. Poate că ar tre-bui să dea vina pe John Randall, care tânjea neputincios după Sarah, croindu-şi loc spre mintea şi emoţiile lui Kenzie. Da, avea să dea vina pe Randall: dacă ar fi repetat o scenă diferită, nu şi-ar fi pierdut controlul într-un mod atât de dezastruos.
Se întrebă neliniştit unde avea să îl ducă Randall.
Lucrau pe continente diferite de o lună deja: Kenzie în Grecia şi Rainey în California. Nici măcar faptul că vorbeau zilnic la telefon nu aplana durerea amară a separării. Aveau să mai treacă încă vreo două săptămâni până să se vadă din nou, iar Rainey se gândea că avea toate şansele să piară din cauza dorinţei. Nu după sex, chiar dacă avea vise fierbinţi în fiecare noapte, ci pentru că îi era dor de intimitatea emoţională dintre ei. De faptul că Kenzie o înţelegea şi o accepta şi era mereu de partea ei. Se gândea că genul acela de apropiere era motivul pentru care supravieţuia instituţia căsniciei.
Dacă nu l-ar fi dorit atât de mult, nu s-ar fi scăpat şi nu i-ar fi spus ceea ce ar trebui spus doar în persoană şi numai la momentul potrivit. în timpul uneia dintre convorbirile lor telefonice zilnice, Rainey îi zisese:
- Poate că a venit timpul să avem un copil: ar putea să îmi ţină companie când lucrăm în părţi opuse ale lumii. Sau poate doi copii, ca să luăm fiecare câte unul cu noi.

Tăcerea lui fusese palpabilă, chiar şi de la mii de kilo-metri depărtare. Nu vorbiseră niciodată despre copii, şi acum ştia de ce: instinctele ei încercaseră să o avertizeze că subiectul avea să fie o sursă de conflict. Era pe punctul de-a începe să bată câmpii, ca să umple momentele alea stânjenitoare, când el spusese:

- E o idee interesantă, dar pisicile se deprind mult mai uşor să nu facă murdărie.

Deşi nu se certaseră de fapt, tonul lui ridicase un zid între ei, mult mai înfricoşător ca o ceartă.

- Glumeam, Kenzie. Copiii au punctele lor bune, dar nu sunt nişte animale de companie prea reuşite.

Se lăsase din nou liniştea.

- N-ai fi deschis subiectul dacă nu te-ai fi gândit la asta. E perfect rezonabil să îţi doreşti copii. Majoritatea oamenilor par să îşi dorească.

înainte ca ea să apuce să răspundă, se auzise o bătaie la uşa rulotei ei, şi apoi asistenta personală a regizorului spusese:

- Domnişoară Marlowe, e nevoie de tine pe platou.
- Vin în câteva minute.

Asistenta părea îngrijorată.

- Trebuie să vii chiar acum. Vrea să filmeze norii de furtună din nou, iar cerul se schimbă rapid.

Apucă telefonul, sfâşiată între nevoia de a lămuri lu-crurile cu Kenzie şi îndatoririle de actriţă. Acestea din urmă avuseseră câştig de cauză.

- Te sun mai târziu, zisese ea în receptor.
- Se va face prea târziu: e o diferenţă de zece ore între noi. Vorbim mâine. Noapte bună, draga mea.

Apoi închisese. Rainey o urmase pe asistentă, muş- cându-şi atât de tare buza, încât fusese nevoită să se dea din nou cu ruj. Din fericire, era o scenă în care trebuia să stea degeaba şi să pară năpădită de emoţii, nu să interpreteze cu adevărat, ceea ce era bine pentru ea, deoarece nu s-ar fi putut concentra deloc în momentul respectiv.

Devenise atât de neliniştită, încât, la sfârşitul zilei, îi ceruse regizorului să refacă programul, astfel încât să-şi poată lua trei zile libere. La început, acesta uriaşe şi pro-

testase, dar într-un final acceptase. Rainey nu mai ceruse niciodată un tratament special.
Kenzie juca într-un film de acţiune senzaţional care se filma pe insula Creta. Din moment ce, de ziua ei, Kenzie îi făcuse cadou un pachet de acţiuni şocant de scump în cadrul reţelei de avioane private, o pusese pe Emmy să facă aranjamentele pentru un zbor spre Grecia, cât mai curând posibil.
Două ore mai târziu, era deja în aer. Se gândise dacă să îl anunţe sau nu că mergea să îl vadă şi se hotărâse că mai bine îi făcea o surpriză. Dacă i-ar fi dat timp să exerseze un răspuns, nu avea să descopere niciodată ce părere avea cu adevărat despre copii, şi îşi dorea nespus să discute sincer despre acest subiect.
Zbură toată noaptea şi o parte din dimineaţă, aterizând în Creta în jurul prânzului. O maşină închiriată o aştepta să o ducă la locaţia unde se filma.
în timp ce maşina străbatea peisajul sterp, scăldat de soare, Rainey se holba pe fereastră, întrebându-se ce avea sâ-i spună soţului ei. îşi dorise copii toată viaţa: măcar doi, căci nu-i plăcuse deloc să fie singură la părinţi.
Visase la copiii ei cu Kenzie în imagini atât de vii, încât se trezise încercând să atingă o siluetă de copil, îşi imaginase că urma să aibă trei copii: două fete şi un băiat. în visele ei, le vedea chiar şi chipurile. Aveau să fie crescuţi într-un mediu stabil, de care ea nu avusese parte cu Clementine, şi cald, de care nu se bucurase niciodată cât timp locuise cu bunicii ei.
Dar îl dorea şi mai tare pe Kenzie. Dacă el chiar nu voia copii, ei bine, avea să fie nevoită să accepte asta. Pentru Dumnezeu, doar existau argumente solide ca să nu facă copii, ţinând cont de carierele lor solicitante. Dar unii actori reuşeau să se descurce, şi Rainey credea că şi ei s-ar putea descurca.
Poate că el fusese pur şi simplu luat prin surprindere, pentru că ea deschisese subiectul atât de brusc, dar avea să-i placă ideea după ce se obişnuia cu ea. Rainey bănuia că lucrurile nu stăteau chiar aşa cum şi-ar fi dorit ea.

îl mai vizitase pe Kenzie pe la începutul filmărilor, aşa că i se permisese şi de data asta accesul la locaţia de producţie. Paznicul o recunoscuse şi zâmbise larg, arătând spre rulota din dreapta, asigurând-o că soţul ei era înăuntru.
Rulota era parcată la umbra unui chiparos, cu aerul condiţionat pornit. Din moment ce uşa nu era încuiată, Rainey o deschisese larg şi urcase cele două trepte care duceau spre interiorul răcoros al rulotei. Clipise pentru a se obişnui cu întunericul din rulotă, după soarele strălucitor de afară, şi spusese:
- Kenzie? Sper că ai chef de o surpriză.
- La naiba! se auzise o voce răguşită, dar de femeie.
Rainey se obişnuise între timp cu lumina din rulotă şi rămăsese înlemnită. Kenzie era întins pe pat, pe un teanc de perne, iar Angie Greene, partenera lui în film, era călare pe el, aproape complet goală. Cu degetele cu unghii roşii pe fermoarul lui, aceasta spusese pe un ton lamentabil:
- Ar fi trebuit să suni înainte.
Rainey se simţise de parcă cineva ar fi lovit-o în stomac cu o bâtă de baseball. Nu se putea întâmpla aşa ceva! Era ca o melodramă ieftină. Poate că repetau pentru o scenă în dormitor. Dar Kenzie nu schiţase nici un gest, nu dăduse să explice sau să nege. După şocul iniţial, rămăsese pur şi simplu holbându-se la ea, cu o expresie indescifrabilă. Aproape că se putea auzi cum rotiţele din creierul lui se puneau în mişcare, ca să găsească cel mai bun mod de-a interpreta scena.
Angie se lăsase în spate, pe călcâie, dar în continuare călare pe Kenzie. îşi dăduse părul blond peste umeri şi spusese degajat:
- N-ai de ce să fii atât de supărată, Raine. E doar sex pe platoul de filmare. Nimic important.
Poate că nu era important pentru Angie Greene cea voluptuoasă, care aîerga neîncetat după bărbaţi şi după apariţii în ziare, dar era important pentru Rainey. Nesuportând ideea de-a claca în faţa lor, încercă să se stăpânească şi adoptă stilul detaşat al bunicii ei:

- Ce nesăbuit din partea mea să nu îmi dau seama că nu pot avea încredere în soţul meu când nu e lângă mine. Mă aşteptam la mai multe de la el.
Kenzie o dăduse pe Angie într-o parte, aşezând-o pe pat, lângă el.
- îmi pare rău, Rainey. Dar poate că e mai bine aşa.
Atunci, Rainey îşi pierduse orice fărâmă de speranţă că relaţia lor ar fi putut supravieţui. îşi scosese verigheta şi o aruncase atât de tare, încât aceasta ricoşase din podea şi alunecase prin rulotă.
- Avocatul meu îl va contacta pe al tău.
Se răsucise apoi pe călcâie şi plecă, recunoscătoare că nu renunţase la maşina închiriată şi chiar mai recunos-cătoare că nu ajunsese cu cinci minute mai târziu, ca să îi prindă în flagrant delict. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, s-ar fi simţit teribil.
Rămăsese impasibilă tot drumul până la aeroport, din cauza şocului. Din fericire, avionul nu primise încă altă destinaţie, aşa că îl putuse rezerva pentru zborul de întoarcere.
Plânsese mai bine de unsprezece mii de kilometri, cât Jurase călătoria.
Rainey se trezi plângând şi îl văzu pe marginea paiului pe Kenzie, care o atingea uşor pe braţ, îngrijorat.
- Eşti în regulă?
Fu cât pe ce să-i spună că avusese un coşmar îngrozitor în care el se cuîca cu o altă femeie, după care îşi muşcă limba când îşi dădu seama că visase adevărul, l aptul că se culase cu Kenzie o făcuse să-şi amintească iot ce se întâmplase, iar durerea era la fel de mare ca atunci când chiar se întâmplase. Kenzie avusese dreptate noaptea trecută, când o avertizase că satisfacţiile aduse de dorinţa trupească aveau să fie urmate de o dimineaţă dureroasă. Respiră adânc.
- Am avut şi momente mai bune.
Kenzie se întunecă la faţă.
- îmi pare rău. Ar fi trebuit să te duc înapoi la hotel după masă. Trebuia să îmi imaginez ce avea să se întâmple dacă te aduc aici.

Ea puse în cântar satisfacţia sexuală şi durerea renăscută.
- Poate a fost mai bine aşa. Aveam de terminat nişte treburi. Acum cred că am reuşit să punem punct.
- E bine de ştiut că străduinţele de azi-noapte nu au fost în zadar.
El dădu să se ridice de pe pat, dar ea îl opri.
- Dacă tot ne facem confidenţe, cred că e un moment bun să întreb de ce ai fost aşa dornic să renunţi la căsnicia noastră. A fost chiar atât de groaznic?
- Nu a fost groaznic deloc. Ezită, alegându-şi cu grijă cuvintele: La fel ca John Randall, nu sunt bun de soţ.
1)car că eu mi-am dat seama mai târziu. Şi într-un mod mai puţin onorabil. Mai bine nu ne-am fi căsătorit deloc.
- Pentru numele lui Dumnezeu, Kenzie, nu suntem in 1880. Afirmaţii mari despre onoare nu sunt de-ajuns. Ai fost un soţ destul de înţeîegător şi nu păreai nefericit. Ba dimpotrivă. Sau te-ai prefăcut tot timpul?

- Nu m-am prefăcut. Dar am avut o aventură, nu o căsnicie adevărată.
- Deci a fost vorba doar despre sex.
Pentru o clipă, se gândi că el avea să fie de acord cu afirmaţia ei. în schimb, Kenzie spuse reticent:
- A fost mai mult decât sex. Dar o căsnicie necesită doi oameni calificaţi şi dispuşi. Te-am cerut dintr-un impuls egoist, pentru că îmi plăcea să petrec timp cu tine, dar nu m-am gândit niciodată ce înseamnă să fii căsătorit
- Ai fi putut găsi o variantă mai bună de a pune capăt relaţiei, odată ce hotărai că nu mai voiai să fii căsătorit.
El făcu o grimasă.
- îmi folosesc prea mult emisfera cerebrală dreaptă ca să planific din timp. în loc să gândesc situaţia până la capăt, am lăsat ca evenimentele să scape de sub control, până au explodat într-o situaţie mult mai crudă decât orice altă variantă pe care aş fi putut-o alege în mod conştient. Âsta a fost un gest de neiertat din partea mea.
- Puţine lucruri sunt cu adevărat de neiertat. Oricât de dureroasă ar fi fost discuţia, măcar vorbeau în sfârşit. Dacă

am fi avut măcar un strop de simţ practic, am fi putut să ne vedem de treburile noastre după aventura de după Pimpemel şi să evităm bătaia de cap şi durerea date de o căsnicie urmată de divorţ.

- Simţul practic nu a fost niciodată un punct forte în cazul meu. Zâmbi uşor. Gândeşte-te că trauma provocată de divorţ îţi va îmbogăţi repertoriul creativ.

- Prefer să îmi fac experienţă în mod indirect.

Dar avea dreptate. Indiferent cât de detestabil ar fi fost un eveniment, putea fi considerat combustibil pentru procesul creativ.

- Unele lucruri ar trebui experimentate în mod direct.

Trase în jos de pătură, descoperind-o până la talie. Sunt de acord că, odată ce ne întoarcem, ar trebui să ne purtăm ca şi cum „asta“ nu s-ar fi întâmplat niciodată. Dar simţul practic îmi spune că, din moment ce noaptea aceasta nu intră în discuţie, ar trebui să profităm la maximum de ea.
Se aplecă şi o sărută pe ombilic, rotindu-şi limba.
Ea icni când partea inferioară a abdomenului i se încordă.

- Dacă... dacă o mai faci o dată, no să pot analiza dacă gândeşti corect sau nu.

El o făcu din nou, iar ea nu mai reuşi să gândească deloc.
Val îşi ridică privirea când se deschise uşa de la birou, respirând uşurată când o văzu pe Rainey, care părea să fi supravieţuit răpirii. în timp ce se îndreptă spre aparatul pentru espresso, Rainey întrebă:

- S-a întâmplat vreo catastrofă cât am lipsit?

- Nici măcar una. Probabil pentru că este duminică şi măcar o parte din lume nu lucrează.

- Dar tu da. Unde e Marcus?

- Ia masa cu nişte prieteni în Santa Fe. Te-am acoperit, în caz că preferai să nu explici de ce ai dispărut atâta ii mp cu Kenzie.

Aparatul gâlgâi, umplând ceaşca lui Rainey. în timp ce scotea lapte din frigider, ea spuse:

- Poţi să mă întrebi ce s-a întâmplat înainte să mori de curiozitate.

- Cred că aş putea să ghicesc ce s-a întâmplat, dar nu m-ar deranja să aflu şi detalii sângeroase.

Rainey îşi puse spumă de lapte în ceaşcă, apoi se aşeză într-un fotoliu.

- Kenzie m-a dus să văd nişte pisoiaşi şi apoi am mâncat coaste la grătar la un local grozav, după care nm ajuns într-un apartament uimitor sculptat în stâncă.
- Am citit despre el. Mi-ar plăcea să mă cazez acolo cândva.
- A fost incredibil de... plin de pace. Parcă la o lume distanţă de stresul filmărilor. Am vorbit despre Sarah, iar Kenzie m-a convins că ar fi cel mai bine să interpretez eu rolul.
- Grozav! Mereu am crezut că te-ai descurca de minune în rolul ei.

Rainey se strâmbă.

- Se pare că toată lumea crede asta, cu excepţia mea. Totuşi, argumentele pragmatice sunt destul de puternice, aşa că probabil va trebui să o fac. Kenzie a avut un exemplar din scenariu la el, aşa că l-am citit împreună cu voce tare.
- Deci aţi repetat. Câtă sârguinţă.
- Da, până am sărit unul pe celălalt.
- Parcă voiai să aveţi o relaţie pur profesională.
- Am fost loviţi de nebunie temporară provocată de interpretarea a doi oameni care tânjesc cu disperare unul după celălalt. Rainey îşi încrucişă picioarele. Motiv pentru care m-am opus probabil cu atâta vehemenţă ideii de a o interpreta eu pe Sarah.

Avea logică. Probabil era derutant să interpretezi o femeie care îl doreşte pe un bărbat când de fapt nu îl doreai. Sau îl doreai fără să vrei.

- înţeleg problema, dar săritul unul pe celălalt e o chestie înşelătoare. E cel mai uşor lucru din lume să ajungi în pat cu cineva de care te desparţi. Familiaritatea, nesiguranţa şi faptul că tânjeşti după vremurile bune petrecute împreună duc la sex nebunesc. Dar îţi pot spune din experienţa că îţi şi dă complet peste cap emoţiile.
- Foarte adevărat. Am şi vorbit despre lucruri pe care ar fi trebuit să le discutăm cu mult timp în urmă, ceea ce a fost bine. Rainey îşi trase picioarele sub ea. Ba chiar m-am

gândit preţ de o nanosecundă dacă ar trebui să îl întreb dacă nu ar merita să mai încercăm o dată, dar, din fericire, mi-a trecut repede.
Val dădu la o parte hârtiile la care lucrase până atunci şi îşi propti bărbia în mână.
- Ai vrea să te împaci cu Kenzie?
Prietena ei se încruntă.
- Dacă ar fi fost un soţ acceptabil, poate. Dar cum aş putea trăi cu cineva în care nu am încredere?
- Nici măcar nu merită să încerci. Val se gândi dacă avea sens să mai spună ceva. Venise în New Mexico hotărâtă să-l dispreţuiască pe Kenzie, dar nu reuşise. Sub înfăţişarea lui năucitoare, se ascundeau o bunătate şi un respect rar întâlnite. Dar era nevoie de mai mult de-atât ca să fii un soţ acceptabil. Nu poţi avea încredere chiar deloc în Kenzie sau a dat-o în bară o dată şi nu vrea să mai ceară o şansă?
- Noaptea trecută mi-a spus clar că nu e făcut pentru căsnicie şi că a noastră a fost o greşeală de la bun început.
- Poate că doar mi se pare, dar când eşti prin preajmă devine cumva... preocupat, spuse Val tărăgănat. Ca şi cum te-ar privi mereu, chiar şi când nu o face. Nu pare reacţia unui bărbat care e indiferent faţă de o femeie.
Rainey pufni.
- Doar sex.
- E mai mult de-atât. E şi un fel de... nu ştiu, tendinţă de-a te proteja, poate. De a se arăta grijuliu. O dorinţă arzătoare înăbuşită.
- Şi dacă ai avea dreptate, deşi mă îndoiesc, nu ar conta. Ştii cum e să fii căsătorită cu o persoană fermecătoare şi solicitantă? Femeile tânjesc după el şi încearcă să găsească o modalitate de-a mă scoate din ecuaţie. Adolescentele aşteaptă lângă casa lui ca să îşi arunce chiloţeii spre el. Oamenii se holbează la mine şi se întreabă cum de am reuşit să pun mâna pe un astfel de premiu şi cât va dura până când cel mai sexy bărbat din lume îmi va da papucii.
Rainey lăsă din mână cana cu cappuccino şi îşi cuprinse genunchii cu braţele.

- încearcă să te relaxezi. Mai ai puţin şi te strângi ca un covrig, spuse Val. Şi eu aş urî o astfel de situaţie, dar mi se pare că lumea e cea solicitantă, nu Kenzie.
- Teoretic, ai dreptate, dar nu prea contează în practică. A fost doar un limitator de viteză pe autostrada vieţi i mele, şi lucrurile sunt mult mai simple fără el.
Rainey se ridică şi se duse la fax, unde scotoci printre hârtiile primite. Cu cât ajungem mai repede în Anglia şi terminăm filmările, cu atât mai bine.
Val se întoarse la treburile ei. Poate că Rainey avea dreptate în ceea ce-l privea pe soţul ei şi acesta nu mai simţea într-adevăr nimic pentru femeia cu care se căsătorise. Dar Val nu reuşea să scape de bănuiala că, dincolo de aparenţele relaţiei dintre cei doi, se ascundeau nişte curenţi destul de complicaţi. Mai complicaţi decât voia Rainey să recunoască.
capitolul 15
Kenzie sorbea dintr-o ceaşcă de ceai englezesc, în timp ce Rainey repeta o scenă cu Richard Farley, distinsul actor care îl interpreta pe tatăl lui Sarah. Datorită contactelor lui Marcus Gordon şi unui scenariu de calitate, The Centurion se alesese cu o distribuţie ce includea o serie impresionantă de actori britanici cu experienţă.
Aveau aproape o săptămână de repetiţii intensive în Londra, înainte să înceapă filmările. Chiar dacă în New Mexico se filmaseră îndeosebi scene de acţiune, singurele secvenţe cu dialoguri semnificative avându-i ca protagonişti pe Kenzie şi pe Sharif, partea filmată în Anglia surprindea în mare măsură interacţiunea dintre personaje, aşa că repetiţiile erau fundamentale.
Sir James Cantwell, actorul în vârstă şi chiar şi mai distins, care se afla în dreapta lui Kenzie, spuse ţanţoş:
- Nici dumneata, nici domnişoara Marlowe nu lucraţi prea din greu.
Era genul de comentariu care i se permitea unui bărbat care fusese vedetă pe când Kenzie abia absolvea academia, uimit că juca pe aceeaşi scenă cu un gigant al teatrului britanic.

- Ne păstrăm emoţiile brute pentru camera de filmat, spuse el cu blândeţe.
Sir James îi aruncă o privire urâcioasă.
- Sau v-a stricat Hollywoodul. Erai un actor de scenă promiţător, dar, după atâtea filme de acţiune, ai nevoie de nişte actori adevăraţi care să îţi aducă aminte cum să interpretezi.
Kenzie zâmbi larg.
- Şi asta e adevărat.
‘ReveCatia 153
>
Sir James o privi din nou pe Rainey. Chiar şi îmbrăcată obişnuit, în pantaloni largi şi un pulover, cu părul de culoarea piersicii prins la spate cu o eşarfă, tot avea o prezenţă impunătoare.
- Cum e să fii regizat de o femeie cu care te afli în proces de divorţ?
- E… interesant. Din fericire, ne înţelegem bine.
Deşi nu la fel de bine ca în noaptea aceea petrecută în interiorul unei stânci. Acum, că erau înconjuraţi de oameni, nu aveau nici o şansă ca repetiţiile să treacă din sfera profesională în cea personală. Mai bine aşa, căci încă nu îşi revenise după nebunia de emoţii stârnite de o singură noapte de intimitate. Calmă şi stăpână pe sine, Rainey nu dădea semne că ar fi fost câtuşi de puţin afectată. Poate că noaptea respectivă îi oferise acea finalizare de care avea nevoie, şi reuşise să lase în urmă căsnicia lor. Spera că aşa se întâmplase, pentru binele ei.

- N-am mai făcut un film regizat de o femeie, spuse Sir James.
- înseamnă că era momentul să faci unul. Rainey e bună. Ştie clar ce vrea să transmită prin filmul acesta şi ştie cum să comunice acest lucru actorilor şi echipei.
- A învăţat să facă toate acestea la prima ei producţie? întrebă Sir James, intrigat.
înainte ca Kenzie să apuce să răspundă, Rainey se uită spre ei şi spuse plină de speranţă:
- Sunt sigură că tatăl lui John ştie, papa.

- Âsta-i semnalul pentru mine, murmură Sir James, şi se ridică să li se alăture lui Rainey şi lui Richard Farley. Ştiu că fiul meu are nevoie de o fată drăguţă ca tine, spuse el cu voce răsunătoare, franc şi pe de-a-ntre- gul sigur de sine şi de lumea lui. Recunosc că faptul că a fost ţinut captiv de sălbatici i-a cam tăiat pofta de mâncare, dar nu-ţi face griji. O să se vindece imediat ce se căsătoreşte.
Kenzie se lăsă pe spate în scaun, bucurându-se de fap- tul că Sir James interpreta cu forţe depline, probabil ca să-i facă de ocară pe coloniştii leneşi de la Hollywood.

Reacţionând la provocarea acestuia, Farley începu şi el să îşi joace rolul ca şi cum camerele de filmat ar fi înregistrat. Rainey le urmă exemplul şi intră complet în rolul lui Sarah, captând combinaţia de inocenţă şi hotărâre ce-o caracteriza pe fată. Avântul dură până la următoarea ei scenă cu Kenzie. Rainey se transformă dintr-o torţă într-o flacără mocnită. Kenzie era la fel de potolit, sub privirile suferinde ale celor doi actori britanici.
Fiind totuşi un actor mândru de fel, în următoarea lui scenă cu Sir James, Kenzie crescu intensitatea emoţională. Aflat pe punctul de-a claca, John Randall se lupta cu disperare să nu îşi iasă din fire în faţa tatălui său, căci râvnea după aprecierea acestuia.
Kenzie interpretă scena fără afectare şi fără un limbaj corporal exagerat. în schimb, rosti fiecare cuvânt ca şi când sufletul i s-ar fi rupt în două. în încăperea lungă, ponosită, se lăsă o linişte desăvârşită. Până şi Sir James părea impresionat.
- Foarte bine, spuse Rainey la sfârşitul scenei. încă o zi de repetiţii şi dăm drumul la filmări. Se uită la ceas. Ne putem opri aici, pentru astăzi. Ne vedem mâine.
Se auziră zgomote de scaune împinse şi murmur de voci, în timp ce actorii şi echipa se pregăteau de plecare. Kenzie îşi trase jacheta pe el şi o întrebă pe Rainey:
- Eşti mulţumită de cum merg repetiţiile?
- Momentan, da, cu excepţia scenelor noastre. Dar sunt convinsă că vom interpreta bine când va fi nevoie.

Zâmbi slab. Unul dintre avantajele alegerii tale pentru rolul principal e faptul că reuşeşti să interpretezi cum trebuie de la prima dublă. Foarte economic.

- Sunt un adevărat chilipir, mai ales când bugetul e strâns, încuviinţă el. Sir James se întreba cum de ai învăţat să regizezi atât de bine de la primul tău proiect.

- Când filmai în Noua Zeelandă, am regizat câteva episoade din seria Star Pilgrims pentru micul ecran.

- Serios? Nu ţi-am văzut niciodată numele pe generic, şi nu cred că am ratat vreun episod.

Obişnuiau să înregistreze serialul şi să îl urmărească împreună, deoarece era bine scris, bine regizat şi cu tendinţe spre escapism. Fusese un ritual care implicase castroane mari cu popcorn şi detaşarea de statutul de actori, ca să se poată bucura pur şi simplu de serial. Licărul din ochii lui Rainey dădu de înţeles că şi ea îşi amintea de acele seri.

- Exact. Ştiai că producătoarea filmului Star Pilgrims este o amică de-a mea? M-a lăsat să regizez, pentru a acumula experienţă. Din moment ce nu a deranjat-o ideea de-a folosi un pseudonim ca să evit publicitatea, am devenit „R.M. Jones“. în prima zi pe platou am fost îngrozită, dar mi-am dezvoltat destul de rapid talentul de-a da îndrumări pentru interpretări bune unor extra- tereştri albaştri.

- R.M. Jones? îmi amintesc că am văzut numele ăsta. Where Angels Dance a fost unul dintre episoadele regizate de tine, aşa-i? A fost cel mai bun episod al sezonului.

- Datorită scenariului, spuse ea, dar zâmbi, şi, pentru o clipă, se priviră în ochi cu o intimitate nedorită. Popcorn şi plăceri. Momentul se încheie însă când Val le strigă:

- Rainey, Kenzie, limuzina voastră aşteaptă. Rainey, tu întoarce-te la hotel. închid eu aici.

- Mersi. Ne vedem mai încolo.

Kenzie o urmă pe Rainey, deschizându-i uşa de la maşină.

- De ce ai ales numele de Jones?

Rainey deveni serioasă.

- Pe când eram mică şi mă întrebam cine era tatăl meu, mi-l imaginam ca fiind un anume domn Jones.

Străbunul meu misterios. Jones era un nume la fel de potrivit ca oricare altul.
în timp ce coborâră scările, el se întrebă dacă puteai evita să fii bântuit de speculaţii referitoare la un părinte necunoscut. Probabil că nu.
Trecură de portarul de la intrarea principală a clădirii şi, când ieşiră, fură asaltaţi de strigăte şi de bliţuri de la camere de fotografiat.
- Domnişoară Marlowe, ce spuneţi despre zvonurile legate de faptul că au existat certuri în cadrul producţiei?
- Aţi concediat-o pe Jane Stackpole pentru că ea şi Kenzie aveau o aventură?
- Am auzit zvonuri cum că v-aţi împăca. Aveţi vreun comentariu?
Maxilarul lui Kenzie se încleştă. De obicei, celebrităţile erau fotografiate când ajungeau şi când plecau din Londra şi lăsate mai mult sau mai puţin în pace în restul timpului, dar legătura personală dintre el şi Rainey stârnise interesul. Acordaseră amândoi interviuri despre producţie, ignorând întrebările referitoare la relaţia lor şi discutând mai mult despre cât de grozav avea să fie filmul The Centurion. Aşa dicta protocolul: oricât de mult ţi-ai fi dorit să fii oriunde altundeva, nu vorbeai urât despre producţia curentă. Până acum, tabloidele fuseseră mulţumite.
Kenzie estimă că erau peste douăzeci de reporteri şi de fotografi acolo şi spuse pe sub mustaţă:
- Probabil nu s-au întâmplat prea multe azi, nici un scandal regal.
- Sau vor să obţină uşor o poveste înainte să ne mutăm la ţară.
Din cauza îmbulzelii, maşina lor îi aştepta cam la jumătatea străzii. Prin urmare, Kenzie îi puse protector o mână pe spate lui Rainey şi începură să înainteze cu paşi hotărâţi prin mulţime. Kenzie îi cunoştea pe majoritatea reporterilor, aşa că îi zâmbi leneş bărbatului care întrebase despre certuri.
-Trebuie să cauţi nişte surse mai bune, Henry. Producţia merge foarte bine. Nu există nici o primadonă printre noi.
Reporterul zâmbi larg, arogant.

- E normal să negi că ar exista probleme.
- Cooperarea nu e un subiect de bârfă prea interesant, spuse Rainey înţelegătoare. Dar ce pot să spun? Lucrez cu nişte oameni grozavi.

O blondă înaltă strigă:

- Te bucuri că te-ai întors acasă, în Anglia, Kenzie?
- Bineînţeles, Pamela. îi zâmbi fermecător, făcând-o să-şi piardă şirul gândurilor. Unde altundeva mai poţi savura o ceaşcă de ceai aşa cum trebuie?

Pamela înghiţi în sec, apoi se concentră pe Rainey:

- Raine, e adevărat că ai gândit această producţie ca să îl recâştigi pe Kenzie?

Rainey miji ochii.

- Prostii! Am început să lucrez la The Centurion cu mult timp înainte să îl cunosc pe Kenzie, deşi recunosc că sunt încântată că a acceptat rolul principal. Se descurcă de minune.

Continuară să înainteze spre maşină, în timp ce reporterii le puneau alte întrebări, cam în acelaşi registru. Aproape că ajunseră la vehicul, când un individ înalt cu (aţa ascuţită strigă:

- Unde te-ai născut, Kenzie? Unde ai crescut?

Kenzie simţi ceva familiar la bărbatul respectiv, aşa că spuse cu accent scoţian:

- M-am născut în insulele Outer Hebrides, iar tata spune că sunt moştenitorul legitim al clanului Stuart la tronul Scoţiei. Prinţul Charlie cel slăbănog s-a căsătorit cu Flora MacDonald, ştiţi voi, prin tradiţionala strângere de mână scoţiană. Au avut un fiu, iar Flora cea slăbănoagă l-a ascuns pe flăcău ca să îl salveze de Sassenach şi i-a pus numele Scott. Ca descendent direct al fiului respectiv, v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi spune „înălţimea Voastră".

Afirmaţia lui stârni hohote de râs.

- Asta-i bună, Kenzie, spuse Henry, zâmbind larg. Ce titlu grozav: „Kenzie Scott este adevăratul rege al Angliei!"

Bărbatul cu trăsături ascuţite refuză să se amuze.

- Care-i adevărata poveste? Mereu te-ai ascuns în spatele unor minciuni, dar a venit momentul să clarificăm lucrurile.

Surprins de ostilitatea făţişă din vocea reporterului, Kenzie spuse:
- îmi pare rău, dar nu te recunosc. Cum te numeşti şi pe cine reprezinţi?
- Nigel Stone, de la London Inquirer.
Tabloidul era probabil cel mai strident cotidian din Londra, dar numele reporterului îl făcu pe Kenzie să îşi ţină răsuflarea. Nu-i de mirare că reporterul îi părea cunoscut. Se cunoscuseră cu mult timp în urmă, pe când Nigel Stone era un băiat sălbatic, cu faţă de şobolan, pe nume Ned. Profesia de reporter de scandal i se potrivea la perfecţie. Ştiind că bărbatul nu avea cum să îl recunoască, Kenzie zâmbi fermecător.
- Sunt doar un actor, o proiecţie a mofturilor şi a capriciilor publicului. De ce să stricăm asta cu realitatea plictisitoare?
Ajunseră la maşină, iar şoferul deschise uşa. Kenzie o ajută pe Rainey să urce, apoi o urmă grăbit, dar, înainte să închidă uşa, îl auzi pe Nigel Stone strigându-i:
- Ai scăpat cu minciuni în trecut, dar până aici ţi-a fost. O să aflu cine eşti cu adevărat!
Rainey se dădu mai încolo, să-i facă loc lui Kenzie. Maşina se îndepărtă, iar ea întrebă:
- înălţimea Voastră?
Kenzie se mai relaxă.
- Vezi la ce renunţi dacă divorţezi de mine? La şansa de-a fi următoarea regină a Angliei.
- De parcă nu aş avea şi-aşa destule probleme cu publicitatea! Se încruntă şi continuă: Dacă tipul ăla, Stone, încearcă, ar fi în stare să îţi descopere trecutul misterios?
- S-ar putea, până la vremea în care eram student. Şi-atât.
Kenzie părea foarte sigur pe sine, aşa că Rainey întrebă:
- Ţi-ai petrecut copilăria în străinătate, aşa că nu există urme documentare în Anglia?
El privi pe geamul maşinii.
- E o posibilă explicaţie.
Cu alte cuvinte: „Las-o baltă!" Căutând un subiect de discuţie mai sigur, Rainey îl întrebă:

- Cum te simţi când vii în Anglia? îmi pari foarte britanic, dar mereu am simţit că ai sentimente ambivalenţe când te întorci aici.
El respiră adânc, evitându-i în continuare privirea.
- Anglia este casa mea mai mult ca oricare altă ţară, dar nu toate amintirile de aici sunt frumoase.
Toată lumea avea amintiri dureroase din copilărie. Probabil că ale lui erau teribile de stârniseră o asemenea reacţie.
- Trebuie să te întorci în mod regulat aici, din cauza filmărilor.
- Da, şi o fac. în mod ambivalent.
Şi totuşi nu devenise cetăţean american, chiar dacă era rezident legal de mai bine de zece ani. Asta spunea destul de multe despre sentimentele pe care le nutrea pentru ţara în care se născuse.
îi studiase o dată pe furiş paşaportul, când şi-l lăsase pe comodă, după o călătorie la Cannes. în document scria că se născuse în Londra, în luna februarie, la data pe care o pretindea el, dar Rainey se întrebase atunci dacă informaţia chiar era adevărată. Oare Kenzie ar fi putut fi atât de hotărât să îşi ascundă trecutul încât să meargă până într-acolo încât să falsifice documente? Tot ce se poate.
înţelegând că probabil nu avea să afle niciodată adevărul, se lăsă pe spate în scaun. Kenzie nu ceruse o altă maşină, aşa că mergeau împreună la şi de la hotel. Aşa economisea nişte bani şi se bucura de plăcerea perfidă pe care i-o aducea compania lui. După cum promiseseră, se prefăceau amândoi că noaptea aceea din apartamentul din stâncă nu existase, dar, de atunci, conştientizarea senzuală dintre ei depăşise cotele maxime.
- Repetiţiile merg atât de bine, încât încep să devin precaut de optimistă în ceea ce priveşte rezultatele, chiar dacă ştiu că se pot schimba multe când vine vorba despre filmări şi despre editarea finală.

El se întoarse dinspre fereastră.

- Ca să nu mai pomenim că partea cea mai grea abia acum urmează. Restul producţiei va fi o etapă dificilă pentru amândoi. Am putea spune chiar „chinuitoare11.
Se înfioră când auzi cuvântul acela ameninţător.
- Mă tem că ţie îţi va fi mai greu decât mie.
- Tu trebuie să mă regizezi, şi o să urăşti treaba asta, aşa cum n-o să-ţi placă nici să interpretezi scenele mai emoţionale ale lui Sarah.
- Începi să pari la fel de rău-prevestitor ca vrăjitoarele din Macbeth.
- Nu au fost doar prevestitoare de rău. Au avut şi dreptate.
Rainey se gândi la scena genială pe care Kenzie tocmai o interpretase cu Sir James. Kenzie cunoştea personajul John Randall ca-n palmă. Dacă spunea că următoarele săptămâni aveau să fie chinuitoare, neîndoielnic avea dreptate. Chiar dacă era prea târziu acum, se întreba dacă produsul final merita tot efortul la care-l supunea ea pe Kenzie.
Oare chiar era prea târziu? Alungă numaidecât gândul. Se investiseră prea mulţi bani, prea mulţi oameni, prea multă încredere în producţie. Poate că Marcus Gordon i-ar mai acorda o şansă dacă nu ar reuşi să scoată un film la fel de bun precum îşi imaginase ea, dar nu ar ierta-o niciodată dacă ar renunţa ca o laşă în toiul producţiei.
- Arăţi de parcă tocmai ai muşcat dintr-un măr şi-ai descoperit o jumătate de vierme în el.
Vocea lui Kenzie o trezi la realitate.
- M-am întrebat pentru o clipă în ce m-am băgat când am hotărât să fac proiectul.
- Vei supravieţui, Rainey. întotdeauna e aşa. E o virtute extrem de intimidantă.
Kenzie se întinse şi închise ochii, punând capăt conversaţiei.
Poate că până la urmă nu era o idee tocmai bună să folosească aceeaşi maşină.
capitolul 16
Nu dură mult până ca Nigel Stone să intre în acţiune. în dimineaţa următoare, Rainey şi Val serviră micul dejun

împreună, în apartamentul lui Rainey, ambele răsfoind ziarele londoneze ca să vadă dacă apăruse ceva despre producţie. Val apucă ziarul The Inquirer din grămadă şi fluieră încet.
- Fir-ar să fie! Citeşte asta.
Rainey luă tabloidul şi se întristă. Pe prima pagină apărea o poză sinistră a lui Kenzie, cu următorul titlu: „Ştiţi cine este, de fapt, acest bărbat?" Deschise la articol. Acesta se întindea pe două pagini, iar titlul de capitol scris cu litere ţipătoare întreba: „Bogat, sărac, cerşetor, hoţ? Oare cea mai îndrăgită vedetă de film britanică este rege sau infractor?"
Articolul includea vreo şase fotografii cu Kenzie interpretând diverse personaje întunecoase şi periculoase sau în care era îmbrăcat foarte sumar - ori, preferabil, în ambele ipostaze. Din moment ce era dependent de muncă şi jucase în numeroase filme, tabloidul avea de unde să aleagă. Una dintre imagini era cu ea şi Kenzie îmbrăţişându-se fierbinte în Lethal Force, un thriller în care jucaseră împreună cu un an în urmă. Legenda de sub fotografie întreba ameninţător: „Oare Raine Marlowe l-a părăsit pe Kenzie Scott când a descoperit adevăratul bărbat care se ascundea în faţa măştii lui arătoase?"
Textul batjocoritor spunea că Kenzie Scott se dădea englez, dar toate poveştile pe care le spunea despre trecutul lui erau doar un şir lung de minciuni menite să-i ia în batjocură pe compatrioţii lui, care l-au acceptat cu generozitate în rândul lor. Stone îi provoca pe cititorii lui să iasă la iveală dacă îl cunoscuseră pe Kenzie Scott în tinereţea lui. The Inquirer plătea bani frumoşi pentru poze din perioada aia. împreună, Nigel Stone şi cititorii lui aveau să descopere adevărul!
Rainey înjură.
- îl face pe Kenzie să pară un criminal în serie. Poate da în judecată The lnquirer pentru calomnie?
Val clătină din cap.
- Sunt doar întrebări şi imagini sugestive. Nu îl acuză la propriu de ceva, aşa că nu e calomnie.

Ce păcat! Ştiind că Kenzie nu prea citea ziarele, Rainey se ridică şi apucă tabloidul.
- Mai bine îi arăt şi lui Kenzie, ca să fie pregătit.
Apartamentul lui se afla la capătul holului, pe acelaşi etaj cu al ei. Bătu scurt la uşă.
- Eu sunt.
După un minut, uşa se deschise, şi Kenzie apăru în pragul ei, în halat de baie şi cu părul umed. Rainey se înfioră uşor. Ce proastă era! Doar nu era prima dată când îi vedea pieptul... şi nu numai.
El îi făcu semn să intre, curtenitor.
- Presupun că nu are sens să sper că vizita ta ar avea implicaţii vulgare evidente.
- în visele tale, Scott. îi înmână ziarul. N-o să-ţi placă.
Frivolitatea lui dispăru când văzu prima pagină.
- Ai dreptate. Nu îmi place.
Citi articolul cu acea expresie împietrită care îşi făcea apariţia ori de câte ori se discuta despre trecutul lui. Ea spuse ezitant:
- Am încercat să îţi respect intimitatea, dar, în circumstanţele de faţă, trebuie să ştiu dacă e posibil să iasă la iveală ceva ilegal.
El făcu o grimasă.
- Crezi că sunt un infractor?
- Nu, dar nu pot să nu mă întreb de ce eşti atât de rezervat. Dacă există informaţii catastrofale care vor fi făcute publice, aş prefera să fiu avertizată dinainte. Investitorii îmi vor sări mie în cap dacă producţia este periclitată de ceva ce-ai făcut.
- Poţi sta liniştită. Nu există mandate de arestare pe numele meu.
Ceea ce nu însemna că avea un trecut curat, dar Rainey nu insistă pe tema asta.
- Există şi alte lucruri care ar putea provoca necazuri dacă sunt făcute publice?
După o tăcere lungă, el spuse:
- Există... incidente care ar fi numai bune pentru titlurile din tabloide, dar nimeni nu va vorbi despre ele.
Ea oftă.

- Oare de ce nu mă linişteşte încrederea ta?
- Asta-i tot ce-o să primeşti, dar nu-ţi face griji. Nigel Stone va fi copleşit de tot felul de piste false, pe care le voi putea nega cu o sinceritate deplină. îi înapoie tabloidul. Şi acum, dacă-mi permiţi, trebuie să mă pregătesc pentru ultima zi de repetiţii.

Rainey se întoarse în apartamentul ei, tulburată, sperând ca lucrurile pe care soţul ei încerca să le ascundă să rămână ascunse.

Kenzie se gândi toată ziua la cruciada pornită de Nigel Stone pentru a-l demasca pe „cel mai îndrăgit star de cinema englez". Nu mai rămăsese aproape nimeni care să facă legătura între băiatul care fusese cândva şi bărbatul care devenise, iar puţinii rămaşi aveau motive bune să îşi ţină gura. Dar...

Când terminară repetiţiile, îi spuse lui Rainey:

- Poţi să iei tu maşina. Eu o să-mi vizitez un vechi prieten.

Ea abia se stăpâni să îl întrebe unde se ducea.

- îţi doresc o seară plăcută.

Din moment ce reporterii aşteptau în faţa clădirii, Kenzie ieşi prin spate şi opri primul taxi pe care îl văzu.

- La Ramillies Manor, vă rog.

După o jumătate de oră prin trafic, ajunse într-o zonă liniştită din Kensington. Chiar dacă nu fusese niciodată un conac, casa de cărămidă în stil victorian era o clădire frumoasă pentru un azil de bătrâni. Intră pe uşa principală de sticlă opacă. Recepţionera mai în vârstă încheie un apel telefonic, apoi îl salută zâmbitoare.

- Domnule Scott, ce plăcere să vă revăd. Domnul Winfield va fi foarte încântat.
- Cum se mai simte?

Femeia oftă.

- Are zile bune şi zile proaste, dar nu se plânge nicio-dată. Un gentleman desăvârşit Cred că e afară, în grădină, la soare. Cunoaşteţi drumul. Să trimit o tavă cu ceai pentru dumneavoastră?

El încuviinţă, ştiind că astfel i-ar face pe plac femeii, după care se îndreptă spre cea mai apropiată ieşire. Oare

vreunul dintre angajaţii de la Ramillies Manor ar putea fi tentat să îl contacteze pe Nigel Stone şi să-i spună ce ştia despre Kenzie Scott? Probabil că nu. Era un loc unde erau îngrijiţi oameni înstăriţi, aşa că angajaţii erau aleşi pentru discreţia lor. Şi, chiar dacă vreun angajat ar fi dat în vileag faptul că îl vizita în mod regulat pe Charles Winfield, nici unul dintre ei nu ştia nimic despre trecutul lui.
Charles Winfield stătea la umbra unei arcade cu trandafiri, cu o păturică pe picioare şi cu căşti pe urechi. Gândindu-se că trecuse prea mult timp de la ultima lui vizită, Kenzie îl atinse pe bătrân pe umăr, ca să-i atragă atenţia.
- Charles. îmi pare rău că nu am putut veni mai devreme. Cum te simţi?
Winfield îşi dădu jos căştile şi opri casetofonul.
- Kenzie, dragul meu, ce plăcere! Nu ai de ce să îţi ceri iertare. Ştiu că ai fost foarte ocupat de când ai ajuns în Londra. Avea o voce profundă, sonoră, ca un actor de teatru. Ia loc, te rog.
- Ce asculţi?
în timp ce Kenzie se aşeză pe banca din piatră, bătrânul îşi mişcă scaunul cu rotile, astfel încât să îl poată vedea pe vizitatorul lui cu vederea periferică; degenerarea maculară îl lăsase aproape orb în centrul ochilor.
- Autobiografia aceea delicios de maliţioasă de la Hollywood pe care mi-ai trimiso. Nu e chiar atât de plină de duh ca echivalentul ei britanic, dar destul de uimitor de directă.
- Ar trebui să îţi dictezi memoriile. Ar ajunge un bestseller.
Winfield clătină din cap cu regret.
- Ca gentleman, ar trebui să las deoparte toate părţile mai picante, ceea ce ar face-o mai puţin atractivă.
- Că tot vorbim despre destăinuiri, cunoşti un reporter pe nume Nigel Stone?
- Un turnător nenorocit, probabil cel mai maliţios reporter de divertisment din Londra. Cred că s-a născut în Anglia, dar a lucrat câţiva ani în Australia. Din păcate, s-a întors acasă cu câţiva ani în urmă şi s-a stabilit la The

Inquirer. E renumit fiindcă scotoceşte după scandaluri. Dai cunoscut?

- Da, şi se pare că a hotărât că îi datorează publicului britanic să dea în vileag adevărul despre trecutul meu. A făcut un apel deschis pentru informaţii şi oferă bani pentru fotografii din tinereţea mea.
- Ce om îngrozitor! Rău până în măduva oaselor. Winfield îşi ţuguie buzele. Nu va găsi nimic, dacă asta te îngrijorează.
- Sper să ai dreptate. Dar dacă investighează bine anii mei de studenţie, ar putea descoperi că m-ai ajutat să fiu admis.

Winfield flutură din mână.

- Prostii! Ai fost admis ca urmare a audiţiei pe care ai dat-o. Eu doar te-am îndrumat în direcţia bună şi i-am şoptit un cuvânt sau două directorului. Zâmbi malefic, ca atunci când interpretase rolul lui Macbeth. Şi, dacă ajunge la mine, o să fiu încântat să îl trimit pe piste greşite.

Kenzie zâmbi.

- Să nu fii prea creativ: Stone nu e prost.
- Nu te teme, mă voi distra doar puţin, dacă aşa doreşti. Aş putea să vorbesc şi cu ceilalţi membri din vechiul cerc. Nu că ar divulga vreunul dintre ei secrete unui reporter vulgar, dar e mai bine să fie avertizaţi din timp.
- Mulţumesc. Ţi-aş fi recunoscător, mai ales că echipa de producţie va pleca din Londra peste câteva zile.
- Ah, da, The Centurion. Romanul e una dintre cărţile mele favorite. Mă bucur că în sfârşit se face un film după el. Presupun că nu s-ar fi putut face cum se cuvine până acum. îşi ridică capul. Aud tava cu ceai.
- Te îngrijesc aşa cum trebuie?
- Da, şi aşa ar şi trebui, ţinând cont de suma absurdă de bani pe care leo plăteşti ca să aibă grijă de cadavrul ăsta aflat în putrefacţie.
- E un mod minor de-a mă revanşa pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Charles avusese destul de mult succes la vremea lui, dar trăise exuberant, iar actorii la teatru erau mai prost plătiţi decât cei din televiziune sau din

filmele de lung metraj. Pentru Kenzie, una dintre plăcerile oferite de bani consta în faptul că îşi putea ajuta prieteni^ iar el îşi datora cariera lui Charles.
în pofida dragostei pasionale a lui Kenzie pentru filme şi teatru, nu visase niciodată că ar putea deveni el însuşi actor. Când observase cât de interesat era Kenzie, Charles îl făcuse să iasă la lumină, apoi devenise îndrumătorul lui, după ce văzuse cât de talentat era. După Trevor Scott-Wallace, profesorul care îl învăţase pe Kenzie cum să citească, cum să se poarte şi cum funcţionează societatea, Charles îi influenţase cel mai mult viaţa.
- Poftiţi, domnilor.
Tânăra îngrijitoare aşează tava cu ceai pe masa de grădină circulară, din fontă, între cei doi bărbaţi. Se uită prelung la Kenzie, apoi se retrase.
- Mai bine torni tu ceai, băiete, spuse Charles. La cât de bine văd eu, probabil aş îneca sendvişurile cu castraveţi. Şi spune-mi ce s-a mai întâmplat şi cum e să fii regizat de semisoţia ta înspăimântător de talentată.
Kenzie alesese nişte bârfe picante de la Hollywood despre care ştia că ar fi pe gustul lui Charles. în timp ce turnă ceaiul, se gândi ce plăcut era să fie cu singurul om din lume faţă de care nu avea nimic de ascuns.
Charles obosea uşor în ultima vreme, aşa că, în scurt timp, Kenzie plecă. Pe când se îndrepta spre Kensington High Street ca să caute un taxi, îşi dădu seama că trecea pe lângă apartamentul unei vechi iubite de-ale lui din vremea studenţiei, Jenny Lyme.
Din impuls, se duse la uşa clădirii şi apăsă pe sonerie, aşteptându-se ca femeia să nu fie acasă.
Se răsuci să plece, când interfonul prinse viaţă.
- Nu ştiu cine eşti, se auzi o voce caustică, dar a fost o zi groaznică, aşa că, dacă nu eşti gata să îmi faci cinste cu o cină înspăimântător de scumpă, poţi să pleci chiar acum.
Jenny era într-o dispoziţie bună.
- S-a făcut, spuse el. Unde vrei să mergem?
- Kenzie, tu eşti? Fiară ce eşti! Urcă chiar acum.
îi dădu drumul în clădire şi îl sărută cu entuziasm când intră în apartamentul ei, aflat la al doilea etaj. înaltă,

senzuală şi brunetă, avea o carieră înfloritoare ca actriţă de televiziune.

- Ai divorţat de curând, nu-i aşa? Ai venit să mă seduci cu şampanie şi ciocolată belgiană? Te rog spune-mi că-i aşa!

El îşi aminti de noaptea petrecută cu Rainey.

- Tentant, dar divorţul încă nu s-a pronunţat, aşa că, tehnic, sunt încă însurat, replică el cu blândeţe.

Jenny renunţă la gesturile extravagante.

- Aşa deci. Mi se pare corect. îl luă de braţ şi îl trase spre canapeaua cu brocart. Cum rămâne cu cina?

- E alegerea ta. Mergem oriunde ne primesc din scurt.

- E un bistro în Chelsea, incredibil de la modă şi năucitor de scump. O să sun. Căută numărul de telefon şi făcu rezervarea pe numele lui. Am reuşit, îi spuse ea după ce închise. De obicei au o listă de aşteptare de două săptămâni, dar pentru Kenzie Scott pot găsi o masă într-o oră. E foarte convenabil să ai foşti colegi care se bucură de un succes teribil.

- Nici tu nu te-ai descurcat prea rău.

Ea făcu o grimasă.

- După tine, probabil eu sunt cea care a avut cel mai inult succes din promoţia noastră. Cred că jumătate dintre colegi au renunţat de tot la actorie, iar ceilalţi lucrează doar sporadic, în cel mai bun caz. E un domeniu groaznic, Kenzie. De ce lucrăm în el?

- Pentru că suntem prea bătrâni ca să ne angajăm în alt domeniu?

- Intr-adevăr. Ea se ghemui în colţul canapelei şi se uită la el. Avem puţin timp la dispoziţie înainte să plecăm spre Cachet. Ce s-a întâmplat, Kenzie? E din cauza divorţului?

Jenny fusese întotdeauna extraordinar de perspicace. De-a lungul anilor de studenţie, fuseseră amici şi uneori iubiţi, şi ţinuseră legătura de atunci.

- Nigel Stone de la The Inquirer înrolează publicul britanic într-o campanie amplă ca să-mi descopere trecutul. Mai mult ca sigur va investiga şi perioada mea de studenţie, aşa că s-ar putea să ai de-a face cu el.

- Nu pot să-i spun despre tine lucruri pe care nu le cunosc. Prin comparaţie cu tine, şi o scoică pare gu- răspartă. îl privi plină de speranţă. Să inventez ceva?
O pistă falsă putea fi în avantajul lui, iar Jenny probabil nu avea să exagereze la fel de tare precum Charles.
- La ce te gândeşti?
- Ce-ar fi să spun că nu sunt chiar sigură, deoarece erai foarte rezervat, dar, din frânturile de discuţii pe care le-am purtat, am dedus că te-ai născut în Anglia, după care părinţii tăi au emigrat în Africa, pe când tu erai mic copil.
Trăsăturile i se schimbară, iar Jenny arăta acum ca o femeie care vorbea deschis cu un intervievator. Nu sunt sigură unde exact, poate în Zimbabwe când era Rhodesia sau poate în Africa de Sud. Părinţii tăi au fost masacraţi în timpul tulburărilor politice, aşa că bietul de tine, orfan, te-ai întors în Anglia şi ai intrat la actorie la scurt timp după aceea. Tocmai de-aia a fost mereu prea dureros să vorbeşti despre familia ta. îngrozitor de trist.
O poveste bună, care ar fi explicat lipsa documentelor şcolare înainte de RADA.
- O poveste isteaţă. Dacă îl poţi convinge pe Stone că am crescut în străinătate, s-ar putea să piardă mult timp căutând dovezi ale existenţei mele prin fostul Imperiu Britanic.
- Sigur mă va crede. Doar sunt actriţă; pot face pe oricine să creadă orice. Se ridică. Ar fi cazul să mă schimb. Trebuie să îmi pun cea mai bună costumaţie pentru Cachet. Pe la jumătatea camerei, ezită. Dacă Stone îşi vâră nasul, s-ar putea să obţină dosarul tău de la academie. Cererea de înscriere conţine cumva lucruri pe care nu ai vrea să le afle?
- Am încercat să o fac cât mai vagă posibil: educaţie privată, fără rude şi cam atât. Prietenia dintre Charles Winfield şi directorul de la RADA îl ajutase. Reţelele vechi de băieţi chiar erau utile.
- Dragule, mi-a plăcut mereu la tine că nu erai deloc bătător la ochi. O să-mi spui vreodată adevărata poveste despre trecutul tău din clasa muncitoare?
Kenzie îşi ascunse surpriza.

- De ce spui asta?
- Când ai început cursurile, încă nu îţi perfecţionaseşi accentul aristocratic. Jenny se duse în dormitor şi intră în rolul pe care l-ar fi jucat dacă i s-ar fi luat interviu. Mereu am descifrat destul de bine accentele. Mi s-a părut că prima dată când ne-am cunoscut aveai un uşor accent sud-affican.

Cu siguranţă avea să-l zăpăcească pe Nigel Stone.

capitolul 17

Ştiind că ar trebui să monitorizeze articolele publicate în The Inquirer, Rainey se întinse reticentă după un exemplar al ziarului în timp ce servea micul dejun. Fu cât pe ce să îşi răstoarne ouăle şi şunca prăjită când văzu fotografia de pe prima pagină a tabloidului. „Kenzie la întâlnire" era titlul de deasupra imaginii cu el şi o brunetă superbă, ale cărei siluetă şi decolteu ar fi putut scula şi morţii.

Scârbită, citi legenda. Femeia era Jenny Lyme, şi cei doi cinaseră la Cachet, un restaurant foarte la modă. Rainey studie fotografia şi recunoscu postura protectivă a lui Kenzie faţă de partenera lui, surpriza de pe feţele lor când fuseseră fotografiaţi. Dacă voiau să aibă parte de intimitate, ar fi trebuit să cineze intr-un local mai puţin la modă.

Jenny Lyme era o fostă colegă şi prietenă veche a lui Kenzie, iar Rainey bănuia că fuseseră iubiţi, chiar dacă Kenzie nu i-o spusese niciodată. Deci acum ce erau: amici sau iubiţi?

Nu că ar fi fost treaba lui Rainey. La urma urmei, era doar regizoarea lui Kenzie. Kenzie avea tot dreptul să se culce cu foste iubite, atâta timp cât nu îi afecta munca la The Centurion. Dacă ar fi reuşit să îşi convingă şi stomacul de asta...

închise ochii şi respiră adânc, până se linişti. Din fe-ricire, astăzi trebuia să pregătească depoul vechi pentru cele mai mari şi mai complicate scene din film. Avea să se agite dintr-o parte în alta, monitorizând detalii precum lumina, decorul şi mulţimea de figuranţi, dar trebuia să se concentreze doar după ce începeau să filmeze efectiv, adică după lăsatul întunericului.

Deschise la secţiunea de divertisment şi văzu că Stone scrisese un articol despre munca timpurie a lui Kenzie la BBC, cu citate de la oameni care îl cunoscuseră pe atunci. Se părea că reporterul încerca să obţină declaraţii defavorabile, dar nu prea găsea pe nimeni dispus să îl ponegrească pe Kenzie. Cele mai dure afirmaţii erau ceva de genul: „Era extrem de tăcut". Cel puţin nu încercau să fabrice lucruri urâte despre el.
Nu încă.
Inima îi bătea rapid în timp ce supraveghea depoul amplu din macaraua care susţinea o cameră de filmat şi echipa. Două sute de figuranţi îmbrăcaţi ca în perioada în care se desfăşura acţiunea erau îndrumaţi spre poziţiile lor, în timp ce, în afara depoului, un tren cu aburi aştepta huruind. Erau pe punctul de-a filma „scena bănoasă", scena cea mare, complicată şi scumpă care avea să îi consume o bucată mare din buget. I-ar fi plăcut să o finalizeze înainte ca Marcus să aibă şi mai multe îndoieli cu privire la costul filmului.
Staţia radio hârâi, şi îl auzi pe primul asistent de regie, responsabil de pregătirea scenei cu mulţimea.
- Filmăm în cinci minute, Raine.
- A doua echipă de filmare e pe poziţie?
-Da.
- Bine. In cinci minute, atunci. îşi coborî staţia radio şi se mai uită o dată peste decor. Managerul de locaţie se descurcase bine şi găsise un depou nefolosit de multă vreme. Cu multă muncă şi prea mulţi bani, îl transformaseră într-o replică a unei gări victoriene. în timp ce electricienii instalaseră toată ziua lumini în spaţiul cu ecou, decoratorii lucraseră din răsputeri la detaliile specifice perioadei respective, precum felinare şi balustrade care să facă decorul să arate convingător.
Greg Marino opera personal camera principală de lângă ea şi îi făcu semn că totul era în regulă. Ea zâmbi, încercând să pară încrezătoare, după care ajustă centura cu care era prinsă în scaun, încercând să reducă presiunea pe care o exercita corsetul din lamele de balenă pe coastele ei. La naiba cu Jane Stackpole care nu îşi respectase

angajamentul! Din moment ce Rainey urma să apară mai târziu în câteva cadre, trebuia să fie costumată şi machiată. Era mult mai uşor să regizezi în blugi.
Staţia radio hârâi.
- Suntem gata, Raine.
Mai aruncă o privire, ştiind că era responsabilă pentru distribuţie, echipă, figuranţi şi echipament. Respiră ;idânc, apoi spuse:
- Filmaţi!
Camera începu să zbârnâie, în timp ce Greg se focaliza pe intrarea întunecoasă a depoului. Din moment ce Londra cea modernă se afla chiar în afara depoului, lură nevoiţi să filmeze noaptea, ca să evite să surprindă pe film imagini din secolul douăzeci şi unu.

O rază de lumină străpunse întunericul, urmată de forma masivă şi ameninţătoare a locomotivei. Pistoanele se agitau, roţile se învârteau, iar din coş ieşea fum, în timp ce locomotiva se opri huruind, cutremurându-i pe toţi până în măduva oaselor.
Camera era aşezată jos, pentru a accentua masivitatea şi forţa locomotivei, atât de diferită de nisipul şi de caii din pustietatea în care fusese luat în captivitate John Randall. în interiorul vagoanelor, nişte siluete abia vizibile se pregăteau să coboare din tren.
Camera se mută pe al doilea vagon, imaginea fixân- du-se pe o uşă care se deschise şi pe pasagerii care începură să îşi facă apariţia. O doamnă mai în vârstă, o pereche tânără. Apoi Kenzie, cu uniforma stacojie mai îargă şi tras la faţă după perioada de captivitate. La naiba! Kenzie chiar se pricepea.
Păşi pe platformă, şi fu întâmpinat de un vuiet de voci. O fanfară începu să cânte, în timp ce el privea în jur, şocat şi confuz. Macaraua începu să se ridice încet, apoi să se îndepărteze, lăsând să se zărească treptat mulţimea care venise să îşi întâmpine eroul.
Greg şi echipa lui de filmat îşi păstrară focusul pe Kenzie, care nu se putea retrage din pricina pasagerilor din spatele lui. Macaraua se opri atât de aproape de tavan, încât

Rainey se aplecă în mod instinctiv. Jos, Randall aproape că dispăruse în mulţimea de admiratori, un bărbat devorat de celebritatea de care se bucura. Uniforma lui stacojie strălucea precum o pată de sânge într-o mare de civili îmbrăcaţi în negru.
Totul decurgea exact aşa cum îşi imaginase Rainey cu ani în urmă, când citise prima dată romanul şi îl văzuse în mintea ei ca pe un film. Se simţi deopotrivă veselă şi îngrozită. Iată esenţa filmelor: să creeze imagini care spuneau o poveste. Iar ea se născuse pentru asta.
- Tăiaţi!
După ce reveniră la sol, ea şi Greg se uitară la reluarea de pe monitor.
- Eu zic că e bine, Greg. Tu ce crezi? Acesta încuviinţă, aşa că hotărî: Imprimaţi.
Aveau să mai filmeze o dublă, pentru orice eventu-alitate, după care treceau la următorul decor. Filmară scene: fanfara, un copil fluturând steagul britanic, prim-ministrul urându-i eroului bun venit acasă, întrucât se apropiau alegerile şi avea nevoie de publicitate bună. Unele lucruri nu se schimbau niciodată.
în timp ce a doua echipă filma detalii din mulţime, la celălalt capăt al depoului, Greg filma întâlnirea searbădă dintre Randall şi prim-ministru. Tatăl lui îl salută, strălucind de mândrie şi arătând lipsit de sensibilitate. După primirea oficială, Randall începu să înainteze dureros de încet prin mulţime.
Apoi veni rândul lui Rainey. în timp ce luminile şi camera se repoziţionau, specialista în machiaj făcu re-tuşurile necesare, bombănind că trebuia să facă o femeie de peste treizeci de ani să arate cu mai bine de zece ani mai tânără. Rainey era la fel de neliniştită, chiar dacă încerca să o ascundă. Nu mai fusese niciodată propriul regizor.
Deşi ştia ce îşi dorea de la film, lui Rainey i se părea foarte derutant faptul că trebuia să intre în pielea lui Sarah şi, în acelaşi timp, să îşi amintească să gândească precum un regizor. Îşi ratăintrările în prima dublă, apoi uită dialogul şi o dădu în bară şi la a doua dublă.

- Liniştеşte-te, TLC. Pur şi simplu fă-o, spuse Greg încet.
Rainey se înjură singură şi încercă din nou. De data aceasta interpretă grozav scena, una simplă în care îl privea pe Randall sosind în gară. La început fu veselă, după care expresia i se schimbă.
- Papa, ceva nu e în regulă. De ce nu îl lasă în pace?
Chiar dacă Sarah intenţionase să rămână lângă tatăl ei, la marginea mulţimii, când văzu chipul lui Randall, se aruncă în masa de oameni. îşi croi drum spre el în timp ce mulţimea din gara vastă scanda: „Randall, Randall!1', ignorându-l pe tatăl ei, care îi striga să se întoarcă.
Unii bărbaţi îi zâmbiră cu indulgenţă şi se traseră la o parte, alţii se încruntară din pricina îndrăznelii ei. Ea abia de observă, toată atenţia fiindu-i concentrată asupra lui Randall. Era, probabil, singura din gara enormă care vedea panica din privirea lui. Arăta de parcă era jupuit de viu. Surprinse privirea înnebunită a lui Kenzie şi icni. Groaza de pe chipul lui era atât de fascinantă, încât atât Sarah, cât şi regizoarea dispărură şi rămase doar Rainey, care se temea pentru soţul ei.
- John! John!
El se întinse spre ea, privind-o de parcă ar fi fost un înger coborât din cer. Ea îşi întinse mâna înmănuşată spre el, până când degetele li se întrepătrunseră cu putere, mâneca ei de un verde viu puternic vizibilă pe fundalul format din haine negre.
Pentru o clipă, o strânse zdrobitor tare cu degetele lui aspre. După care îşi relaxă strânsoarea, şi pe chipul lui se văzu suferinţă. Simţind că îl pierdea din mai multe puncte de vedere, ea îl apucă mai bine, refuzând să-l lase să scape. Rămaseră aşa preţ de câteva clipe lungi, apoi Rainey strigă:
- Tăiaţi!
îi dădu drumul mâinii lui Kenzie, respirând greu în costumul ei strâmt, după ce se chinuise să înainteze prin mulţime, şi se duse lângă Greg să urmărească secvenţa filmată. Acesta se descurcase la perfecţie, focalizând până când mâinile lor întrepătrunse deveniseră o emblemă a

relaţiei lor: bărbatul bătând în retragere, iar femeia hotărâtă să se agaţe în continuare de el, mai presus de orice forţe întunecate care încercau să îi separe.

- Exact ce-am vrut să obţin, Greg. Imprimaţi.

în timp ce echipa pregătea decorul următor, ea se în-toarse la Kenzie, care se retrăsese în umbra locomotivei cu aburi, unde stătea cu braţele încrucişate peste piept, pierdut pe gânduri. Figuranţii se îndepărtaseră, oferin- du-i intimitate. Fiindcă el părea să nu o fi observat apropiindu-se, îl atinse uşor pe braţ.

- Kenzie, a fost grozav.

El îşi trase violent braţul, ca şi cum l-ar fi atacat cineva. Dură o clipă până îşi dădu seama că era Rainey.

- Fără să spui un singur cuvânt, ai exprimat tot ce trebuie să ştie spectatorii despre starea sufletească a lui Randall, spuse ea cu ezitare. Un bărbat care se întoarce din iad, fără să fi lăsat iadul în urmă.

El îşi ajustă mâneca tunicii militare.

- Asta ai vrut, nu-i aşa?

Se răsuci şi se îndepărtă cu paşi apăsaţi.

Ea îl privi îngrozită. îşi dorise ca Kenzie să interpreteze cât mai bine posibil. „Ai grijă ce-ţi doreşti..."

După ce încheiară într-un final filmările pe ziua aceea, Rainey îl găsi pe Kenzie aţipit în maşina care o aştepta să o ducă la Dorchester. Aproape se împiedică de el când se urcă în vehicul.

- Scuze. în timp ce el se dădu mai încolo pe banchetă, să-i facă loc, ea adăugă: Am crezut că ai plecat deja.

- Am nevoie de timp ca să mă relaxez. Maşina ieşi în stradă, iar Kenzie se frecă istovit la ochi. îmi pare rău că m-am răstit la tine, Rainey. Mă tem că lucrurile se vor înrăutăţi până la sfârşitul filmărilor.

- Cred că eu îţi datorez, de fapt, scuze. încep să înţeleg la ce te-am supus cu acest rol.

- Asta înseamnă că îţi doreşti să fi găsit pe altcineva care să-l joace pe John Randall?

Ea îşi muşcă buza.

- Nu. Interpretezi rolul de minune. Aş fi vrut doar ca asta să nu fie atât de tulburător pentru tine.
- Aşa te vreau, spuse el amuzat. E nevoie de o hotărâre de neclintit ca să faci filme bune. Realizarea unui film e ca un război, şi e normal să existe şi victime.
- Acum chiar mă simt vinovată.
- Mă aştept să mă număr printre cei răniţi, nu printre cei ucişi.
- Ce alinare, spuse ea sec. Apropo, Greg mi-a spus cumva şi nu m-am prins. Şi am uitat să-l întreb despre asta. T-ceva. E un fel de poreclă pentru regizori pe care n-am mai auzit-o până acum?
El râse.
- Pe când eram în New Mexico, echipa a început să-ţi spună „TLC“.
- Tandreţe, dragoste şi atenţie1?
- Nu. Ţipă mică şi dură.
Ea roşi.
- M-am ales cu porecla asta pentru un motiv anume sau aşa, în general?
- Ai primit porecla după ce l-ai concediat pe cablist.
- Merita să fie concediat, spuse ea defensiv. Un actor care întâmpină dificultăţi nu are nevoie de cineva care să îl dispreţuiască.
- Fără îndoială că aşa e, motiv pentru care TLC este un compliment. Echipei îi place un regizor care deţine controlul.
„Ţipă mică şi dură. Ar fi putut fi mai rău de-atât“, se gândi ea. Ar fi putut să-i pună o poreclă de genul SS, adică Scorpia de Şefă.
Amuzamentul lui Kenzie dispăru pe dată.
- Ai văzut fotografia din The Inquirer?
Lui Rainey i se puse imediat un nod în stomac.
-Da.
- Jenny e doar o amică. Am trecut pe la ea să vorbim despre Nigel Stone şi-am ieşit să cinăm.
Rainey respiră zgomotos.

- Mersi că mi-ai spus. Ştiu că nu e treaba mea, dar ar fi... inconfortabil dacă ai avea o aventură cu cineva chiar sub nasul meu.
- Ştiu. O atinse pe mână, în întunericul din maşină, îţi promit: fără aventuri pe timpul filmărilor.
La fel ca Sarah, simţi o dorinţă copleşitoare de a-l prinde de mână şi de a nu-l lăsa să se îndepărteze de ea.
Dar, fiind mai în vârstă, modernă şi aproape divorţată, nu o făcu.

capitolul 18

în timp ce aştepta începerea filmărilor, Kenzie se plimba încolo şi încoace de-a lungul laturii vestice a Morchard House. în astfel de momente aproape că îşi dorea să fi fost fumător. Poate că, dacă s-ar fi jucat cu o pipă, ar fi reuşit să se relaxeze. Cu cât se apropia mai mult de dezintegrarea lui Randall, cu atât devenea mai încordat. Simţea cum personajul i se vâra pe sub piele, sufocându-l dinspre interior.
Măcar plecaseră din Londra, ceea ce însemna că nu mai erau urmăriţi de paparazzi. Din nefericire, ziarele londoneze erau livrate local, aşa că nu scăpase de cruciada demarată de Nigel Stone. în fiecare zi, reporterul trâmbiţa o informaţie nouă despre trecutul sinistru al lui Kenzie Scott. Momentan, situaţia nu era chiar atât de rea. Nimeni dintre cei care îl cunoşteau bine pe Kenzie nu spusese nimic, iar Stone nu găsise nici măcar o frântură de informaţie dinainte de perioada studiilor universitare. Chiar dacă reporterul prezenta fiecare incident în cel mai rău mod posibil, nu publicase nici o minciună absolută. Probabil că un editor mai temător de procese îi aproba scrierile deloc memorabile.
Kenzie se uită spre locul în care Rainey discuta cu Greg Marino despre un cadru lung şi complicat care necesita două camere de filmat. îmbrăcată într-o rochie albă, uşoară, feciorelnică, chiar părea o făptură ingenuă, nu şefa lui. Şi totuşi, regizatul îi venea ca o mănuşă. Era admirabil cât de bine înţelegea povestea şi modul în care voia să o relateze, precum şi respectul pe care îl arăta faţă de expertiza distribuţiei de actori şi a echipei. Nu uita

niciodată că turnarea unui film presupunea o strânsă colaborare. în alte circumstanţe, chiar i-ar fi plăcut să fie parte a unui film regizat de ea.
Privi apoi spre dealurile verzi şi voluptuoase ale Devonului. Dacă te luai după filmările zilnice, filmul avea să fie dureros de frumos, o portretizare nostalgică a unei Anglii dispărute, care îşi trimisese fiii să clădească un imperiu şi considerase că suferinţa şi sacrificiul lor
i se cuveneau. Publicului care urmărea The Masterpiece Theatre avea să îi placă foarte mult. Dar el nu era în stare să urmărească filmările zilnice. Nu suporta să se vadă în rolul lui Randall.
Rainey se despărţi de directorul de imagine şi se în-dreptă spre el, părând tânără şi inocentă, aşa cum îi cerea următoarea scenă.
- Eşti bun, Kenzie, ba chiar te plimbi încolo şi încoace precum un ofiţer victorian crispat, spuse ea veselă. Dar încearcă să mai variezi traseul. Dacă faci gropi în gazonul ăsta verde încântător, va trebui să-i plătesc proprietarului pentru restaurare, şi cred că bucăţile de peluză îngrijite timp de cinci sute de ani nu sunt chiar ieftine.
Faptul că ea îl tachina îl ajută să se mai relaxeze, făcându-l să zâmbească.
- O să ţin cont de asta.
- Hai să ne plimbăm în jurul casei. Până ne întoarcem noi, Greg ar trebui să termine de instalat şi a doua cameră care să filmeze sfârşitul scenei, cu foişorul, îl apucă de braţ. îi simţi muşchii încordaţi şi spuse încet: Va trebui să ne obişnuim să ne atingem în faţa camerei de filmat.
Gândindu-se că era în regulă să vorbească direct cu ea, Kenzie o întrebă:
- Şi pe tine te deranjează ideea de-a fi iubiţi pe peliculă la fel de mult ca pe mine?
- Aş prefera să filmez o scenă de sex în care joc goală alături de oricine altcineva. Făcu o grimasă. Chiar dacă pur şi simplu am interpreta scenele, fără un dram de emoţie personală, spectatorii tot s-ar uita la ele şi ar considera că ne văd pe noi doi. Urăsc gândul ăsta.
- Şi eu.

O luară pe după colţ şi îşi continuară plimbarea paralel cu faţada nordică de la Morchard House.

- în afară de faptul că noi doi suntem peste poate de agitaţi, producţia merge atât de bine, încât începe să îmi dea emoţii, spuse ea. Morchard House, de exemplu: cine s-ar fi gândit că vom reuşi să găsim un conac cu două faţade atât de diferite, încât vom putea folosi o singură clădire pentru ambele moşii principale? Chiar economisim timp şi bani aşa.

Secţiunea mai veche a casei era în stil iacobin, în timp ce o aripă mai nouă era în stil georgian. Printr-o amplasare atentă a camerei, cele două porţiuni ar fi putut părea structuri diferite. Morchard mai avea şi câteva camere interioare frumos detaliate şi grădini vaste cu heleşteie, crânguri, pavilioane şi alte decoruri pitoreşti. Moşia le aparţinea pentru următoarele două săptămâni, din moment ce proprietarii îşi încasaseră taxa de închiriere enormă şi plecaseră în vacanţă în Franţa până la retragerea echipei de producţie.

Rainey se uită în depărtare, umbrindu-şi ochii.

- Managerul de locaţie spunea că este un labirint la capătul îndepărtat al grădinii. Trebuie să îl caut, dacă o să am un pic de timp liber să explorez moşia.
- Vrei să spui un hăţiş?
- Nu, hăţişurile sunt formate din arbuşti şi menite să încurce. Un labirint e un tipar bidimensional cu o singură potecă. Dacă străbaţi tiparul de la un capăt la celălalt... ei bine, ideea este să te regăseşti, nu să te pierzi.

Ideea era să te regăseşti? Kenzie se hotărî să evite cu orice preţ labirintul de pe moşia Morchard.

- Cum funcţionează?
- Te concentrezi pe potecă, aşa că este foarte relaxant. E ca un fel de meditaţie. Există un labirint în aer liber la Grace Cathedral, biserica aceea episcopală mare de pe Nob Hill, în San Francisco. Prietena mea, Kate, m-a dus într-o seară acolo, după cină, şi, ca să-i fac pe plac, am străbătut labirintul. Pe la jumătatea traseului eram mai relaxată decât fusesem de zile întregi. Acum parcurg labirinturi ori de câte ori pot.

- Ai grijă să nu dai de vreun minotaur în centrul lui.
Ea zâmbi larg.
- E foarte posibil ca orice fel de monştri care au reuşit să ajungă atât de departe să fie în transă şi destul de inofensivi.
Trecură de ultimul colţ şi văzură echipa de producţie în faţă.
- Se pare că a venit momentul să mă alergi prin grădină, spuse ea. M-am gândit să folosesc această secvenţă la începutul filmului şi ca fundal pentru generic. Ce zici?
- Mi se pare plauzibil. Ar stabili atmosfera generală a filmului, atât în ceea ce priveşte relaţia dintre cei doi, cât şi Anglia idealizată, perfectă, pe care o va pierde Randall.
- Aşa m-am gândit şi eu. Pe măsură ce se apropiau de echipă, ea spuse pe un ton gânditor: Pe cât posibil, am încercat să programez filmările astfel încât scenele să se deruleze în ordinea în care apar în poveste. Mă întreb dacă va conta din punctul de vedere al continuităţii emoţiilor.
- Nu ar trebui. Orice actor talentat ar trebui să fie în stare să interpreteze bine scenele, indiferent de ordinea în care sunt filmate.
- Dar eu îmi doresc mai mult decât talent. îmi doresc inspiraţie.
- Transpiraţia e mai fiabilă decât inspiraţia, spuse el sec. Şi mai sigură.
Chiar nu îşi dorea să aibă parte de inspiraţie în filmul acesta, deoarece, prin inspiraţie, ar fi riscat să fie năpădit de amintiri. Iar asta ar fi însemnat să-şi piardă minţile.
Cu chipul luminos şi zâmbind larg, Sarah Masterson îşi prinse fustele şi o zbughi prin covorul verde catifelat al ierbii. Se uită scurt peste umăr şi îl văzu pe căpitanul Randall urmărind-o, zâmbind la rândul lui.
Familiile lor fuseseră vecine dintotdeauna, dar, în trecut, acesta o privise ca pe o soră mai mică. Crescuse de când se văzuseră ultima dată, iar el observase. Cu siguranţă observase. De când se întorsese acasă, cu două săptămâni în urmă, în permisie, o vizitase zilnic, în seara dinainte dansaseră vals la un bal şi mai că nu se topise în braţele

lui. Jumătate din noapte se foise pe toate părţile, întrebându-se dacă doar îşi imaginase licărul din privirea lui, dar nu era aşa. Chiar era interesat de ea, de Sarah Masterson.

Temându-se să urmărească gândul până la capăt, alergă în susul dealului, înspre foişor, condusă de acel instinct primitiv care o face pe o căprioară să fugă de cerb, pentru ca masculul să o poată urmări şi cuceri. Când ajunse la structura mică, se opri gâfâind, plămânii ei îm- potrivindu-se comprimării exercitate de corset.
Căpitanul i se alătură, respirând tot mai rapid. Ea ştia că i-ar fi fost uşor să o prindă, dar că îi făcuse şi lui plăcere să alerge după ea.
Statura lui masivă părea să umple spaţiul dintre co-loanele de la intrare. Era cel mai arătos bărbat pe care îl văzuse vreodată, iar licărul din privirea lui o entuziasma şi o tulbura deopotrivă.
El făcu un pas spre ea.
- Domnişoară Masterson. Pot... pot să îţi spun Sarah? Ce absurd ca el să se simtă timid în preajma ei.
- Poţi, spuse ea, roşind când se gândi că îi permitea intimitatea de a-i spune pe numele de botez. Când erai mai mic aşa îmi spuneai.
El mai făcu un pas spre ea.
- Sarah, s-ar putea să ţi se pară brusc, dar totuşi simt că am aşteptat toată viaţa această zi.
O luă de mâini şi o privi cu ochii verzi ai lui Kenzie. Rainey clipi, confuză, mintea ei ieşind din rolul pe care îl interpreta. Sperând ca scăparea ei să nu fi fost surprinsă de camera de filmat din afara foişorului, îşi privi seducător peţitorul, aşa cum ar fi făcut Sarah.
- Erai o fetiţă dulce şi drăguţă, iar acum ai devenit cea mai dulce şi mai încântătoare tânără pe care o cunosc. îi sărută mâinile. Singura femeie cu care mă văd petrecându-mi toată viaţa. Te iubesc, Sarah. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ea icni, uimită de cuvintele pe care visase să le audă. Bărbatul acesta incredibil o voia de soţie.
Chiar nu ştia că i-ar fi dat orice i-ar fi cerut, chiar şi inima din piept?
- Da, căpitane Randall, şopti ea. Mi-ar face plăcere să mă căsătoresc cu dumneata.

Nesiguranţa de pe chipul lui se transformă în bucurie.
- Nu ai de gând să protestezi că e prea brusc? Nu vrei mai mult timp ca să te gândeşti la asta?
- Sunt mai sigură ca oricând.
- Oh, Sarah, Sarah, sinceritatea e unul dintre lucrurile pe care le iubesc la tine. O trase spre el, îmbrăţişând-o. Trebuie să-mi spui John când suntem doar noi doi.
Ea îşi înălţă capul spre el, pentru un sărut, neştiind sigur la ce să se aştepte. îi plăcu nespus de mult apăsarea caldă şi tandră a buzelor lui. închise ochii, şi toate celelalte simţuri deveniră alerte. Savoarea gurii lui, căldura trupului lui, respiraţia lui aspră, mirosul lui masculin provocator. începând de astăzi, avea să îl deosebească de orice alt bărbat din lume chiar şi cu ochii închişi.
El o sărută lung, apoi începu să o mângâie, făcându-i sângele să-i curgă rapid prin vene.
îşi pierdu din nou concentrarea. Fusese o proastă să creadă că ar putea interpreta scena fără ca emoţiile personale să iasă la iveală. Inocenţa lui Sarah îi aminti lui Rainey de noaptea în care Kenzie o ceruse în căsătorie, când, preţ de o clipă scurtă şi plină de nebunie, îndrăznise să spere că mariajul lor avea să funcţioneze.
Dar nu fusese aşa. La gândul acesta, o năpădi o tristeţe atât de intensă, încât nici măcar disciplina ei ca actriţă nu îi putu împiedica lacrimile. Când el îşi trecu mâna peste pieptul ei, o pierdu de tot pe Sarah şi se trase în spate icnind, lucru care nu apărea în scenariu.
Din expresia lui Kenzie, ea îşi dădu seama că şi lui îi era destul de greu să se detaşeze de personajul pe care îl interpreta. Improvizând un dialog, Kenzie o trase lângă el, pe banca aflată de jur împrejurul foişorului.

- Sunt o bestie, spuse el cu o violenţă suprimată, ştergându-i lacrimile de pe obraji. Eşti atât de pură, de inocentă, şi te-am înspăimântat.
- Nu sunt înspăimântată, îl asigură ea. Doar... copleşită de fericire.
Revenind la scenariu, el spuse:

- Mi-ar plăcea să ne căsătorim numaidecât, dar săptămâna viitoare regimentul meu pleacă spre Africa de Nord.
Avea să plece de lângă ea atât de curând, ca să meargă la luptă?
- Cât vei lipsi?
- Doar câteva luni. Ne trimit să înăbuşim o rebeliune a unor indigeni fanatici, deci nu ar trebui să dureze foarte mult. După ce ne ocupăm de rebeli, voi renunţa la funcţie şi mă voi întoarce la tine. îi zâmbi cu tandreţe. Sunt sătul de aventuri. Sunt pregătit să clădim împreună un cămin şi o familie.
în pofida asigurărilor lui, ea simţi un fior rece pe spate. Neştiind dacă era premoniţie sau pur şi simplu îngrijorare, spuse cu intensitate în voce:
- Oricât ar dura, te voi aştepta, John.
- Scumpa mea, zise el, şi o sărută din nou.
De data aceasta, ea îi răspunse la sărut, cu o înflăcărare născută din teamă.
După câteva secunde, Rainey se trase în spate şi spuse:
- Tăiaţi. Tulburată de emoţiile care îi pârjoleau sufletul, spuse: Nu imprimaţi. Va trebui să filmăm din nou de la momentul în care intru în foişor.
Greg se încruntă.
- Nu ştiu ce să zic, Rainey. Mie mi s-a părut că a ieşit destul de bine. Vino să vezi pe monitor.
Nu avea de gând să se privească pierzându-şi controlul, dar nu putea nici să ignore părerea lui Greg, care era un profesionist.
- Bine, imprimaţi, dar mai filmăm o dată scena de la foişor.

Kenzie îi spuse atunci încet, astfel încât să audă doar ea:
- Dacă mai facem câteva duble, ar trebui să scăpăm de excesul de emoţie şi să reducem scena la talentul actoricesc.
Ea se încruntă.
- Să nu-mi spui că nu ţi-ar plăcea să fie aşa.
- Aş prefera să interpretez rolul fără prea mare efort, recunoscu el. Dar oare atunci vei obţine filmul pe care ţi-l doreşti?
- Chiar nu trebuie să faci pe avocatul diavolului!
- E inclus în pachet, TLC.
îi zâmbi rece, după care se ridică şi plecă din foişor, în timp ce Greg se pregătea pentru următoarea dublă.
Ea rămase locului pe bancă, trecând în revistă scenele cu Sarah şi Randall care urmau. Dacă avea să se întâlnească vreodată cu Jane Stackpole, avea să o sugrume cu mâinile goale.
Bineînţeles, dacă avea să supravieţuiască filmului.
Până la sfârşitul zilei, Kenzie se simţea de parcă fusese stors de toată vlaga şi zdrobit pentru reciclare. Fiecare scenă dintre el şi Rainey necesitase tot mai multe duble, calitatea acestora deteriorându-se de fiecare dată. Primele duble erau de fiecare dată cele mai bune, dar absolut fiecare dintre ele fusese smulsă în mod dureros din adâncul fiinţei lui şi a lui Rainey.
Dispoziţia nu i se îmbunătăţi când se întoarse la hotelul rustic plăcut unde era cazată echipa care lucra la The Centurion. Asistentul lui eficient şi discret, Josh, îi pusese cu grijă ziarul The Inquirer din dimineaţa aceea pe biroul clasic din sufragerie. Tabloidul afirma, cu litere ţipătoare: „Trecutul lui Kenzie iese la iveală!"
Rugându-se să fie vorba despre o pistă falsă, deschise la articol. în partea de sus a paginii era o fotografie sexy a lui Jenny Lyme, care părea înşelător de sinceră şi demnă de încredere. „Prietena de-o viaţă a lui Kenzie dezvăluie totul!" Dacă nu aveau mai multă grijă, cei de la The Inquirer aveau să rămână fără semne de exclamaţie.
„Dezvăluirile" lui Jenny erau de fapt relatările despre trecutul tragic pe care îl inventase în seara în care

cinaseră împreună. Chiar dacă aceasta menţiona că era doar o bănuială din partea ei, Nigel Stone era gata să meargă pe speculaţiile ei.
Reuşise chiar să insinueze că Kenzie şi Jenny fuseseră iubiţi, mai mult sau mai puţin constant, în timpul

studenţiei, inclusiv în timpul căsniciei lui, dar reporterul evitase încă o dată să afirme ceva cu adevărat defăimător. Kenzie aruncă ziarul într-o parte. Cu puţin noroc, Stone avea să urmărească pista falsă până în Africa, iar campania demarată de ziar avea să se estompeze în timp.
Şi totuşi, nu reuşea să scape de sentimentul neliniştitor că nu avea să fie chiar atât de norocos.

capitolul 19

Kenzie stătea drept, în timp ce muzica de orgă răsuna în biserică. Aranjamentele complexe pentru nunta lui Randall îi amintiră motivul pentru care îi ceruse lui Rainey să se căsătorească pe ascuns. Dacă ar fi trebuit să treacă prin toate aceste complicaţii în viaţa reală, şi-ar fi pierdut curajul şi-ar fi luat-o la sănătoasa.
Bineînţeles, chiar dacă el şi Rainey ar fi optat pentru o nuntă formală, tot nu ar fi primit un mesaj personal de la regina Victoria, care îl lăuda pentru că îmbrăţişa fericirea oferită de căsnicie şi îi spunea că abia aştepta să aducă pe lume fii frumoşi care să apere imperiul. Deoarece fusese constrâns de iubita lui, de ambele familii, de suveranul lui şi de presa britanică să continue cu mariajul, până la nunta propriu-zisă, John Randall ajunsese aproape o epavă.
Fete cu flori, domnişoare de onoare, o doamnă de onoare. Cei din perioada victoriană au inventat, de fapt, nunţile formale moderne. Tot ei au iniţiat şi obiceiul ca mireasa să poarte o rochie care aducea a tort de nuntă.
Când muzica crescu în intensitate, Rainey apăru la capătul îndepărtat al culoarului din biserică la braţul lui Richard Farley, care arăta foarte distins interpre- rându-l pe tatăl ei. Era o mireasă frumoasă, care strălucea cu o siguranţă pe care o aveau de obicei doar cei foarte tineri. Kenzie se forţă să intre din nou în pielea lui John Randall.

în timp ce o privea pe mireasa lui apropiindu-se de el, aproape că fu copleşit de vină. Era murdar, pătat, nedemn de această fată luminoasă, pură. Faptul că permitea ca această căsătorie să aibă loc era o slăbiciune ce nu merita iertată. în timp ce îi apucă mâna mică şi îşi făgă- duiră credinţă veşnică, mintea şi spiritul îi erau asaltate de răpăitul întunecos al disperării.
Era un sentiment pe care Kenzie îl putea exprima cu uşurinţă. Simţise acelaşi lucru când se căsătorise el. Scenele de nuntă se derulară atât de bine, încât le rămase timp să se întoarcă la Morchard House pentru mai multe filmări. Producţia recuperase timpul pierdut în New Mexico şi câştigase o zi întreagă faţă de programul iniţial. Pentru Rainey, faptul că avea puţin timp în plus era mai bine ca nişte bani în plus, deşi nu i-ar fi displăcut să le obţină pe ambele.
După nuntă urmă noaptea nunţii. Sarah aştepta într-un dormitor cu un decor complicat, pe un pat cu baldachin, îmbrăcată în mai multe straturi de dantelă şi într-o cămaşă de mătase albă feciorelnică îndeajuns de transparentă încât să facă aluzie la trupul la fel de feciorelnic, dar nerăbdător, care se ascundea sub ea.
Se lăsă pe spate pe perne, cu degetele întrepătrunse şi încordate, pe măsură ce timpul se scurgea minut cu minut. Mama ei îi spusese la ce să se aştepte de la noaptea nunţii. Oricât de ciudate i se păreau îndatoririle maritale, Sarah avea încredere că soţul ei urma să o îndrume. Dar el unde era?
Se trezi din aţipeală, tresărind, când acesta intră în sfârşit în dormitor. Părul şi hainele îi erau uşor în neo-rânduială, iar expresia - insuportabil de sumbră.
Randall înghiţi în sec, apoi începu să-i spună lucruri de neînchipuit. Greşise când se căsătorise cu ea şi voia să obţină anularea căsătoriei. El avea să îşi asume toată vina, iar ea avea să rămână fără prihană, iiberă să se căsătorească mai apoi cu un alt bărbat.

îngrozită, ea se dădu jos din pat şi se duse spre el, atingându-l pe piept şi implorându-l să-i explice ce se întâmpla. El ezită, apoi se opri de tot, holbându-se la ea cu o privire flămândă. El îşi ridică o mână tremurătoare şi o mângâie pe braţ. Condusă de instinctul Evei, ea se ridică pe vârfuri să îl sărute.
El îşi pierdu orice urmă de stăpânire de sine şi o trase în jos pe pat, sărutând-o cu sălbăticie, zdrobind-o sub greutatea lui. Alarmată, ea se opuse, implorându-l fără cuvinte să continue cu mai multă blândeţe. El se opri, cu o expresie împietrită, gemând:
- Să mă ierte Dumnezeu!
Se rostogoli din pat şi se împletici în partea cealaltă a camerei. Căzu la pământ, îşi cuprinse stomacul cu mâinile şi vomă violent.
Kenzie improviza din nou. Temându-se să speculeze ce anume îi inspirase un gest atât de puternic şi de tulburător, ea se duse lângă el pe podea şi îl trase în braţele ei. Noaptea nunţii se încheie cu imaginea lui ţi- nându-şi capul pe pieptul ei îmbrăcat în cămaşa de mătase, în timp ce plângea cu o disperare terifiantă.
Până când Rainey şi Greg reuşiră să filmeze tot ce le trebuia pentru scena cu noaptea nunţii, demonii interiori ai lui Kenzie se dezlănţuiseră cu toată puterea, urlând şi lovind fără milă. Trebuia să scape de-acolo numaidecât, aşa că ieşi din casă imediat ce terminară filmările.
Era la jumătatea distanţei de grădină, când asistentul de regie îi tăie calea.
- S-ar putea să avem timp să mai filmăm o scenă, Kenzie. Te găsim în rulota ta?
El îşi reţinu o înjurătură.
- Dacă vreţi să mai filmaţi ceva, gâsiţi-vă o altă ţintă.
Josh, asistentul lui, se apropie de el, dar, după ce aruncă o singură privire la chipul lui Kenzie, înlemni.
Kenzie intră în pădurea atent îngrijită. Mai fusese pe acolo şi ştia că drumul ducea spre cea mai îndepărtată parte a parcului privat. Spre solitudine.
Rainey îi spusese că reacţia fizică violentă a lui Randall la noaptea nunţii fusese genială. Inspiraţie pură. Cu toate

acestea, chiar în timp ce îi lăuda interpretarea, Kenzie îşi dăduse seama că Rainey îşi făcea griji în legătură cu adâncimile de nepătruns din care se născuse inspiraţia lui. Dacă ar fi ştiut ea!
Slavă Domnului că nu ştia.
Vomă din nou în timp ce imagini cu membre goale şi inocenţă violată îi năvăliră în minte. Se agăţă de un copac, încercând să respire, până când aerul rece îi linişti stomacul, după care continuă să meargă orbeşte pe cărare. Scena cu noaptea nunţii fusese destul de rea, dar scenele şi mai grele abia de-acum urmau. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă urma să reuşească să termine filmul. Faptul că trebuia să intre în pielea lui John Randall nă- ruia puţin câte puţin zidul de apărare care îl ajuta să funcţioneze. Dar Rainey avea dreptate: era genul de rol cu care puteai câştiga Oscaruri. John Randall era atât de chinuit, de lipsit de eroism, încât profesioniştii din domeniu care votau la astfel de premii aveau să fie impresionaţi de disponibilitatea lui Kenzie de-a se înjosi.
Dar nu merita să facă asta pentru o nenorocită de statuetă butucănoasă!
Chiar dacă John Randall era nevrotic şi distrus, era totuşi un om mai bun decât Kenzie Scott, deoarece în-cercase să se opună unei căsnicii sortite eşecului. Dacă Kenzie ar fi respins impulsul de-a o cere în căsătorie pe Rainey, ar fi putut să îşi vadă fiecare de drumul lui, şi poate să se întâlnească din când în când, cu afecţiune, în loc să trăiască în purgatoriu. „Vom avea mereu Parisul." Sau, în cazul lor, coasta de nord a Californiei.
Ajunse la capătul cărării şi se trezi într-un luminiş însorit încadrat de flori. în centru, tipare circulare erau presate în iarbă. Probabil dăduse de labirintul despre care îi zisese Rainey. Ce-i spusese? Că era o cărare spre regăsirea de sine.
Era ultimul lucru de care avea nevoie: ştia prea bine cine şi ce era şi încercase toată viaţa să uite asta. Fu pe punctul de-a pleca, când îşi aminti că Rainey îi spusese şi că parcurgerea unui labirint era o modalitate de a găsi pacea. De asta avea nevoie.

Identifică punctul de pornire şi se întrebă ce ar fi trebuit să facă în timpul unei plimbări printr-un labirint. Să se roage? Să mediteze? Să încerce să îşi golească mintea, în stilul zen?
Respiră adânc de câteva ori, alungând în mod conştient încordarea din trupul lui. Apoi începu să meargă privind în jos, ca să rămână pe poteca şerpuitoare. Acest gest simplu îl ajută să se concentreze şi îi linişti gândurile învolburate. Simţurile i se atenuară treptat până rămase concentrat doar asupra mersului, în timp ce vigilenţa fizică spori: viteza cu care îi pompa sângele, pătrunderea constantă a aerului în plămâni, aromele silvice depistate de nări.
Până să ajungă pe la mijlocul labirintului, demonii lui aproape că fură reduşi la tăcere. Foarte bine. Ştia că nu aveau să dispară niciodată de tot, deoarece erau forţele care îi defineau însăşi identitatea.
Dar şi el era un supravieţuitor. în loc să se autodistrugă, îşi construise o viaţă confortabilă, satisfăcătoare, ba chiar avusese ciudat de mult succes. Ocazional, demonii se trezeau şi îl sfâşiau, dar, în cele din urmă, adormeau la loc. Aveau să o facă şi de data asta. în câteva săptămâni aveau să finalizeze filmările la The Centurion şi putea să treacă la următorul proiect. Nici măcar nu era nevoit să urmărească filmul finalizat.
Deşi avea să îi fie foarte dor de Rainey, viaţa lui urma să fie mai simplă. Chiar dacă avea să fie privat de momentele bune şi pline de fericire pe care le trăise cu ea, nu urma să aibă parte nici de momentele rele care îl zdrobiseră. Avea să îşi recapete existenţa lui confortabilă, detaşată.
Simţindu-se relativ împăcat, ieşi din labirint şi, când îşi ridică privirea, o văzu pe Rainey. încordarea puse din nou stăpânire pe el, cu o forţă răzbunătoare. îmbrăcată tot în cămaşa de noapte victoriană, Rainey stătea pe iarbă, cu genunchii la piept şi cu braţele încrucişate deasupra lor. Părea o hoinară pierdută.
O hoinară pierdută sexy. în pofida suferinţei pe care i-o provocase scena cu noaptea nunţii, blestemaţii de hormoni reacţionaseră la faptul că se tăvălise în pat cu cea mai de dorit femeie pe care o cunoscuse vreodată.

- Ai venit să mă găseşti sau să te pierzi pe tine? întrebă el.
- Puţin din ambele. Mi-am făcut griji pentru tine: o interpretare ca a ta se naşte din străfundurile unei persoane.
- Şi tu ai interpretat foarte bine.
- Motiv pentru care, după ce am terminat, am aruncat o privire rapidă la hârtiile pe care mi le-a lăsat Val în rulotă şi-am hotărât să fug şi să mă ascund. Pot fi regizoare sau actriţă, dar e greu să fiu ambele în acelaşi timp.

El străbătu luminişul, păstrând totuşi distanţa.
- Te bucuri sau îţi pare rău că faci filmul ăsta?

După o clipă lungă de tăcere, ea zise:
- Ambele.
- Nimic nu se compară cu un răspuns decisiv, spuse el sec. Ce anume te-a convins să ecranizezi tocmai această poveste?
- Am tendinţa să fiu obsedată de control. Poate că ai observat.

El nu putu decât să zâmbească.
- Am observat. Şi?
- Era un mod de-a face ca toate lucrurile să iasă bine. Personajele suferă foarte mult, dar, în cele din urmă, nu numai că supravieţuiesc, ci devin persoane mai bune, mai puternice datorită lucrurilor pe care au fost nevoite să îe îndure. Şi vor avea şi o căsnicie mai bună şi mai sinceră.

Paralela cu mariajul lor eşuat era dureros de evidentă. Schimbând subiectul, el întrebă:
- Ai văzut ultimul număr din The Inquirer? Eu nu l-am văzut încă.
- Numărul de astăzi e destul de interesant. Nigel Stone a publicat două fotografii, cică cu tine când erai copil.

Kenzie se cutremură.
- Semănau cu mine?

Ea ridică din umeri.
- Erau fotografii cu un băieţel brunet, cu trăsături faciale care semănau cu ale tale şi o urmă de gropiţă în bărbie. Puteai fi tu, dar la fel de bine ar putea fi o grămadă

de alţi bărbaţi. Fotografiile au fost trimise de un tip din Scoţia, care pretinde că eşti fratele lui dispărut de mult timp, Hugh MacLeod.
El respiră uşurat.
- Şi cum a ajuns la această concluzie?
- Se pare că fratele lui s-a înrolat în armată, a devenit soldat de elită al SAS şi se afla într-un elicopter care s-a prăbuşit în Golful Persic în timpul unei operaţiuni clandestine. Nu s-a identificat nici un cadavru, aşa că fratele suspectează că Hugh MacLeod a fost salvat, dar şi-a pierdut memoria, şi a ajuns mare vedetă la Hollywood.
- E o poveste bună. Ce părere a avut Nigel Stone?
- Cred că i-a plăcut, pentru că asta ar explica de ce eşti atât de defensiv când vine vorba despre trecutul tău: pentru că nu ţi-l aminteşti.
- Cum am spus, e o poveste bună. Poate că mâine o să avem parte de una şi mai bună. Poate una care va pretinde că m-am născut în pădurea Sherwood şi-am fost crescut de lupi.
Ea se încruntă.
- Există lupi în Anglia? Credeam că au dispărut cu secole în urmă.
- Aşa e, dar n-ar fi la fel de interesant să spun că am fost crescut de terieri.
- Mă bucur să văd că îţi revii. Rainey zâmbi, dar surâsul îi pieri repede. Vei rezista până la capăt, Kenzie?

- Nu ştiu, spuse el sincer. Dacă aş avea minte cât o vrabie, aş pleca de pe platou cât încă sunt sănătos la cap. Dar ideea că spectacolul merge mai departe ne-a fost meticulos inoculată în timpul studenţiei. Dacă am început acest proiect, am responsabilitatea de a-l duce la capăt. Mai presus de toate, el era actor. Dacă ar fi renunţat în toiul producţiei, şi-ar fi trădat imaginea pe care şi-o construise, aceea de profesionist înfocat, fapt ce ar fi fost şi mai nimicitor decât să intre în pielea lui John Randall.
- De dragul filmului, trebuie să le mulţumesc celor de la RADA.

Rainey părea suferindă, aşa că Kenzie spuse:
- Nu pari prea uşurată.
- Mi-aş pierde minţile dacă ai renunţa, dar cred că aş fi şi puţin uşurată. îşi puse bărbia pe braţele-i încrucişate. Nu vreau să fiu răspunzătoare dacă ai o cădere nervoasă.
- Voi fi o companie îngrozitoare până la încheierea filmărilor, dar încă nu mi-am pierdut minţile şi nici nu cred că o voi face.
- Aş vrea să te cred, dar mi se pare că eşti cu nervii la pământ. Nu-ţi stă deloc în fire să te plimbi încolo şi încoace ca un leu în cuşcă. Mereu ai fost foarte relaxat.
- Chiar mă plimb încolo şi încoace, aşa-i? Se opri la jumătatea drumului dintre labirint şi copacii care îl încercuiau. E mai bine aşa?
- Nu chiar. Bătu cu palma iarba de lângă ea. Ia un loc şi priveşte margaretele sau ceva de genul.
El ezită o clipă, după care făcu întocmai cum îi spuse ea. Dacă pe ea nu o deranja că era îmbrăcată cu o cămaşă de noapte semitransparentă care îi alunecase pe un umăr, atunci nu avea să îl deranjeze nici pe el.
- Pari la fel de stresată ca mine. Vreun motiv anume sau aşa, în general?
- M-am tot gândit la ce mi-ai spus tu, că ar trebui să aflu cine e tatăl meu, aşa că am angajat un detectiv privat. Joe Mooney îmi trimite rapoarte săptămânale despre lipsa lui de progres, aşa că măcar ştiu unde se duc banii. Astăzi am primit încă unul. Se aplecă şi mai în faţă, încordându-şi braţele în jurul genunchilor. Mai are câteva piste de urmărit, dar părerea lui este că nu voi găsi un răspuns decisiv.
- Şi te deranjează?
- E o treabă neterminată pe care mi-ar plăcea să o finalizez, dar, dacă nu există informaţii, va trebui să accept faptul că nu voi şti niciodată.
- Ce-ar fi să vezi partea bună a lucrurilor? Poate că, dacă chiar ţi-ai găsi tatăl, s-ar putea dovedi a fi o lipitoare care s-ar aştepta să-l întreţii.
- Nu m-am gândit la asta, spuse ea şi zâmbi slab. Aş putea dovedi că sunt o ţipă micuţă şi dură spunân- du-i să-

şi vadă de treaba lui. Dar măcar aş şti cine e. E ciudat. Ani de zile nu am ştiut nimic despre el, dar acum, că am început să caut informaţii, mi-ar plăcea să găsesc răspunsuri.

- Ambiguitatea nu e punctul tău forte, Rainey. Te descurci grozav în situaţii de criză, dar nesiguranţa te scoate din minţi.

- Mă cunoşti prea bine.

- Şi reciproca este la fel de valabilă. Culese o floricică galbenă din iarbă şi o răsuci între degetul mare şi cel arătător. O sentinţă de divorţ ar trebui să împartă nu doar proprietăţile, ci şi cunoştinţele maritale. Aş insista să îmi returnezi talentul înspăimântător pe care îl ai de a-mi citi gândurile.

- Iar eu aş cere să îmi predai abilitatea ta enervantă de a-ţi da seama ce simt, de obicei înaintea mea.

Se priviră şi începură să râdă.

- Trebuie să renunţi la cunoştinţele privind locurile în care mă gâdil, spuse el.

- Iar tu va trebui să îţi ştergi din minte felul în care arăt dimineaţa, imediat ce mă trezesc.

El privi în ochii ei schimbători, de data aceasta verzi, de la luminişul plin de iarbă, şi îşi dădu seama că nu era singurul excitat de „trântele" din faţa camerei de filmat.

- Avocatul meu îţi va spune că refuz să renunţ la asta, replică el.

- Atunci nu-ţi vei recăpăta secretele referitoare la locurile tale gâdilicioase.

îşi trecu vârful degetului peste marginea urechii lui. Doar că atingerea nu îl gâdilă, ci îl puse pe jar, iar ea o ştia prea bine. El se aplecă şi o sărută, acoperindu-i, înfometat, gura cu a lui.

Ea scoase un sunet gutural şi se apropie de el.

- Amândoi meritǎm o recompensă după o zi grea, murmură ea, şi nu avem ciocolată la îndemână.

El râse, simţindu-se mai bine ca oricând de la plecarea din New Mexico. O prinse pe după talie, se lăsă pe spate în iarbă şi o trase peste el.

- Ar trebui să-i dai designerului de costume un bonus. Chestia asta din mătase şi dantelă de pe tine e mai irezistibilă decât ciocolata.
Cum cămaşa era largă, el îşi vârî cu uşurinţă mâinile pe dedesubt, şi se sărutară cu înflăcărare, frustrările create de munca lor explodând în pasiune brută, solicitantă. Ea era la fel de insistentă ca el, aşa că îi smulse nasturii victorieni în timp ce el îi frământa pielea mătăsoasă pe sub straturile de dantelă ale cămăşii de noapte. Când se împreunară, el uită şi de demoni, şi de nervii întinşi la maximum, şi de orice singurătate viitoare, pier- zându-se în realitatea intensă a momentului. Chiar dacă nu putea îndrepta trecutul, îi putea oferi plăcere acum, un dar de ispăşire pentru ceea ce nu putea fi schimbat.
Ea ţipă, împingându-şi şoldurile de ale lui, intr-un orgasm puternic şi lung. Kenzie se lăsă pradă anihilării, trăgând-o puternic spre el, în timp ce trupul i se convulsiona incontrolabil. Apoi o ţinu aproape, tremurân- dă, dorindu-şi ca interludiul lor nepreţuit să nu se mai termine. Ar fi dat orice să poată rămâne aşa, satisfăcuţi de intimitatea născută din afecţiune şi dintr-o pasiune fizică rară. Dar ea îşi dorise şi merita mai mult, lucruri pe care el nu i le putea oferi.
Respirând aproape normal, ea murmură:
- Trebuie să încetăm să ne mai întâlnim aşa.
El o mângâie cu tandreţe pe păr.
- Nici o problemă. De fapt, asta nici nu s-a întâmplat.
Ea se dădu jos de pe el şi se rostogoli pe spate, vizibil tulburată.
- Mi-ar plăcea să reuşesc să mă conving şi pe mine însămi de asta - sau măcar să am mai multă voinţă.
El o luă de mână.
- Faptul că ne culcăm împreună în timp ce divorţăm va avea, cu siguranţă, repercusiuni emoţionale dureroase. Dar trebuie să recunoşti că amândoi suntem mult mai relaxaţi ca acum câteva minute.
- Ai dreptate. Nu mai am nici un muşchi încordat în tot corpul. De fapt, s-ar putea să nu mai am nici oase, dacă tot veni vorba.

- Deci nu a fost o pierdere de vreme.
- Presupun că nu, spuse ea, dar pe un ton serios.

El se întrebă dacă stresul cauzat de filmul în care jucau amândoi avea să-i aducă din nou împreună. Spera că da, căci prin intimitate fizică făcuse progrese mari în vindecarea sufletului său jerpelit.

Alte câteva întâlniri de genul acesta şi poate că avea totuşi să supravieţuiască filmărilor.

capitolul 20

în timp ce îşi servea cafeaua de dimineaţă, Rainey citi ultimul articol scris de Nigel Stone despre trecutul misterios al lui Kenzie. De data aceasta, Morgan the Castle, custodele galez al unei fortăreţe antice în ruine, spunea că întotdeauna bănuise că Kenzie Scott era de fapt un fost coleg de clasă de-al lui, dintr-un sat de pescari din nordul Ţării Galilor. Rhys Jones fusese un tânăr arătos, vorbăreţ şi căruia îi plăcea să se dea în spectacol. După ce terminase şcoala, se înrolase în Marina Marii britanii, după care dezertase, şi de-atunci nu se mai auzise nimic de el.

Morgan bănuia că Rhys se hotărâse să devină actor şi adoptase numele de Kenzie Scott, ascun- zându-şi trecutul deoarece nu voia să fie chemat în instanţă în faţa curţii marţiale pentru dezertare.

Morgan le furnizase celor de la ziar o fotografie cu un băieţel călare pe un ponei. Copilul semăna vag cu Kenzie, dar nu îndeajuns de mult.

Rainey puse la o parte ziarul. Aşa cum prezisese şi Kenzie, Stone era asaltat de piste de către un public prea săritor. The Inquirer tipărea doar cele mai plauzibile posibilităţi dintre sutele de variante pe care le primea, în cazul în care chiar spunea cineva adevărul, acesta era îngropat printre zecile de poveşti neadevărate.

Ceea ce era un lucru bun, deoarece Kenzie avea şi-aşa destule pe cap. Deşi nu mai cedase nervos în săptămâna care trecuse de la scena cu nunta, părea încordat ca un arc, iar în afara platoului folosea doar cuvinte monosilabice. Rainey ar fi vrut ca el să fi vorbit cu ea, dar se descurca genial în film, aşa că îl lăsase în pace.

Echipa de producţie îi închiriase o maşină sport, aşa că, după terminarea filmărilor, Kenzie îşi lua tălpăşiţa, şi nimeni nu mai ştia nimic de el până în ziua următoare, când venea rândul lui să interpreteze. Chiar dacă ştia că era un şofer de mâna întâi şi crescuse acolo, unde se conducea pe partea greşită a drumului, avea coşmaruri în care Kenzie lua o curbă pe un drum de ţară îngust şi se ciocnea de un camion sau de un tractor. Sau în care derapa de pe o stâncă, în mare.
Rătăcirile lui îl ţineau afară până la ore foarte târzii. Şi cum cele mai bune două camere ale hotelului se aflau pe acelaşi coridor, faţă în faţă, Rainey stătea în pat şi aştepta să audă când venea Kenzie înapoi, şi abia după ce ştia că acesta se întorsese în siguranţă putea să se odihnească şi ea. Nu ştia sigur dacă se purta ca soţia, ca regizoarea sau ca mama lui, dar îşi făcea constant griji pentru el.
Peste trei săptămâni aveau să termine filmările, şi fi-ecare urma să îşi vadă de drumul lui. Avea să se simtă de parcă cineva i-ar fi smuls un braţ, dar măcar viaţa nu avea să i se mai pară atât de suprarealistă. Post-producţia la The Centurion avea să o ţină extrem de ocupată în următoarele câteva luni, şi, până să iasă iar în lume, avea să fie o femeie liberă şi să îşi fi încheiat treburile cu Kenzie. Cel puţin în cea mai mare parte.
Sau poate că până atunci avea măcar să ajungă să-şi dorească să uite de Kenzie.
- Tăiaţi! spuse Rainey cu voce lipsită de inflexiuni.
înjurând pe sub mustaţă, Kenzie îi dădu drumul lui Rainey, apoi se ridică şi îşi roti umerii încordaţi, în- trebându-se dacă Rainey avea să îl mustre. Era clar că avea motive să o facă, dar, la cum se simţea acum, se temea că avea să explodeze dacă Rainey îl critica pentru greşelile pe care le făcea. Era a unsprezecea dublă. Doar două duble meritaseră să fie imprimate, şi ambele erau slăbuţe. Vina îi aparţinea în totalitate lui: starea lui se înrăutăţea.
Se îndepărta de camera de filmat, briza mării suflân- du-i în păr. Scena avea loc pe o stâncă unde Sarah îl îm-piedicase pe Randall să se arunce în gol. Când îl prinse de mâini, ca o ancoră, el începu să-i bâiguie toate detaliile despre

atrocităţile pe care le îndurase, îndeajuns cât ea să priceapă de ce era atât de tulburat şi de ce se dispreţuia pe sine în asemenea măsură.
Cu alte cuvinte, Randall trebuia să îşi verse amarul în faţa soţiei lui, dar Kenzie nu reuşea să evoce emoţiile po-trivite. Când nu avea probleme cu replicile, nu reuşea să interpreteze bine. La polul opus, Rainey se descurca de minune în rolul unei soţii tinere care oferea compasiune şi acceptare în faţa unei situaţii pe care abia de o putea înţelege.
Ulterior, scena avea să fie fragmentată de amintiri ale lui Randall cu cel care îl luase prizonier, care aveau să fie înregistrate pe platoul de filmare din Londra. Kenzie încerca să nu se gândească la acele ultime scene, planificate chiar la sfârşitul filmului şi care aveau să fie cu adevărat chinuitoare. Asta plecând de la premisa că avea să fie în stare să le filmeze. Dacă era să ţină cont de cum se descurca astăzi, era foarte posibil să nu ajungă pe nenorocitul ăla de platou de filmare.
Se aşteptă ca Rainey să ceară încă o dublă. în schimb, aceasta îi spuse asistentului de regie:
- Luăm o pauză!
Apoi îl apucă pe Kenzie de braţ. El tresări când ea îl atinse, după care se simţi ciudat de alinat.
- Hai să facem o plimbare, spuse ea. Poate că briza mării ne va ajuta să ne limpezim minţile.
Măcar avea să ţipe la el în privat, nu în faţa tuturor, îi era recunoscător pentru asta, chiar dacă tot avea să se zbârlească la ea, defensiv. Dumnezeu ştia că îşi dădea toată silinţa, şi Rainey ar fi trebuit să o ştie şi ea.
Merseră în tăcere pe cărare, de-a lungul stâncii, vântul suflându-i lui Rainey şuviţe din păr şi poalele lungi şi grele ale rochiei. Când fură suficient de departe de echipa de producţie ca să aibă parte de intimitate, ea spuse încet:
- Pe măsură ce filmul a înaintat, a trebuit să le arăţi oamenilor tot mai mult din cine eşti tu de fapt, şi ai făcut-o într-un mod genial. Scena aceasta e cea mai in- truzivă de până acum, şi nu va egala munca ta de până acum dacă nu îi permiţi camerei de filmat să intre în sufletul tău. Ştiu că

îţi cer mult, poate prea mult. îl privi în ochi şi adăugă: Gândeşte-te puţin la asta. Când eşti pregătit, vom mai face o dublă şi imprimăm ce obţinem. Dacă tot nu reuşeşti să exprimi ce trebuie, la naiba cu toate astea! O să editǎm puţin scenele filmate deja şi-o să le prelucrăm. în regulă?
El respiră agitat. Dacă Rainey ar fi încercat să-l ame-ninţe, s-ar fi certat cu ea, poate chiar ar fi plecat de pe pla-tou, lucru pe care nu îl mai făcuse niciodată. în schimb, Rainey înţelesese că trecea prin chinurile iadului şi avea de gând să accepte situaţia în cazul în care el îşi atinsese limitele. Ceea ce însemna că trebuia să facă tot posibilul să îşi verse amarul în faţa camerei de filmat.
- Eşti o regizoare uimitoare, Rainey, spuse el ţâfnos. Lasă-mă zece sau cincisprezece minute singur, după care mai încercăm o dată.
Ea încuviinţa, apoi se ridică timid pe vârfuri şi îl sărută pe obraz.
- îţi mulţumesc, Kenzie, că faci tot ce poţi.
El o urmări cu privirea în timp ce ea se întoarse spre camera de filmat, elegantă ca orice altă doamnă din epoca victoriană care crescuse cu corsete şi fuste până în pământ. După care se întoarse şi el şi continuă să înainteze pe faleză.
Rainey avea dreptate: problema era una de autode-mascare. Nu ştia dacă era în stare să mai renunţe şi la alte „straturi". Nu conta că nimeni dintre cei care aveau să vadă filmul nu avea de unde să ştie ce anume dezvăluia, pentru că el ştia, şi ieşise deja de mult din zona lui de confort. Dacă nu avea să meargă mai departe, avea să nedreptăţească filmul şi personajul pe care îl interpreta. Autenticitatea era o calitate subtilă, dar majoritatea spectatorilor îşi dădeau seama când aceasta lipsea. Disponibilitatea de a te da în vileag era esenţială atunci când interpretai un rol. O făcuse destul de mult la începutul carierei lui, pe când lucra în Anglia. Apoi se mutase la Hollywood şi devenise un erou de acţiune, roluri pe care le putea interpreta foarte bine fără să fie nevoit să se forţeze într-atât încât să ajungă la suferinţă. De fapt,

chiar evitase roluri care ar fi putut să îl facă să se simtă inconfortabil, până să se apuce de The Centurion.
Se gândi din nou la un adevăr fundamental: înainte de toate, era actor. Era dator faţă de sine însuşi, faţă de Rainey şi faţă de meseria lui să interpreteze cât mai bine, oricât de dureros ar fi fost. Asta însemna să îşi verse amarul.
Restul plimbării se gândi la scenă şi la personaj, după care se întoarse pe platou. Rainey citea scenariul încruntată, dar se ridică în clipa când îl văzu apropiin- du-se, privindu-l întrebătoare.
- Să o facem, spuse el scurt şi la obiect.
Ea încuviinţă şi lăsă la o parte scenariul. îşi ocupară locurile, iar ea zise:
- De data asta, poate vei vrea să mă priveşti în ochi.
în timp ce o aşteptă pe fata cu machiajul să îi ciufulească părul după bunul ei plac, îşi dădu seama că în dublele anterioare nu o privise pe Rainey în ochi din dorinţa de-a se ascunde de ea. Era nevoie de multă încredere pentru a-i dezvălui atât de multe unei femei faţă de care greşise. Respiră adânc, după care îi făcu semn cu capul că era pregătit.
- Acum, spuse ea blând.
în timp ce camera începu să înregistreze, el privi în adâncimile infinite ale ochilor ei şi îi dezvălui suferinţa care îi măcina sufletul, bâiguind fiecare propoziţie: groaza, durerea, umilinţa care îi distruseseră identitatea, lăsând în urma lor... nimic.
Interpretă scena la perfecţie.
- Tăiaţi! Jubilând de fericire, Rainey îi dădu drumul la mâini şi îl îmbrăţişă, lacrimile şiroindu-i pe obraji. Kenzie, am ştiut mereu că eşti unul dintre cei mai buni actori din lume, dar de data asta te-ai autodepăşit
Chiar dacă se bucura că în sfârşit o nimerise, se simţea prea vulnerabil ca să aibă de-a face cu cineva, chiar şi cu Rainey.
- A douăsprezecea oară e cu noroc. Se desprinse din îmbrăţişare. încercând să nu vorbească prea aspru, adăugă: Ne vedem mâine-dimineaţă.

Se îndepărtă de ea, căutându-şi scăparea în rulota lui, făcându-le semn unei fete de la machiaj şi unei costumiere să-l lase în pace. De obicei aprecia când era ajutat să se demachieze şi să iasă din costume de epocă complicate, dar în clipa aceea nu suporta să fie atins. Se dema- chie repede şi se schimbă din costumul lui victorian în nişte pantaloni largi, o cămaşă şi un pulover.
Josh îi lăsase un teanc de mesaje, aranjate în ordinea importanţei. Le ignoră. îşi luă cheile de la maşină şi ieşi din rulotă.
Şi dădu nas în nas cu Nigel Stone. Flash-ul de la aparatul de fotografiat îl orbi, iar reporterul afişă un zâmbet ce nu ar fi părut deloc nelalocul lui la un şarpe.
- Tirajul ziarului The lnquirer creşte datorită dumitale, domnule Scott. Cititorii sunt fascinaţi de această căutare a adevăratei dumitale identităţi. Informaţiile curg din toate părţile. Ai vreun comentariu de făcut? Mi s-a părut că galezul care sugera că ai fi un dezertor marin era pe o pistă bună.
Ce ghinion să fie abordat de turnătorul ăsta tocmai acum! Kenzie îşi încleştă pumnul, simţind o dorinţă vi-olentă de a-l pocni pe Stone direct în mutra aia urâtă a lui, dar învăţase cu mult timp în urmă că era dezastruos să-i permiţi unui bătăuş să ştie când a reuşit să te scoată din sărite. Mai ales în faţa unui fotograf care înregistra toate detaliile.
îşi veni în fire şi reuşi să interpreteze un rol aproape la fel de dificil precum cel pe care tocmai îl jucase în faţa camerei de filmat.
- O serie foarte antrenantă, domnule Stone. îi zâmbi fermecător, aşa cum exersase de nenumărate ori până atunci, şi trecu de reporter. Unele dintre poveştile pe care le publici dumneata sunt mai reuşite decât cele pe care le-am răspândit eu ani de zile. Mă bucur că toată lumea se simte bine.
Stone îl urmări.
- Nu am găsit nici o înregistrare a naşterii lui Kenzie Scott la data pretinsă de dumneata, nici într-un interval de

câţiva ani înainte şi după data respectivă, aşa că trebuie să îţi fi schimbat numele.
- Se poate presupune şi asta. Acum, dacă îmi permiţi, întârzii la o întâlnire.
în timp ce Kenzie descuie uşa de la Jaguar, Stone îi spuse tăios:
- Ştiu cine eşti, Scott, şi jur pe Dumnezeu că voi găsi dovezile necesare ca să te demasc.
Kenzie înlemni preţ de o clipă. Apoi îşi aminti că Stone nu avea cum să fie sigur, aşa că se urcă în maşină, citând din Macbeth:
- „Viaţa-i doar o umbră călătoare, un biet actor, ce-n ora lui pe scenă se zbuciumă, şi-apoi nu-l mai auzi." Sunt un simplu actor, Stone, o creatură iluzorie. Nu există nici un adevăr misterios. Doar semnificaţia sau plăcerea pe care o găsesc oamenii în munca mea.
Trânti portiera, băgă în viteză şi se îndepărtă zgomotos, roţile de la maşină împroşcând pietriş spre reporter şi spre fotograf. Kenzie reuşi să îşi păstreze calmul de faţadă până ieşi din raza vizuală a celor doi. Pe măsură ce epuizarea puse stăpânire pe el, se întrebă încă o dată sumbru dacă avea să fie în stare să ducă filmările până la capăt. Se depăşise pe sine însuşi pentru filmul acesta, şi, la fel ca John Randall, rămăsese cu... nimic.
Conduse de-a lungul coastei spre vest, în Cornwall, după care o apucă spre interior, urmând vechile drumuri secundare, marcate cu galben pe majoritatea hărţilor, care străbateau sate şi oraşe aflate departe de autostrăzile modeme. înaintă pe drumul de coastă stâncos, cu curbe strânse şi serpentine abrupte.
Era nevoit să se concentreze strict pe condus, ceea ce împiedica anumite gânduri obsesiv de repetitive să îi năpădească mintea. La un moment dat trebui să calce brusc frâna ca să evite să se ciocnească de o turmă de oi, apoi aproape că îl accidentă pe un biciclist care mergea pe mijlocul drumului. După aceea încetini puţin, dar nu cu mult.
Se opri doar ca să alimenteze. Probabil ar fi trebuit şi să mănânce, mai ales că evitase această îndeletnicire în

ultima vreme, dar simţi dintr-odată un ghem în stomac şi renunţă la idee.
Condusul putea alunga gândurile legate de Nigel Stone, de John Randall şi de persoana atent construită sub numele de Kenzie Scott, dar nu reuşea să nu se mai gândească la Rainey. Tânjea după ea, aşa cum un bărbat aflat pe patul de moarte tânjeşte după harul divin. La naiba! Ştia că, dacă s-ar fi dus la ea să-i ceară alinare, Rainey i-ar fi oferit-o fără să pună întrebări. Dar renunţase la dreptul de a-i cere asta.
Aşa că merse mai departe, până se lăsă noaptea, încercând în zadar să scape de demonii din adâncul lui.
Se întoarse târziu la hotelul micuţ care îi servea tem-porar drept casă. Abia de dormise în ultimele câteva zile şi nu avea să doarmă nici în noaptea aceea, chiar dacă era epuizat până în măduva oaselor. Trebuia să se mulţumească să se întindă în pat şi să îşi relaxeze treptat fiecare muşchi din corp, ştiind din experienţă că aşa avea să se odihnească puţin. Măcar îndeajuns cât să facă faţă următoarei zile.
Rămase locului, cu mâna pe mânerul uşii de la camera lui, şi privi de partea cealaltă a coridorului îngust, spre camera lui Rainey. Ştia că era acolo. Moale, caldă, înţelegătoare, generoasă, chiar dacă încerca să ascundă aceste trăsături în viaţa profesională. Atât de aproape...
Cel mai mult îşi dorea să o ţină în braţe. Raţiunea şi conştiinţa se luptară cu instinctul - şi pierdură. Avea nişte agrafe de hârtie în buzunar, aşa că le scoase şi le îndreptă, ca nişte fire de sârmă.
încuietorile de la hotel erau banale, iar el nu îşi pierduse vechile abilităţi. în mai puţin de un minut, reuşi să spargă încuietoarea şi intră în camera soţiei lui.
capitolul 21
Era cineva în camera ei.
Rainey se trezi brusc, ani de teamă urbană declanşân- du-i un val de adrenalină prin vene. Dură o clipă până să îşi aducă aminte că nu mai era în California, unde infracţiunile se ţineau lanţ, ci într-o zonă rurală liniştită din Anglia. Nu

că ar fi contat atât de mult locaţia în cazul unui atac iminent.
Era pe punctul de-a ţipa, când o voce profundă şi cunoscută îi şopti:
- Sunt eu.
- Kenzie? Inima îi bătea atât de tare, încât nici măcar nu reuşea să fie furioasă din pricină că intrase la ea în cameră. Ce cauţi aici?
El străbătu în linişte încăperea spre patul ei cu baldachin, chipul şi corpul lui încordate zărindu-se slab conturate de lumina lunii. Salteaua se lăsă când se aşeză lângă ea. Era pe punctul de a-l întreba ce naiba căuta acolo, când el o atinse pe faţă. Avea degetele reci ca gheaţa.
Rainey îşi amintea foarte bine cum arătase după ce filmaseră ultima dublă. Indiferent ce făcuse în orele care trecuseră de atunci, starea lui nu se îmbunătăţise deloc. îi cuprinse pieptul şi îl trase pe pat, lângă ea. Tremura şi era rece.
Rainey se întrebă dacă nu cumva avea să se îmbolnăvească şi îl strânse în braţe ca pe un copil răpit. El respiră lung şi îşi culcuşi capul între gâtul şi umărul ei. Ea îşi dădu seama că nu venise la ea ca să vorbească sau să se iubească, ci fiindcă îşi dorea acea alinare fundamentală pe care o aduce atingerea umană.
Trase marginea cuverturii de sub el, îl acoperi şi pe el, după care îl luă iarăşi în braţe. încet, Kenzie începu să se încălzească în coconul format de cuvertură şi trupul lui Rainey care emana căldură printre cearceafuri, iar corpul încordat i se relaxă. începu să respire încet şi regulat, până când, în cele din urmă, adormi.
Era ironic că ea îl alina pe el. în trecut, Kenzie fusese cel relaxat, cel care o liniştea când era încordată. Era însă clar că filmul tulbura adâncimile cele mai ascunse ale personalităţii lui. îşi dori cu tristeţe ca pasiunea ei pentru regizat să se fi concentrat pe alt proiect. Unul care să nu fi presupus un rol pentru Kenzie.
Chiar dacă se pregătise să plătească preţul pentru am-biţia ei, nu îşi dăduse seama că el avea să sfârşească plătind în locul ei.

O trezi încercarea lui Kenzie de-a se furişa din pat. Se uită la ceasul de pe noptieră. Soarele răsărea devreme în timpul verii englezeşti, şi mai erau aproape două ore înainte ca ziua să înceapă oficial pentru ea.

- Stai aşa, amice. îl prinse de încheietura mâinii şi spuse o replică dintr-un thriller pe care îl filmaseră împreună. Crezi că sunt doar o aventură de-o noapte?

El zâmbi slab.

- Speram că, dacă reuşeam să plec în linişte, aveai să uiţi că am fost aici.

- Nu prea cred, ţinând cont că m-ai speriat de moarte.

Se lăsă înapoi pe pernă şi îl privi atentă. Trebuia să se bărbierească, dar arăta aproape normal. Cum ai reuşit să intri? îmi aduc bine aminte că am încuiat uşa azi-noapte.

El îşi mută privirea de la ea.

- Nu e o încuietoare prea complicată.

- Lasă-mă să ghicesc: ai învăţat cum să intri prin efracţie din filmul acela în care erai un gentleman hoţ.

- Nu ar trebui să refuzăm niciodată oportunitatea de-a dobândi abilităţi noi.

Rainey se simţi invidioasă: ea reuşise cel mult să spargă un lacăt ieftin cu o agrafă de păr. Copiii erau, probabil, infractori înnăscuţi.

- Te simţi bine acum? Aseară arătai ca un cadavru ambulant.

- Dacă îmi mai oferă cineva genul de rol cu care poţi câştiga un Oscar, o să-i trântesc uşa în nas.

Ea se înfioră.

- îmi pare sincer rău. Nu am ştiut că va fi aşa greu.

- Filmările se încheie în două săptămâni. Mai rezist până atunci. Se ridică, îi privi umerii goi, apoi îşi mută privirea de la ea. Intrând în rolul de gentleman din epoca victoriană, spuse: Mai bine plec înainte să îţi distrug reputaţia, stimată doamnă.

Ea îşi puse mâna peste a lui.

- Nu cred că reputaţia unei femei poate fi distrusă dacă soţul ei este văzut ieşind din camera ei.

El nu se clinti.

- în cazul nostru, problema nu este reputaţia, ci reporterii de scandal.
Ca să nu mai pomenească despre abilitatea lor de-a se răni reciproc, pe plan emoţional - şi totuşi, nu suporta gândul de-a pleca de lângă ea atât de repede.
- Ar fi o risipă să îl am pe cel mai sexy bărbat din lume în patul meu şi să nu fac nimic în privinţa asta.
El se încordă, privindu-i trupul acoperit de lenjeria de pat.
- Să înţeleg că îmi oferi o partidă de sex medicinală, ca să nu îmi pierd minţile?
Ea se făcu roşie ca para focului şi se rostogoli de lângă el, ghemuindu-se pe partea ei de pat.
- Ce urât din partea ta să spui aşa ceva! Dacă asta simţi, ieşi din cameră.
El înjură şi se întinse lângă ea, punându-şi un braţ în jurul,taliei ei şi trăgând-o spre el.
- îmi pare rău, Rainey. Noapte trecută... ţi-am cerut mai mult decât ar fi trebuit. Am avut deja parte de două incidente care, oficial, nu au existat. Trei ar fi prea multe. Adăugă pe un ton sec: Mai ales dacă o faci din milă. Nu am multă mândrie, dar e îndeajuns cât să nu-mi doresc asta.
- De ce crezi că propunerea mea ar avea ceva de-a face cu tine? înghiţi în sec. Chiar şi tipele mici şi dure au nevoie de tandreţe din când în când. Doar dacă... chiar nu vrei să o faci.
- Nu vreau să o fac?
Rainey îi simţi respiraţia pe ceafă, caldă şi intimă. Apoi Kenzie o sărută la îmbinarea dintre gât şi umăr, stârnind un val de senzualitate prin tot trupul ei.
- Chiar dacă eşti o femeie isteaţă, uneori poţi fi destul de prostuţă.
O răsuci pe spate şi îi trase cearceaful în jos, până în dreptul taliei. Rainey fu copleşită de un sentiment intens, erotic în clipa când îşi dădu seama că ea era goală, iar el - complet îmbrăcat.
- Eşti o Eos superbă, zeiţă a zorilor, cu pielea strălucitoare şi părul de culoarea răsăritului de soare, începu să îşi desfacă nasturii de la cămaşă. Mă bucur să văd că nu ai căpătat obiceiul nesuferit de-a purta cămaşă de noapte.

Brusc ameţită din pricina sentimentului de anticipaţie, Rainey îi atacă fermoarul pantalonilor.

- Pentru că e vară. Dacă ar fi fost iarnă, aş fi purtat pijama de flanelă de la glezne până sub bărbie.

- Atunci, să sărbătorim că e vară, spuse el, apoi se ridică şi se dezbrăcă.

Ea îşi dori să se fi dezbrăcat mai încet, fiindcă îi plăcea foarte mult să se uite la trupul lui puternic, frumos proporţionat. Dar îl dorea şi mai mult lângă ea. Se în-tinse nerăbdătoare spre el când i se alătură în pat, la fel de pregătită şi de flămândă ca el.

Spre deosebire de modul intens, fierbinte şi pasional în care se uniseră în New Mexico şi lângă labirint, acum, în zori de zi, făceau dragoste într-un fel jucăuş de care nu mai avuseseră parte de prea multă vreme. Cândva obişnuiau să facă dragoste râzând...

Nu că ar fi lipsit pasiunea, căci Kenzie era cel mai ge-neros iubit posibil. De asemenea, avea şi cea mai senzuală şi mai pricepută gură din toată lumea, fapt pe care i-l demonstră până când Rainey uită de film, de divorţ şi de vină şi se lăsă învăluită de bucurie şi împlinire. Se bucura la fel de mult de faptul că putea să-i întoarcă darul, înecându-l în senzaţii, până când, preţ de câteva momente, el pluti la fel de liber ca ea.

După aceea, se întinse mulţumită în braţele lui, as-cultându-i bătăile inimii şi încercând să pretindă că ceasul nu ticăia cu aceeaşi regularitate. Cum de puteau fi atât de apropiaţi fizic şi emoţional, din punctul ei de vedere, şi totuşi să se afle în plin proces de divorţ?

Pentru că el nu voia să fie căsătorit. Nu se opusese nici măcar o singură dată divorţului, nu îi ceruse iertare şi nici nu sugerase că ar avea vreun motiv pentru care să rămână împreună. îi spusese că nu era făcut pentru căsnicie şi se părea că din punctul lui de vedere era un subiect închis.

Kenzie o auzi oftând şi murmură:

- Să înţeleg că nici dimineaţa aceasta nu a existat?

- Devine destul de prostesc să tot negăm, nu-i aşa? Se rostogoli pe spate şi se holbă la baldachinul cu volă- naşe al patului scandalos de romantic, evaluând durerea ca o

lavă care pulsa dincolo de satisfacţia pe care o simţea. Prefer ca tot ce se întâmplă să rămână între noi, în privat, dar... ei bine, aşa cum ai spus şi tu, mai sunt doar două săptămâni până la finalul filmărilor. E evident că amândoi ne simţim mult mai relaxaţi şi mai fericiţi dacă ne culcăm împreună, cel puţin pe termen scurt.

- Şi pe termen lung? întrebă el pe un ton neutru.

Lava avea să erupă într-un vulcan şi să o mistuie din nou, dar asta urma să se întâmple oricum, indiferent de ce-ar fi făcut ei în următoarele două săptămâni.

- O să îşi vadă fiecare de drumul lui când se încheie filmările, ceea ce va fi... dificil, dar faptul că ne culcăm împreună nu va înrăutăţi lucrurile. Acestea fiind spuse, conform analizei costurilor şi a beneficiilor, este bine să continuăm să ne vedem pe furiş. îl privi în ochi şi spuse: Tu ce părere ai?

- Analiza costurilor şi a beneficiilor? Ce mod detaşat de-a spune că suntem mai fericiţi împreună şi că probabil astfel vom lucra mai bine. Zâmbi uşor melancolic. Poate că termenii diferă, dar se pare că suntem de acord. Rămâne să ne vedem pe ascuns.

Ea se cuibări mai aproape de el, ştiind că urma să plătească la un moment dat cu vârf şi îndesat pentru aceste două săptămâni de intimitate. Dar intenţiona să se bucure de ele cât mai putea şi poate chiar să îşi domolească astfel nevoia de-a clarifica lucrurile. Ruptura sfâşietoare apărută între ei după ce îl surprinsese cu o altă femeie fusese prea bruscă, iar rana era prea proaspătă ca să se vindece. Când şi-l aminti cu Angie Greene, se cutremură. El observă şi spuse încet:

- Ai îndoieli, Rainey?

Ea nu voia să se gândească în aceste momente glorioase la infidelitatea lui, aşa că îi spuse un alt adevăr.

- M-am gândit la Sarah şi m-am înfiorat. încă nu mi-am intrat foarte bine în rol. Va trebui să o fac curând, altfel va fi prea târziu.

- Poate că ar trebui să te dai la o parte şi să o laşi pe Sarah să preia controlul, îi sugeră el.

- O atitudine foarte zen. Poţi să fii puţin mai specific?

- Probabil o cunoşti pe Sarah ca în palmă, dar tot nu te simţi confortabil cu ea. Cred că nu prea o placi.
Rainey dădu să protesteze, dar se opri.
- S-ar putea să ai dreptate. îmi place foarte mult de John Randall, pentru că problemele şi lupta lui interioară în încercarea de-a se vindeca emoţionează în mod universal, dar multe lucruri la Sarah par specifice timpului şi locului în care s-a născut. Mi-e greu să o înţeleg, pentru că lumea s-a schimbat foarte mult de-atunci.
- E loială şi iubitoare, calităţi care sunt la fel de universale ca ale lui Randall. E interesant că te poţi raporta mai uşor la durerea lui decât la virtuţile ei.
Dacă ar fi fost pisică, lui Rainey i s-ar fi zbârlit blana.
- E o tânără cu potenţial, prizonieră într-o lume care nu îi oferă aproape nici o posibilitate de alegere! E spre binele lui Randall, ce-i drept, dar tot mi-e milă de ea.
- Era mult mai greu pe vremea aceea, când un divorţ era aproape imposibil de obţinut. Ce norocoasă eşti că poţi să ieşi dintr-o căsnicie nesatisfăcătoare, spre deosebire de Sarah.
Rainey îşi dădu seama că se aflau într-o situaţie delicată, aşa că se forţă să se distanţeze şi să îşi studieze reacţia, ca şi cum ar fi analizat un personaj nou.
- Poate că situaţia lui Sarah mă duce cu gândul la anii în care am locuit cu bunicii mei, când m-am simţit atât de lipsită de putere.
- înţeleg de ce asta ar putea fi un obstacol, dar nu uita că Sarah se place pe sine şi îi place şi situaţia în care se află. Unul dintre lucrurile care o fac specială este faptul că se simte în întregime confortabil cu rolul ei în viaţă. Fiind sigură pe sine, îi poate oferi lui Randall forţă şi stabilitate.
- Te-ai gândit mult la ea, nu-i aşa?
- Bineînţeles. E ancora de salvare pentru personajul meu, aşa că trebuie să ştiu de ce.
Kenzie se pricepuse mereu de minune să descifreze personajele. Lui Rainey îi lipsiseră discuţiile intense pe care obişnuiau să le poarte. Mai ales că de multe ori discutau în pat.
- Ai vreo sugestie despre cum să mă împac cu Sarah?

El privi la baldachinul de deasupra lor şi se încruntă.
- Ce-ar fi să încerci să te întorci în perioada aceea din viaţa ta în care te-ai simţit cel mai în siguranţă şi să porneşti de-acolo?
- Nu am avut parte de asemenea momente.

El îşi puse blând mâna peste abdomenul ei gol.
- E un dezavantaj. înseamnă că va trebui să o construieşti din pură măiestrie.
- Halal ajutor mai eşti şi tu!
El zâmbi larg.
- Trebuie să ne întoarcem la principiile de bază. Care e secretul lui Sarah?
Un secret adânc înrădăcinat, pe care personajul nu l-ar dezvălui nimănui, era deseori cheia descifrării personalităţii personajului respectiv şi adăuga profunzime şi mister.
- Ştii ce? Nu m-am gândit niciodată la un secret pentru Sarah. Ceea ce dovedeşte că mă simt distantă faţă de ea.
- Găseşte unul, îi sugeră el. Poate că atunci vei reuşi să te conectezi mai bine cu ea.
Ce secret ruşinos ar fi putut ascunde Sarah Masterson cea sinceră şi naivă?
Răspunsul o lovi ca un fulger: în spatele inocenţei lui Sarah se ascundea o pasiune fizică arzătoare, într-o epocă şi într-un loc în care femeile trebuiau să fie „doamne" serioase şi asexuate. Sarah ştia cum era de fapt, iar asta o făcea să-i fie ruşine de sine.
Nu îl iubea pe Randall doar pentru trăsăturile lui nobile şi pentru aventurile eroice, ci şi pentru virilitatea şi pentru trupul lui frumos. îşi dăduse instinctiv seama că era un bărbat la fel de pasional ca ea. Această asemănare dintre ei sporea intensitatea dragostei pe care i-o purta. Chiar dacă nu îşi consumaseră încă mariajul, ea credea cu toată puterea că le era sortit să fie împreună şi nu îndrăznea să îi permită nimănui, nici măcar lui Randall, să afle despre

firea ei impetuoasă, de teamă ca acesta să nu o dispreţuiască.
Inima începu să-i bată mai tare.
- Dumnezeule, cred că m-am prins care e secretul lui Sarah.
- Şi care e...?
- Dacă ţi-aş spune, nu ar mai fi secret.

- Poate voi reuşi să te conving. Se năpusti asupra ei, sărutând-o, mângâind-o şi mormăind cu gura pe sânul ei: Spune-mi care este secretul ei întunecos, altfel te voi face să-ţi pierzi minţile.
- îţi arăt eu ce înseamnă să-ţi pierzi minţile! spuse ea.
Râzând, îl întoarse pe spate şi îl ţintui locului cu mâinile şi genunchii, după care începu să-l muşte uşor de tot corpul. Râsul îi uni la fel de strâns precum pasiunea, până când frivolitatea fu înlocuită de o insistenţă fierbinte.
După ce se topi complet, rămase în braţele lui, gâfâind. „Nu te gândi că totul are să se sfârşească în curând, ci că ne mai rămân două săptămâni întregi."
După o perioadă de leneveală, Kenzie o sărută pe tâm-plă, după care se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace.
- E timpul să mă furişez înapoi în camera mea.
Se ridică şi ea fără tragere de inimă şi îşi luă pe ea halatul de baie.
- Am rescris câteva dintre scenele tale de mai încolo. O să tipăresc paginile şi ţi le dau azi. După ce el încuviinţă, ea întrebă: Ţinând cont că eşti dislexic, ţi-e greu să înveţi dialoguri noi?
Kenzie înlemni, cu mâinile pe cataramă.
- Poftim?
- Eşti dislexic, nu-i aşa? Mereu am presupus asta.
El îşi încheie cureaua, pielea pocnind ca o armă.
- De ce spui asta?

- Ai probleme cu dreapta şi stânga, inversezi lucruri, nu citeşti uşor şi ortografia ta poate fi foarte creativă, îl privi neliniştită. Am greşit când am presupus că e vorba despre dislexie sau e unul dintre subiectele despre care nu vrei nici în ruptul capului să vorbeşti?
Expresia lui se relaxă puţin.
-Ambele. Credeam că m-am descurcat destul de bine să îmi ascund problemele. Ştie toată lumea?
- Mă îndoiesc. Compensezi foarte bine. Doar că eu m-am aflat intr-o poziţie din care am putut observa mai bine. Observase totul la el vreme de mai mult de trei ani.
EL se duse la fereastră şi se holbă afară, vârându-şi mâinile în buzunarele de la spate.
- în copilărie, păream fără speranţă. Probabil retardat. Cu siguranţă inutil.
Kenzie rostise fraza pe un ton sec ce îi dădu fiori lui Rainey. Chiar dacă descoperise destul de timpuriu că era dislexic, nu înţelesese cât de profund îi afectase această condiţie viaţa.
- Anglia este o ţară civilizată, şi oamenii au înţeles dislexia de ani de zile. Cum de nu ai fost diagnosticat când ai început să mergi la şcoală?
El ridică din umeri.
- Englezilor nu prea le place să eticheteze copii, în plus, au existat şi... alte circumstanţe.
Cum ar fi faptul că provenea dintr-o familie foarte tradiţională care nu credea că mintea unor copii funcţiona diferit de a altora? Nu-i de mirare că nu era deloc arogant. Nu era rezervat şi nepretenţios fiindcă era „un gentleman englez", ci pentru că îi era greu să devină arogant după ce ani de zilele fusese considerat prost.
- Presupun că, în cele din urmă, un profesor bun a observat ce nu era în regulă.
- Da. Din fericire, dacă lucrezi din greu, poţi compensa foarte mult dizabilităţile de învăţare. Dar, bineînţeles, nu le poţi vindeca.
Nici nu putea şterge cu buretele anii de umilinţă pe care îi îndurase. Căutând ceva pozitiv în toată situaţia, Rainey spuse:

- Probabil te-a ajutat în actorie. Ai o memorie fenomenală, ca să nu mai pomenim despre auzul perfect pentru a reda accente. Şi eşti disciplinat. Eşti printre cei mai bine pregătiţi actori pe care îi cunosc, şi bănuiesc că ăsta a fost un alt mod de a compensa.
El încuviinţă, uitându-se în continuare pe fereastră.
- E uimitor cât de isteaţă poate deveni o persoană când trebuie să îşi ascundă propriile defecte.
- Dislexia nu e o chestiune chiar atât de gravă, Kenzie. Am avut mai mulţi prieteni cu diverse grade de dislexie. Heve(atla
t
Chiar şi eu mai încurc lucrurile uneori. Se pare că merge mână în mână cu creativitatea, pe care o ai din plin.
- Mă bucur că nu e chiar atât de grav pentru tine, spuse el încet.
Dar, evident, pentru el era.
- în regulă, am încheiat discuţia. No să mai aduc vorba despre asta.
- Ţi-aş fi recunoscător. Se întoarse dinspre fereastră. Şi aş prefera să nu se răspândească vestea.
Rainey încercă să glumească:
- Dacă le-aş spune tabloidelor că Kenzie Scott s-a culcat cu trei femei şi o capră de Angora ar merge imediat vorba, dar o dizabilitate de învăţare nu ar interesa pe nimeni.
- Dacă tot e să spui poveşti la tabloide, mergi pe varianta cu orgia. Ar fi mai puţin stânjenitor.
Plecă din cameră, închizând atent uşa în urma lui.
Ea îşi strânse mai tare halatul, simţindu-se deprimată. Cine îl convinsese pe Kenzie că era un copil inutil merita împuşcat, şi, în pofida faptului că era o pacifistă, ar fi încărcat bucuroasă pistolul.
Kenzie trebuia să fie pe platou abia după prânz, aşa că făcu duş şi mâncă - noaptea petrecută cu Rainey făcuse minuni pentru pofta lui de mâncare -, după care conduse până la Morchard House şi traversă grădina ca să ajungă la labirint. îl ajutase în trecut, aşa că poate avea să îl ajute din nou.

Când aflase că Rainey îşi dăduse seama că era disle- xic, se simţise ca o ţestoasă căreia i se smulsese carapacea. Din punct de vedere intelectual, ştia că era o reacţie prostească. Dizabilităţile de învăţare nu erau ceva neobişnuit. Mulţi oameni de succes îşi recunoscuseră în public greutăţile cu care se confruntau.
Dar nu voise niciodată să fie purtătorul de cuvânt pentru o anumită cauză, nici nu putea fi distant faţă de o tulburare care îi formase copilăria cu fermitatea aspră a unui topor. Chiar şi cu Rainey, se simţise de-a dreptul îngrozit când venise vorba întâmplător despre slăbiciunea lui.

Dacă ar fi avut un creier proiectat normal, copilăria lui nu ar fi fost o grozăvie dickensiană căreia cu greu îi supravieţuise. Dar creierul lui nu era normal şi, copil fiind, nu ştiuse cum să ascundă acest fapt. Pe deplin convins de inutilitatea lui, nu căutase niciodată o portiţă de scăpare, deoarece nu se gândise că ar fi putut scăpa. Fără să cârtească, făcuse ce i se spusese, şi fusese târât într-un abis care îl marcase pe vecie.
Filmele şi radioul îl salvaseră. Deşi nu ajunsese să stăpânească scrierea decât mulţi ani mai târziu, copil fiind îi plăcuse să asculte limbajul frumos. La nouă ani ascultase prima dată la radio o piesă de teatru de Shakespeare. Puterea abundentă, seducătoare a Furtunii îi distrăsese atenţia de la ceea ce făcea şi de la ceea ce i se făcea. Chiar dacă limba era un lucru minunat, combinaţia dintre cuvinte şi imagini din filme fusese cu adevărat magică. Filmele îl duseseră în lumi necunoscute şi creaseră în mintea lui sanctuare în care se putea retrage de la realitatea sordidă a vieţii.
Avusese norocul de-a fi educat cu răbdare şi intensiv cât încă fusese destul de tânăr ca să aibă de beneficiat de pe urma acestui fapt, dar îi era în continuare foarte greu să citească, motiv pentru care nu citea niciodată de plăcere. Invidia abilitatea lui Rainey de-a se pierde complet într-o carte bună. Reputaţia lui nemeritată de om cu cult era rezultatul a numeroase cărţi audio pe care le ascultase în

timpul momentelor moarte din timpul filmărilor sau în timp ce făcea sport.
Se dedicase actoriei fără să îşi dea seama cu adevărat că asta însemna că urma să aibă mult de citit. Primea sute de scenarii în fiecare an. Mai mult ca majoritatea actorilor, trebuia să se bazeze pe alţi oameni care să selecteze potenţiale scenarii pentru el. O dată sau de două ori, managerul şi asistenţii lui renunţaseră la roluri pe care ulterior el îşi dorise să le fi acceptat, dar, per ansamblu, sistemul funcţiona bine, cu excepţia situaţiilor în care trebuia să se decidă rapid.
Cum fusese şi cazul lui The Centurion. Categoric ar fi trebuit să citească scenariul înainte să accepte rolul,

dar fusese ocupat, Rainey îi explicase pe scurt despre ce era vorba, iar el ajunsese să se bazeze pe judecata ei în ceea ce privea scenariile încă din timpul căsniciei lor. Aşa că fusese de acord cu un scenariu, deşi n-ar fi trebuit să o facă - şi era singurul vinovat pentru asta.
încă nu era foarte sigur dacă regreta sau nu că se implicase în film. Noaptea petrecută cu Rainey îi îmbunătăţise dispoziţia. The Centurion însemna că urma să mai petreacă timp cu ea, având în acelaşi timp „o plasă de siguranţă": faptul că relaţia lor avea să se sfârşească. Bineînţeles că mai putea îndura două săptămâni în pielea lui John Randall.
După care îşi aminti cât de înnebunit se simţise în noaptea nunţii lui Randall şi nu mai fu chiar atât de sigur pe el. Ajunse la capătul labirintului. Se răsuci şi începu să îl parcurgă din nou în direcţia opusă. Poate ar trebui să construiască unul şi la Cibola, deoarece chiar aveau un efect liniştitor.
I se părea oarecum ironic faptul că el şi soţia lui aveau o aventură. Situaţia părea o adevărată comedie de moravuri, atâta timp cât nu se gândea cât de puţin timp mai rămăsese până când nu avea să mai fie soţia lui. Nici unul din ei nu insistase ca divorţul să se finalizeze rapid. De fapt, el nu insistase cu nimic, ci doar îi ceruse avocatului să

nu se opună procesului şi să-i răspundă avocatei lui Rainey după cum o cerea situaţia. Dar în California nu era deloc greu să divorţezi, aşa că în câteva săptămâni avea să se finalizeze procesul lor.
Rainey avea să fie liberă, iar el avea să rămână singur.
capitolul 22
- Tăiaţi! Rainey lăsă din mână coşul cu flori şi oftă. Categoric nu imprimaţi.
Greg se încruntă spre secţiunea de grădină în care filmaseră.
- Ar trebui să ajustăm lumina.
- Chiar te rog. Poate nu mi-ar strica o pauză, să mă calmez.
Rainey zâmbi lamentabil spre femeia din faţa ei, doamna Judith Hawick. Una dintre cele mai respectabile actriţe ale teatrului britanic fusese de acord să joace rolul micuţ, dar foarte important, al mamei lui Sarah. Rainey o admirase dintotdeauna foarte mult pe femeia mai în vârstă, acesta fiind probabil şi motivul pentru care era atât de emoţionată încât o dăduse în bară de patru ori la rând la prima lor scenă împreună.
Doamna Judith era o profesionistă adevărată, aşa că nu comentă nimic de stângăcia lui Rainey, dar îşi arcui sprâncenele într-un mod expresiv.
- Ia o gură de whisky, dragă. Pe mine mă linişteşte mereu.
- Dacă mai greşesc replicile, s-ar putea să o fac.
Rainey se gândi că avea nevoie să îşi destindă muşchii încordaţi, aşa că se îndepărtă de camera de filmat. Ultima săptămână trecuse uimitor de repede.
Era sâmbătă, ultima zi de filmări la locaţie, înainte ca echipa să se mute în Londra pentru scenele de pe platoul de filmare.
O surprinse să îl vadă pe Kenzie sprijinit de cea mai apropiată rulotă, cu braţele încrucişate la piept. Ar fi preferat să nu fi fost martor la stângăcia ei, dar tot se bucura să îl vadă. Era îmbrăcat cu o geacă de piele şi avea ochelari de soare, aducând a o caricatură de star de cinema arătos şi la modă.

Se duse spre el, întrebându-se dacă îşi dădeau toţi sea-ma că aerul se încingea între ei. Aventura lor secretă, înflăcărată, le prindea bine amândurora. Momentele pe care le petreceau împreună aveau o intensitate aparte, dulce-amăruie, deoarece ştiau amândoi că era o chestiune trecătoare. Ea refuza să se gândească la modul în care infidelitatea lui zguduise fundaţia relaţiei lor. Acum conta doar momentul şi faptul că îşi făceau bine reciproc.
Cu ajutorul lui, învăţase cum să intre în pielea lui Sarah, iar el părea să îşi fi depăşit problemele legate de interpretarea lui Randall şi se descurca de minune.

Dacă era să se ia după secvenţele zilnice filmate, filmul care existase cândva doar în mintea lui Rainey chiar îi depăşea aşteptările. Trimiteau în mod regulat rolele de film în Los Angeles, să le vadă Marcus, care fusese de acord cu faptul că părea un film câştigător.
Când ajunse lângă Kenzie, îi spuse:
- Doamna Judith este minunată şi probabil că deja mă crede o idioată.
- Mă îndoiesc. E destul de amabilă cu începătorii. Zâmbi când îşi aminti. Cel puţin cu mine a fost. Cu ani în urmă, am interpretat un rol micuţ într-o piesă în care ea era vedeta şi m-am împiedicat chiar în faţa ei, la repetiţia cu costume. S-a uitat la mine şi mi-a spus: „Dragul meu, să fii lacheu nu înseamnă că trebuie să te întinzi pe jos ca să fii călcat în picioare".
Rainey râse.
- Poate că ar trebui să cad în fund intenţionat, ca să mai destind atmosfera. Sunt prea fermecată de ea şi nu reuşesc să mi-o imaginez ca pe mama mea, mai ales că trebuie să îmi ţină o lecţie despre jurăminte de nuntă şi „până când moartea ne va despărţi" destul de diferită de ce-ar fi spus Clementine.
Rainey simţi un fior de durere ascuţit, neaşteptat după ce o menţionă pe mama ei reală. Dacă Clementine nu ar fi murit, oare cum s-ar fi comportat? Probabil ar fi fost prietene, mama ei fiind o persoană caldă şi puţin sărită de

pe fix, iar Rainey ar fi fost pesimista familiei. Dar măcar ar fi fost prietene. Lui Clementine i s-ar fi potrivit mai bine rolul de prietenă decât cel de mamă.
Kenzie zâmbi.
- Spune-i lui Rainey să o şteargă din loc şi las-o pe Sarah să interpreteze scena. Poate că ea ar accepta-o mai uşor pe doamna Judith ca mamă.
- De ce trebuie să ni se repete mereu lucrurile evidente? Mersi.
Rainey îl privi cu mâhnire, apoi se întoarse în grădină. Nu se putuse concentra asupra rolului, ca de obicei, probabil din pricina îndatoririlor ei duble de regizoare şi actriţă, dar Kenzie reuşea să o aducă de fiecare dată pe drumul cel bun când o lua pe arătură.
Reflectoarele fuseseră mutate şi ajustate şi toată lumea se afla pe poziţii pentru o altă dublă. Rainey închise ochii pentru o clipă şi o invocă pe Sarah. Când fu sigură că personajul ei deţinea controlul, deschise ochii şi vorbi cu mama ei practică şi înţeleaptă, care smulgea trandafirii uscaţi.
Dubla fu bună de printat, la fel şi următoarea. Următoarele scene de exterior cu doamna Judith veniră pur şi simplu de la sine, una după cealaltă. Dacă nu apărea vreun dezastru la procesare, The Centurion era gata să se mute la Londra.
Ultima scenă a zilei îl includea pe Kenzie. După ce ea strigă pentru ultima dată „tăiaţi şi imprimaţi", Kenzie se aplecă şi îi sărută mâna femeii mai în vârstă.
- Este o plăcere să lucrez din nou cu dumneavoastră, doamnă Judith. Mai ales că de data aceasta am mai mult decât o frază de spus.
Doamna Judith râse.
- Dar te-ai împrăştiat pe jos într-un stil desăvârşit. Am ştiut încă de pe atunci că vei ajunge departe, Kenzie. Poate că vom face o altă piesă împreună într-o zi. Poate ceva de Oscar Wilde.
El păru surprins, apoi intrigat.
- Cred că mi-ar plăcea. N-am mai jucat într-o piesă de când am plecat la Hollywood.
Doamna Judith îl privi gânditoare.

- Voi regiza prima mea producţie în Statele Unite curând, şi sper să fac o piesă pe West End în vreun an. Să-i spun agentului meu să îl sune pe al tău în caz că se iveşte ocazia potrivită?
- Merită să încercăm, deşi sincronizarea e cam problematică de obicei, răspunse el.
Rainey zâmbi larg.
- Aş zbura jumătate de glob ca să vă văd jucând împreună într-o piesă.
Doamna Judith îşi miji ochii gri, ca o pisică urmărind un şoarece.
- Dar tu, fiica mea? Ai jucat în vreo piesă de teatru?
- Da, mamă, spuse Rainey intrând din nou în personajul ei de fiică din perioada victoriană. Deşi nu merit să apar pe aceeaşi scenă cu doi actori britanici cu pregătire clasică.
- Prostii, fata mea. Eşti la fel de bună ca oricine altcineva. Doamna Judith zâmbi, apoi continuă: Nu sunt şanse prea mari ca un astfel de proiect să devină realitate, dar e amuzant să visăm, nu-i aşa? Ne vedem în Londra.
înclină elegant din cap, apoi plecă.
Rainey se gândi pentru o clipă cum ar fi să joace pe aceeaşi scenă cu Kenzie şi cu doamna Judith, într-un loc romantic de genul Stratford on Avon, unde ea şi Kenzie ar putea să aibă din nou o aventură. Poate că ar fi trebuit să se limiteze la aventuri ocazionale. Dar ea îşi dorise mai mult, iar la început şi el făcuse acelaşi lucru. Alungă gândul şi se îndreptă spre rulotă, iar Kenzie o ajunse din urmă. Obosită, dar mulţumită de ce realizaseră în ziua aceea, ea murmură pe sub mustaţă:
- La tine sau la mine, în noaptea asta?
El îi aruncă o privire care îi făcu sângele să se înfierbânte.
- Eu aş zice că la mine în cameră. îmi place gândul că va trebui să intri prin efracţie să mă siluieşti, răspunse el.
în ochi i se citea o promisiune care o făcea să vrea să treacă la fapte chiar acolo. încercă să se opună ispitei când asistentul lui Kenzie se apropie de ei.

- Kenzie, ai mai primit un mesaj de la Londra. Starea domnului Winfield se deteriorează rapid. Dacă nu îl vizitezi curând, s-ar putea să fie prea târziu.
Kenzie înlemni.
- Poftim? Charles e bolnav?
Josh păru surprins.

- Nu ai văzut bileţelul pe care ţi l-am lăsat ieri? Asistenta de la Ramillies Manor a sunat să îţi spună că starea lui s-a deteriorat brusc. Nu sunt... prea optimişti.
Kenzie arăta de parcă tocmai fusese lovit în stomac.
- N-am citit mesajele. Rainey, o să mă duc la Londra. S-ar putea să fie nevoie să filmaţi fără mine în primele două zile, pe platou.
înainte ca el să apuce să scape, Rainey îşi puse mâna pe braţul lui, simţindu-i muşchii încordaţi.
- Vrei să vin cu tine?
El clătină din cap.
- Mă descurc şi singur.
Se aşteptase să-i răspundă aşa, deoarece se pricepea mult mai bine să acorde sprijin decât să primească.
- Sunt sigură că te descurci, dar mi-ar plăcea să te însoţesc. Se gândi la călătoria sumbră pe care o făcuse la Baltimore, după accidentul bunicului ei. Pare genul de călătorie în care nu ar trebui să fii singur.
El ezită.
- în regulă, dacă ai timp. Avem cincisprezece minute ca să ne schimbăm. Ne vedem la Jaguar.
Se răsuci şi se îndreptă spre rulota lui, dându-i ordine lui Josh peste umăr.
Rainey se îndreptă spre rulota ei, cât putea de repede în rochia care-i limita mişcările. Pe drum, o luă pe una dintre responsabilele cu garderoba să o ajute să îşi dea jos costumul. în timp ce fata îi desfăcea rochia şi nenorocitul ăla de corset, Rainey se demachie rapid. Avu timp doar cât să arunce o perie de păr şi telefonul în poşetă şi să îşi pună pe ea o pereche de pantaloni, o cămaşă lejeră şi o haină.

Gâfâia când ajunse la Jaguarul lui Kenzie. Nerăbdător să plece, acesta se plimba neliniştit încoace şi încolo lângă maşină, dar tot îi deschise uşa ca să urce. Mama lui îl educase bine. în timp ce Kenzie se duse spre partea şoferului, Val alergă spre ei şi îi dădu o sacoşă mare lui Rainey prin geamul deschis al maşinii.

- Pentru drum.

Veştile circulau repede. Rainey se uită la sacoşă şi văzu provizii de mâncare şi băutură.

- Mulţumim, Val. Ocupă-te de tot ce e nevoie. Te sun când pot.

Val încuviinţă şi se trase de lângă maşină. Kenzie de-mară. După ce îşi cuplă centura de siguranţă, Rainey se pieptănă, renunţând la coafura în stil victorian complicată, bucurându-se că îşi putea lăsa părul să-i cadă liber peste umeri.

Kenzie nu spunea nimic, ci doar conducea maşina sport pe drumurile înguste cu o viteză aproape nesăbuită. Se concentra în totalitate pe condus, nemişcat, părând ca sculptat în marmură. Părea să fi uitat că era şi ea în maşină, aşa că Rainey începu să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greşeală când se autoinvitase să îl însoţească. Aşteptă până când ieşiră din labirintul de drumuri secundare, apoi întrebă:

- Vrei ceva de băut? Avem un termos în pachet, probabil cu cafea.

Vocea ei îl scoase din lumea lui.

- Da, mersi.

Ea turnă nişte cafea aburindă într-una din cele două ceşti de călătorie pe care i le pusese Valjn sacoşă. Văzu chiar şi nişte recipiente mici cu frişcă. îi dădu cana lui Kenzie, apoi scotoci prin sacoşă.

- Val se iroseşte ca avocată. Ar fi o furnizoare pe cinste. Dacă ţi se face foame, avem sendvişuri, fructe, fursecuri şi nişte prăjiturele Cornwall care par calde.

- Bine. înseamnă că nu va trebui să oprim ca să mâncăm. Sorbi din cafea, fără să îşi mute privirea de la autostradă. Numele de Charles Winfield îţi spune ceva?

- Actorul de teatru Charles Winfield? Când Kenzie încuviinţă, ea continuă: Prima dată când am fost la Londra, l-am văzut în Greşelile unei nopţi. Nimeni nu l-a interpretat pe domnul Hardcastle mai bine ca el. Ţi-e prieten?
- Mai mult decât prieten. Mentor. Mai parcurseră un kilometru. Bărbatul care m-a învăţat să interpretez şi care m-a convins că pot să am o carieră în teatru.

Kenzie vorbea în propoziţii scurte, aproape tăioase. Poate din cauză că, pentru prima dată, chiar îi dezvăluia o parte importantă a trecutului lui. Winfield părea un fel de tată surogat.

- Trebuie să fie foarte în vârstă acum.
- Şaptezeci şi cinci de ani. El şi prietenii lui erau fumători înrăiţi. A trăit mai mult ca majoritatea dintre ei, dar nu stă bine cu sănătatea de ani de zile, aşa că nu e chiar o surpriză, dar... o să-mi fie dor de el.
- Ce bine că eşti în Anglia. Măcar aşa vei putea să îl vezi înainte să fie prea târziu.
- Dacă ajung la timp. Maxilarul i se încleştă. Ar fi trebuit măcar să mă uit la nenorocitele alea de mesaje pe care mi le-a lăsat Josh ieri.
- Nu te învinovăţi prea tare. E uşor să uiţi de lumea din afară când filmezi. Adăugă pe un ton mai vioi: Sunt sigură că vei apuca să îţi iei rămas-bun. Un actor de teatru bătrân ca Charles Winfield n-o să rateze oportunitatea de a-şi lua adio cu pompă.

Kenzie o privi puţin mai liniştit.

- Probabil ai dreptate. Mereu i-a plăcut să aibă parte de public.

Ea zâmbi şi îşi puse pentru o clipă mâna pe coapsa lui. Nu îşi mai vorbiră, dar nici nu se mai întreba dacă făcuse o greşeală că îl însoţise.

capitolul 23

Ajunseră la Londra în timp record şi fără amenzi pentru depăşirea vitezei. Rainey se gândi că asta sigur se datorase unei intervenţii divine. Dacă nu ar fi avut o încredere absolută în abilităţile de şofer ale lui Kenzie, ar fi stat tot drumul cu capul sub bordul maşinii, înfricoşată.

Când intrară în Ramillies Manor, îi întâmpină o femeie mai în vârstă, distinsă, aflată în spatele unui birou de recepţie mare.
(Revelaţia 223
- Mă bucur atât de mult că aţi putut veni, domnule Scott. Domnul Winfield se uită după dumneavoastră ori de câte ori se deschide uşa.
Kenzie se relaxâ când află că prietenul lui încă era printre cei vii.
- îmi pare rău că nu am putut ajunge mai repede. Doamnă Lincoln, dumneaei este Raine Marlowe. După o pauză aproape imperceptibilă, adăugă: Soţia mea. Rainey, doamna Lincoln este intendenta acestui loc.
Doamna Lincoln o privi pe Rainey cu atenţie.
- E treaz acum, aşa că puteţi merge direct la el.
Kenzie se puse în mişcare, după care se opri iarăşi.
- în ce stare e?
- împăcat şi fără dureri. Femeia oftă, apoi adăugă: Am făcut tot ce-am putut.
Cu alte cuvinte, Charles Winfield nu urma să aibă parte de miracole. Kenzie îşi puse uşor mâna pe spatele lui Rainey, apoi o îndrumă de-a lungul unui coridor care cotea spre stânga. Ea întrebă încet:
- E un azil?
- Nu, chiar dacă oferă îngrijiri ca la azil ori de câte ori e necesar. A fost casa lui Charles ani de zile şi vrea să moară aici, nu intr-un spital. Personalul va avea grijă să se simtă confortabil când se va întâmpla.
Kenzie se opri lângă o uşă la capătul coridorului. Ea îl întrebă:
- Ai prefera să fii singur cu el?
- Cred că lui Charles i-ar plăcea să te cunoască. Ce mod mai bun pentru un actor de-a muri decât să discute despre muncă cu cei din breasla lui?
Când avea să-i sune ceasul, probabil că şi ea şi-ar dori să moară la fel. îl urmă pe Kenzie intr-o încăpere frumoasă de pe colţ, unde ultimele raze de soare se strecurau prin ferestre. Mobilierul tradiţional frumos, podeaua de stejar lustruită şi covoarele persane străluceau în lumina aurie.

Un perete întreg era acoperit cu fotografii înrămate, postere şi afişe care celebrau cariera lui Winfield, iar un altul - cu rafturi pline cu cărţi.

Actorul era întins în pat, palid şi slab, dar reuşi să-i zâmbească lui Kenzie.

- Ştiam că vei veni.

Avea vocea răguşită, semn că fusese fumător mult timp. îngrijitoarea care stătuse până atunci lângă fereastră se retrase tăcută din cameră, iar Kenzie se duse la Winfield şi îl luă de mână.

- Ar fi trebuit să ajung mai repede, dar am dus o luptă aprigă cu personajul pe care îl interpretez şi nu mi-am verificat mesajele ieri.

Winfield scoase un sunet hârcâit, parcă ruginit, care se voia probabil a fi un râset.

- Mi s-a întâmplat şi mie. Când Muza se supără, lumea dispare. îşi mişcă uşor capul dintr-o parte în alta, de parcă ar fi încercat să o vadă mai bine pe Rainey. Ai de gând să mă prezinţi însoţitoarei tale încântătoare?

Kenzie o trase lângă pat.

- Soţia mea, Raine Marlowe. De data aceasta o numi „soţia lui“ cu mai multă uşurinţă.

- îmi pare rău că nu pot face plecăciunea cuvenită.

Zâmbetul obosit al lui Winfield era la fel de fermecător ca al tuturor personajelor pe care le interpretase. Ar fi trebuit să câştigi Oscarul pentru Home Free.

Ea zâmbi larg.

- Mi-ar plăcea să cred asta, dar ce actor nu crede că orice rol este câştigător?

El râse din nou, hârcâit.

- Aşa este, aşa este. Se uită la premiile de pe poliţa de deasupra căminului. Am avut şi eu parte de câteva succese şi de multă distracţie pe parcurs. Să nu mă jeleşti după ce mor, Kenzie. Doar bea un pahar în cinstea mea.

începu să tuşească dintr-odată convulsiv.

- Mă duc după intendentă, spuse Kenzie scurt. Rămâi cu Charles.

Rainey îl ascultă, chiar dacă îşi simţi gâtul încordân- du-i-se. Nu era greu de priceput de ce Kenzie era atât de legat de Winfield. Ce bine ar fi fost ca bunicul ei să aibă măcar o frântură din căldura actorului.
Sperând că o gură de apă avea să îl ajute, ridică o sticlă cu un pai de pe masa de lângă pat şi i-o duse la buze lui Winfield. Acesta luă o înghiţitură mică, tuşi, apoi bău din nou. Atacul încetă.
în timp ce ea punea sticla pe masă, el o prinse de mână.
- Ai grijă de băiat. A suferit mult. Prea mult.
Rainey îşi muşcă buza, neştiind ce să-i răspundă.
Oare Winfield nu ştia că divorţau? Văzându-i expresia, acesta îi spuse nerăbdător: Nu-l lăsa să te alunge, copilă. Să ştii că va încerca, dar nu trebuie să-l laşi să-şi facă voia.
Oare asta făcea Kenzie? Rainey vru să-l întrebe mai multe pe Winfield, dar Kenzie intră în cameră, însoţit de doamna Lincoln, care veni lângă pat şi îşi examină rapid pacientul. Cu o voce fibroasă, actorul spuse ezitant:
- Tot pe moarte sunt, dacă asta vreţi să ştiţi.
- Toţi murim, domnule Winfield. Neperturbată, intendenta îi luă pulsul. E doar o chestiune de timp.
- O să mă sting la cântatul cocoşilor, murmură el.
-Alt citat din Shakespeare? spuse ea şi zâmbi cu afecţiune. Şederea dumneavoastră la noi a fost foarte educativă.
Rainey recunoscu replica modificată din Hamlet. Se gândi că probabil Winfield avea dreptate: nu avea să reziste peste noapte. Voise să îl mai vadă o dată pe Kenzie, aşa că se ţinuse tare. Acum nu mai avea de ce să o facă.
Doamna Lincoln îi dădu pacientului ei o pastilă, apoi plecă. Rainey începu să se uite prin bibliotecă, lă- sându-l pe Kenzie să se aşeze lângă pat şi să discute în privat cu prietenul lui. Winfield avea gusturi eclectice, care cuprindeau cărţi de teatru, biografie, ficţiune şi multe mistere. Cărţile audio îi ţinuseră tovărăşie după ce începuse să îl lase vederea.
Se duse spre fotografiile din jurul şemineului. Winfield fusese prieten cu cei mai mulţi actori de teatru britanici timp de zeci de ani de zile. Se specializase în roluri

masculine isteţe, vioaie, iar ulterior în personaje excentrice.
Erau trei fotografii cu el şi cu Kenzie, care părea mai tânăr, dar nu cu mult. Oare se născuse cu privirea aceea de un verde incredibil?
într-una dintre fotografii apărea şi un al treilea bărbat, cam de-o vârstă cu Winfield. Avea un început de chelie şi un chip deschis, inteligent. Din câte îşi dădea ea seama, nu era actor, pentru că nu avea alură de actor, dar apărea în alte câteva fotografii cu Winfield. Păreau prieteni apropiaţi.
Soarele apusese, aşa că aprinse două lămpi, pentru a lumina puţin încăperea. Apoi alese o istorie frumos ilustrată a teatrului britanic şi se aşeză în fotoliul de lângă şemineu, răsfoind cartea. Chiar dacă încerca să nu tragă cu urechea la conversaţia şoptită dintre cei doi bărbaţi, Winfield îi atrase totuşi atenţia când spuse cu dificultate:
- Mi-am dorit deseori să fi avut un fiu. Ca tine.
- Ai fost tatăl meu în ale teatrului, îi răspunse Kenzie. E aproape la fel de bine.
- Sau chiar mai bine. Puţini fii i-ar ţine pe taţii lor în astfel de condiţii de lux.
Rainey nu-şi ridică privirea din carte, deloc surprinsă să afle că Kenzie plătea pentru Ramillies Manor. Abia după doi ani de căsnicie descoperise, accidental, câţi bani dona el organizaţiilor de caritate. Prefera să-i ajute pe oamenii săraci, cu precădere pe copii, care aveau nevoie de ajutor pentru a-şi schimba vieţile.
Winfield oftă.
- Mereu mi-am dorit să joc într-o piesă cu tine. Acum nu mai avem cum.
- Am putea citi una, îi sugeră Kenzie. Ţi-ar plăcea una anume pentru ultima ta interpretare?
- Ce idee splendidă, spuse Winfield, vocea devenindu-i mai puternică. Shakespeare, bineînţeles. Regele Lear ar fi alegerea logică, dar nu prea am chef de o tragedie despre un rege nebun şi prost. Râse din nou hârcâit. întotdeauna m-am descurcat mai bine la comedii. A douăsprezecea noapte? Nu, Mult zgomot pentru nimic. Eu voi

fi Leonato, Dogberry şi călugărul, din moment ce i-am interpretat pe toţi. Tu l-ai jucat pe Benedick pe când erai la RADA, aşa că ştii rolul, şi poţi interpreta şi celelalte roluri masculine. Raine le poate juca pe cele feminine. Cred că ştiu toate replicile. Am vreo două exemplare din piesă în bibliotecă, dacă aveţi nevoie de ajutor.
Kenzie spuse mai tare:
- Rainey, te simţi în stare să o faci?
Rainey nu se mai prefăcu a citi, lăsă la o parte istoria teatrului, se ridică din fotoliu şi se uită prin bibliotecă.
- Mi-ar plăcea foarte mult, iar Mult zgomot pentru nimic e una dintre preferatele mele. Am jucat-o pe Beatrice intr-un cort, într-o vară. Adoptă o atitudine afectată şi declară: „Undeva pe cer ţopăia o stea şi sub zodia ei m-am născut11.
Găsi două exemplare ale piesei, unul într-o colecţie de opere ale lui Shakespeare, iar altul într-o ediţie ilustrată a piesei. Se gândi la faptul că Kenzie era dislexic, aşa că îi dădu lui ediţia ilustrată, deoarece avea să fie mai uşor de citit, după care se aşeză de partea cealaltă a patului şi deschise cartea la piesa cu pricina.
In privirea lui Winfield apăru o licărire de anticipaţie, chiar dacă părea atât de fragil, încât aveai impresia că îl puteai doborî dintr-o suflare. Rainey se întrebă dacă avea să reziste toată piesa, chiar dacă era una dintre lucrările mai scurte ale bardului.
îi zâmbi cu toată căldura de care era în stare.
- O să mă ocup eu de acompaniamentul muzical, încercă să sune ca trompetele, dar păru mai degrabă o goarnă. E semnalul pentru dumneavoastră, stimate domn Winfield.
Cu voce fragilă, dar frumos modulată, acesta rosti prima replică a lui Leonato:
- Aflu din această scrisoare că Don Pedro de Aragon soseşte deseară la Messina.
Deoarece jucaseră cu toţii în Mult zgomot pentru nimic, exemplarele tipărite le foloseau doar pentru a verifica dialogul personajelor secundare. Lui Rainey îi plăceau replicile tăioase dintre Beatrice şi Benedick. Deoarece

interpreta alături de Kenzie, îi era uşor să creeze dede-subturile marcate de dorinţă şi precauţie dintre cei doi iubiţi frustraţi imaginaţi de Shakespeare.
în pofida umorului uneori ieftin al piesei, cir-cumstanţele confereau forţă şi picanterie interpretării. Era evident că Winfield îşi iubea meseria, cuvintele frumoase întreţesându-se precum o ghirlandă lingvistică în interpretarea lui.
Dar vocea îi deveni tot mai slăbită. în al patrulea act, îl cită pe călugăr:
- EÎ o va plânge... şi, dac-a fost... vreodată-ndrăgos-tit... Respiră adânc, horcăit, apoi şopti cu voce răguşită: Să mori... e... uşor. Comedia... e grea.
Când nu mai spuse nimic, Rainey îl privi alarmată, dar pieptul încă i se ridica şi cobora. Kenzie aşteptă până când îi deveni clar că prietenul lui nu avea să termine discursul, apoi preluă şi părţile lui Winfield. Citi ca şi când viitoarea lui carieră ar fi depins de asta, vocea lui minunată, flexibilă, captând la perfecţie ritmul versului alb.
Undeva în timpul ultimului act, spiritul lui Charles Winfield se desprinse de trupul lui, deşi Rainey nu ar fi putut identifica momentul cu precizie. Când îşi dădu seama că acesta nu mai respira, făcu apel la disciplina ei de actriţă ca să continue până la finalul piesei.
După ce Beatrice şi Benedick conveniră să se căsăto-rească, încă luându-se peste picior, dar nemaiputând să îşi ascundă dragostea, Kenzie, în rolul lui Benedick, rosti ultima replică a piesei.
- Să cânte muzica!
Rainey îşi aminti că ea era acompaniamentul muzical, aşa că începu să cânte, dar îi fu imposibil să fredoneze un cântec matrimonial, vesel. în schimb, cântă din toată inima tradiţionalul Amazing Grace. Deşi cântată adesea de cimpoieri, era o melodie obsedantă, o mulţumire nostalgică pentru iertarea divină. Clementine i-l cântase deseori fiicei ei.
Tăcerea care se lăsă în încăpere fu întreruptă de un plânset. Se întoarse şi tresări când văzu lângă uşă un
E

up mic de oameni. Intendenta, membrii personalu- i cu ecusoane la gât şi câţiva ocupanţi permanenţi ascultau în picioare, cu o atitudine solemnă, iar o femeie mai în vârstă aflată în scaunul cu rotile îşi şterse lacrimile cu o batistă. Cu o expresie controlată cu stricteţe, Kenzie se ridică şi îşi puse mâna pe fruntea prietenului lui, după care îi acoperi chipul cu pătura.

- Charles ne-a cerut să bem în cinstea lui, nu să jelim. Doamnă Lincoln, credeţi că vă puteţi ocupa de asta?

Intendenta încuviinţă şi îi dădu instrucţiuni în şoaptă uneia dintre asistente. După plecarea fetei, femeia cu păr grizonant din scaunul cu rotile spuse şovăielnic:

- Ori de câte ori Charles Winfield juca în vreo piesă de teatru, mă duceam să o văd chiar în seara premierei. Merita, chiar şi atunci când piesa în sine nu era strălucită. M-am bucurat enorm când a venit să locuiască aici. Zâmbi slab. M-a făcut să mă simt ca o ducesă.

Unul dintre angajaţi spuse:

- Se purta mereu ca un gentleman adevărat, oricât de rău s-ar fi simţit.

Rând pe rând, oamenii spuseră câteva cuvinte despre Charles. Rainey vorbi ultima:

- Eu l-am cunoscut pe Charles Winfield abia în seara asta, dar m-a făcut să mă simt ca o prietenă. Mi-ar fi plăcut să îl cunosc mai bine.

în vreme ce ea vorbea, asistenta intră în cameră cu o tavă cu pahare pline cu şampanie. Rainey luă unul, gândindu-se că în Statele Unite nu ar fi avut parte de aşa ceva.

Kenzie aşteptă până fură serviţi toţi, apoi spuse cu o voce care umplu încăperea:

- Ai cerut să închinăm în cinstea ta, Charles, nu să te jelim, dar sunt nevoit să le fac pe ambele. „O mare inimă se frânge-acum. O, noapte bună, blânde prinţ. Să cânte un stol de îngeri spre odihna ta!“ îşi goli paharul de şampanie dintr-o înghiţitură. După care aruncă paharul în şemineu. Când acesta se sparse în cioburi strălucitoare, el spuse încet: Când cineva închină în cinstea cuiva din inimă, trebuie să spargă paharul.

- în cinstea lui Charles Winfield.

Cu ochii înlăcrimaţi, Rainey îi urmă exemplul; la fel şi ceilalţi. Femeia în scaunul cu rotile se duse mai aproape de cămin, ca să poată sparge la rândul ei paharul.

în timp ce oamenii începură să se retragă în tăcere, doamna Lincoln se apropie de Kenzie şi de Rainey.
- E foarte târziu. Sunt câteva camere pentru oaspeţi la etaj, aşa că puteţi rămâne aici dacă vreţi.
Rainey se uită la Kenzie. Gâtul îi era încordat, şi era istovită. îi plăcea mai mult ideea de a rămâne la Ramillies Manor decât să înceapă să caute un hotel la ora aia.
Kenzie îi văzu expresia şi spuse:
- Ne-ar plăcea să rămânem aici, doamnă Lincoln.
Mai aruncă o privire înspre Charles Winfield, după care o urmă pe femeie.
Urcară cu ascensorul până la ultimul etaj, unde ieşiră intr-un coridor îngust cu mai multe uşi.
- în trecut, acestea erau camerele servitorilor. Sunt mici, dar plăcute - şi convenabile dacă cineva trebuie să rămână peste noapte. Doamna Lincoln arătă spre o uşă pentru Rainey şi spre următoarea pentru Kenzie. Somn uşor. Dacă doriţi, puteţi să luaţi micul dejun cu noi în sala de mese de la parter.
- Mulţumim, doamnă Lincoln. Aţi fost foarte bună cu noi.
Rainey răsuci neîndemânatică cheia de modă veche în încuietoare, apoi o scoase şi o luă în cameră.
închise uşa şi se sprijini de ea cu ochii închişi. Se bucura că venise, dar ziua o storsese de putere şi de emoţii.
Deschise ochii şi văzu o cameră drăguţă, care aducea cu cele din hanurile din zonele rurale. De asemenea, exista o uşă ce dădea spre camera lui Kenzie. Zâmbi istovită. Isteţ din partea intendentei să facă un astfel de aranjament pentru două persoane aflate într-o condiţie maritală nesigură. Traversă camera şi deschise uşa dinspre camera lui Kenzie.
Bărbatul stătea la fereastră, privind în gol la luminile Londrei, dar se întoarse spre ea când intră în cameră.

Calmul de care dăduse dovadă pe tot parcursul serii dispăruse, lăsându-l întunecos şi gol pe dinăuntru.
Ea îşi desfăcu braţele, iar el se lăsă îmbrăţişat.
- îmi pare foarte rău, şopti ea, suferind pentru el.

- Era timpul. îşi puse capul pe părul ei. Charles a avut o viaţă lungă, plină.
- Asta nu înseamnă că nu e normal să te doară pierderea lui.
Prea obosită ca să mai spună ceva, ea îl duse spre pat, îşi dădu jos pantofii şi îl trase lângă ea. în câteva minute, avea să se ridice şi să se dezbrace, dar, momentan, trebuia neapărat să se odihnească...
capitolul 24
Kenzie se trezi când simţi razele soarelui de dimineaţă pe faţă. După o clipă de buimăceală, îşi aminti ce se întâmplase în ultimele şaisprezece ore. Cum conduseseră până la Londra, timpul petrecut cu Charles, cum sfârşise în pat, cu capul pe umărul lui Rainey. Amândoi erau complet îmbrăcaţi, deşi peste noapte cineva trăsese cuvertura peste ei. Probabil Rainey, pentru că el intrase întro stare apropiată de comă.
Se ridică amorţit şi se duse tiptil până la baie. Era mică, dar avea un duş, un halat flauşat agăţat în cuier, după uşă, şi articole de toaletă, inclusiv un aparat de ras de unică folosinţă. Servitorii care locuiseră cândva acolo nu fuseseră niciodată atât de norocoşi.
Făcu un duş rapid, apoi se bărbieri, ceea ce îl ajută să-şi limpezească minţile, chiar dacă emoţiile pe care le simţea păreau... aplatizate. Ultima legătură de calitate cu perioada timpurie a vieţii lui dispăruse.
îşi puse halatul pe el şi ieşi din baie. Rainey îl privi somnoroasă de sub cuvertură. Părul de culoarea chihlimbarului îi era împrăştiat pe pernă, şi părea numai bună de mâncat. Dar, ca dovadă că avea sufletul încărcat, nu se simţea câtuşi de puţin stârnit din punct de vedere sexual. Voia doar să o ia în braţe şi să se culce la loc.

Din moment ce asta nu era o alegere prea practică, se aşează^ lângă ea pe pat.
- îţi mulţumesc mult că ai venit cu mine, Rainey. Mi-a fost... de ajutor.

- Mă bucur să aud asta şi mă bucur că l-am cunoscut pe Charles Winfield. Căscă. A fost frumos că ai putu să-i oferi echivalentul unei înmormântări vikinge pentru un actor: l-ai lăsat să plece în glorie.
Nu se gândise la asta.
- îi datoram mai mult decât aş fi putut să-i ofer vreodată.
- E prima persoană care te cunoştea din perioada anterioară venirii la Hollywood pe care am întâlnit-o, zise ea cu voce lipsită de inflexiuni şi îl privi cu atenţie.
- Charles şi Trevor au reprezentant cea mai frumoasă parte din trecutul meu.
- Trevor?
Probabil era mai obosit decât crezuse dacă se scăpase în legătură cu Trevor.
- Trevor a fost... un prieten de-al lui Charles. Apare în mai multe fotografii.
- Cred că nu voi înţelege niciodată pe deplin cât a însemnat Charles pentru tine, spuse ea şovăielnic, dar m-am gândit că aş putea face o dedicaţie pentru el la fi-nalul filmului The Centurion. Ţi-ar plăcea?
Lui i se puse un nod în gât.
- Da, şi i-ar fi plăcut şi lui Charles.
O întoarse pe Rainey pe burtă şi începu să o maseze pe spate. Ea oftă de plăcere şi se întinse ca o mâţă alintată.
- Ce bine e!
Masajul îi făcea bine şi lui. întotdeauna se simţea bine când o atingea. Mulţumi în gând că Charles murise în timp ce el şi Rainey se bucurau de acest ultim interludiu de intimitate, şi nu doar pentru că sprijinul ei fusese ca o binecuvântare pentru el. îi părea bine că ea şi Charles se cunoscuseră.
Pe măsură ce muşchii încordaţi i se relaxau, Rainey întrebă:

- Charles a avut familie?
- Nimeni căruia să-i pese de el. Kenzie apăsă cu degetele mari sub marginea omoplaţilor, căutând noduri de încordare. A fost oaia neagră a unei familii aristocrate.

Când a plecat din Cambridge ca să devină actor, i-au spus că, dacă avea de gând să ducă o viaţă desfrânată şi nerespectabilă, era mai bine să îşi ia un nume de scenă şi să-i lase în pace. Şi aşa a făcut.
- S-ar părea că aveţi multe în comun.

Kenzie ignoră întrebarea voalată şi spuse:
- Sunt executorul lui testamentar. A vrut să fie incinerat şi şi-a dorit o slujbă funerară restrânsă. Mi-a spus odată că a petrecut destul timp în lumina reflectoarelor şi că un actor ar trebui să ştie când e timpul să e retragă în linişte.
- Cred că actorii englezi au o judecată mai sănătoasă decât cei americani.
- în America multe lucruri sunt exagerate. Aici totul este îmbibat de istorie. Asta te ajută să priveşti lucrurile mai realist. O bătu uşor peste spatele elegant şi se ridică. Eşti gata să faci duş şi să luăm micul dejun?
- Acum, da. Mersi, Kenzie. Se dădu jos din pat şi îl îmbrăţişa lung. Oare vor servi un mic dejun englezesc clasic, cu ouă, bacon, pâine prăjită, roşii şi toate celelalte preparate minunate în stare să provoace un atac de inimă?
- Probabil. Fiind mai sănătoşi la minte decât americanii, englezii nu sunt chiar atât de obsedaţi de ce mănâncă.
- M-aş putea obişnui cu asta. Poate ar trebui să-mi cumpăr un apartament aici. Căscă şi se duse în camera ei să facă duş.

După ce se îmbrăcă, Kenzie se apropie de fereastră şi se uită afară. Era duminică dimineaţa, aşa că oraşul era foarte liniştit. Slavă Domnului că avea ziua de astăzi la dispoziţie înainte să se reapuce de filmările la The Centurion. Scenele care urmau aveau să fie cele mai mistuitoare din tot filmul.

Numai Dumnezeu ştia unde avea să găsească energia emoţională ca să treacă şi de această ultimă săptămână. Abia de reuşise să facă faţă înainte să moară Charles. Dacă nu şi-ar fi petrecut nopţile cu Rainey, nu ar fi reuşit nici măcar atât.
Maxilarul i se încleştă. Charles ar fi spus că spectacolul merge mai departe. Ca un tribut privat pentru mentorul lui, trebuia să facă tot posibilul ca aceste ultime scene să fie cele mai bune din viaţa lui.
După care, slavă cerului, avea două luni la dispoziţie în care să se ascundă de lume, înainte să înceapă filmările la următorul film. în mod normal, l-ar fi pus pe Seth Cowan să caute nişte roluri mărunte ca să umple timpul dintre filmări, dar de data aceasta îşi dorea să nu facă nimic. Avea să se ducă la Cibola, unde soţii Grady se mutaseră deja în noua lor casă. Putea să lucreze la ferma veche, să îşi revină, să exploreze terenul pustiu şi frumos pe care îl cumpărase.
Să exploreze, să îşi revină şi să încerce să nu se gân-deascâ la Rainey.
Aşa cum se aşteptaseră, micul dejun servit în sala de mese de la Ramillies Manor era o sursă bogată de coles-terol, iar Rainey savură fiecare înghiţitură. Uneori, o fe-meie trebuia pur şi simplu să trăiască periculos.
Ocupanţii casei erau prea bine-crescuţi ca să se holbeze la celebrităţile care se aflau printre ei, deşi, după ce terminară de mâncat, o femeie le ceru timid autografe pentru nepoata ei, iar alţi câţiva se opriră să le transmită condoleanţe şi să povestească despre Charles Winfield. Kenzie primi condoleanţele cu amabilitatea lui obişnuită, dar Rainey îşi dădu seama că era extrem de încordat. Atunci hotărî că venise timpul să se bucure de anonimatul oferit de The Dorchester, unde erau cazaţi pentru noaptea aceea, aşa că îi făcu semn lui Kenzie din priviri, gest la care apelează uneori cuplurile, şi îşi luară bun-rămas.
Când ieşi din sala de mese, Rainey îşi dădu seama că nu avea nimic în mână, aşa că spuse:
- Cred că mi-am lăsat geanta în camera lui Charles, azi-noapte. în ce direcţie e?

Kenzie o conduse pe coridor şi îi deschise uşa. Posesiunile personale ale lui Winfield nu fuseseră atinse, dar, din fericire, patul era gol şi lenjeria de pat
fusese înlocuită de curând. Rainey trecu pragul camerei şi se opri când dădu cu ochii de bărbatul în pardesiu care se uita la fotografiile de pe policioara şemineului. Acesta se întoarse spre ea, vârându-şi rapid o mână în buzunar. Nigel Stone.
Când îl văzu pe reporter, Kenzie înjură:
- Vultur nenorocit ce eşti! Chiar n-ai pic de ruşine?!
- Sunt doar un jurnalist care îşi face treaba, spuse Stone pios. Moartea unui actor de mult apus nu e o ştire prea impresionantă, dar faptul că tu şi soţia ta, de care eşti separat, v-aţi petrecut seara citindu-i piese de teatru este o ştire grozavă.
- Ieşi naibii de-aici chiar acum!
Kenzie înaintă cu paşi apăsaţi, părând gata să-l scoată el însuşi afară.
- S-ar putea să fi luat ceva ce i-a aparţinut lui Charles, îl avertiză Rainey. Şi-a vârât mâna în buzunar când m-a văzut.
Kenzie miji ochii periculos de mult.
- Furi de la un mort. Eşti mai detestabil decât credeam.
-Jur că nu am luat nimic din ce-i aparţinea lui Winfield. M-a văzut punând deoparte un reportofon pe care îl folosesc pentru a-mi lua notiţe. Stone scoase un reportofon mic cu activare vocală din buzunarul adânc al hainei.
- Spune adevărul, Rainey?
- Obiectul pe care l-am zărit avea cam aceeaşi formă şi aceeaşi mărime.
Acceptând varianta reporterului, Kenzie îi spuse:
- Afară! Acum! Sau poate vrei să îmi acorzi plăcerea de-a te târî chiar eu afară.
Stone se împletici spre uşă, fără grabă.
- Nu te zbârli aşa. Am vrut doar să arunc o privire în jur.

Rainey îşi apucă geanta de sub pat şi îi urmă pe cei doi bărbaţi spre uşa principală. Chiar înainte să iasă din clădire, Stone se opri, privindu-l atent pe Kenzie.

- Am mai văzut ochi cu această nuanţă de verde o singură dată în viaţă, spuse el cu subînţeles.

- N-ai auzit de lentile de contact colorate? io tăie Kenzie deschizând larg uşa de la intrare, ca să descopere un întreg grup de reporteri şi de cameramani în faţa clădirii.

Rainey oftă. Ultimul lucru de care aveau nevoie era să fie expuşi asaltului presei. Când Stone li se alătură colegilor lui, ea se duse lângă Kenzie.

- Să plecăm de aici.

Cu faţa împietrită, el îşi puse protector o mână în jurul umerilor ei, şi se îndreptară spre maşină. Reporterii se dădură în spate ca să-i lase să treacă, intimidaţi de expresia lui, chiar dacă îl asaltară cu întrebări din toate părţile. Rainey îşi plecă uşor capul, dorindu-şi ca parcarea să fi fost mai aproape.

Pamela Lake, o reporteră pe care o cunoştea cât de cât, îi vârî un ziar împăturit în geanta de umăr.

- Aruncă o privire la asta şi sună-mă dacă ai vreun comentariu de făcut. Concentrată să scape de-acolo, Rainey abia de observă.

O voce aspră răsună mai tare ca toate celelalte:

- Este adevărat că Charles Winfield a murit de SIDA?

De undeva din spate, Nigel Stone râse cu răutate.

- Probabil. Toată lumea ştia că era un poponar şi jumătate.

Rainey simţi furia care iradia din Kenzie. Acesta se întoarse, şi, preţ de o clipă, Rainey se temu că avea să-l lovească pe Stone.

în schimb, Kenzie îşi puse o mână pe umărul repor-terului, aparent degajat, doar că îl strânse cu toată puterea. Stone icni şi încercă în zadar să se smulgă din strânsoarea lui.

- Charles Winfield nu a avut SIDA, spuse Kenzie cu o voce care ar fi putut tăia şi sticla. Şi oricum nu ar fi fost relevant. Judecaţi-l după talentul lui ca actor, după

înţelepciunea lui, după generozitatea lui şi după prietenii care îi vor jeli trecerea în nefiinţă.
Kenzie îi dădu drumul lui Stone brusc, făcându-l să se împleticească, după care îşi scoase cheile şi deblocă uşile de la maşină. Rainey se urcă recunoscătoare în maşina care îi oferea siguranţă, şi în mai puţin de treizeci de secunde ieşiră de pe proprietatea Ramillies Manor.
Ea respiră încet.
- Aia chiar e culoarea naturală a ochilor tăi.
- N-am spus că n-ar fi. Doar l-am întrebat pe Stone dacă a auzit vreodată de lentile de contact colorate, spuse Kenzie cu un umor sumbru.
- Mă întreb dacă îşi va da şi el seama de formularea ta şireată. Se gândi la comentariul pe care îl făcuse reporterul cu privire la culoarea ochilor lui Kenzie. Tu şi Stone aveţi cumva ceva de împărţit?
- S-a întâmplat cu mult timp în urmă şi într-o altă ţară, şi, în plus, tipul e mort.
Rainey se gândi că faptul că îi răspundea tot în doi peri însemna că Kenzie îl cunoştea pe Stone dinainte şi nu voia să discute despre asta, aşa că trecu la următorul subiect:
- Charles chiar a avut SIDA sau reporterul a întrebat asta doar pentru că era homosexual?
- Teoretic, am spus adevărul: nu avea SIDA efectiv, dar era seropozitiv, ceea ce a contribuit la starea lui generală. A hotărât să rupă legăturile cu mulţi prieteni, pentru că nu voia să fie compătimit de ei sau ca ei să se simtă inconfortabil în compania lui. Kenzie încetini, ca să depăşească în siguranţă un grup de biciclişti. Charles a crescut într-o lume în care homosexualii nu se manifestau în public. Nu i-ar fi plăcut să fie dat în vileag postum.
- Dacă iei în considerare HIV-ul, fumatul şi micul dejun englezesc, e un miracol că a supravieţuit atât de mult. A supravieţuit, a prosperat şi a murit aşa cum a vrut. Nu era chiar un mod rău de-a muri. Familia lui l-a alungat din pricina orientării lui sexuale?
- Sunt sigur că a fost un motiv hotărâtor. Teatrul i s-a părut mult mai primitor.

Oameni precum Kenzie aveau să protejeze intimitatea lui Winfield chiar şi după moartea lui.

- Teatrul a fost mereu o lume în sine. Din câte am citit eu, chiar şi în Grecia antică actorii au fost consideraţi mereu nişte intruşi. Cei ca noi erau văzuţi drept nişte ciudaţi şi sălbatici şi categoric imorali, dar erau acceptaţi datorită talentelor lor. La Hollywood, acest lucru e valabil astăzi aşa cum era cu două mii cinci sute de ani în urmă în Atena.
- Acceptarea diversităţii este, probabil, cel mai bun lucru în lumea divertismentului. Oricât de ciudat ar fi cineva, este loc şi pentru el, atâta vreme cât are talent. Kenzie vorbea la modul general, dar ceva din felul în care o spusese părea foarte personal.
- Chiar dacă vreunul dintre reporteri dă în vileag adevărul despre Charles, nu mai poate fi rănit acum. Deşi bănuiesc că ar prefera să fie înmormântat cu tot cu secretele lui.
- E mult de spus despre secrete. Dacă englezii au o judecată mai sănătoasă decât americanii, s-ar putea să fie din cauză că nu ne simţim siliţi să ne spălăm rufele murdare în public.
- Există americani care îţi vor spune mai multe despre viaţa lor personală decât ai vrea să ştii, recunoscu Rainey. La naiba, ar face-o chiar în toiul zilei, în faţa camerelor de filmat. Dar unele probleme chiar trebuiesc „spălate", altfel vor putrezi. Oare Kenzie ar fi avut de câştigat dacă ar fi fost mai puţin secretos? Poate că da. Dar şi ea avea lucruri despre care ar fi preferat să nu vorbească. Cred că actorii care vorbesc prea mult despre dependenţele şi despre viaţa lor sexuală riscă să facă mai mult rău propriei cariere. Puţin mister, senzaţia aceea că mai e mereu ceva de descoperit reprezintă un avantaj pentru o vedetă.
- în asta constă secretul succesului meu, zise el şi zâmbi ironic.
- Râzi tu, dar cred că aşa e. Eşti o persoană faimoasă, şi totuşi ai reuşit de minune să fii o enigmă.

După ce se căsătorise cu Kenzie, Rainey devenise la rândul ei un subiect mult mai interesant pentru bârfele

din presă. Faptul că ştia că avea să revină curând la o obscuritate relativă era un aspect pozitiv al divorţului.
- încotro ne îndreptăm? Spre The Dorchester?
El încuviinţă.
- Aş prefera să nu ne mai întoarcem la Devon.
- Sunt sigură că Josh şi Val ne-au împachetat tot ce ne trebuie. Privirea îi căzu pe geanta ei, pe care o lăsase pe podeaua maşinii. Văzu ziarul împăturit şi se întrebă curioasă de ce i-l dăduse Pamela Lake.
Pamela nu lucra la tabloidul respectiv, deşi îşi prinsese cartea de vizită cu o agrafă de birou de prima pagină a acestuia. Era clar că aştepta un răspuns din partea ei.
Rainey se uită la fotografia de pe copertă şi icni, şocată.
- Ce-ai păţit? întrebă Kenzie tăios.
- Un nenorocit cu obiectiv telescopic ne-a spionat în Devon. Se holbă la fotografie şi simţi că i se face rău.
Kenzie se apleca spre ea, sprijinindu-se cu un braţ de un copac, parcă pentru a ţine toată lumea la distanţă. Ea râdea spre el, fixându-l cu o privire ce dezvăluia prea mult din ea. E o fotografie foarte romantică cu noi doi, iar titlul spune aşa: „Kenzie şi Raine se împacă!!!"
- La naiba! Au şi fapte sau sunt doar aiureli?
Ea deschise la articol, care includea alte câteva imagini. Chiar dacă fotograful nu fusese în stare să le invadeze dormitorul, reuşise să capteze nesperat de bine nişte momente la fel de intime precum un sărut.
Ea începuse să se simtă rău, dar citi articolul.
- Un angajat anonim al hotelului susţine că ne-a văzut furişându-ne unul în camera celuilalt noaptea târziu, iar o tânără localnică de care nu am auzit niciodată spune că a devenit „confidenta" mea într-o după-amia- ză, în timp ce am servit nişte ceai şi budincă. Cică i-am spus că ne-am împăcat şi că sunt însărcinată. Continuă cu vocea întretăiată: Nu-mi place deloc situaţia, Kenzie, chiar deloc.
El vină la stânga şi parcă ilegal într-o zonă în care opreau autobuzele. Luă ziarul şi se uită la imagini şi la titluri.
- Confidenta aceea autonumită îşi face iluzii deşarte, dar partea care susţine că ne culcăm împreună este

adevărată, aşa că nu avem motive să-i dăm în judecată pentru calomnie.
- Şi dacă am fi avut, un proces nu va pune capăt acestei situaţii. Urăsc când se fac speculaţii cu privire la viaţa mea intimă, la care are acces toată lumea. Se strânse în braţe, căci tremura toată. Mă simt ca şi când... aş fi fost pipăită de nişte perverşi.
Chipul lui Kenzie împietri.
- Şi e numai vina mea. împături la loc ziarul cu o precizie militară. îmi pare rău, Rainey. Ar fi trebuit să păstrez distanţa.
- Din câte îmi amintesc, tot ce s-a întâmplat a fost de comun acord.
Şi pentru plăcerea amândurora. Era convinsă că amândoi fuseseră fericiţi în acele momente.
Epuizată din pricina stresului şi a oboselii din ultima zi, spuse fără să se gândească:
- De ce divorţăm dacă ne înţelegem atât de bine, Kenzie? Atât în pat, cât şi în afara lui.
El răsuflă zgomotos.
- Pentru că nu poţi avea încredere în mine, Rainey. Nu ai putut, nu poţi şi nici nu vei putea vreodată.
capitolul 25
Rainey se holbă la el, înfiorată, simţind că se distanţa emoţional de ea.
- Nu înţeleg! Lucrurile ar sta altfel dacă ai fi dependent de sex şi-ai călări toate femeile pe care le prinzi, dar nu eşti aşa. Ceea ce există între noi nu merită îndeajuns să te facă să-ţi ţii nădragii pe tine când nu suntem împreună?
Un autobuz supraetajat roşu se opri în spatele lor, claxonând cu indignare. Kenzie îl ignoră şi spuse simplu:
- Vrei şi meriţi mai mult decât pot eu să ofer, Rainey.
- Nu e un răspuns.
O ignoră şi pe ea, aşa cum făcea cu autobuzul.
- Momentele petrecute împreună în Devon au fost plăcute, dar s-au terminat.^ Nici la ţară nu am reuşit să păstrăm secret ce făceam. în Londra ne va fi de-a dreptul imposibil.

- Aşa, pur şi simplu? Sexul începe să fie un deranj, aşa că îi punem capăt?
Autobuzul vui pe lângă ei, într-un nor de fum.
- întâlnirile noastre aveau ceva terapeutic. Ţinând cont că a mai rămas doar o săptămână de filmări, cred că vom supravieţui şi fără ele. Bagă maşina în viteză şi porni din loc. Fiecare zi pe care o petrecem împreună va spori interesul presei, ceea ce înseamnă că intimitatea îţi va fi şi mai muît invadată. A venit momentul să punem capăt lucrurilor, înainte ca situaţia să se înrăutăţească.
- Deci iei decizia în numele amândurora.
- Da, spuse el cu maxilarul încleştat. Ţi-am făcut destul rău. Dacă vreau să mă mai suport, trebuie să mă opresc.
- Nu-i da femeii dreptul la vot. Cât de despotic şi de victorian din partea ta!
Se holbă pe geam, gândindu-se că fusese înşelată. Se obişnuise cu ideea că lucrurile aveau să se încheie peste o săptămână, dar nu acum. Nu era pregătită.
- John Randall mă face tot mai victorian pe zi ce trece. Opri maşina în faţa hotelului The Dorchester. O să fiu ocupat restul zilei cu aranjamentele pentru incinerarea şi funeraliile lui Charles. Ne vedem mâine pe platou.
Cum un angajat al hotelului se apropia, nu aveau parte de intimitatea necesară pentru un sărut de bun-ră- mas. Dar probabil Kenzie nici nu şi-ar fi dorit unul. Cum de trecuseră atât de repede de la intimitatea emoţională de cu o noapte în urmă la aşa ceva? Se simţea de parcă i-ar fi fost retezat un membru.
O salvă mândria. Nici de-al naibii nu avea de gând să-l lase să-şi dea seama cât de tare suferea.
-„Ai dreptate, costurile sunt mai mari decât beneficiile. îşi puse ochelarii de soare, apoi adăugă: Sexul a fost grozav şi mi s-a părut distractiv să ne întâlnim pe furiş, dar nu am nevoie de mai mulţi reporteri care să îmi invadeze viaţa.
Portarul deschise uşa, iar ea coborî elegant din maşina joasă, afişând un zâmbet ameţitor de vedetă, în timp ce îi mulţumea bărbatului pentru ajutor. Apoi intră în hotel cât

se poate de încrezătoare şi se cază. „Da, domnişoară Marlowe, camera dumneavoastră este pregătită. Ce plăcere să vă avem din nou ca oaspete. Bagajul dumneavoastră va sosi mai târziu? în regulă, domnişoară Marlowe. Poftim mesajele pentru dumneavoastră.11
Managerul o escortă personal spre camera ei, unde o aşteptau fructe proaspete şi flori. Ţinând cont că bugetul pentru film era restrâns, nu-i plăcea să cheltuiască atât de mult pe hotel, dar Marcus insistase. Dacă tot era şefa, trebuia să trăiască precum o şefă, aşa cum Kenzie trebuia tratat ca o vedetă chiar dacă fusese de acord să joace în film mai degrabă pentru a-i face ei o favoare.
Managerul plecă după ce făcu o plecăciune de modă veche, aşa că, din fericire, era în sfârşit singură. Nici măcar nu se sinchisi să admire priveliştea superbă spre Hyde Park, ci se lăsă în canapeaua elegantă şi tare şi se strânse ca un arici. Ea şi Kenzie erau separaţi şi în curs de divorţ de luni întregi. De ce o durea încă atât de tare? Atât de intens? Ştiuse de la bun început că momentele lor de intimitate din Devonshire erau o chestiune de moment.
Recunoscu deprimată că, într-un colţişor foarte ne-ghiob al minţii ei, începuse să spere că aveau să se împace. îşi dorise ca ei să-i ceară iertare şi să-i promită că nu avea să o mai înşele niciodată. Când era mai tânără, îşi jurase că nu avea să-i permită vreunui bărbat să o lovească sau să o înşele mai mult de o dată. Şi totuşi, fusese pe punctul de a-i acorda soţului ei cel infidel o a doua şansă. în pofida tuturor eforturilor ei de-a nu fi precum Clementine, era clar că semăna cu mama ei. Şi totuşi, nu mai avea de ce să se stăpânească. „Nu poţi avea încredere în mine, Rainey. Nu ai putut, nu poţi şi nici nu vei putea vreodată." Fusese cât se poate de clar.
Rămase pe canapea, amorţită, o perioadă indefinită de timp. Kenzie avea probabil dreptate să pună capăt lucrurilor acum. Oare cum s-ar fi descurcat ea în următoarea săptămână ştiind că timpul petrecut împreună avea să se sfârşească în curând? Oare cum ar fi putut îndura ultima lor noapte împreună conştientă de semnificaţia acesteia?

Se trezi din amorţeală când Val intră în cameră.
- Rainey? Scuze, nu ştiam că tragi un pui de somn.
- Nu dormeam. Se ridică în şezut. Dar a fost o noapte lungă, obositoare, în care l-am privit pe prietenul lui Kenzie murind.
- îmi pare rău.
- Charles Winfield a murit împăcat. Măcar de-am fi toţi atât de norocoşi.
Un portar apăru în pragul uşii, trăgând după el un cărucior plin cu bagaje. Val supraveghe aşezarea geamantanelor şi a cutiilor, după care îl lăsă să plece, dându-i un bacşiş generos. Când rămaseră singure, Val spuse şovăielnic:
- Presupun că nu vrei să folosesc al doilea dormitor în săptămâna asta. Am verificat la recepţie şi îmi pot găsi o cameră single.
Rainey îşi frecă tâmplele, neînţelegând la ce se referea.
- De ce te-aş vrea în altă parte? Mi-a plăcut să te ştiu în camera de alături.
- Poate că înainte, dar acum... Ei bine, aş fi a cincea roată la căruţă.
Deci Val ştiuse despre aventura ei cu Kenzie în Devonshire.
- Nu ne vei sta în cale. Scurta noastră aventură s-a încheiat Găsi tabloidul şi îl aruncă înspre prietena ei.
Val se încruntă când citi articolul.
- E un stimulent ca să rămâi celibatar. Cum de suporţi toate astea, Rainey?
- Nu prea bine.
- Să o sun pe Pamela sau cum o cheamă şi să neg povestea? Presupun că aşteaptă un răspuns de la tine.

Rotiţele minţii lui Rainey se puseră din nou rapid în funcţiune.
- Nu, o s-o sun chiar eu. O să-mi acorde mai mult interes.
Val văzu teancul de mesaje în aşteptare.
- Atunci o să mă apuc de astea.

- Ba nu. Parcă plănuiseşi ca astăzi să vizitezi oraşul cu Laurie, producătoarea de linie. Rainey se uită pe fereastră şi văzu că soarele strălucea la fel ca înainte ca totul să se năruiască. Du-te. E duminică şi meriţi puţin timp liber.
Val o privi neîncrezătoare.
- Eşti sigură?
- Categoric. Reuşi să zâmbească. Sinceră să fiu, aş prefera să rămân singură.
- în regulă. Vom cina în oraş, aşa că voi ajunge târziu.
Val dispăru în celălalt dormitor, cu tot cu geamantanul ei.
Rainey îşi despacheta lucrurile personale, pregătin- du-se să o sune pe Pamela Lake, care părea dornică să obţină un interviu în exclusivitate, pe care urma să-l pu-blice cu un titlu de genul: „Raine şi Kenzie: Adevărata poveste". Dar Pamela era o persoană relativ decentă şi probabil un punct de pornire bun pentru a zădărnici atacul de bârfe.
Rainey închise ochii şi se gândi preţ de câteva minute cum ar fi trebuit să se simtă: vioaie, degajată, amuzată de povestea profund greşită. Dacă poţi imita sinceritatea, poţi imita orice. Apoi o sună pe Pamela.
Când reportera îi răspunse, Rainey spuse pe un ton fermecător, prietenos, ca de la femeie la femeie:
- Pamela, sunt Raine Marlowe. Mersi că mi-ai dat zi-arul acela. Nu-i aşa că e uimitor ce pot inventa oamenii ca să umple paginile când nu prea există ştiri care să merite relatate?
Pamela Lake îşi ţinu răsuflarea când îşi dădu seama cine o sunase.
- Deci povestea nu e adevărată?
- Bineînţeles că nu e! Crede-mă, nu avem de gând să ne împăcăm. Eu şi Kenzie ne simţim bine lucrând împreună şi probabil vom rămâne prieteni pe vecie, dar nici vorbă de o căsnicie! Râse de absurditatea unei astfel de idei. Dacă tot veni vorba, nici măcar nu am auzit despre femeia care pretinde că ar fi confidenta mea, darămite să fi servit ceaiul cu ea.
Auzi un scârţâit care îi dădu de înţeles că Pamela îşi lua notiţe cât putea de repede.

- Cum rămâne cu angajatul de la hotel care v-a văzut intrând unul în dormitorul celuilalt?
- Camerele noastre erau chiar faţă în faţă, aşa că e normal să ne fi văzut îndreptându-ne amândoi în aceeaşi direcţie. Dar să ne culcăm împreună? Rainey râse din nou. Ştii cât de extenuant este să regizezi şi să joci în acelaşi timp într-un film? La sfârşitul zilei, fanteziile mele se limitau la o baie fierbinte şi un pahar de vin bun.

Iar într-o noapte, exact de asta avusese parte alături de Kenzie...

- Cum rămâne cu vizita pe care i-aţi făcut-o lui Charles Winfield? Păreaţi foarte intimi azi-dimineaţă când aţi plecat de la Ramillies Manor.

Rainey îşi frecă tâmplele, dar îşi păstră calmul în voce.

- Kenzie tocmai pierduse un prieten apropiat, aşa că a fost un moment plin de emoţii. Mă bucur că i-am putut fi alături.

Conversaţia dintre cele două femei continuă, Rainey vorbind entuziasmată despre cât de grozav avea să fie filmul, despre cât de bine mergeau şi filmările, şi procesul de divorţ - şi alte minciuni oficiale de genul acesta. Când închise, era sigură că în dimineaţa următoare ziarul la care lucra Pamela avea să combată povestea împăcării lor. Poate că astfel lucrurile aveau să se liniştească puţin. începu să răspundă metodic apelurilor primite. în timpul producţiei unui film, duminica era rareori o zi de odihnă. Lucră până seara pe pilot automat, comandă cina de la room-service, după care se întoarse la lucru.

Când fu îndeajuns de obosită ca să doarmă, făcu o baie, după care scoase şi înghiţi ultima pilulă contraceptivă din discul de plastic plat care conţinea rezerva pe o lună. Era pe punctul de-a arunca discul la gunoi, când îi încolţi în minte un gând.

Astăzi era duminică. în mod normal, încheia o folie de pastile sâmbăta. Din moment ce tocmai o luase pe ultima, probabil sărise peste o zi în ultimele patru săptămâni. La naiba! De ce se întâmplase tocmai acum şi nu în lunile de zile în care fusese singură?

Evident, fusese atât de ocupată cu munca, încât uitase. Dar când, mai exact? Ajunsese să ia pilulele dintr-un automatism, aşa că nu avea nici cea mai vagă idee când ar fi putut sări peste una. Existaseră multe zile lungi şi tulburi în care ar fi putut face o greşeală.
Chiar dacă şansele de-a rămâne însărcinată pentru că ratase o singură zi erau minuscule, se tot gândi cât de frumos ar fi fost să fie însărcinată. Existaseră perioade în timpul căsniciei lor când fusese ispitită „să uite" de pastilele ei, dar nu o făcuse niciodată, deoarece ar fi fost impardonabil să îl păcălească pe Kenzie în felul acela. Dar acum greşise fără să îşi dea seama - pur şi simplu uitase să îşi ia pastila.
Chiar dacă visase mereu să îşi vadă copiii crescând cu doi părinţi iubitori, nu doar cu mama, câştiga bine şi putea avea grijă de un copil şi fără ajutor. Nu era nevoită să-i ceară nimic lui Kenzie. Acesta nici măcar nu trebuia să afle că era al lui, din moment ce nu voia să fie tată.
Oftă, alungând visul plăcut, şi se urcă în pat, sperând să poată dormi. Aproape că aţipi, când tresări, amintindu-şi ce-i spusese Charles Winîield: „Nu îl lăsa să te alunge". Oare asta făcea Kenzie? O alunga deoarece credea că aşa era mai bine, nu pentru că aşa voia? Era posibil. Acum, că se gândea mai bine, mereu păruse nemulţumit de el însuşi, nu de ea.
Dar dacă încerca să facă pe nobilul şi să se sacrifice, precum John Randall, era foarte eficient. Era nevoie de doi oameni pentru ca o relaţie să funcţioneze, dar unul singur era de-ajuns să îi pună capăt.
Aşa cum făcuse el. Din nou.
capitolul 26
- Te deranjează dacă stau cu tine?
Val îşi ridică privirea şi îl văzu pe Greg Marino cu tava cu mâncare în mână.
- Deloc. Mă bucur să am companie. îşi înăbuşi un căscat în timp ce bărbatul se aşează în faţa ei. Toate producţiile de film asigură aşa mâncare bună? Mesele astea îmi fac poftă de somn.
Greg începu să mănânce din friptura de vită Wellington.

- De fapt, mâncarea bună este esenţială. Când oamenii sunt departe de casă şi muncesc ca nebunii luni la rând, au nevoie de tot confortul ce li se poate oferi.
- E logic. După ce îşi termină puiul cu curry, muşcă dintr-o tartă cu zmeură proaspăt coaptă. Dacă n-aş munci toată ziua ca un copil dintr-o casă de corecţie din romanele dickensiene, aş fi deja o grăsană.
- Ţie ţi-ar sta bine.

Ea zâmbi larg.

- Ţinând cont că le-ai filmat pe unele dintre cele mai frumoase femei din lume, e clar că e o minciună, dar una curtenitoare.
- Femeile frumoase sunt doar un aspect al slujbei. Multe dintre ele sunt doar piele şi os şi la fel de hiperactive ca nişte cai de curse. Camerei de filmat îi plac chipurile lor ascuţite, dar e ca şi când ai filma nişte păpuşi de porţelan: nu prea par reale. Mai luă o înghiţitură şi mestecă gânditor. îmi plac femeile care arată a femei. Ca tine.

înfăţişarea ei sexy fusese blestemul lui Val toată viaţa ei.

- în parte, am studiat dreptul ca să îi şochez pe cei care credeau că aduceam mai mult a barmaniţă decât a femeie care a obţinut un punctaj de opt sute la testele SAT.
- Când am fost nominalizat pentru un Oscar, mi-a plăcut mult să mă gândesc la reacţiile celor care au crezut că nu voi reuşi niciodată nimic în viaţă. Greg zâmbi fericit când îşi aminti. Şi acum, că mai avem doar câteva zile până încheiem totul, ce părere ai de prima ta experienţă în producerea unui film?
- A fost o perioadă fascinantă şi intrigantă şi nu aş fi ratat-o pentru nimic în lume. Dar mă bucur că mă întorc acasă.

Greg se înecă cu cafea.

- Glumeşti, nu-i aşa? Chiar vrei să te întorci în Buffalo, sau Boston, sau de unde eşti?
- Baltimore. Şi da, chiar vreau. îi zâmbi afectuos. Petrecuseră mult timp împreună la sfârşitul zilelor lungi de lucru, şi-ar fi fost uşor să se tăvălească în pat cu el. El îi spusese foarte clar că ar fi fost dispus să o facă. Dar ea

încerca să îşi simplifice viaţa, iar bărbaţii nu erau niciodată simpli. Fantezia e distractivă din când în când, dar realitatea mi se potriveşte mai bine.

- Dar eşti atât de pricepută la organizat şi planificat. Ai putea avea o carieră în producţie fără probleme. Dacă Raine nu-ţi poate găsi o altă slujbă, aş putea să o fac eu. Ai putea să devii o producătoare grozavă şi să câştigi o grămadă de bani.

- Dacă banii ar fi fost atât de importanţi pentru mine, aş fi făcut multe alegeri diferite de-a lungul vieţii. Trebuie să fii cam nomad ca să faci filme, iar eu nu sunt. Ca să nu mai spun că de multe ori stai şi pur şi simplu aştepţi să se întâmple ceva, ceea ce m-ar scoate rapid din minţi.

- Filmul acesta merge mai bine ca majoritatea: înaintăm într-un ritm destul de bun. O fată de la catering trecu pe lângă ei cu tarte proaspete, aşa că Greg luă vreo două. Sper ca Raine să continue să regizeze. Aş mai lucra pentru ea fără să clipesc.

- Am văzut toate filmările zilnice, dar sunt o simplă amatoare, spuse Val. The Centurion va fi un film la fel de bun pe cât mi se pare mie?

El deveni serios.

- Aşa sper. Ne-am spetit toţi ca să îl facem. Dar poţi să pierzi un film în orice etapă. Când alegi distribuţia, când filmezi, când îl editezi, când îl mixezi. Sunt atât de multe lucruri care pot merge anapoda, încât uneori sunt uimit că se mai lansează şi filme bune.

- Nu-i de mirare că regizorii şi producătorii sunt obsedaţi de control. Ezită înainte să îl întrebe: Toate producţiile sunt la fel de tensionate înspre final?

- Asta mai mult decât altele, dar cred că e din cauza scenelor pe care le filmăm acum. Mâncă jumătate din tartă dintr-o înghiţitură. Sunt foarte solicitante. Şi mai e şi nebunia cu presa. M-am întrebat de câteva ori dacă Kenzie n-o s-o ia razna, şi Rainey pare şi ea cu nervii întinşi la maximum.

Val se încruntă. Tabloidele nu le mai dădeau pace lui Kenzie şi lui Rainey, iar Nigel Stone lăsa să se înţeleagă că urmau descoperiri şocante despre trecutul lui Kenzie. Se

întrebă cu cinism dacă nu cumva plănuia să lanseze nişte bârfe chiar la sfârşitul producţiei.
Se specula, de asemenea, intens pe tema mariajului dintre Raine şi Kenzie. Reportera aceea, Pamela, scrisese un articol bun, intitulat „Doar prieteni buni“, în care o citase pe Rainey şi combătuse ideea că cei doi ar fi avut în vedere o reîmpăcare, dar circulaseră o mulţime de minciuni - apăruse inclusiv o luptătoare de wrestling americană care pretindea că ea era motivul pentru care cei doi divorţaseră, întrucât era însărcinată cu gemeni, iar Kenzie era tatăl. Rainey nu citea astfel de gunoaie, dar ştia că existau, fapt ce o făcea să fie şi mai încordată.
Dar adevărata sursă de încordare era pe platou. Kenzie filmase deja câteva scene devastatoare cu Sharif, care explicau de ce se întorsese în Anglia atât de sfâşiat din punct de vedere emoţional, iar scena lor de apogeu urma să fie filmată în după-amiaza aceea. Dimineaţa, el şi Rainey aveau să filmeze scene cu mărturisiri, în care făceau dragoste şi se împăcau. Val se întrebă cum aveau să iasă acele scene. Nu îşi imagina cum ar putea cineva să interpreteze o scenă de dragoste cu un bărbat care îi frângea inima.
Relaţiile erau un adevărat iad. De ce nu se puteau re-produce şi oamenii asexuat, ca amibele?
Bineînţeles că Rainey şi Kenzie aveau să interpreteze scenele într-un mod demn de laudă. Profesionişti până în măduva oaselor, ar fi preferat să fie luaţi de pe platou în cămaşă de forţă decât să admită că nu îşi puteau îndeplini îndatoririle. Dar Val avea să se bucure foarte tare la încheierea producţiei, când Rainey putea să scape de Kenzie şi să înceapă procesul de vindecare.
Amibele ştiau ele ce ştiau.
Gol până la talie şi decorat cu pricepere cu vânătăi şi sudoare artificială, Kenzie se plimba pe platou încordat, agitat, în timp ce echipa ajusta luminile. Era chinuitor să fii pus în situaţia de a alege între sinceritate artistică şi dezvăluirea celor mai adânci cicatrici ale sufletului în faţa camerei de filmat. De ce o făcea?

Din pricina lui Rainey. Din pricina lui Charles. Pentru că spectacolul trebuia să meargă mai departe.
- începem filmările, domnilor, strigă primul asistent de regie.
Intră în cortul fals, cu pânze într-o parte şi camera de filmat în cealaltă, şi se lăsă legat de un stâlp cu un lanţ lung. Se aşeză pe carpetă, sub privirea intensă şi periculoasă a lui Sharif, care îşi intrase deja în rol. Rolul lui Mustafa îi cerea să deţină controlul asupra unei relaţii complexe care îl stimula pe mai multe niveluri, şi se descurca minunat.
La polul opus, John Randall era doar o victimă însân-gerată cu o identitate spulberată. Kenzie ar fi trebuit să ceară el rolul lui Mustafa.
Până acum, scenele sexuale fuseseră doar insinuate, prin cadre în care se vedeau o mână închisă la culoare pe o piele deschisă la culoare, umbre mişcându-se în spatele pânzei şi alte imagini care ilustrau sugestiv, dar nu grafic, ce se întâmplase. Mult mai explicite erau scenele cu dezbateri înflăcărate, cu frânghia legată în jurul taliei lui însângerate şi roase, o admiraţie reticentă şi momente de tandreţe ciudată, inclusiv cel în care
Mustafa are grijă de prizonierul lui în timpul unei febre aproape fatale. Acum, toate aceste emoţii contradictorii trebuiau să atingă apogeul. Kenzie se holbă la inamicul lui şi căzu în puţul disperării.
Rainey le dădu semnalul să înceapă. Sharif se îndreptă cu paşi apăsaţi spre Randall, roba lungă învolburân- du-se în jurul lui.
- Luni de zile ne-am certat şi ne-am luptat şi-am învăţat să ne cunoaştem aşa cum doar doi războinici o pot face, şi tot vrei să pleci? Prea bine, atunci pleacă. Apoi rânji la el. Imploră-mă!
Secătuit fizic şi emoţional, Randall se chinui să se ridice şi reuşi să spună:
- Un ofiţer britanic nu imploră.
- Atunci vei muri în deşert, spuse Mustafa încet, cu o privire ameninţătoare, iar vântul şi nisipul îţi vor lustrui oasele.

- Ucide-mă şi gata! Chiar crezi că viaţa mea mai are vreo valoare?

Era strigătul din inimă al unui bărbat care îşi depăşise de mult limitele, din pricina abuzului fizic şi emoţional care făcuse din viaţa lui normală de până atunci doar o amintire halucinantă.

Mânios şi frustrat, liderul deşertului îl apucă pe Randall de umăr şi îl trânti în genunchi.

- Imploră-mă, porc englez ce eşti!
- Nu! Randall înşfăcă pumnalul din teaca lui Mustafa şi şi-l duse la gât. Ucide-mă, dacă trebuie.

Cei doi bărbaţi se holbară unul la celălalt, viaţa lui Randall atârnând în balanţă. Apoi Mustafa îi smulse arma şi-o puse la loc în teacă.

- Atunci pleacă! Nu îmi voi păta lama cu sângele unui necredincios.

Scena se încheie cu imaginea chipului tras al lui Randall, pe care se citea sentimentul de victorie care îl costase atât de mult încât îl făcea să se simtă, de fapt, înfrânt

- Tăiaţi şi imprimaţi. Foarte bine, amândoi, spuse Rainey cu voce domoală, ca să nu distrugă atmosfera. Mai filmăm o dublă, apoi prim-planurile.

Kenzie se ridică, chinuit de replicile şi de emoţiile din scena pe care tocmai o filmaseră. Dragoste şi ură. Antagonism şi milă. Dezgust... şi dorinţă. Apogeul sce-nelor dureroase şi dificile pe care el şi Sharif le interpre-taseră împreună.

- Nu e bine. E o scenă slabă.

Rainey clipi.

- Mi s-a părut că a ieşit destul de bine, dar poate fi îmbunătăţită oricând. Ce sugerezi?

El se frecă pe frunte, întinzându-şi machiajul. De ce naiba făcea asta? „Crucificat de Muză“, se gândi el.

- Faptul că îl forţează pe Randall să implore e... prea evident. Aduce prea mult a filmele din anii 1930. Trebuie să existe mai mult de-atât... între ei. Mai mult conflict, nişte mize mai mari. Vulnerabilitate.

- Scena se bazează pe carte, aşa că sensibilitatea e specifică perioadei victoriene târzii, încuviinţă Rainey. Ce-ar funcţiona mai bine acum?
Kenzie dădu să se plimbe prin cort, dar îl opri lanţul de la glezna stângă. Se răsuci încruntat.
- Ambivalenţa lui Randall trebuie să fie mai evidentă. Mustafa vrea să îl forţeze să recunoască faptul că, într-un fel, a fost atras de cel care l-a luat prizonier. Că ofiţerul victorian integru a găsit o satisfacţie întunecoasă, nedorită în unele dintre chinurile pe care le-a avut de îndurat. în asta constă miezul poveştii, nu-i aşa? Că Randall nu poate recunoaşte că a fost vreodată mai puţin de sută la sută pur heterosexual, chiar şi doar pentru câteva minute.
- Aşa e, încuviinţă Rainey. Cum crezi că ar trebui procedat?
- în loc să îl oblige pe prizonierul lui să implore să fie eliberat, spuse Kenzie tărăgănat, capul pulsându-i, Mustafa ar trebui să-i spună lui Randall că îl va elibera dacă... dacă Randall recunoaşte că îl iubeşte.
- Da! exclamă Sharif. îl iubesc pe ofiţerul meu englez integru, care mă scoate din sărite, şi nu vreau să-l pierd. Nu pot să îl omor, dar reţinerea acestuia împotriva voinţei lui mi-ar lăsa un gust amar în gură. Aşa că îi propun un târg: îl voi lăsa să se întoarcă în ţinutul lui nordic rece dacă recunoaşte măcar o dată adevărul care ne leagă.
- E genial, Kenzie. Tensionat, complicat şi dureros, exact ca relaţia dintre ei.
Rainey îl privi în ochi şi avu impresia că vorbea despre ei doi, nu despre personajele fictive.
El îşi feri privirea.
- Sharif, încercăm o improvizaţie? De obicei evita improvizaţiile deoarece nu era convins că avea să găsească replicile potrivite, dar cunoştea foarte bine personajul şi dilema lui.
Sharif încuviinţă, aşa că Rainey îi lăsă să continue cu improvizaţia. în loc să îl amenințe mânios, Mustafa îi vorbi pe o voce plină de emoţii, chinuită, care dădea de înţeles mai mult decât se dorea. Randall se trase cât de departe îi permitea lanţul, încercând în zadar să scape de porunca

aceea chinuitoare. Nu suporta gândul de-a recunoaşte ce voia Mustafa să audă, şi totuşi, dacă avea să nege această parte ascunsă şi dispreţuită a lui, nu avea să mai fie niciodată liber să se întoarcă la viaţa sa reală.
închise ochii şi se gândi la Sarah, piatra lui de încercare, îngerul luminos care îl ajutase să-şi păstreze echilibrul mintal. De dragul ei şi al familiei lui, avea să-i spună lui Mustafa ce îşi dorea să audă. Ce mai conta o minciună mică, dacă aşa avea să-şi capete libertatea?
închise ochii şi începu şovăielnic.
- Te... iubesc, rosti el cuvintele pe care inamicul lui - inamicul pe care îl preţuia, iubea şi ura în acelaşi timp - voia să le audă.
îşi spuse şi că „mărturisirea" lui nu avea să schimbe cu nimic cine era cu adevărat.
Şi totuşi, îi schimbase întreaga lume.
Urmă un moment de tăcere, apoi Rainey şopti:
- Tăiaţi şi imprimaţi.
După care echipa începu să aplaude. Era genul acela de tribut care, de regulă, îi prindea bine unui actor, dar nu şi de data asta. Istovit, Kenzie se sprijini de stâlp, după care se lăsă în jos pe covor şi îşi acoperi faţa cu mâinile.
Crucificat de Muză.
capitolul 27
Astăzi, era rândul lui Rainey să experimenteze justiţia karmică. Urma să interpreteze marea scenă de dragoste cu Kenzie, în faţa unei camere de filmat neîndurătoare. Rainey se plimba neliniştită prin garderoba sărăcăcioasă de la studio, poala lungă a rochiei ei de zi adunând câteva scame în tiv.
- Ca să îţi mai distrag atenţia, spuse Val de la biroul ei aflat într-un colţ, vrei să-ţi fac un rezumat al corespondenţei primite?
- Ceva interesant?
- Nu prea. Investigatorul privat ţi-a trimis raportul lui săptămânal şi spune că s-ar putea să aibă o pistă privind directorul de studio cu care a fost cuplată Clementine şi cu care s-ar părea că nu a avut doar o aventură.

- Un director de studio? spuse Rainey şi strâmbă din nas. Traficantul de droguri începe să pară o opţiune mai bună. Altceva?
- Un e-mail de la bunicul tău. Se pare că începe să devină dependent de internet din cauza calculatorului pe care i l-ai făcut cadou când a ieşit din spital. Val se uită la e-mailul pe care îl tipărise. Se pare că sugestia noastră în legătură cu modul în care ar putea da de vechii lui prieteni din Războiul din Coreea a dat rezultate, l-a găsit pe câţiva dintre ei şi acum discută zilnic. Bunicii tăi şi-au luat bilete pentru reuniunea din Florida, din iarna care vine.
- Ce veşti bune. Treptat, de la distanţă, relaţia cu bunicii ei începea să se îmbunătăţească. Era un beneficiu neaşteptat al accidentului pe care îl suferise bunicul ei. Ba chiar ardea de nerăbdare să îi viziteze, după ce terminau filmările la The Centurion, deşi încerca să nu îşi facă aşteptări prea mari. Se putea aştepta la prietenie şi respect din partea lor. Pentru căldură însă, avea să caute în altă parte, aşa cum făcuse întotdeauna.

Deb, fata de la machiaj, intră în garderobă.

- E timpul să-ţi retuşez machiajul înainte de următoarea scenă.

Rainey se aşează ascultătoare pe un scaun. întrucât nu mai erau singure, Val lăsă la o parte mesajele personale ale lui Rainey şi începu să transcrie notiţele pe care le mâzgălise Rainey după ce vizualizase scenele filmate în ziua anterioară.

Rainey se gândea doar la următoarea ei scenă cu Kenzie. Poate ar fi fost chiar mai rău să o regizeze pe Jane Stackpole în pat cu el. Sau poate nu. Se înfioră când se gândi că avea să fie în pat cu el, să îi simtă atingerea atât de familiară, să îi vadă privirea aceea bântuită, care îi caracteriza deopotrivă pe Kenzie şi pe John Randall.

- Nu te mişca, spuse Deb.
- Scuze.

Rainey avea nevoie de un strop de magie cosmetică, pentru ca, la peste treizeci de ani, să arate cu zece ani mai tânără. îşi repetă în minte replicile, în timp ce Deb se ocupa de aspectul proaspăt şi englezesc al lui Sarah.

După care nu mai putu evita momentul. Ieşi din gar-derobă şi înaintă cu grijă pe platoul de filmare amplu, întunecos, evitând cabluri şi echipamente. Kenzie se afla deja în dormitorul puternic luminat, bătând cu degetele într-un picior de pat înalt, sculptat.
După scenele cu Sharif, vorbea doar monosilabic şi evita contactul vizual. Rainey îl privi cu atenţie şi se bucură că filmările erau pe punctul de-a se încheia. Amândoi păreau traşi la faţă şi slăbiseră. Din fericire, asta se potrivea cu scenele pe care le filmau. Tensiunea din timpul filmărilor coincidea cu cea resimţită de personajele lor fictive.
Scena aceasta îi urma celei de pe stâncă, în care Sarah îl ajutase pe Randall să nu cedeze în faţa disperării sinucigaşe. Acesta reuşise să bâiguie suficient cât ea să priceapă de ce era atât de profund rănit. Chiar dacă Sarah nu ştia exact ce îndurase Randall, înţelesese cât de tare suferea. Deoarece îşi iubea soţul, era hotărâtă să nu permită coşmarurilor şi respectului de sine zdruncinat să o alunge de lângă el.
Scena de pe stâncă se încheiase cu ei doi întorcân- du-se acasă, peste câmpuri, Randall mişcându-se ca un bătrânel, cu braţul pe după umerii soţiei lui. Dubla aceasta avea să înceapă cu ei doi, bătuţi de vânt, intrând în dormitorul lui. Rainey se uită la decor, asigurându-se că toate detaliile erau în regulă, după care îşi îndreptă privirea către Kenzie.
- Eşti pregătit?
El încuviinţă şi se duse în pragul uşii. Ea i se alătură, spunându-i încet:
- Va trebui să mă priveşti măcar o dată sau de două ori, altfel n-o să fii în stare să filmezi scena asta.
Maxilarul i se încleştă, dar o privi în ochi, vizibil chi-nuit. Ea înghiţi în sec, dorindu-şi să fi putut crede că pur şi simplu îşi intrase în rol, dar era sigură că o mare parte din pustietatea care se citea în privirea lui îi aparţinea de fapt lui Kenzie.
Pentru a interpreta la fel de intens ca el, căută acea fântână de durere şi tristeţe care se ascundea în adâncul fiinţei ei. Emoţia o ajută să se concentreze pe Sarah, care era înspăimântată şi depăşită de situaţie, dar care nu voia

să se dea nicicum bătută. Când tensiunea dintre personaje se făcu simţită, Rainey dădu semnalul de începere. Camera începu să înregistreze. Se agăţară unul de ce-lălalt şi intrară în încăpere. După care Randall se îndepărtă, împletícindu-se, dar hotărât să meargă singur.
Rainey spuse:
- Odihneşte-te, dragul meu. După aceea te vei simţi mai bine.
- Nu înţelegi, spuse el pe un ton aspru. Somnul nu va vindeca trecutul. Nimic nu o va face. Ea vru să-l atingă, dar el îi prinse mâna, oprind-o. De aceea trebuie să mă părăseşti înainte să fie prea târziu.
Atingerea lui o înfioră. Chiar dacă era fecioară, Sarah ştia că erau puternic atraşi unul de celălalt.
- Atunci nu ne vom uita la trecut, ci doar la prezent şi la viitor.
- Sarah, noi doi nu avem nici un viitor. îi dădu drumul la mână şi se trase înapoi. Din moment ce nu suntem căsătoriţi cu adevărat, ne vom putea separa legal. Poate ar trebui să cerem o anulare, ca să fii liberă în ochii societăţii.
- Ba tu nu înţelegi, John. Se temea că avea să-l piardă, dar era şi furioasă pe el. Poate că tu nu ai vorbit serios când ai rostit legămintele de nuntă, dar eu da. în faţa lui Dumnezeu, eşti soţul meu. Nu voi avea alt soţ cât timp voi trăi.
El o privi ca pe o amintire îndepărtată, îndrăgită.
- Eşti atât de frumoasă. De pură. în timpul captivităţii, ai fost îngerul meu luminos.
Ea răbufni furioasă şi nesăbuită:
- Nu pot trăi pe piedestalul pe care m-ai aşezat, John. Chiar dacă nu ştiu multe despre lume, ştiu suficient cât să-ţi fiu soţie. Sau chiar nu mă poţi... dori?
El o privi din cap până în picioare, trădându-şi sentimentele, dar spuse rigid:
- Nu ar trebui să vorbeşti despre astfel de lucruri.
Devenise vulnerabil când îi dezvăluise ruşinea care îi măcina sufletul. Dacă voiau să fie soţ şi soţie, Sarah trebuia să se facă la fel de vulnerabilă ca el, şi singurul lucru care îi veni în minte fu să i se dăruiască sexual. Când

venea vorba despre pasiune, el era mai puternic şi mai experimentat ca ea.
- Cuvintele nu sunt de ajutor. Mereu ai fost un bărbat de acţiune. A venit vremea să trecem la fapte, împreună.
Cu degete tremurânde, începu să îşi desfacă nasturii albi ai corsajului.
El îşi ţinu răsuflarea când rochia ei căzu la pământ, dând la iveală lenjeria dantelată şi pielea-i palidă, feciorelnică.
- Nu... nu se cade, Sarah.
- Cum să nu se cadă ca un soţ şi o soţie să fie intimi?
Când îl văzu privind spre uşă, ea răsuci cheia în broască, după care o puse într-o vază cu trandafiri de pe comoda lui.
îi dăduse de înţeles că o dorea. Acum ea trebuia să îi amintească de legămintele pe care şi le făcuseră. începu să îşi desfacă manşetele.
- Eu, Sarah, te iau pe tine, John, ca soţ al meu, pe care am să îl preţuiesc de acum înainte. La bine. Şi la rău. Pentru totdeauna. Mi-ai jurat, John. Nu te voi elibera de jurământul făcut.
îşi dădu jos bluza cu pliuri şi dantelă.
El se holba la ea, şoptind:
- Cu trupul meu... te venerez.
Fusta îi era legată la spate. Ea trase de panglică, după care împinse fusta la podea, rămânând doar într-o că- măşuţă cu margini dantelate şi-n jupon. Chiar dacă aproape fiecare centimetru din trup îi era acoperit, faptul că era în lenjeria de corp încărcă aerul cu erotism. Cu voce răguşită, ea spuse:
- Trebuie să îmi desfaci panglicile.
El înghiţi în sec când ea se întoarse cu spatele la el. în timp ce îi desfăcea panglicile, ea se chinui să îşi stăpânească teama de necunoscut, deoarece ştia în adâncul fiinţei ei că aşa trebuia să procedeze. Trebuia să se lase în puterea lui, ca să îi aducă aminte că încă avea putere.
El o mângâie respectuos, făcându-i sângele să i se în- fierbânte şi trupul să i se încordeze. îi îndepărtă corsetul, eliberându-i trupul şi provocându-i furnicături. Ea îşi ar- cui spatele, iar el se aplecă să o sărute pe gât. Ea îi simţi

respiraţia caldă pe ceafă. Icni, temându-se nu numai de ce avea să facă el, ci şi de ea însăşi - şi de trupul care părea să nu o mai asculte în totalitate. Oarecum disperată, încercă să revină în pielea lui Rainey.

- Tăiaţi.

în spatele ei, Kenzie respira la fel de sacadat ca ea. Rainey nu îndrăznea să se uite la el.

- A dat bine pe cameră, Greg? întrebă ea.

Cu vocea puţin cam groasă, cameramanul spuse:

- Am crezut că lentilele se vor topi, dar, din moment ce nu au făcut-o, aş spune că ar trebui imprimată.

Kenzie se retrăsese în partea cealaltă a încăperii şi părea foarte interesat de articolele de toaletă din fildeş de pe comodă. Ea spera că totul i se părea la fel de chinuitor ca ei.

Chiar dacă ar fi renunţat bucuroasă la venitul pe un an numai să nu repete scena, nu putea risca cu o singură dublă când erau atât de aproape de final.

- In regulă. Mai facem o dublă, ca să fim siguri.

Restul zilei fu ocupat de scena de amor şi de prim-planurile care aveau să păstreze filmul romantic şi potrivit pentru copiii de la 13 ani în sus, în loc de grafic şi interzis minorilor. Era una dintre cele mai ciudate experienţe de actorie din viaţa lui Rainey, o intimitate falsă cu un bărbat cu care avusese cândva parte de o intimitate reală şi profundă.

Filmară veşminte de mătase alunecând la podea cu un şuierat senzual. Atingeri - şovăielnice în cazul lui Sarah, şi încordate, pline de dorinţă abia stăpânită în cazul lui Randall. Neliniştea ei deveni durere, care se des- trămă şi fu înlocuită de uimire, apoi de o tandreţe plină de veneraţie când Randall descoperi magia miresei lui care se dăruia pe sine. Ea era fecioara, impresionantă prin puterea ei de convingere, iar el era războinicul rănit care îşi recăpăta puterile în timp ce îşi amintea pentru ce luptau bărbaţii şi ce aveau de apărat.

După ce încheiară filmările pe ziua aceea, Rainey se duse în garderobă, se întinse pe canapea şi dormi dusă.

Se trezi ţeapănă şi amorţită, nefiind prea sigură unde se afla, până când Val o întrebă încet:
- Ai revenit printre cei vii?
- Să zicem. Se ridică în şezut, bucuroasă că îşi dăduse jos corsetul în timpul filmărilor. Cât e ceasul?
- în jur de nouă seara. Val îşi ridică privirea de la masa veche şi şubredă din colţul încăperii. M-am gândit că, la cât de obosită erai, mai bine să te las să te odihneşti.
- Aşa că ai stat de pază şi i-ai ţinut pe toţi la distanţă. Mersi.
Rainey înaintă împleticit spre măsuţa de toaletă şi se demachie.
Val îi pregătise o banană, o pungă cu alune şi o cutie de lapte, pe care Rainey le înfulecă rapid. Prefera să facă duş la hotelul imaculat, nu în garderoba neîngrijită, aşa că se schimbă în hainele ei.
- Eşti gata să evadezi de-aici?
- Cu plăcere!
Val îşi băgă hârtiile în servietă şi se ridică.
- Ce-a făcut Kenzie după ce am terminat filmările?
- S-a schimbat şi-a fugit de-aici de parcă i-ar fi luat foc coada. Val i se alătură lui Rainey, şi ieşiră din garderobă. Slavă Domnului că mâine terminăm de filmat, înainte ca unul dintre voi - sau amândoi - să aibă o cădere nervoasă, spuse ea, ecoul cuvintelor ei răsunând în studioul gol.
Rainey se gândi la scenele de apogeu pe care aveau să le filmeze în ziua următoare. Aveau să o secătuiască de orice strop de energie îi rămăsese. Abia după aceea se putea întoarce la căsuţa ei din canion.
- Ai sunat la compania aeriană în legătură cu zborul meu spre L.A.?
- Avionul tău privat te va aştepta după funeraliile lui Charles Winfield.
- Vrei să zburăm împreună? Te putem lăsa în Baltimore.
- Mersi, dar vreau să profit de faptul că sunt în Arhipelagul Britanic. Azi-dimineaţă, eu şi Laurie ne-am hotărât să mergem în vacanţă în Irlanda pentru o săptămână.

- Laurie e amuzantă. O să vă simţiţi bine. Rainey se uită la prietena ei. Mi-a plăcut să lucrez cu tine la filmul ăsta, Val. Nu... nu ştiu dacă aş fi rezistat fără tine.
- Şi tu m-ai ajutat să îmi revin după zeci de relaţii destrămate. Mă bucur că în sfârşit am putut să-ţi fiu şi eu de folos.

Şoferul lor le aştepta răbdător lângă uşa de la studio. Rainey se urcă în maşină şi, când demarară spre zona centrală a Londrei, o întrebă pe Val:

- Dacă ţi-aş oferi un post permanent, ai accepta?
- Nu. Val se holbă pe fereastră, încruntată. A fost o experienţă pe cinste şi m-a motivat să mă întorc acasă şi să fac nişte schimbări. Dar nu am de gând să mă mut în California sau să lucrez în sfera divertismentului.
- Eşti înţeleaptă. Uneori cred că toată treaba asta cu filmele este o boală incurabilă. Rainey zâmbi autoironie. Mă scoate din sărite, dar nu aş vrea să fac altceva. Mai ales dacă pot face filme aşa cum vreau eu, nu cum dictează cei de 1a Hollywood.
- The Centurion te va ajuta în acest sens, spuse Val încrezătoare. Dar mai sunt luni de zile până la succes şi recunoaştere. In seara asta am o soluţie mai bună pentru toate relele din lume.

Rainey zâmbi larg.

- îngheţată?
- Exact. Val îşi scoase telefonul. O să sun la room-service să le spun să înceapă să ne pregătească cina. După un duş şi ceva de mâncare, o să aflăm dacă englezii ăştia ştiu să pregătească o îngheţată cu caramel decentă.

Simţindu-se mai în putere, Rainey se sprijini de spătar. Prietenele vechi şi îngheţata erau un leac bun pentru multe rele.

Kenzie desfăcu briciul victorian clasic. Lama concavă străluci ameninţătoare. împrumutase briciul de pe platou, unde stătuse inofensiv printre celelalte articole de toaletă ale lui Randall.

în ultima vreme se răspândise o formă ciudată de automutilare, care îi făcea pe oameni să se taie singuri. Urmărise la un moment dat un talk-show pe această temă,

în care câteva tinere explicaseră destul de mândre cum durerea fizică pricinuită de tăieturi le alinase în mod misterios durerea interioară de nesuportat. Le înţelegea, întrucât şi el obişnuise să îşi provoace tăieturi în tinereţe. îşi puse lama pe braţ. Nu pe interiorul încheieturii, unde o tăietură ar fi putut provoca o sângerare care l-ar fi putut ucide, ci mai sus, pe antebraţ. îşi imaginã briciul retezându-i pielea şi muşchii. Mai întâi ar fi şocat să vadă carnea sfârtecată, aşteptându-se să simtă durere. După care durerea avea să explodeze, pulsând, atât de copleşitoare, încât, pentru o vreme, l-ar face să uite de orice altceva.
Crescu presiunea asupra briceagului, întrebându-se cât de tare trebuia să apese ca să treacă de piele. După care respiră sacadat, închise briciul şi îl aruncă pe un scaun. Nu era chiar atât de distrus.
Nu încă.
capitolul 28
Cina, duşul şi o îngheţată cu sos de caramel foarte bună îi reîncărcară bateriile lui Rainey cât să poată vizualiza scenele filmate în ziua aceea. Grozave. Dacă aveau să se lege toate aşa cum îşi imagina ea, aveau să se aleagă cu un film bun. Nu un blockbuster, dar un film plin de emoţie şi bine lucrat, care ar fi trebuit să găsească un public apreciativ.
Fiindcă dormise după filmări, nu îi era deloc somn, chiar dacă Val se culcase deja de mult. Nu avea stare şi voia să îşi destindă muşchii, aşa că ieşi în linişte din hotel, să facă o plimbare. Din cauza programului de producţie ucigător ajunsese să facă sport mult mai rar ca până atunci, şi de regulă numai la ore mici ale dimineţii şi în şedinţe foarte scurte.
Ieşi pe Park Lane şi inspiră aerul rece din Anglia. Ce bine era să fie singură şi anonimă! Era mai greu să meditezi înconjurată de oameni, iar ea se afla cu siguranţă într-o dispoziţie meditativă.
în ziua următoare terminau filmările. Pe seară era petrecerea de final, iar pentru a doua zi dimineaţa era programată o slujbă restrânsă, privată pentru Charles

Winfield. După care ea şi Kenzie aveau să îşi vadă fiecare de drumul lui.
Bineînţeles că aveau să se mai întâlnească din când în când, în viitor. Urma să aibă loc premiera pentru The Centurion şi probabil îi aşteptau câteva apariţii împreună, pentru publicitate. Din moment ce se învârteau în aceleaşi cercuri, aveau să se mai întâlnească ocazional. Ea avea să pretindă că atunci când îl vedea nu se simţea ca şi cum ar fi primit o lovitură în stomac, chiar dacă el avea să fie însoţit de cine ştie ce femeie superbă. Aveau să îşi vorbească. într-un mod groaznic de civilizat. După care ea probabil că avea să se ducă în cea mai apropiată toaletă pentru femei ca să vomite. I se făcu greaţă doar imaginându-şi scena. în cele din urmă, durerea avea să se aplaneze, dar probabil nu prea curând.
Dar mai era o zi şi jumătate până să se instaleze senzaţia de pierdere. în ziua ce urma trebuia să îndure cea mai dificilă scenă de până atunci, cea în care Sarah şi Randall îşi rezolvau problemele în pat, unde aveau să îşi desăvârşească mariajul. După ce îşi vor fi mărturisit dragostea şi devotamentul, aveau să decidă că, dacă voiau să înceapă o viaţă nouă, cel mai bine ar fi fost să plece din Anglia, lăsând în urmă constrângerile şi aşteptările ei sufocante. Australia era o alegere la îndemână. Unchiul lui Randall se stabilise acolo cu mulţi ani în urmă, iar în scrisorile lui către familie descria o ţară nouă, plină de energie, în care omul putea fi liber în diverse moduri, lucru imposibil în Lumea Veche.
Latura aventurieră a lui Sarah se bucura că aveau să plece în altă parte a lumii, iar intuiţia îi spunea că mariajul lor urma să prospere acolo. Cu toate acestea, o chinuia gândul că avea să se despartă de casă şi de familie. Dacă şi-ar fi dat seama de asta, Randall i-ar fi spus că nu aveau motive ca să emigreze. Că s-ar fi descurcat foarte bine şi în Anglia. Sarah însă, nobilă şi altruistă, avea să-i citeze ce-i spu-sese Rut lui Naomi, în Biblie: „încotro vei merge tu, voi merge şi eu; unde vei locui tu, voi locui şi eu; poporul tău va fi poporul meu, şi Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri şi eu şi voi fi îngropată acolo. Facă-mi

Domnul ce o vrea, dar nimic nu mă va despărţi de tine decât moartea!0
Din punct de vedere creativ, Rainey ştia că discursul acela era potrivit. Produsul epocii şi al locului în care se născuse, o femeie tânără care devenea tot mai puternică, Sarah şi-ar fi urmat oriunde soţul, de bunăvoie şi bucuroasă.
Dar, ca femeie modernă, lui Rainey nu-i plăcea deloc modul în care Sarah renunţa la tot pentru un bărbat. Când şi dacă avea să producă şi să regizeze un alt film, idee care momentan o înspăimânta, avea să folosească un context modem şi o relaţie în care un bărbat şi o femeie trebuiau să se zbată ca să îşi găsească echilibrul împreună. Egalitatea era mai interesantă şi mai dificilă ca o relaţie în care una din părţi e dominantă. De fapt, citise un roman cu câţiva ani în urmă care ar fi putut fi un punct de plecare pentru un scenariu foarte bun...
Pe jumătate îngrozită, pe jumătate amuzată, îşi dădu seama că se gândea deja la proiecte viitoare. Regizatul filmelor chiar era o boală incurabilă.
Cum o apucase spre est, trecu pe lângă palatul Buckingham şi parcul St. James, apoi în jos spre Palatul Parlamentului, care arăta dramatic noaptea. Coti apoi spre nord, pe Victoria Embankment, o promenadă frumoasă ce mărginea Tamisa.
Se întrebă de ce anume o irita atât de mult firea altruistă a lui Sarah. Rainey credea că atât femeia, cât şi bărbatul aveau dreptul să îşi aleagă drumul în viaţă. Atunci, de ce o scotea din minţi supunerea de care dădea dovadă Sarah? Tresări când îşi dădu seama că reacţia ei avea de fapt de-a face cu Clementine. Chiar şi când fusese doar o fetiţă pe nume Rainbow, ştiuse că mama ei încerca prea tare să le fie pe plac bărbaţilor din viaţa ei. Clementine avea tendinţa să se concentreze atât de mult pe iubitul ei curent, încât îşi neglija deseori cariera şi fiica. Genul clasic de femeie care iubea prea mult.
Unii dintre iubiţii ei o tratau atât de urât, încât orice femeie cu puţină stimă de sine ar fi ieşit pe uşă, iar Rainbow se înfuriase mult din pricina mamei ei. Nu-i de mirare că îşi promisese că nu avea să-i permită niciodată

unui bărbat să profite de ea. Şi îşi ţinuse promisiunea, motiv pentru care nu îi plăcea să o interpreteze pe Sarah cea îndatoritoare.
începu să obosească, aşa că se aşeză pe o bancă şi privi de-a lungul apei. în susul râului se înălţa podul Waterloo. Ori de câte ori îl vedea, îşi amintea de filmul vechi cu Vivien Leigh şi RobertTaylor. îl văzuse împreună cu prietenele ei la televizor, într-o seară, pe când era în liceu. Fuseseră toate indignate de povestea unei balerine engleze blânde care se îndrăgosteşte de un soldat aristocrat frumos în vreme de război.
Cei doi se logodesc, dar dansatoarea îşi pierde locul de muncă când chiuleşte de la lucru, ca să ajungă la gară să îşi ia rămas-bun de la iubitul ei. După ce primeşte vestea neadevărată cum că acesta a murit, devine prostituată ca să se întreţină. Apoi logodnicul ei se întoarce şi o duce să-i cunoască familia, fără să ştie ce făcuse ea. Chinuită de vină, dansatoarea se sinucide sărind în faţa unui autobuz pe podul Waterloo. în 1940 nu era suficient ca o femeie să se căiască de păcatele ei: trebuia să aibă parte de o moarte grea.
Ce prostuţă! Dacă chiar se temea că adevărul avea să iasă la iveală, ar fi trebuit să-i mărturisească logodnicului despre decăderea ei morală. Poate că acesta o iubea îndeajuns încât să se căsătorească totuşi cu ea. Şi, dacă nu, ei bine, fata era tânără, ar fi putut să înceapă o viaţă nouă. Filmul se voia o ecranizare romantică clasică, grozavă, dar prostia şi vina nu aveau nimic romantic. Rainey prefera poveştile despre răscumpărare şi reconciliere.
Bineînţeles, Sarah nu era dansatoarea de pe podul Waterloo. Era mai cu capul pe umeri. Probabil mai mult decât Rainey.
Dar nu o invidia pe Sarah pentru că era cu scaun la cap. Admira şi ura în acelaşi timp abilitatea ei de a-şi lua un angajament faţă de un bărbat.
Raine Marlowe, o femeie din secolul douăzeci şi unu, nu îşi luase în viaţa ei un astfel de angajament. Fusese atât de hotărâtă să nu devină victima vreunui bărbat, încât abordase dragostea cu o listă de condiţii pe post de scut

defensiv. Nici un bărbat nu avea să o lovească, să o înşele, să profite de ea, să o considere un bun cuvenit sau să se căsătorească cu ea pentru bani. Dacă bărbatul încălca oricare dintre regulile ei, avea să-şi ia tălpăşiţa.
Ţinând cont de îndoielile şi de suspiciunea ei, era uimitor că reuşise să se căsătorească totuşi cu Kenzie. Bineînţeles, acceptase această uniune ştiind că era sortită pieirii, profeţie care se adeverise, nu-i aşa?
Cât trebuia să dăruiască o femeie? Clementine dăruise prea mult, iar Rainey - prea puţin.
începu să plângă, simţmdu-se mai singură ca oricând de la moartea mamei ei. în pofida tuturor zidurilor de apărare pe care le ridicase, se îndrăgostise până peste cap de Kenzie, dar nu îşi luase un angajament reaî faţă de el. Cât timp fuseseră împreună, se aşteptase ca el să o trădeze, aşa că fusese deja pregătită să plece. Nici măcar nu îşi vânduse casa.
Credeam că inima-mi frântă minte nu se va învăţa, lată-mă, încă o dată, îndrăgostită lulea, îndrăgostită lulea, ca o molie de foc.
Poate că de data asta, Doamne, o să am noroc...
Mama ei făcuse tot timpul alegeri greşite în materie de bărbaţi, fapt ce contribuise la moartea ei. Dar măcar avusese curajul de-a iubi cu toată inima, curaj care ei îi lipsea.
Cu puţin timp înainte de moartea lui Clementine, Rainbow o întrebase de ce un cântec de dragoste vorbea despre o molie care zbura într-o flacără. Clementine îşi luase fiica în poală şi-i zisese:
- Molia e mistuită de foc, dar nu-i aşa că e de invidiat cât de mult îşi doreşte ceva?
Rainey cea tânără, dar deja pragmatică până în măduva oaselor, nu înţelesese atunci mare lucru, dar pricepea acum. Nu îndrăznise niciodată să îşi permită să îşi dorească ceva - sau pe cineva - atât de mult.
'Revefatia
>
Motivele pentru care voia să divorţeze erau clare şi perfect justificabile. Nu o învinuia nimeni că îl părăsea pe un

bărbat care îi fusese infidel. Din punct de vedere moral se afla în avantaj.
Dar acum se învinovăţea singură pentru că nu încercase să înţeleagă de ce se întâmplase una ca asta. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât se îndoia mai mult că Kenzie o înşelase mânat doar de poftă trupească. Filmările erau istovitoare, iar scenele intime cu o persoană de sex opus atrăgătoare puteau crea iluzia de dragoste - sau cel puţin de dorinţă. Probabil Kenzie cedase în faţa farmecelor de silicon ale lui Angie Greene din cauza singurătăţii şi a extenuării, după luni de zile în care lucrase la un film solicitant, timp în care avusese doar câteva întâlniri scurte cu soţia lui.
Chiar dacă Rainey nu îi fusese niciodată necredincioasă lui Kenzie, înţelegea cum se putea petrece o asemenea scăpare. Şi ea experimentase sentimentul acela de singurătate disperată când lucrase la locaţie, înainte să se căsătorească, şi ea cedase dorinţei de-a avea parte de căldură şi de alinare fizică în momentele când stresul şi munca deveneau prea copleşitoare. Distanţa şi încordarea erau motive majore pentru care multe căsnicii de la Hollywood se destrămau după scurtă vreme.
Nu se putea învinovăţi pentru că plecase imediat înapoi în California, deoarece şocul şi durerea fuseseră de-vastatoare. Dar, dacă privea în urmă, începea să pună la îndoială decizia de-a intenta imediat divorţ. Nu încercase câtuşi de puţin să îşi salveze căsnicia. Nu sugerase niciodată să meargă la un consilier matrimonial şi nu îşi întrebase niciodată soţul dacă îi părea rău şi dacă voia să încerce din nou. Plecase pur şi simplu, urmându-şi regulile personale de renunţare la un angajament.
Kenzie nu contestase divorţul şi spusese în repetate rânduri că ei sigur îi era mai bine fără el. Dar, ca John Randall, nu zisese niciodată că nu îşi dorea soţia. Filmările la The Centurion îi atrăseseră spre intimitate în repetate rânduri. Când el fusese pe punctul de-a ceda, venise la ea, iar ea îl alinase fără să pună întrebări. Şi el făcuse la fel pentru ea.

La urma urmei, să oferi mângâiere în vremuri grele făcea parte din căsnicie, nu? în pofida procedurilor legale care se derulau în California, erau în continuare strâns legaţi unul de celălalt. Poate că nu îndeajuns cât să aibă un mariaj real, dar suficient cât să se îndoiască de părerea ei iniţială cum că divorţul era singura alegere posibilă.
Tremurând, îşi acoperi faţa cu mâinile. Considera că loialitatea era o virtute a ei. Le fusese loială prietenilor ei, principiilor ei, oamenilor care o ajutaseră când avusese nevoie. Dar nu îi fusese prea loială lui Kenzie. Fusese hotărâtă să îşi păstreze mândria, şi inima fragilă.
Avalanşa de gânduri se mai potoli, pe măsură ce în mintea ei începu să se creioneze o hotărâre. Poate că Kenzie nu era capabil de o intimitate reală. Poate că nici ea nu era. Dar nu avea să fie ea cea care punea capăt căsniciei lor. Din noaptea aceasta, din clipa aceasta, îşi lua în sfârşit un angajament.
Auzi pe cineva oprindu-se lângă ea, şi o voce groasă o întrebă:
- Vă simţiţi bine, domnişoară?
îşi ridică privirea şi zări un poliţist îngrijorat. Se şterse la ochi şi spuse:
- Am avut şi zile mai bune, dar sunt în regulă. Serios.
Acesta încuviinţă din cap şi îşi văzu de drum. Rainey se uită la ceas. Nouă ore diferenţă între Londra şi Los Angeles, aşa că cei de-acolo încă se aflau la lucru. îşi găsi mobilul şi apăsă butonul de apelare automată către avocata ei. 1 se făcu numaidecât legătura. Aceasta o salută cu căldură.
- Bună sincronizare, Rainey! Am terminat în sfârşit toate actele, aşa că divorţul se poate finaliza imediat ce te întorci în California.
- Tocmai de-aceea te-am sunat, Ann. Nu mai face nimic. M-am răzgândit.
Avocata icni.
- Tu şi Kenzie v-aţi împăcat? Grozav! Cel puţin, aşa cred.
- Nu, nu ne-am împăcat. Rainey oftă. Nici nu cred că o vom face. Dar, din diverse motive destul de complicate, m-am

hotărât să-i pasez mingea lui Kenzie. Dacă vrea să divorţeze, să intenteze el divorţ.
Iar ea avea să coopereze pasiv, aşa cum făcuse el. Oare Kenzie avea să intenteze imediat divorţul? Oare avea să interpreteze gestul ei ca pe un semn că îşi dorea împăcarea şi aveau să încerce să îşi rezolve problemele? Sau urma să lase lucrurile să îşi urmeze cursul şi aveau să stea separaţi, dar în continuare căsătoriţi?
Intr-un fel macabru, avea să fie interesant de văzut.
capitolul 29
Kenzie ajunse puţin mai târziu la petrecerea de încheiere a filmărilor şi obosit de parcă ar fi străbătut deşertul. De fapt, i-ar fi fost mai uşor să facă asta decât să îşi petreacă o bună parte din zi în pat cu soţia lui de care era separat, dar pe care o dorea nespus. îmbrăcat cât se poate de sumar, simulând ca nebunul tot felul de trăiri, cu o cameră de filmat aţintită asupra lui şi cu echipa de filmare privindu-i fiecare mişcare.
Se duse direct spre bar şi comandă un shot dublu de whisky pur din malţ. Nu se mai îmbâtase de ani de zile şi nu intenţiona să reînceapă acum, dar se gândi că avea dreptul măcar la o băutură tare şi bună. La naiba, merita chiar şi o sticlă de şampanie. Chiar reuşise să supra-vieţuiască blestematului de film al lui Rainey.
După ce înghiţi adânc whisky-ul care îl arse pe gât, se răsuci şi se sprijini cu spatele de bar. Petrecerea de final se ţinea într-o sală de recepţii anexată unui vechi pub londonez. încăperea spaţioasă, cu tavan înalt, era decorată precum o superbă sală de banchet medievală, iar ospătarii şi ospătăriţele erau costumaţi. Era un local potrivit pentru a sărbători, iar americanii erau cu precădere încântaţi. Rainey îşi folosise bine bugetul restrâns alocat pentru The Centurion, nu irosise nici un bănuţ, dar nici nu se zgârcise când venise vorba să-i facă pe colegii ei să se simtă apreciaţi.
Mai luă o gură de whisky, de data aceasta mai fără grabă. Petrecerile date în cinstea finalizării filmărilor aveau mereu un gust dulce-amărui. In timpul producţiei, actorii şi echipa erau ca personalul de pe o navă: uneori îşi săreau la

beregată unii altora, alteori erau uniţi de misiunea lor comună. Lucra în domeniu de îndeajuns de mult timp cât să dea întotdeauna de feţe cunoscute în trecut şi de oameni cu care avea să se reîntâlnească, dar fiecare producţie era unică în felul ei. Nu aveau să se reunească însă vreodată în exact aceeaşi formulă pentru a lucra la un alt film.
Totuşi, pe măsură ce filmările avansau, oamenii îşi doreau adesea să se termine odată, mai ales dacă producţia ridicase probleme. Kenzie lucrase la un film unde se schimbase de două ori regizorul, recuzitele incredibil de scumpe nu funcţionaseră, avuseseră parte de o vreme ucigător de fierbinte şi de umedă, iar actriţa principală priza cocaină şi ţipa întruna la toată lumea, ca o isterică. Ca să nu mai pomenim despre un câine care atrăgea toată atenţia asupra lui şi abia aştepta să muşte pe toată lumea, mai puţin pe dresorul lui. Atunci chiar se bucurase când terminaseră de filmat.
Ţinând cont de efortul pe care îl presupunea munca alături de Rainey, şi aceasta ar fi trebuit să fie o producţie căreia nu avea să-i ducă dorul; şi totuşi, din multe puncte de vedere, fusese o experienţă plăcută. Oameni care dăduseră dovadă de profesionalism şi făcuseră o treabă grozavă, lăsându-şi, în mare, orgoliul la o parte. Turnarea unui film la modul cel mai plăcut posibil.
Supervizoarea scenariului se apropie de el, cu o licărire maliţioasă în privire, şi îl sărută pe obraz.
- De săptămâni întregi tot vreau să fac asta.
El zâmbi larg şi o bătu uşor peste fundul proeminent.
- Mă bucur că în sfârşit îţi dezlănţui tigrul din tine, Helen.
Ea se îndepărtă râzând. Kenzie se uită prin încăpere şi o văzu pe Rainey în mijlocul unui grup. Cu părul lăsat liber peste umeri şi îmbrăcată într-o rochie verde lejeră, părea o fiinţă ingenuă, nu o producătoare şi o
regizoare dură şi hotărâtă, care lucrase neostenit pentru ca povestea ei să prindă viaţă. Kenzie spera că era mândră de ce realizase.
A doua zi avea să plece pentru totdeauna.

începu să dea o tură prin sală, schimbând cu toată lumea măcar câteva vorbe. Lucru perfect posibil când distribuţia şi echipa numărau în jur de şaptezeci şi cinci de persoane. Mică, după standardele de la Hollywood.
Bănuia că reputaţia lui de persoană curtenitoare şi cu capul pe umeri avusese de suferit în timpul acestei producţii. Fuseseră zile în şir în care abia de reuşise să se poarte civilizat. Deşi se părea că nimeni nu-i purta ranchiună. Poate s-ar fi supărat dacă ar fi fost vorba despre aroganţă, dar fusese atât de stresat, încât colegii lui se purtaseră de-a dreptul protectiv cu el.
Pe la jumătatea încăperii, îşi termină băutura şi tocmai se gândea să îşi ia alta, când o ospătăriţă roşcată drăguţă îl abordă.
- Mă scuzaţi, domnule Scott, ştiu că nu ar trebui să fac asta, dar, când am auzit că veţi fi prezent... ei bine, băieţelul meu ar vrea să vă cunoască. Se uită în jur. V-ar deranja tare dacă aţi veni în vestiar ca să vă fac cunoştinţă? Doar pentru un minut. Ar însemna foarte mult pentru Evan.
- Bineînţeles că nu mă deranjează.
Ieşiră împreună din sală şi străbătură un coridor scurt spre vestiarul gol. Evan avea în jur de unsprezece ani, ochi albaştri, păr roşcat ca mama lui şi un trup slăbuţ ţintuit în scaunul cu rotile.
Copilul se lumină la faţă când îi văzu. Kenzie se lăsă într-un genunchi, ca să fie la acelaşi nivel cu el.
- Salut, Evan. Ştii deja cine sunt. Să înţeleg că îţi plac filmele?
- O, da! Sunteţi actorul meu favorit, domnule, iar Sky Quest este filmul meu preferat, mai ales scena finală în care trebuie să vă luptaţi cu ticălosul şi cu geamănul dumneavoastră cel rău.
Continuă entuziasmat cu o analiză detaliată a filmului demnă de un student la cinematografie.
Când se opri să respire, mama lui îi spuse pe un ton ferm:
- Ajunge, băiete. Mai mult ca sigur că domnul Scott vrea să se întoarcă la prietenii lui.

- Nu mă grăbesc, spuse Kenzie. Ce-ar fi să te întorci tu la treabă şi să revii în zece sau cincisprezece minute?
Ea îi zâmbi cu gura până la urechi şi se supuse. Până să se întoarcă ea, Kenzie şi Evan discutaseră deja despre Sky Quest, The Scarlet Pimpemel şi acum vorbeau despre Lethal Farce. Kenzie semnă un poster pe care Evan îl adusese cu el, după care cei doi îşi strânseră mâinile şi îşi luară rămas-bun.
în vreme ce el şi mama băiatului se întorceau în sală, femeia spuse încet:
- Nu ştiu cum să vă mulţumesc, domnule Scott. în primul an de la accident, fiîmele au fost singurul lucru care îl făceau să zâmbească. Să vă cunoască pe dumneavoastră e un vis devenit realitate.
- Plăcerea a fost de partea mea. E un băiat pe cinste, cu mintea brici. „Şi norocos cu aşa o mamă“, se gândi el. Nu îl descuraja dacă vrea să lucreze în industria filmului. Sunt slujbe care pot fi făcute şi din scaunul cu rotile.
Ea făcu ochii mari.
- Serios?
- Serios. Dacă Kenzie reuşise în industria divertismentului, un băieţel atât de isteţ ca Evan putea să reuşească la rândul lui. Pasiunea o are deja. Abilităţile pot fi învăţate.
Un bărbat care părea a fi şeful de sală veni spre ei încruntat. Se holbă la ospătăriţă şi spuse pe un ton amenințător:
- Haide, doamnă Jones, ştii care sunt regulile.
Bănuind că femeia avea să fie concediată, Kenzie îi spuse şefului de sală:
- îmi pare rău, am întrecut cumva măsura? Am auzit că doamna Jones are un fiu care e fan al filmelor de cinema şi am întrebat-o dacă aş putea să-l cunosc, îmi pare rău că am reţinut-o de la îndatoririle ei.
Expresia şefului de sală se schimbă.
- Dumneavoastră aţi cerut să-l cunoaşteţi pe flăcău, domnule Scott?
- Da. Mi se pare foarte util să păstrez legătura cu fanii mei. Zâmbi fermecător, ca un star de cinema. îmi pare

foarte rău că v-am deranjat personalul. Nu e deloc uşor să vă ocupaţi de un eveniment ca acesta şi să faceţi să pară atât de uşor de realizat.

- Ai dreptate, omule.

în timp ce supraveghetorul începu să-i descrie în detaliu cât de dificil era să ai sub control o asemenea însărcinare, doamna Jones îi mulţumi scurt din priviri lui Kenzie şi se duse să ajute la realimentarea meselor de bufet care se întindeau de-a lungul unui perete. După ce îl ascultă atent pe supraveghetor, Kenzie semnă un autograf pentru soţia bărbatului, după care se scuză şi se întoarse în sală.

Mai avea puţin şi termina de schimbat câte o vorbă cu toţi cei prezenţi, când Josh ajunse la petrecere - era întârziat şi supărat.

- Tocmai am primit un fax din California, Kenzie.

Scoase o foaie împăturită. M-am gândit c-ai vrea să-l vezi imediat.

Kenzie se întrebă ce putea fi atât de important, aşa că aruncă un ochi la hârtie. La o primă vedere, nu observă decât un amestec de litere haotice, indescifrabile, semn clar că era obosit.

închise ochii pentru o clipă, forţându-şi mintea să încetinească şi să se concentreze, după care încercă din nou să citească. Antetul era al avocatului său. începu să citească textul, cuvânt cu cuvânt. Când ajunse la sfârşit, mai citi o dată scrisoarea. Scria acelaşi lucru.

- Dumnezeule mare, spuse el absent. Rainey a retras cererea de divorţ?

- Aşa se pare.

Circuitele mintale ale lui Kenzie se topiră sub greutatea amestecului de emoţii care îl cotropi. Şoc. Furie. Durere. Teamă.

- Să nu spui nimănui despre asta.

Josh păru ofensat.

- Bineînţeles că nu o voi face.

- Scuze.

Cu o expresie înverşunată, se duse să o caute pe Rainey. O găsi îmbrăţişându-l lung, fără cuvinte, pe Rabbit, sune-

tistul lor neîngrijit. Toată lumea se îmbrăţişa la petrecerile de încheiere a filmărilor.
Când Rainey se trase din îmbrăţişarea lui Rabbit - poreclit aşa pentru că era ciudat de sensibil la sunete Kenzie întrebă scurt:
- Putem vorbi o clipă?
Rainey se încordă şi părea gata s-o ia la sănătoasa.
- Bineînţeles.
Rabbit îl bătu prieteneşte pe Kenzie peste braţ şi apoi se duse agale spre bufet. Kenzie o luă pe Rainey de cot şi o trase de lângă mâncare, departe de mesele circulare.
- Josh tocmai mi-a dat cel mai remarcabil fax pe care l-am primit vreodată de la avocatul meu. Ce fel de joc al minţii încerci să faci? Sau e un fel de glumă mai ciudată?
- Nici una dintre ele. E exact cum pare: am renunţat la proces.
Tâmplele începură să-i pulseze de parcă ar fi băut cinci shoturi de whisky.
- Producţia de filme e un hobby scump. Te-ai hotărât că, până la urmă, vrei să-mi iei o parte din bani? Dacă împărţim veniturile mele din ultimii trei ani ca bun comun, probabil ţi-ai putea finanţa următoarele două filme.
- Nenorocitule! îşi eliberă braţul cu o smucitură. Am spus vreodată ceva care să te facă să crezi că-ţi vreau banii?
Nu. De fapt, când Rainey intentase divorţ, Kenzie îl pusese pe avocatul lui să-i ofere o sumă substanţială în numerar, drept înţelegere. Ea refuzase atunci categoric să accepte ceva de la el. Pe cale de a dezvolta o migrenă, Kenzie zise istovit:
- Scuze. Nu trebuia să spun asta.
- E de neiertat.
- Aşa e. Nu... nu mă descurc bine cu surprizele.
Un alt mecanism de ajutorare al dislexicilor era să planifice şi să organizeze totul cât mai în amănunt. Surprizele care îi dădeau peste cap strategiile elaborate cu greu nu erau bine-venite.
- Nici mie nu îmi plac surprizele, spuse ea mai calmă. Un semn clar că sunt obsedată de control.

- De ce te-ai răzgândit, Rainey? Doar nu vrei să rămânem căsătoriţi.
Rainey se uită în partea cealaltă a sălii, la păunul din gheaţă strălucitor de lângă salate. Kenzie o privi şi se gândi că arăta ca un înger frumos şi istovit.
- Sincer, faptul că am intrat în pielea lui Sarah Masterson m-a făcut să-mi dau seama de cât de... cât de nepăsătoare am fost când am fugit din Creta şi-am intentat imediat divorţ. Nu m-am gândit nici măcar pentru o secundă dacă am procedat corect. îmi place să cred că nu sunt o nesocotită, aşa că am anulat procesul. Nu-ţi face griji, asta nu schimbă nimic. Mi-ai explicat foarte clar că nu vrei să fii însurat, aşa că n-ai decât să depui tu cerere de divorţ. Nu mă voi opune.
El se holbă la ea, încurcat şi luat prin surprindere. Se bazase pe hotărârea ei de-a pune capăt căsniciei lor. Doar merita să fie părăsit.
- Nu... nu ştiu ce să spun.
Ea oftă şi îşi întoarse din nou privirea spre el.
- Nu este nici momentul, nici locul potrivit ca să discutăm despre asta. După ce ne întoarcem în California şi mai recuperăm din somn, putem vorbi la telefon. Cea mai mare parte din procedura legală s-a făcut deja, aşa că o cerere nouă ar fi, probabil, procesată foarte rapid.
Motivele de divorţ nu se schimbaseră. Doar că îi pasase lui povara. Diabolic, chiar dacă nu asta intenţionase.
- Cum vrei tu, Rainey.
- Păcat că nu ştiu exact ce vreau.
Kenzie nici măcar nu îndrăznea să se întrebe ce voise să spună cu asta, aşa că zise:
- Mergi la funeralii mâine? Când ea încuviinţă, el adăugă: Mergem împreună?
Ea îi acceptă tentativa de împăcare.
- Ar fi drăguţ. Chiar îmi doresc să merg.
Cu spatele drept, cu rochia-i unduindu-se precum apa de izvor, se întoarse şi se duse spre bufet, unde fu primită cu o altă îmbrăţişare lungă, de data aceasta de Laurie, producătoarea de linie.

Deci trebuia să ceară el divorţul. I-ar fi fost mai uşor să îşi roadă un membru, ca o vulpe prinsă în capcană.
Capela micuţă era plină ochi cu cei care veniseră să participe la funeraliile lui Charles Winfield. Actorul îşi făcuse mai mulţi prieteni de-a lungul anilor, şi vreo doisprezece membri distinşi ai comunităţii de teatru britanice ceruseră să-i aducă un omagiu.
în calitate de executor testamentar şi de organizator al slujbei, Kenzie luă primul cuvântul. Vorbi succint, spunând doar că îi datora cariera lui Charles Winfield, după care îşi aminti o anecdotă ce ilustra farmecul şi ge-nerozitatea lui Charles. încercă să nu se piardă cu firea şi încheie astfel:
- Charles mi-a spus odată că nu avea familie, dar se înşela. Teatrul britanic a fost familia lui, şi astăzi îi plângem cu toţii pierderea.
Rainey îi zâmbi aprobator când se întoarse la locul lui, lângă ea. Era îmbrăcată cu un costum negru sobru şi arăta şi mai ademenitoare ca în seara precedentă.
în timpul slujbei, îl luă tăcută de mână. El îi strânse mâna în semn de recunoştinţă. Faptul că trebuia să îşi ia rămas-bun de la mentorul şi totodată cel mai vechi prieten al lui îi amintea într-un mod dureros de toate celelalte pierderi pe care le suferise în viaţă. La bine şi la rău, Charles fusese ultima legătură cu copilăria lui.
Slujba se încheie cu o interpretare emoţionantă la orgă a imnului Jerusalem. Lumea începu treptat să plece, împărţindu-se în grupuri şi grupuleţe, discutând şi făcând planuri pentru prânz. Mai mulţi oameni, inclusiv doamna Judith Hawick, se opriră şi povestiră despre Charles şi îi mulţumiră lui Kenzie pentru că se ocupase de funeralii.
Chiar înainte să ajungă la uşile duble sculptate, fură interceptaţi de Jenny Lyme şi de un bărbat care i se părea vag cunoscut. Aceasta îl îmbrăţişă tare pe Kenzie.
- A fost perfect, Kenzie. Charles ar fi fost încântat de câţi oameni au venit. Arătă spre însoţitorul ei. Ţi-l aminteşti pe Will Stryker, nu-i aşa? Ne-a fost coleg în primul an la RADA, după care s-a lăsat ca să studieze designul de decoruri. E cel mai bun din Londra.

- Bineînţeles că mi-l amintesc. Kenzie îi întinse mâna. îmi pare bine să te văd din nou, Will.
Jenny se întoarse spre Rainey şi spuse cu căldură:
- Nu mă cunoşti, dar sunt Jenny Lyme - şi o mare admiratoare a ta.
Dacă încerca să contracareze vreo posibilă urmă de gelozie provocată de poveştile din tabloide, atunci îi reuşise.
Rainey îi întinse mâna, spunându-i pe un ton la fel de cald:
- De fapt, ştiu cine eşti - sau cel puţin ce faci. Serialul FTV, Still Talking, a fost genial de amuzant. Am pus-o pe o prietenă din Londra să-mi înregistreze episoadele în fiecare săptămână. Mi-ar fi plăcut să fiu la fel de talentată ca tine la comedie. Te-ai gândit să joci în filme?
Jenny clătină din cap.
- Nu, sunt genul de ţipă din vecini abordabilă, care se descurcă cel mai bine pe micul ecran. Nu pot aborda proiecte mari ca tine şi Kenzie.
Kenzie bănuia că, dacă ar fi avut ocazia, Rainey şi Jenny s-ar fi împrietenit. După câteva minute de sporovăit, îşi luară rămas-bun şi ieşiră din clădire.
Era o dimineaţă înnorată, iar participanţii la funeralii care ieşiră din capelă dădură peste un baraj de fla- sh-uri şi lumini de televiziune.
- La naiba, bombăni Kenzie. Speram ca presa să nu observe funeraliile, dar bănuiesc că am avut aşteptări prea mari.
- Măcar au o grămadă de celebrităţi de unde să aleagă, spuse Rainey şi îl luă de braţ. Dacă pari potrivit de trist pentru camera de filmat, o să ieşim de aici cât ai zice peşte.
Fiind o slujbă funerară, reporterii se comportară bine. Kenzie văzu maşina închiriată care îi aştepta în apropiere. Plănuiseră să îl lase mai întâi pe Kenzie la hotel, apoi să o ducă pe Rainey direct la aeroportul London City, dar poate că avea să o conducă totuşi până la avion. Cu cât amâna mai mult să-şi ia ră- mas-bun de la ea, cu atât mai bine.
Se apropiau de maşină, când o voce cunoscută, aspră, îi strigă:
- Ştiu adevărul, Scott.

Kenzie se înfioră şi se întoarse spre Nigel Stone care se apropia de ei, împreună cu un fotograf şi cu un cameraman. Ultimele zile fuseseră atât de solicitante, încât aproape că uitase de reporter şi de cruciada lui ciudată. Josh monitorizase tabloidele zilnic şi îl asigurase că Stone nu scrisese nimic ce-ar fi meritat menţionat.
în ochii lui Stone se putea vedea o strălucire maliţioasă de triumf. Ştia. Nu mai era doar un şiretlic pentru a creşte tirajul ziarului, ci un atac plin de răutate. Reporterul îşi amintise că se cunoscuseră mai demult. Tot adevărul infam avea să iasă la iveală, iar Kenzie nu mai putea face nimic. Vederea începu să i se întunece şi i se puse un nod în stomac, simţindu-se ca un om care se aruncă de pe stâncă spre pierzania-i sigură.
Cu o mână, Stone îi vârî un microfon în faţă lui Kenzie, iar cu cealaltă ridică un exemplar din The Inquirer. Titlul anunţa: „Adevărul gol-goluţ despre Kenzie!11
- Ai ceva de comentat, Jamie Mackenzie, despre cea dintâi carieră a ta, ca târfă masculină? întrebă reporterul rânjind.
ACTUL III
Parcurgând labirintul

capitolul 30
Rainey icni. Cum de îndrăznea Nigel Stone să spună ceva atât de calomnios!
După care îi simţi braţul lui Kenzie zvâcnind sub mâna ei. îşi ridică privirea şi îi văzu chipul împietrit. Ceva nu era deloc în regulă.
îl prinse tare de braţ, înfigându-şi unghiile în el, în încercarea de a-l trezi din paralizie.
- E o poveste aproape la fel de nebunească precum cele pe care le scorneşti tu, Kenzie, spuse ea pe un ton vioi. Deşi cred că afirmaţia ta cum că ai fi adevăratul rege al Angliei e mai credibilă.

Ii aruncă o privire scurtă. Kenzie părea rigid, ca şi cum ar fi fost rănit de moarte. îşi dădu seama că nu avea să fie în stare să găsească o replică potrivită, aşa că ea se întoarse spre reporter şi îi spuse cu un dispreţ voalat:

- V-aţi gândit cumva să scrieţi un roman, domnule Stone? Este evident că ficţiunea este punctul dumnea-voastră forte.

Reporterul miji ochii cu răutate.

- Când am făcut cercetări despre soţul tău, am des-coperit că mama ta a fost Clementine, vedetă rock şi dependentă de droguri. Tată necunoscut. Vrei să comentezi de ce ţi-e atât de ruşine cu ea încât ai ţinut secret acest lucru atâţia ani de zile?

- Identitatea mamei mele nu a fost niciodată un secret, domnule Stone. Abia de reuşi să zâmbească slab, rece. Recunosc că nu o menţionez tot timpul. Nu am vrut niciodată să beneficiez de pe urma celebrităţii ei pentru a avansa în carieră, mai ales că îmi lipsesc abilităţile ei muzicale.

în ochii reporterului apăru o licărire de furie din pricina răspunsului ei calm, controlat, dar nu mai puteau vorbi, căci în jurul lor se dezlănţuise iadul. Alţi reporteri dădură buzna, strigând întrebări, în timp ce
participanţii la funeralii care ieşeau din capelă cereau să li se explice ce se întâmpla. Cei şase metri până la maşină păreau mai degrabă un kilometru.

In spatele camerei de televiziune, Rainey o văzu pe Jenny Lyme, care arăta îngrozită. Rainey o imploră din priviri: „Dacă eşti prietena lui Kenzie, ajută-l!“

Jenny îl apucă de braţ pe însoţitorul ei, şi cei doi se intercalară între Kenzie şi camera de televiziune.

- Ce ciudat! spuse ea şi râse răguşit. îl ştiu pe Kenzie din prima zi la RADA şi, crede-mă, Nigel, dragule, nu e deloc homosexual.

Flutură din genele ei lungi şi închise la culoare, ex-punându-şi cât mai bine silueta feminină voluptuoasă.

- Din păcate, aşa e, adăugă Will Stryker, devenind intenţionat bombastic. Toţi studenţii homosexuali de la RADA au încercat să-l seducă pe Kenzie la un moment dat

sau altul. Adică, serios acum, cine ar fi putut rezista? Era cel mai arătos tip de-acolo! Designerul de decoruri oftă exagerat, apoi adăugă: Refuza de fiecare dată, în favoarea fetelor. Politicos, ce-i drept, dar îngrozitor de heterosexual. Aproape că mi-a frânt inima.
Afirmaţiile lor declanşară un alt val de întrebări, de data aceasta la adresa lui Jenny şi a lui Will. Jenny se culca din nou cu Kenzie? Aveau planuri de viitor? Care erau ceilalţi studenţi homosexuali de la RADA?
Peste poate de recunoscătoare pentru faptul că cei doi creaseră o diversiune, Rainey înaintă prin mulţime, ţinându-l de braţ pe Kenzie cu o strânsoare de fier. Şoferul ei solid, Jack Hammond, o pomi printre oameni, croind forţat o cărare spre maşină.
în vreme ce Hammond deschidea larg uşa, doamna Judith Hawick li se^ alătură lui Jenny şi lui Will în faţa camerei de filmat. îl privi sever pe Stone şi spuse cu o voce care răzbi prin agitaţia creată:
- Chiar nu ai pic de ruşine, domnule? Credeam că speţa ta nu putea fi şi mai vrednică de dispreţ decât e deja, dar m-am înşelat. Eşti ca proştii aceia care spuneau că Jane Austen a fost lesbiană pentru că dormea în acelaşi pat cu sora ei, aşa cum făceau de obicei oamenii înainte să existe încălzirea centrală. Clătină din cap cu tristeţe, apoi adăugă: în ce hal de lume trăim!
Rainey se urcă pe bancheta din spate a maşinii şi îl trase şi pe Kenzie după ea. Acesta părea o marionetă. Hammond trânti uşa de la maşină, după care sări la volan, porni motorul şi se îndepărtă de reporterii care ţipau în urma lor. Kenzie se prăbuşi intr-un colţ, cu ochii închişi. Părea să se fi micşorat, ca şi cum carnea i s-ar fi retras defensiv de aproape de oase.
Ea îl luă de mână. Era rece ca gheaţa.
- Eşti în stare de şoc, Kenzie, spuse ea, încercând să pară calmă. Poţi vorbi?
El deschise ochii.
- Nu o să mă întrebi... dacă e adevărat?
- Poate mai târziu. îşi alese cu grijă cuvintele şi adăugă: Nu prea mă interesează ce-ai făcut în trecut,

Kenzie. îmi pasă însă mult de ceea ce se întâmplă în prezent.
- Acum urmează să fiu răstignit de media.
- Nu dacă pot face ceva în privinţa asta. Dar ce putea să facă? Să ia lucrurile pe rând. Sunt şanse ca Nigel Stone să aibă vreo dovadă care să-i susţină afirmaţiile?
- Mă... îndoiesc.
Ea îşi dădu seama, cu durere, că nu negase acuzaţiile, ci doar probabilitatea că ar fi existat dovezi.
- Trebuie să pleci din Londra. Ba chiar din Anglia. Dacă rămâi aici, reporterii îţi vor face viaţa un iad. Nu vei putea ieşi din hotel fără să fii asaltat.
Un muşchi din maxilarul lui zvâcni.
- N-aş putea... suporta asta.
- Atunci trebuie să pleci din Anglia. Deschise geamul glisant care îi despărţea de şofer. Jack, uită de hotel şi du-ne direct la aeroport.
- Aşa fac, zise şi semnaliză la stânga.
Ea închise geamul despărţitor la loc şi îşi puse mintea la contribuţie. Bagajul ei probabil că era deja în avion, iar paşaportul îl avea în geantă. Dar Kenzie? La naiba, ţinând cont că era cetăţean britanic, nu avea de ce să îşi ia paşaportul cu el.
Se putea descurca fără haine, dar nu şi fără paşaport, îşi căută mobilul şi tastă numărul lui Josh, aşteptând cu nerăbdare ca acesta să răspundă. Aproape că renunţase la idee, când asistentul lui Kenzie răspunse, părând pe jumătate adormit, deşi era aproape de prânz. Plecase târziu de la petrecere şi era clar că se distrase de minune. Trecând direct la subiect, îi spuse:
- Josh, sunt Raine. E pe cale să izbucnească un scandal enorm, complet nefondat, dar Kenzie a hotărât să zboare cu mine spre Statele Unite, ca să iasă din bătaia focului. Nu se mai întoarce la hotel, pentru că s-ar putea ca reporterii să încerce să îl intercepteze acolo, aşa că împachetează-i lucrurile cât poţi de repede şi adu-le la aeroport. Dacă crezi că ar dura prea mult, adu-i doar paşaportul.
Josh se trezi de tot şi spuse:

- Pot să-i împachetez hainele, dar vor fi al naibii de şifonate. O să chem o maşină acum, şi în douăzeci de minute pot fi în drum spre aeroport. Aeroportul London City?
- Da, cel pe care aţi aterizat la venire. Mersi, Josh. închise telefonul, apoi şi ochii, tremurând toată.
Faptul că Stone o menţionase pe Clementine în public o supăra, dar nu erau veşti noi. Pe de altă parte, afirmaţiile despre Kenzie erau incendiare şi periculoase. Era genul de scandal sexual pe care îl preferau tabloidele: un bărbat celebru cu o reputaţie bună era acuzat de un comportament incredibil de sordid.
Ce putea face ca să înăbuşe toate astea înainte să ia amploare? Dacă Stone avea dovezi care să-i susţină acu-zaţiile, pentru Kenzie nu mai exista scăpare. însă dacă nu avea dovezi, poate reuşea să anuleze povestea înainte să fie luată în serios.
Chiar dacă prietenii lui Kenzie reuşiseră să atenueze daunele, trebuiau să scoată numaidecât artileria mai grea la înaintare. Din câte îi spusese Pamela Lake, nici
Era timpul să-i sune pe agenţii de publicitate. Chiar dacă, în mare, rolul unui agent de publicitate era să spo-rească vizibilitatea clienţilor săi, era la fel de important să blocheze poveştile negative. Chloe, agenta de publicitate deşteaptă şi experimentată care lucrase pe platoul de filmare al The Centurion, locuia în Londra. Trebuia să o sune înainte de decolare, pentru ca ea să se poată folosi de contactele pe care le avea în presa locală ca să submineze articolele lui Stone.
Următorul apel fu către Barbara Rifkin, agenta lor personală de publicitate. Barb era cea mai bună în do-meniul ei, printre clienţii ei numărându-se unele dintre cele mai mari vedete, şi avea instinctele protective ale unei tigroaice. Un reporter de divertisment care publicase un articol care nu-i era pe plac lui Barb risca să nu mai obţină nici un alt interviu cu vreunul dintre clienţii ei.
Apoi trebuia să îi avertizeze pe Naomi şi pe Marcus Gordon. Şi ei aveau mare influenţă la Hollywood. Mulţi

oameni le datorau favoruri, şi, cu voia lui Dumnezeu, poate aveau să-şi folosească influenţa pentru binele lui Kenzie.
Rainey se uită la ceasul de la mână. Era miezul nopţii în California, aşa că avea să aştepte o oră mai decentă ca să-i sune pe Barb şi pe Marcus. în timp ce căută numărul personal al agentei de publicitate, repetă în minte ce avea să-i spună. Acuzaţii scandaloase făcute de un reporter cunoscut pentru răutatea lui. Absurdităţi, fără dar şi poate. Fă-le să dispară.
Dacă Nigel Stone avea dovezi care să-i susţină poves-tea, avea să pară credulă şi proastă.
Telefonul îi sună în mână, declanşând un val de adrenalină. îl duse la ureche.
-Da?
- Raine, sunt Pamela Lake. Kenzie Scott e cu tine?
Rainey se holbă la telefon.
- De unde ai numărul meu?
- Tu mi l-ai dat.
- Ah, bineînţeles. îşi aminti că nu trebuia să pară prea îngrijorată şi continuă: Ultima jumătate de oră a fost extrem de agitată, aşa că rotiţele nu mi se învârt chiar cum trebuie. Kenzie e cu mine, da. Ai fost şi tu la funeraliile lui Charles Winfield?
- Da, dar eram mai deoparte, luându-i interviu celui care a regizat ultimul spectacol al lui Winfield. Prea de-parte ca să particip la răscoală. Pamela părea înţelegătoare. Kenzie nu a răspuns acuzaţiilor aduse de Nigel Stone. Vrea cumva să facă vreo declaraţie acum?
Kenzie nu era în stare să vorbească cu nimeni.
- Bineînţeles că nu a răspuns! Tocmai îşi plângea unul dintre cei mai vechi prieteni, când a nimerit într-o ambuscadă jurnalistică. Să văd dacă vrea să stea de vorbă cu tine.
Acoperi telefonul cu o mână, dar nu cât să blocheze de tot sunetul, îşi îngroşă vocea cât putu de tare şi bombăni o serie de înjurături de-abia descifrabile. Reveni apoi la vocea ei normală şi spuse:
- Dacă asta-i tot ce ai de spus, Kenzie, mai bine nu mai spui nimic. I se adresă din nou Pamelei, pe un ton degajat:

- Comentariile lui la acuzaţiile făcute de Nigel Stone nu pot fi tipărite într-un ziar cu public decent.
Reportera chicoti.
- Sunt chiar atât de groaznice?
Rainey continuă pe un ton confidenţial:
- In mod normal, Kenzie trece cu vederea astfel de articole, dar de data asta^e chiar scos din sărite. Ştii că e rezonabil de felul lui. Înţelege că reporterii trebuie să îşi câştige traiul, permite apariţia lui în presă şi comentează când este intervievat în public. Prin poveştile pe care le-a inventat despre trecutul lui, i-a ajutat şi pe reporteri, iar el şi-a păstrat intimitatea. Nu crezi că are dreptul la asta?
- Ba da, chiar dacă nu toţi reporterii sunt de-acord cu mine. Pamela făcu o pauză, probabil pentru a lua notiţe. Pot spune că neagă acuzaţiile aduse de Nigel Stone?
- O traducere liberală a afirmaţiei lui ar fi că nici măcar nu merită să răspundă gunoaielor ălora aflate în căutare de senzaţional. Adăugă mai încet: Părerea mea personală, neoficială, este că povestea asta nebunească a lui Nigel Stone e inspirată de una dintre intrigile din The Centurion.
Aşa, orice reporter de divertisment care ar fi încercat să citească romanul original al lui Sherbourne, ca să îşi dea seama la ce se referea, avea să fie prins câteva zile la rândul lui, presupunea ea. Autorii din perioada victoriană scriau mult şi dens.

- Probabil este înţelept din partea lui Kenzie să evite un meci de injurii pe tema asta, încuviinţă Pamela. Mă tot gândesc ce dovezi ar putea aduce dragul de Nigel.
- A spus ceva despre asta?
- Pretinde că Kenzie s-a născut în Londra, sub numele de James Mackenzie, şi are un certificat de naştere care o dovedeşte.
- Sunt sigură că ar putea fabrica şi certificatul de naştere al prinţului de Wales dacă ar vrea, dar asta nu înseamnă că Kenzie e următorul pretendent la tron, spuse Rainey sec. Se nasc o mulţime de băieţi în Anglia în fiecare an. Un certificat de naştere nu dovedeşte nimic.

- Exact aşa gândesc şi eu, spuse Pamela, după care întrebă pe un ton schimbat. Chiar eşti fiica lui Clementine?
- Da. Aşa cum i-am spus şi lui Nigel Stone, nu e un secret. Pur şi simplu am hotărât să nu profit nici de faima, nici de tragedia ei.

Şi încerca să evite durerea care o copleşea ori de câte ori vorbea despre mama ei.

- Am crescut cu cântecele lui Clementine, spuse Pamela pe un ton nostalgic. Heart Over Heels m-a ajutat să trec peste mai multe relaţii destrămate, pe când eram celibatară. Ştia cum să transmită durerea de-a iubi, dar şi speranţa într-un viitor mai bun. Am plâns zile întregi când a murit. Cred că a fost cea mai mare cântăreaţă de rock din toate timpurile.
- Sunt de-acord cu tine, doar că eu nu sunt chiar imparţială.

Pamela trecu din nou la tonul profesional.

- Dacă tot discutăm despre subiecte delicate, susţii în continuare că tu şi Kenzie nu aveţi de gând să vă împăcaţi? Păreaţi cât se poate de împreună în dimineaţa asta.

Rainey ezită. Se folosea deja de reporteră şi nu voia să o mintă mai mult decât era nevoie pe o femeie care se purtase decent cu ea şi îi fusese de ajutor.

- îţi spun sincer că nu ştiu ce se întâmplă, Pamela. Dar, dacă vom avea de făcut vreun anunţ important pe tema asta, promit să te sun pe tine prima. Nu m-aş baza însă prea mult pe asta.
- Mi se pare corect. Succes la evadat!

Rainey îşi luă rămas-bun, după care o sună pe Chloe, agenta de publicitate. După ce îi spuse tot ce repetase în gând şi se asigură că Chloe avea să îi ajute, Rainey închise telefonul de tot, incapabilă să mai vorbească cu altcineva, nici măcar cu Val. Restul drumului până la aeroport îl parcurseră în linişte. Kenzie privea în gol pe geam, într-o stare aproape catatonică.

Iar ea, fiindcă nu avea cu ce să-i distragă atenţia, începu să îşi pună întrebări în legătură cu trecutul lui Kenzie. Oare reticenţa lui era într-adevăr o consecinţă a faptului că fusese o târfă masculină homosexuală? Fiecare părticică

din trupul ei protesta împotriva posibilităţii ca acest lucru să fie adevărat. Doar nu ar fi putut simula pasiunea dintre ei, nu timp de aproape patru ani. Chiar dacă, în teorie, ar fi fost posibil să fie bisexual, nu îl văzuse niciodată dând semne că ar fi câtuşi de puţin interesat de vreun bărbat. Se purtase întotdeauna ca un bărbat heterosexual, perfect împăcat cu propria-i sexualitate.
Totuşi, chiar dacă Nigel Stone minţise, trebuia să existe o legătură cât de mică cu trecutul misterios al lui Kenzie, deoarece reacţia acestuia fusese mult prea violentă.
Oare să fi apelat la diverse şiretlicuri din cauza sărăciei? Ar fi fost o posibilitate. Ba chiar ar fi preferat să creadă asta, dar nu i se părea o idee prea validă. Kenzie ar fi găsit altă modalitate de-a scăpa de sărăcie.
Şi dacă s-ar fi dovedit că Kenzie era intr-adevăr bise-xual? Recunoscu în sinea ei că îşi dorea să nu fie adevărat. Avea mulţi prieteni homosexuali, lucrase împreună cu homosexuali şi cu bisexuali şi nu o interesase niciodată ce făceau în timpul lor liber. Dar de data asta... lucrurile stăteau altfel.
Recunoscu fără tragere de inimă că atracţia lui Kenzie faţă de femei şi de bărbaţi deopotrivă ar justifica oarecum convingerea lui că nu ar fi trebuit să se căsătorească cu ea şi că nu avea să se mai căsătorească vreodată, în caz că divorţau. Mai explica şi reacţia lui la rolul lui Randall, un bărbat cu sentimente ambivalenţe faţă de un alt bărbat. Poate că Kenzie fusese atât de prins de incandescenţa de la începutul relaţiei lor, încât se gândise că avea să rămână heterosexual pentru totdeauna, dar mai târziu îşi dăduse seama că se înşelase. Poate că o aventură care nu însemnase nimic pentru el şi faptul că o lăsase pe Rainey să încheie relaţia lor era modul lui de-a o dezamăgi cât mai puţin posibil.
Totul părea îngrozitor de logic.
Se strânse singură în braţe, tremurând toată. Nu credea că putea exista ceva care s-o facă să nu mai ţină la el, dar, pentru numele lui Dumnezeu, îşi dorea din tot sufletul ca toate acestea să nu fie adevărate!
capitolul 31

Kenzie îşi veni greoi în fire. Simţi vibraţii. Un avion, îşi dădu el seama.
Confuz, îşi aminti ce se întâmplase după ce Nigel Stone aruncase bomba. Deoarece fusese cu gândul la Charles şi presupuse că Stone nu mai reprezenta o ameninţare, fusese prins cu garda jos. Creierul i se făcuse ţăndări, lăsându-l la fel de paralizat ca atunci când începuse şcoala şi o profesoară îi ceruse răspunsuri pe care nu le putuse da. Ca adult, învăţase suficiente ffaze-cheie inteligente, peiorative, încât să poată da aproape întotdeauna un răspuns gata pregătit însă nu şi de data aceasta.
Din fericire, creierul lui Rainey nu fusese la fel de distrus ca al lui. Răspunsese minunat, apoi îl luase de acolo înainte ca el să se dezintegreze în public. După aceea îşi amintea doar fragmente. Prietenii lui se uniseră ca să creeze confuzie. Rainey cea sinceră şi incoruptibilă minţise ca o artistă la telefon. Se îmbarcaseră în avion. Josb îi adusese bagajul, gâfâind şi neras, dar la fel de eficient ca întotdeauna.
Toate aceste evenimente i se păreau atât de îndepărtate, încât ar fi putut foarte bine să i se fi întâmplat altcuiva. Altfel stăteau însă lucrurile cu confruntarea cu Nigel Stone: momentul în care reporterul spărsese acea iluzie fragilă pe care o reprezentase persoana lui Kenzie Scott îi era adânc întipărit în minte.
îşi frecă tâmplele dureroase. Rainey îi dăduse o pastilă, care la momentul respectiv păruse o idee bună. Acum însă regreta: medicamentele mereu îl zăpăceau şi dezorientau.
- Ai revenit în lumea reală? întrebă Rainey încet.
- Doar pentru că nu am o alternativă. Obosit, îşi mişcă picioarele şi îşi acoperi faţa cu mâinile. îşi scosese jacheta şi cravata şi îşi dăduse jos pantofii înainte să se prăbuşească pe scaun, dar încă era îmbrăcat în cămaşa albă şi-n pantalonii negri de la costum. Arăta ca James Bond după o băută.
în partea opusă a cabinei, Rainey era ghemuită pe un scaun, cu o carte în poală. Se schimbase de costumul la comandă în nişte pantaloni largi din mătase şi o tunică, dar umbrele vinete de sub ochi îi trădau suferinţa.

El se ridică şi îşi croi drum spre barul bine aprovizionat din cabina principală. Nenorocitul de avion semăna cu cel cu care zburaseră acasă după The Pimpemel, atunci când începuse cea mai fericită perioadă din viaţa lui. Nu putea ignora ironia faptului că acum se aflau în acelaşi avion.
îşi turnă o porţie zdravănă de scotch într-un pahar. Nu era pur din malţ, dar nici el nu se simţea prea pretenţios.
Rainey îl urmă şi-i spuse pe un ton aparent nepăsător:
- Nu cred că e o idee bună să bei după ce-ai luat un calmant.
El dădu peste cap o treime din whisky.
- Sincer, draga mea, nu-mi pasă câtuşi de puţin.
Ea oftă.
- Atunci va trebui să sper că timpul scurs te va salva de tine însuţi.
El se afundă într-unul din scaunele mari din piele. La naiba! încotro avea să o ia acum? De fapt, unde naiba erau? Se vedea lumină pe geam, dar, din moment ce se îndreptau spre vest, aveau să vadă lumină mult timp.
- Unde suntem?
- Cam la o oră de New York. Rainey se aşează pe unul dintre scaunele aflate vizavi de al lui. I-am spus pilotului să schimbe traseul de zbor de la Los Angeles la New Mexico. M-am gândit că Cibola e un loc mai liniştit decât California.
Rainey era genială. Ferma izolată i se părea un far într-o noapte nesfârşită. Un loc în care se putea ascunde de lume pentru totdeauna.
Mai luă o gură de scotch. Alcoolul era sprijinul cel mai vechi şi mai dezonorant. Avea să mediteze mai târziu la această frântură de înţelepciune populară.
- E impresionant cum te abţii să nu pui întrebări.
- M-am gândit că o să-mi spui ce vrei să ştiu când vei fi pregătit să vorbeşti despre asta. Presupunând că vei fi vreodată pregătit să o faci. Ezită, apoi adăugă încet: Una dintre variantele care mi-au trecut prin minte e că ai fost un adolescent fugar nevoit să facă nişte şmecherii ca să nu moară de foame. Foarte mulţi copii fac asta. Cei norocoşi reuşesc să scape.

El închise ochii, apropiindu-se de iad, atât de detaşat, încât ororile pe care le îndurase în copilărie păreau să fi fost trăite de altcineva. Aşa îi era mai uşor să vorbească, iar Rainey merita să ştie adevărul.

- Ai fost pe-aproape, dar mult mai îndurătoare decât merit. Am fost exact ce a spus Nigel Stone: o târfă masculină homosexuală.

După un moment lung de tăcere, ea întrebă:

- Cât timp?

- Cinci ani. De la şapte la doisprezece ani.

Ea icni.

- Doamne sfinte, asta nu mai e prostituţie, e molestare de copil! Cum s-a întâmplat?

- Mama mea s-a născut undeva în zona rurală a Scoţiei. Pe la şaptesprezece ani, a fugit la Londra. Posibil să fi fost deja însărcinată sau posibil să fi rămas însărcinată mai târziu. Sunt multe lucruri pe care nu le ştiu despre ea.

- Ştii cine e tatăl tău?

- N-am nici cea mai vagă idee.

Ea râse deloc amuzată.

- Un lucru pe care îl avem în comun.

- Printre alte nenorociri pe care le-am trăit amândoi, îşi termină prima băutură şi se duse să-şi mai pună un pahar, de data asta umplându-l mai întâi cu gheaţă. După ce Kenzie se întoarse la locul lui, ea spuse:

- Nu te-am văzut niciodată bând atât de mult.

- Dacă avionul ar fi dotat pentru asta, mi-aş turna alcoolul direct în vene. îşi apăsă paharul rotund şi înalt, rece ca gheaţa, pe frunte şi îşi aminti de mama lui. Fusese înaltă, brunetă şi cu ochii verzi. Frumoasă şi îngrozitor de fragilă. Mama îşi spunea Maggie Mackenzie, deşi bănuiesc că nu era numele ei adevărat. Din moment ce semăn destul de mult cu ea, doar Dumnezeu ştie ce gene paterne oi fi moştenit.

- Deci certificatul de naştere de care zicea Nigel Stone, pentru James Mackenzie, e legitim?

- Probabil.

- Ai spus că nu există dovezi care să facă legătura între tine şi acuzaţiile lui Stone.

- Nu poate dovedi că eu sunt persoana menţionată în certificat. Nu există nici un fel de document despre mine din perioada în care Jamie Mackenzie avea şapte ani şi-a renunţat să mai meargă la o şcoală de stat din Londra şi momentul în care Kenzie Scott a început studiile la RADA, unsprezece ani mai târziu. Nu am existat.

Nu exista nici acum. Toată viaţa lui fusese o iluzie.

- Cum ai ajuns de la a fi copilul unei mame singute la... Abia reuşi să îngâne: ... La prostituţie, ca apoi să studiezi la cea mai renumită şcoală de actorie din lume?

- Prostituţia era afacerea familiei. Mama nu avea alte calităţi, spuse el fără ocolişuri. M-a crescut cum a ştiut ea mai bine, chiar şi după ce am început şcoala şi profesorii i-au spus că sunt retardat. Desigur, pe-atunci era deja dependentă de droguri, aşa că poate pur şi simplu nu îi păsa că eram un copil fără perspective de viitor. Drogurile sunt scumpe, şi exista o singură cale prin care şi le putea permite. Avea un iubit pe nume Rock, care era şi peştele ei. El îi furniza drogurile, îi lua banii şi o bătea. Când aveam şapte ani, unul dintre drogurile pe care i le-a adus a fost probabil contaminat sau mai puternic decât de obicei. Respiră sacadat. A omorât-o.

- Tu... tu i-ai găsit cadavrul? întrebă Rainey cu voce tremurândă.

- Am privit-o murind şi n-am putut face nimic. Mai bău nişte whisky, gândindu-se că îi era mai uşor decât crezuse să-i povestească, pentru că nu simţea nimic. Absolut nimic. Rock a venit câteva ore mai târziu, ca să o ia la bătaie pentru că nu ieşise la muncă. Nu a fost prea deranjat când i-a găsit trupul. Probabil nu era prima dată când una dintre fetele lui murea din cauza drogurilor. S-a ocupat de toate foarte eficient. Nu ştiu unde a fost înmormântată; nu s-a ţinut nici o slujbă funerară. Pur şi simplu nu... mai era. Dar nu a fost uitată.

- Peştele te-a predat autorităţilor, ca să te introducă în sistemul de adopţii sau care o fi echivalentul pentru asta în Anglia?

- Nu Rock; era un om de afaceri prea isteţ ca să piardă un bun. Eram un băiat drăguţ, şi există o piaţă

pentru aşa ceva. Mi-a explicat că urma să aibă grijă de mine, dar, întrucât mama îi datora bani, trebuia să muncesc pentru a-i plăti datoria. Şi m-a azvârlit până în partea cealaltă a camerei, ca să-mi arate ce avea să se întâmple dacă nu cooperam.
Jamie fusese speriat de peşte, dar frica era mai puţin îngrozitoare decât faptul că ştia că era prost şi inutil şi că merita orice pedeapsă ar fi ales Rock să-i aplice. Fusese sclavul perfect, ascultător, şi nu îşi imaginase nici o clipă că viaţa lui ar putea fi diferită.
Primul pas în supunerea unui sclav era să îi frângi voinţa.
- Afacerea familiei. Lacrimi tăcute se rostogoliră pe chipul lui Rainey. Te-a obligat să fii cu pedofili, şi per-verşi, şi Dumnezeu mai ştie ce.
- A fost cel mai bun antrenament posibil pentru un actor. Am învăţat cum să tremur îngrozit în faţa celor cărora le plăcea asta şi cum să fiu seducător. Am învăţat cum să mă prefac afectuos şi cum să abuzez de cei cărora le plăcea să fie răniţi. Prin comparaţie cu asta, RADA a fost ca o joacă de copii.
Rainey înghiţi în sec, având îndeajuns de multă ima-ginaţie cât să înţeleagă tot ce Kenzie nu-i spunea în cuvinte. Nu avea să se mai gândească niciodată la el ca până atunci, şi probabil că aşa era cel mai bine.
- Ai trăit cu Rock? întrebă ea.
- Prefera să nu îşi amestece viaţa privată cu cea profesională, aşa că m-a instalat într-un apartament, cu diverse alte prostituate, prin rotaţie. Acestea se asigurau că mâneam, că aveam haine şi că mă spălam. Unele dintre ele erau chiar drăguţe.
- Cum ai scăpat? Ai fugit de-acolo?
Rainey nu înţelegea - nu putea să înţeleagă - cât de gol fusese Jamie Mackenzie. Fără voinţă, fără suflet, fără speranţă. Oamenii goi pe dinăuntru nu fugeau.
- Când am crescut, mi-am dat seama că sunt categoric heterosexual, aşa că îmi era tot mai greu să mă prefac a fi o mică zdreanţă masculină plină de pasiune. Intr-o zi, pe când aveam doisprezece ani, am luat-o razna în timp ce eram cu un neamţ care venea cu regularitate la Londra, cu

afaceri. îi plăcea să facă pe durul, în loc să îmi joc rolul, ca de obicei, l-am provocat. M-a umplut de sânge. I-a plăcut atât de mult, încât mi-a plătit dublul taxei obişnuite.
După plecarea neamţului, tânărul Jamie a zăcut plân-gând pe patul din camera de hotel slinoasă, chinuit şi în agonie şi foarte dezamăgit că încă trăia.
Cu faţa albă ca varul, Rainey întrebă:
- Şi apoi?
- Am fost pasiv până la capăt. Un alt client obişnuit, Trevor Scott-Wallace, era programat să vină la o oră după neamţ. Era un escroc bătrân şi cumsecade, care se purtase întotdeauna frumos cu mine. Neamţul lăsase uşa descuiată, aşa că Trevor a intrat şi m-a găsit bătut şi plin de sânge. Fiind genul responsabil, m-a dus la un spital, în loc să fugă. Eu deliram şi-am început să bolborosesc despre viaţa mea. Jamie implorase să fie omorât, ceea ce îl îngrozise pe Trevor cel mai mult.
- Când şi-a dat seama că eram, de fapt, un sclav sexual şi nu mă prostituam de bunăvoie, m-a luat acasă la el şi m-a ţinut acolo, ca pe un câine vagabond.
- Ai fost adoptat de un pedofil? întrebă Rainey cu vocea marcată de repulsie.
- A fost... mai complicat de-atât. Trevor era profesor de literatură, expert în opera lui Shakespeare, cu renume internaţional. Nu am avut niciodată o relaţie fizică, în schimb, mă plătea pentru timpul acordat şi mă privea în timp ce recita poezie şi se masturba. Rolul meu era să par entuziast şi înfocat.
Rainey îşi păstră calmul în ciuda dezvăluirilor lui stranii.
- Era mai bine decât să te atingă?
- Puţin. Aşa puteam trăi sub acelaşi acoperiş. Le-a spus oamenilor că eram un văr îndepărtat fără alte rude, aşa că mă luase la el. El şi Charles fuseseră iubiţi şi rămăseseră prieteni. Trevor o ducea bine, dar nu era bogat, aşa că Charles a plătit pentru operaţie. Avea o generozitate dezinvoltă, drept pentru care nu trebuia să se gândească de două ori când era vorba să cheltuiască zeci de mii de lire pentru operaţii care nu erau acoperite de Sistemul Naţional de Sănătate.

Rainey îşi puse mâna la gură.
- Operaţie?
- Neamţul fusese foarte meticulos. A fost nevoie să îmi reconstruiască oasele feţei. Aşa am devenit extrem de chipeşul Kenzie Scott. îşi atinse cu amărăciune gropiţa discretă şi perfect sculptată din bărbie, trecându-şi uşor degetele peste unul dintre pometii înalţi. Forma şi structura de bază nu s-au schimbat, dar au fost îmbunătăţite. Faţa aceasta frumoasă pe care o iubeşte camera de filmat, mult lăudată de jurnalişti, nu e a mea. E o minciună la fel de gogonată ca toate celelalte aspecte ale vieţii mele.
- Nu-i de mirare că nu eşti deloc vanitos, şopti ea.
- Cum să fiu vanitos în legătură cu ceva ce nu îmi aparţine? Chipul acela străin fusese masca şi scutul lui împotriva lumii. Oamenii îi vedeau trăsăturile sculptate, prea frumoase ca să fie adevărate, nu interiorul gol.
- Iar... iar Trevor te-a obligat să continui să-i interpretezi fanteziile sexuale?
- Din fericire, a fost suficient de înţelept şi de bun ca să-şi dea seama cât de distrugător ar fi fost asta pentru mine. în plus, mai mult decât un partener, îşi dorea un fiu. Cineva pe care să îl iubească şi care să îl iubească la rândul lui.
Un alt rol pe care tânărul Jamie îl învăţase bine. Şi, chiar dacă o simplă iubire filială fusese imposibilă, existase totuşi un sentiment de afecţiune reală şi o recunoştinţă profundă.
- A avut grijă de mine, iar eu, în schimb, am păstrat secret actele lui de pedofilie, care i-ar fi dezgustat pe cei mai mulţi dintre prietenii lui.
- Secrete şi minciuni, spuse Rainey. închise ochii pentru o clipă, apoi adăugă: Ai dus o viaţă normală după ce ţi-ai revenit sau era deja prea târziu pentru asta?
- Nu a existat niciodată ceva „normal" la viaţa mea.
Termină al doilea pahar de scotch. Trevor a fost îngrozit când a descoperit că luase sub aripa lui un analfabet, dar, fiind profesor, şi-a dat seama destul de repede că eram dislexic. Unul dintre prietenii săi academicieni

era un pionier în studierea di2abilităţilor de învăţare, aşa că au creat un program de meditaţii ca să mă ajute să-mi depăşesc slăbiciunile şi să învăţ să-mi folosesc punctele forte.
Trevor şi Charles făcuseră parte dintr-un cerc de bărbaţi homosexuali în vârstă extrem de cultivaţi. Crescuseră cu toţii într-o perioadă în care homosexualii rămâneau ascunşi şi preferau să rămână ascunşi chiar şi atunci când societatea începuse să devină mai tolerantă. Chirurgul plastician, unul dintre cei mai buni din Marea Britanie, făcuse parte din acelaşi cerc. Fuseseră încântaţi să îi ofere băiatului lor mutilat o faţă perfectă. Probabil se gândiseră că îi făceau o favoare.
Trăind liniştit în preajma lui Trevor, asistând la discuţii purtate de bărbaţi educaţi şi inteligenţi, tânărul Jamie învăţase cum să se comporte.
- M-am ales cu o educaţie peticită, dar acceptabilă şi cu capacitatea de-a mă preface că eram bine-crescut.
Trevor a murit chiar înainte să împlinesc optsprezece ani. Charles Winfield mă încurajase să mă apuc de actorie. A tras câteva sfori ca să-mi obţină o audiţie la RADA. Am fost acceptat şi, cu câteva manevre potrivite, s-a născut Kenzie Scott.
- Cum ai reuşit asta?
El ridică din umeri.
- Unul dintre prietenii lui Trevor lucra în cadrul serviciilor de siguranţă guvernamentală, într-o funcţie înaltă, şi cred că ştia unde putea găsi cei mai buni falsificatori. Nu ştiu exact cum a procedat, dar am primit un paşaport pe numele lui Kenzie Scott, iar la academie au ajuns documente care îi satisfăceau pe birocraţi.
- Ce poveste incredibilă! spuse Rainey, apoi se încruntă. De-aia crezi că nimeni nu ar putea să facă legătura între tine şi trecutul tău: pentru că nu s-au emis documentele obişnuite în timpul copilăriei tale, iar înfăţişarea ţi s-a modificat suficient de mult încât să nu mai

poţi fi recunoscut de cei care te-au cunoscut pe când erai copil şi te prostituai?
- Exact. Nigel Steme, poreclit Ned, m-a cunoscut pe vremea aia. Păcat că ochii mei au o culoare mai specială. Dacă ar fi fost de un albastru obişnuit, nu şi-ar fi dat niciodată seama.
- Deci există o legătură cu Stone! Se prostitua şi el? Kenzie îşi aminti de momentul când îi văzuse prima dată chipul batjocoritor.
- Era fiul lui Rock, peştele mamei mele.
- Rock... Stone. înţeleg. Lui Rainey i se făcu greaţă, dar întrebă: Tatăl lui l-a obligat chiar şi pe fiul lui să se prostitueze?
- Nu, nici măcar Rock nu era chiar atât de depravat. Sau poate s-a gândit că fiul lui nu era suficient de atrăgător ca să merite să-l vândă. Ned locuia cu mama lui, care era puţin mai sus pe scara socială, dar uneori Rock îl folosea pentru diverse comisioane: să încaseze bani, să livreze droguri, chestii de-astea. Ned era cu câţiva ani mai mare ca mine şi rău până în măduva oaselor. Cred că, într-un fel, a simţit un fel de rivalitate ciudată, ca între fraţi, deoarece credea că tatăl lui mă iubea mai mult decât pe el, fiul lui adevărat. Poate a avut dreptate: eu eram mai valoros. Din fericire, ne vedeam foarte rar, dar se străduia să-mi facă viaţa un iad ori de câte ori avea ocazia.
- Şi, când şi-a dat seama că Kenzie Scott e băiatul pe care l-a urât, a încercat să te distrugă, şopti ea.
- A făcut mai mult decât să încerce, spuse el. închise ochii, gândindu-se la rămăşiţele distruse ale vieţii lui, apoi adăugă: A şi reuşit.

capitolul 32

- Ba nu, spuse Rainey, vrând să şteargă ceva din tristeţea de pe faţa lui Kenzie. în vreme ce tu dormeai, am vorbit cu Barb Rifkin şi cu Marcus Gordon, şi deja iau măsuri ca să anihileze povestea lui Nigel Stone. Se pare că nimeni nu crede că ar exista o fărâmă de adevăr în ea.
- Şi totuşi există. Ironic, nu-i aşa? Puse deoparte paharul gol, se ridică şi începu să se plimbe încolo şi încoace prin cabina mică, fără ca echilibrul să-i fi fost afectat de

cantitatea de whisky ingerată. Apoi continuă: Chiar dacă vor reuşi, o astfel de pată rămâne pentru totdeauna.
Se opri lângă o vază fixată în centrul unei măsuţe şi atinse petalele florilor.
- Vedetele de cinema sunt creaturi născute din visuri şi din fantezie. Realitatea nu contează în comparaţie cu modul în care ne văd oamenii. Şi nu mă vor mai vedea niciodată în aceeaşi lumină.
Ea se gândi cu durere la ororile prin care trecuse Kenzie. Ce rezistenţă incredibilă avea, de reuşise să construiască o viaţă de succes după o copilărie atât de devastatoare.
- Chiar dacă poveştile vor continua să circule, nu ai de ce să îţi ceri iertare. Erai un copil. Nimeni nu te poate acuza pentru ce-ai fost obligat să faci.
- Adică lumea mă poate privi ca pe o victimă? Ce încântător! Cred că prefer să fiu considerat un păcătos.
Kenzie juca roluri de eroi. Uneori, personajele pe care le interpreta erau foarte importante, alteori erau bărbaţi obişnuiţi care profitau de ocazie şi triumfau chiar de nu păreau a avea vreo şansă, dar nu erau niciodată victime neajutorate. De aceea îi fusese atât de greu să interpreteze rolul lui John Randall.
- îmi doresc să fi ştiut toate astea, spuse Rainey. Nu te-aş fi rugat niciodată, absolut niciodată, să joci în The Centurion.
- Viaţa mea ca jucărie pentru pedofili nu e un subiect de discuţie banal. Nici acum n-aş fi putut să vorbesc despre asta dacă n-aş fi fost pe trei sferturi beat. Scoase o margaretă din vază şi o studie intens. Dar m-am gândit că meriţi să ştii şi am încredere că nu vei spune nimănui.
- Cum doreşti. Ea înghiţi în sec, simţindu-şi gâtul uscat. Dar poate ai vrea să iei în calcul posibilitatea de-a vorbi cu altcineva, cum ar fi un terapeut priceput Secretele ajung să te macine.
- Actoria este terapie pentru mine. Ca să fii un actor bun, trebuie să te cunoşti bine pe tine însuţi. Chiar şi cei mai nevrotici dintre noi ştiu foarte bine ce anume îi face să funcţioneze. Se plimba din nou dintr-o parte în alta, mişcările lui line şi atletice mascându-i agitaţia interioară.

Ştiu ce mi s-a întâmplat şi cum anume am fost deformat pentru totdeauna de experienţele trăite. Mă îndoiesc că un terapeut mi-ar putea spune ceva la care nu m-am gândit deja.

- Terapia nu înseamnă să vorbeşti doar de dragul de-a vorbi. Ideea este să găseşti o cale prin care să scapi de durere.
- Tu ai vorbit cu vreun terapeut care să te ajute să treci peste copilăria problematică?
- M-ai prins, recunoscu ea. Uneori m-am gândit să apelez la terapie. Cunosc oameni care au avut foarte mult de câştigat de pe urma terapiei. Dar, în cazul meu, cel mai potrivit mi s-a părut să îmi rezolv problemele în felul meu.
- Te-ai descurcat foarte bine! Eşti funcţională, întreagă la minte, mai ales după standardele din Tinseltown, şi faci ce îţi place, deci aş spune că instinctele tale au funcţionat bin.

O supraestima.

- Dacă tot suntem sinceri, de ce te-ai măritat cu mine? Şi de ce, deodată, după trei ani, te-ai hotărât că a fost o greşeală?
- Când ne-am întâlnit şi ne-am înţeles atât de bine, nu... nu am vrut să îţi mai dau drumul. Chiar dacă ştiam că mariajul nu e pentru mine, am hotărât să o dau naibii de logică. Ridică din umeri, apoi adăugă: Probabil ai observat că îmi folosesc mai mult emisfera dreaptă a creierului decât pe cea stângă.
- Ce anume nu a funcţionat? întrebă ea, încercând să oprească lacrimile ce ameninţau să o podidească. Credeam că ne înţelegem bine. Te-ai plictisit?
- îţi aminteşti de convorbirea telefonică în care ai adus în discuţie subiectul copiilor? Chiar dacă ai încercat să faci o glumă din asta, mi-am dat seama cât de mult îţi doreşti un copil. Până atunci, crezusem că erai la fel de dezinteresată ca mine în întemeierea unei familii, şi probabil din aceleaşi motive. Când mi-am dat seama că mă înşelasem, am ştiut că mariajul nostru trebuia să se încheie.

Rainey rămase cu gura căscată. Privind în urmă, totul părea extrem de evident.
- Aşa că ai cedat în faţa farmecelor generoase ale lui Angie Greene.
- S-ar putea să nu mă crezi, dar nu m-am culcat niciodată cu ea.
Ea se gândi la vizita surpriză pe care i-o făcuse în Creta şi la Angie călare pe el.
- Ai dreptate, mi-e cam greu să te cred.
- Sigur, mă gândeam să o fac. Şi ea era mai mult decât doritoare, dar nu mă interesa. îmi era dor de tine. Ai apărut în rulota mea chiar când încercam să mă hotărăsc dacă să merg până la capăt. Ştiam că o aventură ar fi însemnat sfârşitul căsniciei noastre, dar era o soluţie atât de... crudă, de vulgară. Când ai apărut şi-ai tras concluzia evidentă, mi s-a părut o ocazie prea bună ca să-i dau cu piciorul. Şi nici nu am mai fost nevoit să mă culc efectiv cu Angie. M-am simţit mai degrabă uşurat.
Nu ştia dacă să râdă sau să plângă.
- De ce nu mi-ai spus pur şi simplu că nu vrei copii? Am bănuit asta din reacţia ta şi, după o scurtă analiză interioară, mi-am dat seama că aş putea trăi fără copii. Dar nu mi-ai lăsat şansa de-a alege. Chiar credeai că femeile sunt simple maşini de făcut copii şi că mi-aş dori un copil mai mult decât te voiam pe tine?
El zâmbi fără pic de umor.
- Nu, m-am gândit că aveai să fii fidelă căsniciei noastre şi că aveai să ajungi să regreţi asta. Până ajungeai tu să mă părăseşti, putea fi prea târziu ca să mai ai copii.
Ea se holbă la el:
- Aşa că te-ai hotărât să ne distrugi căsnicia... pentru binele meu? Eşti un nenorocit arogant!
- Ce-i drept, a sunat a aroganţă, recunoscut el. Spune-mi cât de mult m-am înşelat.
Ea ezită, furioasă, dar nu ar fi putut să spună că se înşelase în totalitate.
- Ai avut dreptate să crezi că nu aş fi divorţat din cauză că nu vrei copii, dar nu puteai fi sigur dacă te-aş fi

părăsit cândva sau nu. Nu e posibil să fi rămas împreună şi să fi trăit acceptabil de fericiţi până la adânci bătrâneţi?

- Intr-o căsnicie în care nici unul dintre noi nu a îndrăznit măcar o dată să îi spună celuilalt că îl iubeşte? replică el cu blândeţe. Era doar o chestiune de timp până să se termine.

Ea fu atât de şocată de parcă tocmai ar fi primit o palmă. Ce-i drept, nu vorbiseră niciodată despre iubire. Existaseră ocazii în care fuseseră foarte apropiaţi şi aproape că îi spusese că îl iubeşte, dar nu avusese puterea să o facă, atâta timp cât nu era sigură de sentimentele lui pentru ea. Ştia că o plăcea şi o dorea, dar nu era deloc sigură că o iubea.

- Ai... ai observat, reuşi ea să îngâne.

- Am observat. Deşi nu pot fi considerat expert în intimitatea emoţională, am înţeles că e imposibilă atâta timp cât nu să eşti dispus să-ţi arăţi vulnerabilitatea. Am mai renunţat la bariere unul faţă de celălalt; tu mai mult ca mine. Dar am fost amândoi prea circumspecţi ca să dezvăluim mai mult din noi. Se opri şi o privi cu compasiune. Tu eşti mai puţin distrusă ca mine, Rainey, dar nu vei putea să îţi depăşeşti temerile şi să găseşti dragostea pe care o meriţi decât alături de un bărbat mai sănătos şi mai curajos ca mine.

Ea se ghemui în poziţie fetală, mirată de cât de bine o înţelegea. Se vedea pe sine şi o vedea pe ea fără vreo iluzie. Fusese nevoie de Sarah Masterson, o fecioară fictivă din epoca victoriană, ca să poată admite că nu se dedicase niciodată pe deplin căsniciei ei. Raine Marlowe, o femeie totalmente modernă, ţinuse întotdeauna o mână pe clanţa uşii.

Totul se schimbase în orele agitate de când plecaseră de la slujba funerară pentru Charles Winfield. Era momentul să fie brutal de sinceră în legătură cu ce voia de la Kenzie - şi de la ea.

Răspunsul la prima parte era orbitor de clar: îl voia pe el, alături de ea pentru totdeauna, ca iubit şi soţ. Astăzi dezvăluise mai multe despre el decât o făcuse în cei patru ani de când se cunoşteau. Faptul că acţionase din grijă

pentru ea era dovada că în felul lui o iubea, chiar dacă nu putea să-şi facă curaj să i-o spună.
Iar ea, ea voia să aibă curajul necesar de a-şi lua un angajament, indiferent de riscuri. Voia să îşi trăiască viaţa la fel de pasional cum o făcuse Clementine, dar cu mai multă înţelepciune. îşi dorea să poată zdrobi zidurile de apărare în spatele cărora se ascunsese toată viaţă.
Asta însemna să-i ofere lui Kenzie inima ei, chiar dacă el avea să i-o azvârle îndărăt.
- N-o să neg că mă tem, Kenzie, dar... chiar te iubesc, îndeajuns cât să mă mărit cu tine, deşi nu eram sigură că relaţia noastră avea să dureze. Suficient de mult încât să o spun, în sfârşit, cu voce tare. Se ridică de pe scaun şi se duse la el. Şi cred că se prea poate ca şi tu să mă iubeşti pe mine, căci ai procedat cum ai crezut că era cel mai bine pentru mine, chiar dacă ai greşit. Faptul că ne iubim unul pe celălalt, în modul nostru defect, defensiv, nu e, oare, o fundaţie pe care să ne construim un viitor?
- E prea târziu, Rainey, spuse el cu voce crudă şi plină de durere. Poate am fi putut continua la nesfârşit aşa cum am făcut-o timp de trei ani, într-o relaţie limitată, dar cu anumite recompense. Dar nu acum. Kenzie Scott era doar o iluzie, care s-a destrămat, iar bucăţile nu mai pot fi puse la loc.
Ea îi puse o mână pe umăr, scrutându-l cu privirea.
- Sentimentele nu mi-au fost anihilate de faptul că am aflat trecutul tău. Pot doar să spun că te iubesc şi te respect mai mult ca până acum. Ultimele săptămâni au fost grele pentru amândoi, dar poate că acum avem şansa să construim o căsnicie care să reziste cât timp vom trăi.
în ochii lui citi disperare, dar şi o dorinţă teribilă. Se ridică pe vârfuri şi îl sărută.
Pentru o clipă, el îi răspunse, coborându-şi uşor mâna pe braţul ei. Ea se apropie mai tare de el, uimită de puterea unui simplu sărut atunci când era oferit cu dragoste. Cum de putuse să renunţe la el fără să lupte? Simţi cum scuturile ei se sfărâmau, cum spiritul ei suferind se deschidea încet ca să-i facă lui loc.

El o prinse de braţe şi-o împinse. Respira sacadat, iar disperarea câştigase lupta pentru sufletul lui.
- Nu va funcţiona, Rainey!
Se îndepărtă împleticindu-se spre toaleta avionului. După ce uşa se închise, Rainey îl auzi vomând violent.
Tremurând, ea se lăsă pe un scaun. Voia să creadă că lui Kenzie îi era rău din cauză că băuse prea mult alcool şi mâncase prea puţin. Se gândi însă la scena cu noaptea nunţii dintre Sarah şi noul ei soţ. Kenzie venise cu ide- ea ca lui Randall să i se facă rău din pricina conflictului dintre abuzul la care fusese supus în captivitate şi realitatea reprezentată de tânăra soţie pe care o idolatriza.
Acum i se făcu ei rău, căci înţelese că ideea lui Kenzie venise din propria lui experienţa. Nu era de mirare că el avea convingerea că mariajul lor nu putea continua. Mai bine de douăzeci de ani reuşise să funcţioneze suprimând ororile pe care le trăise în copilărie. Devenise un maestru al detaşării, suprimându-şi într-un mod uimitor emoţiile prin actorie.
Dar acum nu mai era posibil. Nigel Stone distrusese zidurile de apărare care îi permiseseră lui Kenzie să funcţioneze.
Acum, ororile care îl modelaseră erau libere să îi de- vasteze sufletul.
După ce Kenzie îşi vărsă amarul, în toate sensurile, el şi Rainey de-abia de-şi mai vorbiră pe toată durata zborului. Trecură prin vamă şi realimentară în New York, apoi zburară până la New Mexico într-o tăcere aproape deplină. Rainey petrecu cea mai mare parte din zbor dormind, ghemuită în pat
Kenzie fusese tentat să deschidă barul şi să bea până avea să rămână fără simţire, dar stomacul i se revoltă doar când se gândi la asta. în schimb, o chemă pe inso- ţitoarea care fusese exilată în partea din faţă a avionului
în timpul zborului transatlantic şi îi ceru ceva de mâncare. Deşi nu putu să mănânce prea mult, măcar nu îi mai tremurau mâinile.
Tânjea după Cibola ca un porumbel care se întoarce acasă. Ceea ce era ciudat, având în vedere că nu petrecuse nici

măcar o noapte acolo. Totuşi, hectarele acelea de sălbăticie erau ca un sanctuar.
Era aproape seara când aterizară pe o pistă privată aflată destul de aproape de fermă. Un tânăr cu ochi mari îi spuse lui Kenzie că maşina închiriată era pregătită. Probabil că Rainey făcuse deja aranjamentele prin telefon.
Kenzie semnă documentele şi acceptă cheile, apoi ieşi şi constată că bagajele lui Rainey fuseseră încărcate în SUV împreună cu ale lui. îl scoase pe cel mai apropiat şi spuse:
- Ce neglijenţi au fost! Au transferat toate bagajele.
- Ba deloc! răspunse ea încruntată. Merg cu tine.
El se holbă la ea uimit, incapabil să îşi dea seama dacă era bucuros sau îi părea rău. Probabil Rainey se temea că avea să se autodistrugă dacă îl lăsa de capul lui.
- Nu te prosti! Când eram în Londra, mi-ai spus de mai multe ori că abia aştepţi să mergi acasă. Avionul te poate duce acolo în vreo două ore.
- Acasă e unde ţi-e inima.
Era foarte limpede ce voia să spună cu asta. Kenzie simţi cum dorinţa punea stăpânire pe el. De-ar fi fost atât de simplu. Dar ea nu înţelegea. Cum ar fi putut să înţeleagă?
- Te aşteaptă luni întregi de postproducţie intensă, ceea ce înseamnă că trebuie să fii în Los Angeles.
-Am nevoie de o vacanţă, spuse ea. Până şi Dumnezeu şi-a luat o zi liberă după ce a creat lumea, iar eu nu sunt nici pe departe la fel de rezistentă ca El.
- Rainey...
Ea îl privi cu ochi arzători, ca o pisică furioasă, strângându-şi mai tare jacheta cu logoul filmului The Centurion pentru a se proteja de vântul rece.
- Dacă nu ai de gând să foloseşti forţa fizică pentru a mă opri, vin cu tine.
El închise ochii, simţindu-şi tâmplele zvâcnind. Oare chiar voia să îi spună răspicat că sărutul pe care ea i-l dă-duse şi excitarea pe care o simţise îi aduseseră în minte imagini de nesuportat din timpul violurilor îndurate? Ani întregi reuşise să îngroape acele amintiri în cele mai crunte coşmaruri, dar acum îi era imposibil. Duhul cel rău scăpase

din sticla în care stătuse închis, şi Kenzie nu ştia dacă avea să mai poată face vreodată sex cu cineva.
- Apropierea fizică nu mă va face bine, nici nu va repara mariajul nostru, Rainey.
Ea suspină, renunţând la atitudinea beligerantă.
- Dragul meu, nu eşti singurul care înţelege natura umană. M-am gândit la ce-ai spus. Chiar nu am cum să mă pun în pielea ta, dar am acceptat deja că ar fi necesar un miracol ca să ne salveze mariajul, iar eu nu cred în miracole. Dar răspunde-mi cinstit. M-ai îndepărtat, pentru binele meu, dovedind mărinimie şi o atitudine onorabilă. Uită de mărinimia asta! Ai vrea să fiu lângă tine câteva zile sau nu?
El ezită, aşa că ea-i ceru cu asprime:
- Spune-mi adevărul, Kenzie.
Adevărul? Rainey trebuia să se întoarcă în California cât mai repede, ca să demareze operaţiunea amplă de editare şi transformare a filmărilor brute într-un film finisat. Dar, în următoarele câteva zile...
- Mi-ar plăcea să-mi fii alături, la Cibola, Rainey. Doar să... nu te aştepţi la prea multe de la mine.
- Nu o voi face. Oricum, motivul principal pentru care vin e că îmi doresc să am parte de câteva zile de relaxare, departe de Tărâmul Nebunilor. Se uită la cheile din mâna lui, apoi adăugă: Eşti în stare să conduci sau vrei să conduc eu?
- Alcoolul s-a dus. Deschise uşa din dreapta. Mai ai o ultimă şansă să te răzgândeşti şi să dai dovadă de chibzuinţă.
Ea zâmbi în timp ce se urcă în maşină.
- Cât de des se întâmplă asta?
- Aproape niciodată. Kenzie se aşeză pe locul şoferului, simţindu-se puţin mai bine, căci, în pofida tuturor lucrurilor, încă erau prieteni.
capitolul 33
Munţii din New Mexico păreau de pe o altă planetă în comparaţie cu trotuarul din Londra unde Nigel Stone îl asaltase pe Kenzie. Rainey se relaxă în scaunul maşinii şi se mulţumi să admire culorile ce înfrumuseţau peisajul

auster, în timp ce soarele se retrăgea în spatele dealurilor. încă încerca să proceseze tot ce-i povestise el, aşa că întrebă:

- Peştele mamei tale a încercat să te ia înapoi?

- Nu. Chiar dacă Rock ar fi ştiut că sunt cu Trevor, nu m-ar fi putut găsi. E o afacere clandestină, unde se plăteşte doar în numerar. Nici cumpărătorii, nici vânzătorii nu îşi folosesc numele şi adresele reale. Din punctul lui de vedere, pur şi simplu dispărusem. Probabil a hotărât că nu merita să-şi bată capul cu mine: eram aproape prea mare ca să mai reprezint o marfă apetisantă pe piaţa pedofililor. Rainey se cutremură. Nici măcar faptul că Kenzie părea cât se poate de detaşat când îi povestea toate acestea nu putu atenua din oroarea resimţită de ea când îşi imagină ce fusese silit să îndure.

- Ai idee ce s-a întâmplat cu Rock? Ar fi fost grozav să facă ani grei de puşcărie.

- La vreo doi ani după ce-am reuşit să scap de el, Rock a fost înjunghiat mortal într-un bar. Nu aş fi aflat, doar că pe-atunci deja mă descurcam bine cu literele, iar profesorul mi-a dat să citesc un ziar. Rock a fost un simplu articol mărunt într-o zi cu ştiri puţine.

- Cum te-ai simţit când ai aflat de moartea lui?

Maxilarul lui se încordă.

- Am fost atât de fericit, că nu am mai putut vorbi vreo zece minute. Regretam doar că avusese probabil o moarte prea rapidă.

Deci nu era chiar atât de detaşat.

- Mă gândesc că nu prea sunt şanse ca şi Nigel să fie înjunghiat.

- Pe el nu îl urăsc la fel de mult cum l-am urât pe tatăl lui, spuse Kenzie încet. Bietul diavol a avut o copilărie groaznică. Tatăl lui a fost un monstru, iar mama lui, o beţivă care îl bătea încontinuu. Se ascundea prin cinematografe, la fel ca mine. Sunt sigur că nu i-a fost uşor să aibă acces la educaţie şi să devină un reporter de succes.

- Eşti uimitor de iertător.

- Nu sunt chiar atât de iertător, dar îmi dau seama că, din multe puncte de vedere, am fost mai norocos ca Ned.

In ciuda tuturor problemelor pe care le avea, mama s-a dovedit o persoană iubitoare, când nu era drogată. După ce Trevor m-a luat la el, am fost crescut de nişte bătrâni înţelepţi, educaţi, care se mândreau cu faptul că mă învăţau şi mă îndrumau. Era ca şi cum aş fi avut o duzină de naşi buni. Nu cred că Ned a avut parte de prea multă bunătate în viaţa lui.

- La cât e de malefic, cine ar vrea să se apropie îndeajuns de mult încât să fie bun cu el? Se întrebă dacă Kenzie chiar nu era deloc furios, aşa cum părea, sau dacă în realitate furia îi curgea ca un râu de lavă prin străfundul sufletului. Poate că supravieţuise tocmai datorită capacităţii lui de-a renunţa la lucrurile pe care nu le putea schimba.

Atmosfera era destul de relaxată, aşa că întrebă:

- De ce urăşti atât de mult ideea de a avea copii? Te porţi minunat cu copiii, atât cu fanii, cât şi cu actorii copii cu care ai lucrat. Nu vreau să te fac să te răzgândeşti, ci doar încerc să te înţeleg. Te-ai gândit că nu vreau copii din acelaşi motiv ca tine.

El încetini şi coti la stânga, pe un drum mai îngust.

- Din câte am văzut eu, unii oameni care au supravieţuit unor copilării distruse îşi doresc să aibă la rândul lor copii. Ei încearcă să-şi depăşească durerea din trecut crescându-şi copiii aşa cum şi-ar fi dorit să fi crescut ei. Alţii nu suportă însă ideea de a-şi aminti, în orice fel, de copilărie. Eu mă încadrez în această a doua categorie. Credeam că şi tu eşti la fel.

- Aşa eram în tinereţe, dar, în ultimii ani, am înţeles că vreau să îmi rezolv problemele din trecut, aşa cum ai spus tu. Se uită pe geamul lateral. La fel ca mama ta, Clementine putea fi minunată şi caldă, dar îşi petrecea cea mai mare parte din timp pe drum, în spectacole. Iar când era acasă, părea mereu prea ocupată cu munca şi cu... viaţa ei socială foarte activă.

Mai multe asistente şi menajere avuseseră grijă de mi-cuţa Rainbow, dar nici una dintre ele nu fusese mama ei.

- Rămâneam trează noaptea, sperând să o văd. Dacă auzeam că intră în casă, mă duceam rapid să o salut. Chiar

dacă mai întâi mă asiguram că nu era drogată sau cu vreun iubit. Dacă aveam noroc, râdea, şi mă băga în pat, şi îmi cânta un cântec. Rainey suspină. Am jurat că, dacă voi avea vreodată copii, îi voi lua cu mine la filmările la locaţie. Vreau să se simtă iubiţi şi protejaţi. Vreau să ştie că sunt importanţi.
Se opri, dându-şi seama că îi dezvăluise foarte multe. Ei bine, dacă tot voia să fie mai deschisă cu Kenzie, putea foarte bine să înceapă cu asta.
- Dacă vrei să creşti un copil aşa cum trebuie, e nevoie de multă dăruire. Eu, unul, nu am destulă dăruire pentru a face asta, spuse el sumbru. Nici nu pot să descriu cât de dureros e gândul de-a avea copii.
Orice speranţă care existase în sufletul ei, cum că Kenzie s-ar fi putut răzgândi, muri chiar atunci. Schimbând subiectul, ea întrebă:
- Te-ai gândit vreodată cum ar fi să ai un tată adevărat? Eu m-am întrebat mereu cum ar fi. Bunicul ei rece şi critic nu fusese chiar o figură paternă demnă de admirat. Doar după ce-am vorbit cu tine, cu vreo două luni în urmă, mi-am făcut curaj să îl angajez pe detectivul despre care ţi-am spus.
- A aflat ceva?
îi povesti despre ultimul raport primit de la Mooney. Când termină, Kenzie spuse:
- Un director de studio se află pe lista de candidaţi? Poate că aşa se explică dorinţa ta de a-i organiza pe alţii.
- O dorinţă ereditară de a da ordine? S-ar putea, deşi cred că majoritatea actorilor visează să deţină controlul. Tu nu?
- Nu prea. Vocea i se înăspri: Urăsc să fiu controlat, dar nici nu-mi place să îi controlez pe alţii. E prea multă responsabilitate. Vreau doar să fiu... liber. Să nu mă aflu sub puterea nimănui. Continuă pe un ton mai moderat: Unul dintre lucrurile care m-au atras la actorie a fost faptul că sunt propriul meu şef. Dacă nu vreau să accept un rol, pot oricând să mă întreţin ca şofer de taxi sau curier pe bicicletă.
Rainey zâmbi.

- în schimb, ai avut atât de mult succes, încât eşti liber să nu mai munceşti o zi în viaţa ta, dacă nu vrei.
- Norocul meu că e aşa, pentru că s-ar putea să nu mai interpretez un rol în viaţa mea.

Vorbise atât de încet, că Rainey avu nevoie de-o clipă ca să îşi dea seama ce spusese.

- Să nu mai interpretezi? Doar nu vorbeşti serios! Eşti un actor desăvârşit: foarte bun şi foarte dedicat. Cum să te opreşti?

Fiind întuneric, îi vedea doar profilul, conturat de luminile de la bordul maşinii.

- Actoria era modul meu de-a scăpa de mine însumi. Acum... eul meu m-a prins din urmă. Nu ştiu dacă voi mai putea interpreta vreodată. Sau dacă mai vreau să o fac.

Rainey se înfioră când îşi dădu seama cât de hotărât părea Kenzie. Era posibil bucuria şi pasiunea pentru muncă să îi fi fost furate, aşa cum peştele mamei lui îi furase încrederea şi inocenţa.

La câte i se tot luaseră, oare avea să mai rămână ceva din Kenzie Scott?

Kenzie opri SUV-ul pe culmea ce dădea spre valea în care se afla ferma, gândindu-se la seninătatea locului.

- Oare de ce sunt aprinse luminile? Soţii Grady s-au mutat în noua lor casă cu câteva săptămâni în urmă, deci casa ar trebui să fie goală.

Rainey îşi mască un căscat.

- Când am sunato pe Emmy Herman ca să facă demersurile necesare pentru închirierea maşinii, am rugat-o să-i anunţe pe soţii Grady că venim. Bănuiesc că Alma a trecut pe-acolo să descuie uşa şi să aprindă luminile, ca locul să pară mai prietenos.

începură să coboare drumul brăzdat.

- Când ai asistenţi buni, e ca şi cum ai avea spiriduşi invizibili care îţi fac viaţa mai uşoară.

Spera ca Rainey să aibă dreptate şi ca luminile să fie doar un gest prietenesc. Deşi îi plăceau soţii Grady, nu avea nici un chef de compania altcuiva, li venea greu să creadă că nu mai devreme decât în dimineaţa aceea Nigel Stone dezvăluise tuturor trecutul lui sordid. Fusese o zi

interminabilă, întinsă pe opt fusuri orare. O treime dintr-o călătorie în jurul lumii.
Complet istovit, trase în faţa casei şi opri motorul. Un bec slab ilumina zona. Kenzie luă cele două valize mari din maşină şi se îndreptă spre casă.
Rainey apucă un geamantan pe roţi şi deschise uşa de la bucătărie, apoi icni:
- Am ajuns unde trebuie?
El intră şi lăsă valizele jos, pe podeaua delicată, aco-perită cu gresie uzată.
- Am sunat-o pe Callie Spears, designerul de interior cu care am lucrat şi la casa de pe plajă, şi-am rugat-o să aranjeze casa. Bucătăria era cam sumbră.
- Ai avut dreptate în legătură cu spiriduşii care se ocupă de treburile complicate. Rainey îşi trecu degetele peste dulapurile din stejar, după care bătu în hiaturile de culoarea vaniliei. Spiriduşul acesta îşi cunoaşte meseria: bucătăria e simplă, dar superbă. Se potriveşte perfect cu casa. Callie s-a gândit bine când a păstrat gresia şi pereţii acoperiţi cu stuc şi grinzile expuse. A păstrat ce era mai bun. Studie încăperea cu ochii mijiţi
şi spuse: Dar scrinul vechi, masa şi scaunele seamănă cu mobilierul soţilor Grady. Şi covoarele indiene superbe mi se par foarte cunoscute.
- Alma spunea că lumea care le vedea le considera încântătoare şi autentice, dar pentru ea erau doar nişte obiecte uzate şi vechi şi abia aştepta să se ducă să cumpere exact ce îşi dorea, măcar o dată în viaţă. A luat cu ea doar câteva articole cu valoare sentimentală.
Două gheme de blană o zbughiră în bucătărie, derapând pe un covor când dădură colţul. Erau pisicuţa gri şi cea vărgată pe care le văzuse Rainey cu câteva săptămâni în urmă. Doar că acum erau de două ori mai mari şi neînfricate.
Kenzie o ridică pe cea gri, un motan care se zbătu extaziat din pricina atenţiei pe care o primea. Văzu un bilet pe masă.
- Dacă ne e foame, avem enchiladas, frijoles şi salată în frigider.

- Alma e genială. O sfântă. Şi pisicuţele au fost o lovitură de graţie. Rainey o prinse pe cea vărgată şi îşi frecă obrazul de blana ei moale. Pun mâncarea în cuptor. Până ne instalăm, cina va fi fierbinte şi numai bună de mâncat.
- Ce dormitor vrei? Cele două din capătul holului sunt cele mai mari. Era cel mai delicat mod de a-i spune că n-ar fi suportat să doarmă cu ea.

Rainey înţelese mesajul. Străbătu holul şi se uită la dormitoare.

- îl iau pe cel din dreapta: pătura din catifea cu petice de brocart arată nemaipomenit. Mereu mi-a plăcut designul interior din zona sud-vestică, dar nimic nu egalează articolele originale.

Kenzie îşi duse genţile în celălalt dormitor, bucuros că Rainey i-l lăsase lui. îi plăcea pătura antică din petice albe şi albastre pe care o găsise Callie. Aceasta cumpărase şi o masă de toaletă şi un dulap din lemn argintiu uzat, care se potriveau perfect.

Curios, Kenzie parcurse şi celelalte încăperi. Cele două dormitoare mai mici erau curate, dar goale.

Canapeaua şi fotoliile din living erau noi, tapiţate cu piele tăbăcită moale, ademenitoare, iar într-o debara din hol fusese îndesată o toaletă micuţă. Hotărî să-i dea lui Callie un bonus pentru că reuşise să facă atât de multe intr-un timp atât de scurt, şi în mare parte cu forţă de muncă din zonă. El îi solicitase asta, ştiind că oamenii din împrejurimi aveau nevoie de lucru.

Ultimul proiect important fusese renovarea băii. Rainey îl prinse din urmă.

- Oh, Doamne! spuse ea admirativ. O baie în întregime modernă, cu jacuzzi şi duş separat. Casa asta e o bijuterie, Kenzie.

Avea dreptate; era o casă în care ar fi putut locui toată viaţa. Şi probabil asta avea să facă.

După o zi foarte lungă şi o masă savuroasă, crezuse că avea să doarmă bine, dar nu fusese atât de norocos. Nici măcar nu putea da vina pe pat, deoarece Callie cumpărase acelaşi tip de saltea pe care o folosea în casa lui de pe plajă.

Ori de câte ori închidea ochii, îl asaltau imagini de coşmar. întâmplările pe care le crezuse uitate se întorceau într-un potop de detalii înfiorătoare. îşi aminti senzaţia de sufocare, de înec din momentele când era la mila unor trupuri transpirate de bărbaţi. Nevoia lui disperată de-a le fi pe plac. Teroarea de-a fi dominat, trup şi suflet, şi disperarea absolută a credinţei că primea exact ce merita. Supravieţuise pentru că reuşise să îşi separe mintea de trupul de copil lipsit de putere, obligat să joace un rol la comandă. în timpul ororilor, mintea îi zburase spre vremuri mai bune. După-amiezile petrecute în parc cu mama lui sau filmele văzute la cinema. Amândoi fuseseră încântaţi de filme, şi pe unele le văzuseră şi de două sau trei ori la cinematografe ieftine unde rulau iar şi iar.
Detaşarea aceea îl ajutase să nu îşi piardă minţile, dar, dincolo de zidul de separare pe care îl clădise, se afla un holocaust de emoţii. Construise un zid atât de înalt şi de lat, încât, în timp, aproape că reuşise să uite detaliile legate de copilăria lui. După care John Randall fisurase zidul, iar Nigel Stone îl dărâmase de tot, eliberând ororile, precum făcuse Pandora când îşi deschisese cutia.
Cum avea să supravieţuiască agoniei care îi inundase mintea? Se gândi să-i mai ceară lui Rainey un calmant, dar renunţă la idee. Cel pe care i-l dăduse înainte îl năucise, fără să înlăture durerea. Gata cu pastilele. întrucât mama lui fusese dependentă de droguri, învăţase că era periculos să-şi caute pacea sufletească într-o pastilă.
Se răsuci pe toate părţile, tot mai chinuit, pe măsură ce îşi aminti toate ororile îndurate. Era leoarcă de transpiraţie, în pofida aerului rece al nopţii, aşa că încetă să mai încerce să doarmă şi se ridică din pat. îşi puse rapid nişte haine pe el, găsi o lanternă în bucătărie şi ieşi să ia o gură de aer proaspăt şi să încerce să uite.
Pustietatea nopţii era la fel de vastă ca pustietatea din sufletul lui.
Singur, singur, complet singur,
Singur pe-o mare imensă, imensă;
Şi nici un sfânt milă n-avu
De-al meu suflet chinuit.

Doar că Bătrânul Marinar omorâse un albatros, iar chinul lui fusese pedeapsa pentru cruzimea-i inutilă. Oare ce făcuse micuţul James Mackenzie cel inocent de se abătuse atâta suferinţă asupra lui?
Când se obişnui cu întunericul, văzu că lumina lunii era îndeajuns de puternică pentru a face lanterna inutilă atâta timp cât nu stătea în locuri umbrite. Din fericire, găsi cărarea ce pornea din spatele fermei şi ducea spre dealuri. începu să urce. Noaptea rece de munte mirosea puternic a pini, şi a plopi, şi a alte lucruri pe care nu le putea identifica. Chiar mai sus de fermă se afla o pajişte în formă de farfurioară, înconjurată de pini şi acoperită cu flori sălbatice, deschise la culoare, care se mişcau uşor, luminate de lună. Prea agitat ca să admire frumuseţea subtilă a peisajului, continuă să urce.
îşi aminti diverse fragmente de piese de teatru şi poezie. Unele erau relevante pentru situaţia lui, altele mai puţin. Trăise cu profesorul Trevor Scott-Wallace mai bine de şase ani, fapt ce fusese ca un curs avansat de literatură britanică.
îţi zace tatăl colon mare;
Oasele-i sunt de coral,
Ochii lui - mărgăritare.
Nu s-a spulberat sub val,
Ci doar marea la schimbat în ceva ciudat, bogat.
Dar habar n-avea cine era tatăl lui: din ce naţie pro-venea, dacă mai trăia sau nu, dacă ştiuse vreodată că avusese un fiu cu o fată frumoasă, mult prea tânără ca să înţeleagă ce făcea.
Băiat fiind, îi plăcea să şi-l imagineze pe tatăl lui ca pe-un tânăr din Munţii Scoţiei, întins lângă Maggie printre buruieni, care s-a alăturat mai apoi unui regiment şi-a plecat să vadă lumea, aşa cum făceau tinerii scoţieni de secole întregi. Chiar şi în ziua de astăzi, regimentele trimiteau unităţi de recrutare care mărşăluiau prin oraşele scoţiene cu cimpoaie şi stindarde care fluturau în vânt, stârnind imaginaţia tinerilor plictisiţi aflaţi în căutarea aventurii. Poate că iubitul lui Maggie plecase, promiţându-i că avea să se întoarcă la ea, apoi murise peste hotare, într-

una dintre încăierările ce aveau de obicei loc peste tot în lume.
Bineînţeles, la fel de posibil era ca tatăl lui să fi fost un funcţionar beţiv care îi plătise lui Maggie cinci lire ca să-şi desfacă picioarele. Sau vreo rudă incestuoasă care o molestase şi o făcuse să fugă îngrozită din casa ei. Nu avea de unde să ştie. Se ruga ca măcar conceperea lui să-i fi adus puţină plăcere. Maggie nu prea avusese parte de bucurii în viaţă.
Te frânge întruna, Mare,
Pe stânci de granit!
Gânduri îmi dau târcoale
Dar nit sunt de rostit.
Şi Tennyson ştiuse ce înseamnă durerea.
Când ajunse în vârful dealului, se opri, gâfâind din cauza urcuşului abrupt. Ce naiba avea să facă cu Rainey? Cumpărase acest refugiu parţial şi din dorinţa de a avea o casă fără amintiri legate de ea, deşi acum dormea sub acoperişul lui.
Era îngrozitor de singur, iar ea era singura persoană pe care suporta să o aibă în preajmă. Dar ea voia să încerce să îşi repare căsnicia, lucru categoric imposibil acum. Era atât de afectat din punct de vedere sexual, încât nu era sigur că ar mai putea avea parte de acea pasiune superbă şi vindecătoare ce fusese piatra de temelie a relaţiei lor.
Trecuseră şapte ani lungi de celibat între perioada din copilărie în care fusese un sclav sexual şi prima lui relaţie ca bărbat matur. Timpul acela îl ajutase să vadă că se schimbase. De fapt, se simţise ca o virgină emoţionată cu prima lui iubită, o actriţă cu cincisprezece ani mai mare ca el, care preda un atelier la RADA. Senzualitatea ei dezinvoltă îl ajutase să parcurgă perioada de tranziţie spre o identitate sexuală adultă.
Dar acum nu îl mai putea separa pe Jamie de Kenzie. Şi cel mai vag gând sexual legat de Rainey îi făcea stomacul să i se strângă, în timp ce imagini depravate luau amploare şi o puneau pe ea în umbră.
Privi spre vale, cuprins de agonie. Se afla suficient de sus cât să vadă strălucirea lunii reflectându-se în micul lac de

munte şi conturul noii case a soţilor Grady de lângă el. Casa era cufundată în întuneric, căci oamenii normali dormeau la ora aia.
Istovit fizic, dar fără să se simtă mai liniştit decât când ieşise din casă, o pomi înapoi pe cărare. A doua zi avea să-i spună lui Seth Cowan că se retrăgea din thrillerul la care trebuia să înceapă filmările în Australia peste două luni. Nu semnase contractul, deci nu îl puteau da în judecată, dar probabil că Seth avea so ia razna. Cel mai bine ar fi să-i lase un mesaj vocal dimineaţa devreme, ca să nu fie nevoit să discute despre decizia lui.
Ce naiba avea să facă tot restul vieţii? Slujba de actor presupunea să îşi dezvăluie părţi din el însuşi, şi se simţea prea rănit şi prea expus ca să mai joace vreodată. Cei mai mulţi oameni visau la ce-ar face dacă ar avea timp, în vreme ce el îşi dorea doar să devină un sihastru şi să nu mai interacţioneze niciodată cu nimeni. Dar oare cum îşi umpleau sihaştrii timpul?
Mai făcu vreo doi paşi şi descoperi unghiul perfect care transforma lacul aproape circular intr-o oglindă argintie. îşi aminti atunci de labirintul de la Morchard House. Ciudat cum parcurgerea cărării aceleia întortocheate îl relaxase. Presupuse că se datorase faptului că mişcarea fizică utilizase energia nefolosită, permiţându-i minţii să se liniştească.
încercă să nu se gândească la momentul pasional de care se bucurase lângă labirint. Asta era o altă chestiune, pe care nu o putea înfrunta acum. Dar labirintul în sine îl atrăgea.
Ce-ar fi să construiască unul chiar aici? Munca la el l-ar putea ţine ocupat câteva săptămâni şi, când avea să fie gata, poate că parcurgerea cărăruii mistice urma să-i liniştească sufletul rănit.
Se auzi un clinchet, apoi un câine îşi făcu apariţia. Era Hambone, corcitura prietenoasă a soţilor Grady, care veni spre el cu limba scoasă. Kenzie îl mângâie pe cap şi după urechi, recunoscător că avea un tovarăş ale cărui nevoi erau atât de uşor de satisfăcut. începu să coboare dealul, iar Hambone îl însoţi alergând.

Avea să-şi ia şi el un câine. Un sihastru avea nevoie de un câine.

capitolul 34

Căscând, Val coborî scările înguste ale pensiunii unde ea şi Laurie, tovarăşa ei de călătorie, îşi petrecuseră noaptea. Văzuse îndeajuns din Irlanda cât să-şi dea seama că, într-adevăr, Insula de Smarald era verde, iar accentele muzicale o făceau să geamă de plăcere. Laurie încă dormea, dar Val se trezise devreme şi abia aştepta să înceapă să se poarte ca o turistă.

- Cum vă simţiţi în dimineaţa aceasta minunată, domnişoară Covington? o întrebă cu veselie doamna O'Brien, proprietăreasa, când Val intră în salonul în care se servea micul dejun. Vreţi să vă aduc un ceainic cu ceai?
- Ar fi de vis.

Doamna O'Brien se întoarse în bucătărie să-i pregă-tească lui Val micul dejun şi să fiarbă ceaiul. Rămasă singură în salon, Val luă ziarele de pe bufet şi începu să citească. Majoritatea titlurilor vorbeau despre lucruri obişnuite. Apoi găsi însă tabloidul din Londra sub ziarul sobru din Dublin. O imagine imensă cu Kenzie şi Rainey domina prima pagină a ziarului The Inquirer, cu titlul: „Kenzie Scott: poponar în toată regula?"

Consternată, parcurse rapid primele paragrafe din ar-ticol, apoi reveni la fotografie şi o studie cu mai multă atenţie. Kenzie părea şocat şi îngrozit, aşa cum probabil şi era. Rainey părea uimită şi furioasă.

Deci Nigel Stone atinsese punctul culminant pe care îl pregătise săptămâni întregi. Instinctul ei de avocat o făcu să vrea să-l ia la bătaie. Ajunsese să îl îndrăgească destul de tare pe Kenzie, şi era clar că acest gen de scandal avea să o rănească foarte tare şi pe Rainey.

Din obişnuinţă, se gândi serios dacă Stone ar fi putut avea dreptate când afirma că Kenzie era gay. Nu, nu credea una ca asta. Percepea destul de bine vibraţiile masculine. Oare să fi fost bisexual? Era posibil, dar nici asta nu îi venea să creadă. Nu i se păruse niciodată că Kenzie ar fi fost interesat de alţi bărbaţi, chiar dacă din echipa filmului făcuseră parte şi vreo doi homosexuali frumoşi. Era în

stare să parieze pe dreptul ei de-a practica avocatura că Kenzie era exact ce părea a fi: un bărbat heterosexual sigur pe el.
în următoarea pagină se detaliau dovezile pe care le avea Stone: un certificat de naştere pentru un anume James Mackenzie, care se presupunea a fi numele real al lui Kenzie. Asta nu însemna nimic - doar dacă putea dovedi cumva că James Mackenzie şi Kenzie Scott erau una şi aceeaşi persoană.
De asemenea, Nigel pretindea că discutase cu bărbaţi care jurau că plătiseră ca să facă sex cu Jamie Mackenzie. Din nou, nu însemna nimic dacă aceştia nu erau gata să îşi declare numele reale. Şi probabil nu aveau să o facă, pentru că puţini bărbaţi ar fi recunoscut public că au dat bani ca să facă sex cu un minor.
înjură când citi următorul paragraf: Stone pretindea că se afla în posesia unui film cu pornografie infantilă în care apăruse Kenzie. O imagine atent decupată în care se vedea un copil ce părea devastat. Analiză fotografia înceţoşată. Copilul aducea puţin cu Kenzie, dar trăsăturile nu se potriveau întru totul. Era un fel de fotografie mai bună trimisă de cititorii care răspundeau la cererea de informaţii pe care o lansase The lnquirer. Dacă asta era cea mai bună dovadă a lui Nigel, atunci risca foarte mult.
Doamna O'Brien se întoarse cu o tavă pe care se aflau un ceainic cu ceai aburind şi o farfurie plină ochi cu bacon, cârnaţi, ouă şi o roşie la grătar. Lui Val îi scăzuse brusc pofta de mâncare, dar reuşi să mănânce jumătate din porţie. Trebuia să îşi păstreze puterile.
Când termină, se retrase în cameră şi îşi căută telefonul mobil. Nu era încă miezul nopţii în California, aşa că se gândi pe cine ar fi putut suna prima dată. Probabil că Emmy Herman ar fi fost alegerea cea mai inspirată şi probabil că aceasta ştia exact ce se întâmpla, dar, fiind însărcinată, avea nevoie de odihnă. Trebuia să o sune direct pe Rainey.
Chiar dacă Rainey ar fi trebuit să fi ajuns deja acasă, apelul către numărul de acasă fu preluat de robotul telefonic. Val lăsă un mesaj, apoi încercă să sune la soţii Gordon. Se

împrietenise cu Naomi şi cu Marcus în timpul filmărilor din moment ce ea fusese persoana de legătură cu producătorii. Ii răspunse Naomi Gordon.
-Alo?
- Naomi, sunt Val Covington. Sunt în Irlanda şi tocmai am citit articolul din The Inquirer. Ce se întâmplă şi cum pot să ajut?
- Val, mă bucur mult că ai sunat. Stai aşa să îl chem pe Marcus pe cealaltă linie.
Un minut mai târziu, Marcus spuse scurt:
- Mă bucur că ai sunat, Val. Poate reuşeşti să găseşti ceva ce ne-a scăpat nouă.
- Am văzut doar articolul lui Stone, care, evident, ne spune varianta lui. Poţi să-mi zici ce s-a întâmplat mai exact?
- Nigel Stone l-a atacat pe Kenzie cu povestea asta pe treptele bisericii unde avea loc slujba funerară pentru Charles Winfield, spuse Naomi rece. Reporterii de la tabloidele britanice sunt mult mai răi ca americanii.
- Nenorocitul! Şi-apoi?
Marcus continuă povestea.
- Rainey şi Kenzie au plecat urgent, fără să facă vreun comentariu. Rainey încă tremura când ne-a sunat pe noi şi pe publicişti, să ne informeze despre cele întâmplate. Facem tot posibilul să înăbuşim povestea înainte să ia amploare în presă.
- Aş vrea să fi înţeles mai bine sistemul britanic, spuse Val cu frustrare. Mă pricep la scormonirea faptelor, iar în Statele Unite sigur aş fi putut găsi ceva muniţie defensivă utilă, dar nu ştiu de unde aş putea începe în Londra.
- Am putea angaja investigatori privaţi, spuse Naomi. Ce-ar trebui să caute?

Val se gândi, apoi spuse:
- Pentru început, aş investiga cariera drăguţului Nigel din Australia. A lucrat acolo câţiva ani. Vedeţi dacă a fost vreodată acuzat de fabricarea unor poveşti sau dovezi ori dacă a fost vreodată acuzat pentru calomnie. Chiar dacă a

câştigat vreun proces, câteva incidente de genul ăsta i-ar submina puternic credibilitatea.
- E o idee bună. Nu m-am gândit să îi investighez trecutul din Australia, dar am câteva contacte bune în Sydney, spuse Marcus. O să mă ocup imediat de asta.
- Ai văzut vreo poză captată din filmul porno în care cică a jucat Kenzie pe când era copil? întrebă Naomi. Noi încă n-am văzut nimic.
- în ziar apare o fotografie, dar nu cred că e Kenzie. Culoarea pielii şi ochii se potrivesc, dar bărbia şi pometii nu. Sigur e un alt biet copil.
- Deci Stone nu are dovezi solide. Problema e că astfel de lucruri pot fi greu de demontat - poate doar dacă îl putem plasa sigur pe Kenzie în altă parte la momentul în care se presupune că îşi vindea trupul în Londra, spuse Marcus sobru. Poate că Kenzie o să vorbească într-un final despre copilăria lui, ca să demonstreze că nu are cum să fie acest copil.
- Pe de altă parte, s-ar putea încăpăţâna să nu renunţe nici în ruptul capului la intimitatea pe care şi-a protejat-o atâta vreme, spuse Naomi sec. în pofida manierelor lui britanice minunate, poate fi destul de îndărătnic. De ce să fie obligat să vorbească despre viaţa lui privată, acum sau oricând altcândva?
Val se încruntă gândindu-se la copilărie.
- Găseşte pe cineva care să caute prin anuarele de la şcolile din Londra din perioada respectivă şi alege vreo şase băieţi care semănau cu Kenzie. Apoi găseşte-i şi convinge-i să apară la o conferinţă de presă. începe conferinţa prezentând o imagine a primului bărbat şi anunţă: „Acesta este James Mackenzie". Apoi, prezin- tă-l pe bărbatul din fotografie, continuă ea. Ideal ar fi ca acum să fie scund, gras şi chel. Apoi spui: „De fapt, e Reggie Smothers din Croyden, dar nu-i aşa că semăna foarte bine cu James Mackenzie?" După ce reporterii se opresc din râs, repetă faza de câteva ori. Până la final, vei fi demonstrat că nu există nici o legătură între un certificat de naştere, o fotografie neclară a unui preadolescent şi Kenzie Scott.
Naomi chicoti.

- Val, eşti sigură că nu vrei să lucrezi pentru noi? E o idee genială. Dacă nu vrei să lucrezi în drept sau în producţie, te angajăm la publicitate.
- Nu, mulţumesc. Chiar îmi place dreptul. Trebuie doar să găsesc locul potrivit în care să îl practic. Val se încruntă. De asemenea, m-aş asigura că reporterii înţeleg clar că, oricine ar fi acel băiat, era atât de tânăr, încât ar trebui catalogat drept o victimă, nu o curvă masculină insensibilă.
- Mă îngrozesc când mă gândesc câţi copii exploataţi trăiesc pe străzi, spuse Naomi uşor. Nu mă pomi, că n-o să mă mai opresc.

Comentariul lui Naomi îi declanşă lui Val o bănuială.
- S-ar putea să fi existat cu adevărat un James Mackenzie care să fi fost o curvă masculină, spuse Val. Poate Nigel Stone chiar crede că băiatul acela a crescut şi a devenit Kenzie. Dar viaţa pe străzi e periculoasă, mai ales pentru cineva atât de tânăr. Slabe şanse, dar aş căuta un certificat de deces pentru adevăratul James Mackenzie.

Marcus fluieră uşor.
- Dacă l-am găsi, cu siguranţă că i-ar închide gura lui Stone. Ce idei grozave, Val! Acum întoarce-te la vacanţa ta şi scoate-ţi povestea asta din cap. Cred că putem dezamorsa bombele lui Stone fără să-i aducem vreun prejudiciu lui Kenzie sau filmului lui Rainey.

Val oftă.
- Chiar crezi c-aş putea să uit toate astea?
- Sună-ne zilnic pentru veşti noi, îi răspunse Naomi. Ai încredere în noi, Val. într-o săptămână sau două, povestea asta va fi veche şi discreditată.

Val închise, rugându-se ca soţii Gordon să aibă dreptate. Poate că filmul avea să supravieţuiască, dar oare la fel se va întâmpla şi cu soţul lui Rainey?

Buf. Buf Buf. Rainey se trezi ameţită când auzi buf-niturile. Rămase întinsă, cu ochii închişi, amintindu-şi unde se afla şi cum ajunsese acolo. Păcat că nu reuşea să se convingă singură că era doar un coşmar, şi chiar se afla în New Mexico. Ţinând cont că avea doi pisoiaşi care torceau pe

pătura din petice cu care era acoperită, nu era chiar aşa rău.
Intensitatea şi periodicitatea bufniturilor variau într-o oarecare măsură, dar în mare erau oarecum regulate. Să fi fost oare cea mai mare ciocănitoare din lume?
O dureau toţi muşchii, dar se ridică de pe salteaua înaltă, confortabilă şi se îndreptă spre baie, pisicuţele ricoşând din picioarele ei. Dumnezeule, chiar era două după-amiaza? „Diferenţă de fus orar" era o expresie mult prea subtilă. Mai degrabă, „victimă a unui fus orar".
Făcu un duş rapid şi se învioră cât de cât, deşi era încă terminată din cauza oboselii acumulate. Se îmbrăcă cu pantaloni scurţi kaki şi un tricou verde şi se duse în bucătărie, însoţită de pisicuţele care o asigurau, cu sinceritate, că nu mai mâncaseră de zile întregi, poate chiar săptămâni, şi că erau pe cale să moară de foame. Se uită prin dulapuri şi găsi o pungă cu mâncare pentru pisici şi confirmarea că Alma Grady aprovizionase bine bucătăria. în frigider erau o grămadă de ingrediente şi o selecţie bună de alimente perisabile. Le lăsă pe pisicuţe să se înfrupte din mâncarea lor, iar ea îşi turnă suc de portocale într-un pahar şi ieşi din casă, în căutarea ciocănitorii.
Ferma avea câteva anexe, inclusiv un hambar şi o casă pentru muncitori. Toate aveau pereţii groşi din chirpici, asemenea casei principale. într-un padoc din spatele hambarului erau doi cai. Se întrebă dacă familia Grady s-ar fi supărat dacă ea sau Kenzie ar fi ieşit cu ei la plimbare din când în când. Ar fi fost de vis să urce pe dealuri călare. Pe latura îndepărtată a barăcii pentru muncitori descoperi sursa zgomotului. Kenzie tăia lemne. Multe lemne. Soarele strălucea fierbinte, aşa că îşi dăduse jos tricoul, dezvăluindu-şi muşchii puternici şi bine definiţi ai spatelui şi ai braţelor. I se înmuiară genunchii de dorinţă, deopotrivă emoţională şi fizică.
Parcă trecuse o veşnicie de la ultima lor noapte îm-preună. Voia să se arunce în braţele lui şi să îi sărute pielea strălucitoare şi sărată, sperând ca acea intimitate dulce a

sexului să poată vindeca rănile mistuitoare ale trecutului lui şi să poată salva spiritul ei rănit şi obosit.
Totuşi, dorinţa îi fu înăbuşită de imaginea cutremu-rătoare a unui copil lipsit de speranţă, molestat de un pervers transpirat şi gâfâind. Acum, că ştia unde învăţase să fie un iubit atât de minunat, aproape că îi veni înajpoi sucul de portocale pe care îl băuse.
Ii spuse pe un ton vioi:
- Faci provizii de lemne pentru la iarnă?
Buf! Toporul se balansă rapid prin aer, spărgând o jumătate de butuc în bucăţi de dimensiunea unor surcele. El le aruncă pe grămada stivuită pe peretele barăcii pentru muncitori.
- E cam singura activitate de la o fermă pe care o poate face un băiat de la oraş fără exerciţiu.
Ii apăruseră deja băşici în palme. Deşi îşi dăduse seama cum să mânuiască toporul, palmele nu îi erau suficient de rezistente pentru o astfel de activitate. Desigur, scopul nu erau lemnele de foc în sine, ci canalizarea furiei spre o violenţă productivă.
- Ai făcut o alegere bună când ai cumpărat acest loc, Kenzie. Se uită dincolo de vale. E superb. Liniştitor. Un loc în care să rămâi cu mintea întreagă.
- Poate. Să sperăm că nici unul dintre reporterii de tabloide n-o să iasă din oraş să ne caute aici. Aşeză încă un butuc la tăiat, apoi adăugă: Ar avea un efect negativ asupra judecăţii sănătoase.
Ea se uită pe geamul barăcii şi văzu o încăpere destul de mare, cu patru paturi de o persoană şi cu podea placată cu lemn. O uşă dădea într-o altă cameră dosnică.
- Ar putea fi transformată într-o casă de oaspeţi foarte drăguţă.
Buf!
- Nu intenţionez să am oaspeţi.
Oare regreta că îi permisese să rămână acolo? Evita s-o privească în ochi, iar vulnerabilitatea de care dăduse dovadă în avion, în drum spre New Mexico, dispăruse în spatele unui zid impenetrabil. Problema când iubeai un

actor era că nu reuşeai să îţi dai niciodată seama ce gândea cu adevărat când alegea să te ţină la distanţă.
- Ai servit deja micul dejun? De fapt, mai bine zis, prânzul. Cum el ridică din umeri, ea presupuse că asta însemna că nu mâncase încă, aşa că adăugă: Ce-ai zice dacă aş improviza o omletă? Nici nu-mi amintesc când am mâncat ultima dată.
El ezită, apoi spuse:
- Bănuiesc c-ar trebui să şi mănânc.
- Nu durează mult. Dacă vrei, poţi să faci un duş, şi mâncarea va fi gata până termini.
Kenzie îşi apucă tricoul de pe butucii stivuiţi şi îşi şterse cu el faţa transpirată.
- E o idee bună.
Se întoarseră acasă împreună, şi totuşi separat. Rainey se gândi că avea să treacă o vreme până când Kenzie avea să-şi revină îndeajuns cât să se relaxeze din nou în preajma ei. Avea la dispoziţie o săptămână, după care trebuia să se întoarcă în Los Angeles să înceapă poştproducţia.
în sinea ei însă, ştia că o săptămână nu avea să fie de ajuns.
capitolul 35
Rainey savură aroma de ceapă prăjită şi aruncă ardeiul tocat în tigaie. Oare cât trecuse de când nu mai gătise mâncare adevărată? Orice copil crescut de Vir- ginia Marlowe trebuia să se descurce în bucătărie. Lui Rainey îi plăcuse mult să gătească, în pofida comentariilor critice ale bunicii ei când zahărul şi untul nu erau amestecate corespunzător sau când săvârşea cine ştie ce alt păcat. Ba chiar avuseseră parte şi de câteva momente plăcute când pregătiseră împreună o cină de sărbători.
Dar vedetele de cinema nu au prea mult timp la dis-poziţie pentru gătit. Kenzie avea o menajeră care gătea de vis, iar Rainey avea un bucătar personal care putea încropi nişte mese minunate şi sănătoase şi îi lăsa instrucţiuni precise când trebuia să încălzească ea ceva. Cel mai dificil lucru pe care îl pregătise de-a lungul anilor fusese cappuccino. Cartofii maronii, tăiaţi mărunt, pe care îi găsise în congelator erau crocanţi şi aurii, aşa că îi combină cu

amestecul de ceapă şi ardei, pentru a folosi totul la omletă. Tocmai bătea ouăle cu o furculiţă, când sună telefonul. Kenzie era încă la duş, aşa că răspunse cu precauţie.

- Alo?

- Raine? Sunt Marcus.

Se relaxă.

- Bine. Mi-e teamă să nu dea vreun reporter de numărul ăsta.

- Momentan, doar eu, Naomi, Val şi Emmy ştim unde sunteţi şi nici unul dintre noi nu va sufla o vorbă nimănui.

- Ar fi bine să le spui şi oamenilor lui Kenzie, sugeră ea. O să facă stop cardiac dacă nu ştiu unde e.

- O să-l sun pe Seth Cowan, şi se poate ocupa el de partea lui Kenzie.

- Cum a reacţionat lumea la marea descoperire a lui Nigel Stone?

- Aşa cum era de aşteptat. Canalele de ştiri mai respectabile ignoră povestea, deoarece, în momentul de faţă, sunt doar zvonuri, în timp ce presa de senzaţie s-a repezit încântată asupra subiectului. Vreo două tabloide au găsit aşa-zişi experţi care nu l-au văzut în viaţa lor pe Kenzie decât în filme, dar care sunt gata să speculeze că rolurile de macho interpretate ar putea fi o acoperire a faptului că e, de fapt, homosexual.

Rainey oftă.

- Oare de ce nu mă surprinde?

Producătorul râse.

- Un idiot chiar a pretins că şi tu ai fi în secret lesbiană şi că v-aţi căsătorit ca să vă acoperiţi reciproc.

Ea strânse din dinţi, apoi spuse:

- Ce porcărie! Şi ce fac minţile strălucite ca să anihileze povestea?

- Barb Rifkin şi-a întins tentaculele printre contactele ei din mass-media. Probabil de aceea povestea nu a fost preluată la scară largă. Şi a sunat şi Val din Irlanda şi ne-a dat câteva idei bune de contraatac. Marcus îi repetă succint sugestiile lui Val. Rainey încuviinţă la ma-joritatea, dar se încruntă la final.

Kenzie intră în bucătărie, cu părul ud şi cu o expresie indescifrabilă.
- E Marcus, spuse ea. Vrei să vorbeşti cu el?
El clătină din cap, aşa că Rainey îşi luă rămas-bun şi închise.
- îmi pare rău, omleta nu e gata încă. Vrei nişte suc de portocale?
De data asta, el încuviinţă. Ea îi turnă suc într-un pa-har înalt. Observând că nu se bărbierise, îl întrebă:
- îţi laşi barba să crească, să devii de nerecunoscut?
- Poate.
Era clar că nu avea chef să comunice.
- M-am gândit că ar fi drăguţ să mâncăm în grădina Almei. Pregăteşti tu masa, ţe rog?
El încuviinţă din nou. îşi luă sucul şi deschise uşa spre grădină, pisicuţele ţâşnind afară odată cu el. Rainey vărsă ouăle bătute într-o tigaie, apoi puse de cafea şi prăji pâinea pregătită de Alma.
Cât timp Kenzie căută suporturile pentru farfurii şi tacâmurile, Rainey termină de pregătit micul dejun, împărţi omleta, două treimi pentru Kenzie, restul pentru ea, şi răsturnă bucăţile pe farfurii încălzite în cuptor, apoi adăugă pâinea prăjită şi un borcan cu miere. Când ridică tava, întrebă:
- Torni tu cafeaua şi o aduci afară?
El umplu cănile, după care o urmă în grădină, care se afla în plină glorie de vară târzie. Un perete era acoperit de viţă cu flori, iar aerul era îmbătător, plin de arome deşertice intense. Lângă un tufiş de salvie, observă o statuie mică şi alterată de intemperii a Sfântului Francisc. Masa circulară şi scaunele erau reci şi plăcute, aşezate sub arcadă, decorate cu o pisicuţă gri cu privirea plină de speranţă. Kenzie puse cănile şi cafeaua pe masă şi îndepărtă pisicuţă.
- îmi pare rău, amice gri, dar nu e voie.
- îl cheamă Gray Guy ?
Rainey aşează farfuriile pe masă şi tava alături, apoi ocupă unul dintre scaune.

- De ce nu? Vrei să-i dai un nume, dacă tot ţi-a sărit în poală?
Rainey mângâie pisicuţă, care torcea extaziată datorită atenţiei care i se acorda.
- Spune că o cheamă Honeybunny, pentru că are blana moale ca de iepuraş, de culoarea mierii şi e o dulce.
Aşeză uşor pisicuţă pe podeaua acoperită cu plăci tocite.
Sper ca mâncarea să fie bună. Sunt foarte mândră că mi-am amintit cum se porneşte un aragaz.
Kenzie gustă din omletă.
- E bună. Nu mai ştiam dacă te pricepi sau nu la gătit.
Bucuroasă că el mânca şi folosea din nou şi altceva decât cuvinte monosilabice, Rainey începu să mănânce şi ea din omletă. îi ieşise chiar bună, iar mâncarea reuşi s-o mai liniştească. Oare cât trecuse de când mâncase ultima dată? Se blocă din pricina fusurilor orare, dar ştia oricum că trecuse prea mult timp.
Datorită soarelui pestriţ, florilor înmiresmate şi pisicuţelor care se luptau între ele, Rainey începu să se relaxeze. Pacea radia din pământul însuşi. Los Angelesul şi Londra i se păreau de pe planete diferite.
I se părea foarte firesc să stea acolo în linişte, lângă Kenzie. In pofida stilului de viaţă agitat, petrecuseră multe momente servind masa împreună şi ţinându-şi companie în locuri îndepărtate şi frumoase. Preţ de câteva minute, îşi permise luxul de-a se preface că totul era în regulă. După ce terminară de mâncat, ea mai turnă o dată cafea pentru amândoi.
- încep să-mi amintesc ce înseamnă să ai o viaţă.
- Bucură-te de ea cât mai poţi. îmi imaginez că vei fi la fel de ocupată cu postproducţia cum ai fost cu filmările.
Rainey se gândi la California de Sud fără pic de entuziasm.
- Probabil ai dreptate.
Kenzie îşi rezemă coatele pe genunchi, răsucind fără încetare cana în palme.
- Ce-a vrut Marcus?
- Lucrurile par destul de în regulă. Rainey rezumă spusele producătorului. Ezită, apoi adăugă fără prea multă

tragere de inimă: Se pare că Nigel Stone a făcut rost şi de o filmare în care spune că apari tu.
Kenzie închise ochii, şi chipul i se schimonosi.
-Aproape c-am uitat de asta. Rock mi-a dat ceva droguri, un fel de Ecstasy probabil, după care m-a dus într-un studio mic şi soios. Nu-mi amintesc prea multe şi nici nu am văzut vreodată produsul finit. Probabil că Nigel a găsit o copie printre lucrurile lui după moartea lui Rock.
- Val a văzut o poză captată din film şi-a spus că nu seamănă cu tine: acelaşi ten, dar trăsăturile nu se potrivesc. Aşa că Nigel nu se poate folosi de el pentru a-ţi face rău.
Kenzie îşi mută privirea asupra unei perechi de fluturi ce dansau deasupra unui tufiş.
- A făcut şi-aşa destule.
- E îngrozitor că toate lucrurile pe care te-ai străduit să le uiţi au ieşit acum la iveală, dar întreaga poveste va fi dată uitării în câteva săptămâni.
- Lucrurile nu au stat prea bine pentru Humpty Dumpty. Nici toţi caii regelui şi nici toţi oamenii regelui n-au putut face nimic pentru el. Kenzie o privi sever. Nu te mai uita aşa la mine. N-am de gând să mă sinucid cât timp mă păzeşti tu.
Ea simţi că îi îngheaţă sângele în vene.
- Te gândeşti la sinucidere?
Trecu prea mult timp înainte ca el să-i răspundă:
- Puţin probabil.
- Pentru Dumnezeu, Kenzie, nici prin cap să nu-ţi treacă! Se aplecă în faţă şi îl prinse de încheietura mâinii. O să treacă şi asta.
El se uită spre mâna ei, apoi îşi coborî privirea de-a lungul trupului ei, oprindu-se în punctul în care tricoul i se îndepărta de sâni. Ea simţi o căldură stranie între ei: o dorinţă atât de încâlcită cu complicaţii, încât nu o putea lua în seamă.
Recunoscătoare că el nu îşi trase mâna, îi dădu drumul şi se lăsă pe spate pe scaun, încercând să se poarte normal, chiar dacă tremura pe dinăuntru. Dacă se pierdea cu firea, el nu avea să-i mai vorbească deloc.

- Să văd dacă am înţeles bine. Vrei să spui că eşti prea politicos să-ţi faci felul cât timp sunt eu prin preajmă, să găsesc cadavrul?
- Cam aşa ceva, spuse el, după care adăugă şoptit: Nimeni nu ar trebui pus în situaţia asta mai mult de o dată în viaţă.
Ea tresări când îşi aminti de Clementine şi de biata fată pe nume Maggie Mackenzie.
- Ţinând cont de efectul îngrozitor al sinuciderii cuiva foarte apropiat şi drag, aş putea să te conving să îţi extinzi promisiunea într-atât încât să spui că, de fapt, nici măcar nu iei în calcul această opţiune? O să treci peste depresia asta, Kenzie, sunt sigură de acest lucru. Eşti foarte puternic. Ai supravieţuit atâtor întâmplări, nu te poţi lăsa doborât de un ticălos nenorocit ca Nigel Stone.
- Nu sunt deprimat. Sunt... gol, spuse el, alegându-şi cu grijă cuvintele. Mi-au trebuit mult timp şi multă energie ca să-l creez pe Kenzie Scott dintr-un material ce nu promitea mai nimic. A fost ca un ornament de Crăciun din sticlă suflată: impresionant la suprafaţă, până se sparge şi vezi că înăuntru nu e nimic, că e gol. Reconstruirea lui ar necesita mai multă putere decât mi-a rămas. Dar n-am de gând să fac ceva necugetat. Deocamdată, mă gândesc mai degrabă să îmi fac veacul în Cibola, cât oi avea de trăit.
Ea îşi ridică privirea către munţii care se iveau peste zidurile din chirpici.
- Te înţeleg perfect. Dar cum să-ţi umpli timpul? Nu prea reuşesc să mi te imaginez în postura de fermier serios.
- Voi începe prin a construi un labirint. Am văzut o pajişte micuţă pe dealul de dincolo de casă, numai bună pentru aşa ceva.
Măcar construirea era ceva productiv.
- Un labirint din iarbă, asemenea celui de la Morchard House?
- Terenul e prea uscat pentru asta. Mă gândeam mai degrabă la gresie sau dale.
- Ce-ar fi să mergem până în Chama, să căutăm un furnizor de materiale de construcţii?

El ridică din umeri.
- Callie Spears, cea care a decorat casa, poate alege ceva şi îmi poate trimite.
Era clar că nu avea să-l scoată din casă. Oricât ar fi pretins el că nu era deprimat, ea se îndoia că spunea adevărul. Şi ea, ori de câte ori era deprimată, voia doar să se bage sub pat şi să se ascundă acolo - şi, în mare, cam asta făcea şi Kenzie acum.
- înapoi la stiva de lemne, spuse el.
Se ridică şi strânse farfuriile, apoi plecă.
Ea îl urmări cu privirea până intră în casă, gândin- du-se că el nu părea convins că avea suficientă forţă ca să îşi revină, dar cu siguranţă avea mai multă energie decât ea. De zile întregi, ea se simţea fără vlagă. Păcat că energia lui era alimentată de furie şi de frustrare!
închise ochii, simţindu-şi tâmplele zvâcnind. Nu îl putea lăsa aşa, în starea asta ciudată şi periculoasă.
Dar cum să procedeze cu nenorocitul ăla de film? Investitorii îşi riscaseră banii, distribuţia şi echipa mun- ciseră din greu la realizarea lui. Avea o responsabilitate faţă de toţi aceşti oameni.
Simţind că o ia durerea de cap, intră în casă şi se duse în dormitorul ei, să-l sune din nou pe Marcus. Prea obosită ca să mai dea dovadă de tact, ea spuse imediat ce acesta îi răspunse:
- Nu pot veni în L.A. ca să editez filmul, Marcus. Nu îndrăznesc să-l las pe Kenzie singur.
Producătorul icni.
- Dacă se simte chiar aşa rău, ar trebui să-l internăm într-o clinică bună până îşi revine.
- Nu! Ar fi cel mai rău lucru pentru el. Nu a luat-o razna sau chestii de genul ăsta - şi sunt sigură că ar reuşi să convingă orice psihiatru că se simte bine. Doar că ar putea, la modul foarte raţional, să decidă că e prea obosit ca să mai lupte atât de mult pentru viaţa lui.
Se aştepta ca Marcus să se opună, dar acesta o surprinse:
- Bine, rămâi în New Mexico. Nici un film nu e mai presus de viaţa unui om, mai ales că a-l pierde pe Kenzie ar însemna să te pierdem şi pe tine.

O înţelegea extrem de bine!
- Mulţumesc, Marcus. Eva Yanez e cel mai bun editor în domeniu pentru acest tip de film în care personajele contează, iar notiţele mele despre scenele filmate sunt atât de detaliate, încât poate face cea mai mare parte din treabă fără mine. O să mai finisez eu după ce termină ea cu tăierea scenelor.
- Stai aşa, să ne înţelegem! Poţi să rămâi în New Mexico, dar nu te las să scapi aşa uşor de postproducţie. Cu o conexiune potrivită prin satelit, poţi lucra cu Eva şi cu cei de la sunet ca şi când aţi fi în aceeaşi încăpere.
- Pot face asta pe computer?
- Bineînţeles. Nu e varianta ideală şi cu siguranţă nu e ieftin, dar tehnologia e implementată de câţiva ani buni.
- Va trebui să-i cer permisiunea lui Kenzie să instalez tot echipamentul de care spui, zise ea ezitant. La urma urmei, el e proprietarul, şi nu m-ar mira dacă mi-ar spune, foarte politicos, că e timpul să mă car de-aici.
- Fă ca pisica: fii tăcută, dar ţine-i tovărăşie. Uneori, cel mai bun lucru pe care-l poţi oferi unei persoane e prezenţa ta. Nu-l forţa să îşi dezgolească sufletul. Ţinând cont că e englez, şi bărbat, nu va vrea să o facă.
Ea zâmbi slab.
- O să încerc să nu fiu chiar atât de califomiană.
- Cere-i permisiunea să instalezi toate cele necesare cât se poate de repede. O să fac toate aranjamentele ca să adun echipamentele şi să ţi le trimit. Ar trebui să ajungă la tine până la începutul săptămânii viitoare. Se pot instala într-o zi, aşa că nu va fi un deranj prea mare.
- Marcus, va costa o avere, iar fiecare bănuţ din buget e deja cheltuit sau alocat pentru altceva!
- Plătesc eu orice sumă în plus care e necesară.
Ea îşi trecu degetele prin păr, plină de speranţă, dar totodată îngrijorată.
- Cum rămâne cu ce spuneai tu: că nu îţi investeşti niciodată propriii bani?
- Trebuie să ştii când să laşi de la tine, spuse el uşor amuzat. E un film cu un potenţial incredibil, Rainey, dar are nevoie de viziunea ta la fiecare pas, altfel riscăm să

pierdem fix ce îl face special. Să fiu al naibii dacă o să permit ca un film al dracului de bun să se piardă doar pentru vreo două sute de mii de dolari.
Ea se frecă la ochi. După ani de zile în care nu vărsase o lacrimă, acum îi venea încontinuu să plângă.
- Nu-i de mirare că eşti cel mai bun producător independent de la Hollywood.
- Absolut! în schimb, mă aştept să fiu primul la care vii cu următorul tău proiect. Vorbesc serios, Rainey. Lumea are suficiente blockbustere de duzină cu efecte speciale. Are nevoie de filme cu emoţii. Dacă nu pot susţine tipul de proiecte care îmi plac, ce sens are să mai lucrez în domeniul ăsta?
- Mulţumesc, Marcus! încheie apelul, închise ochii şi spuse o rugăciune tăcută de mulţumire. Poate că, până la urmă, avea să îşi onoreze obligaţiile şi faţă de film, şi faţă de Kenzie, dacă îl putea convinge pe acesta din urmă să-i permită Hollywoodului să le invadeze sanctuarul.
Kenzie găsi dalele într-un colţ al magaziei pentru unelte când duse înapoi toporul. Aveau douăzeci de centimetri pătraţi şi erau făcute dintr-o argilă nelucioasă care se potrivea cu solul din Cibola. Exact ce căuta pentru labirintul lui. înşira câteva dale afară, pe pământ, când îl găsi Rainey. El îşi ridică privirea.
- Ce zici?
Dură o clipă ca Rainey să îşi dea seama la ce se referea.
- Pentru labirint? Perfecte. Probabil sunt fabricate aici, în zonă. De fapt, zici că au rămas de la pavarea porţiunii de sub arcadă. îngenunche şi îşi trecu degetele peste suprafaţa maro-roşcată. Callie Spears e bună, dar, pentru un lucru atât de personal ca un labirint, ar trebui să-ţi alegi singur materialele.
El era perfect de acord - atâta timp cât nu trebuia să părăsească ferma pentru asta.
- O să-l întreb pe Jim Grady de unde a luat dalele astea, ca să mai comand câteva.
Ea îşi ridică privirea spre el, printre firele de păr de culoarea caisei, muşcându-şi buza de jos, aşa cum făcea

când avea de gând să spună ceva ce nu era sigură că lui i-ar fi plăcut.
- Am vorbit din nou cu Marcus.
El simţi un gol în stomac şi se întrebă dacă avea să-i spună că trebuia să se întoarcă numaidecât la Los Angeles. Ştia că era o companie proastă, morocănos ca un urs bătrân. Ea trebuia să plece, dar crezuse că avea să mai stea pe-acolo o săptămână sau mai mult.
- Când i-am spus lui Marcus că nu îmi place ideea de-a mă întoarce la atmosfera încărcată şi la traficul din Los Angeles, mi-a sugerat să editez filmul aici, spuse ea repede. Ar fi nevoie de multe echipamente informatice, de o conexiune la satelit şi probabil de încă o linie telefonică sau două, dar eu şi Eva am putea vorbi şi viziona imaginile pe ecran ca şi când am fi în camera de editare împreună.
El se lăsă pe călcâie, speriat, iar ea începu să îşi răsucească o şuviţă de păr în jurul degetului arătător.
- Te-ai supăra tare dacă aş rămâne şi aş lucra de-aici? N-o să-ţi stau în cale. Nu va trebui să vezi nimic din ce se întâmplă. Am putea instala echipamentul în baracă.
Când nu juca un rol în mod conştient, Rainey era extrem de uşor de citit.
- Spui asta pentru că ţi-e teamă să mă laşi singur?
- Recunosc că a fost motivul iniţial, răspunse ea, renunţând la subtilitate. Dar chiar nu vreau să mă întorc în Tinseltown.
El se încruntă, neştiind ce să facă. Chiar nu şi-l dorea din nou John Randall în preajmă, şi, cu cât Rainey se întorcea la viaţa ei reală mai repede, cu atât mai bine.
Totuşi, dacă era să fie sincer cu el însuşi, şi nu avusese altă opţiune în ultima vreme, i-ar fi plăcut să o aibă lângă el. Era singura care înţelegea de ce se afla în starea asta şi era suficient de înţeleaptă cât să îl lase în pace.
- Baraca nu are aer condiţionat. Mai bine le instalezi în cele două dormitoare goale.
Rainey se însenină şi-l privi uşurată.
- Nu te deranjează?

- Sincer, sper să nu fiu nevoit să urmăresc nici măcar un cadru din film. Dar îmi place să te am aici. Doar... să nu te aştepţi la prea mult din partea mea.
- Nu voi cere mult, spuse ea uşor.

El se uită în ochii ei minunaţi, schimbători, acum al-baştri de la intensitatea cerului din New Mexico, şi îşi spuse că trebuia să îşi sune avocatul să-i ceară să demareze procesul de divorţ.

Dar nu încă.

capitolul 36

înăbuşindu-şi un căscat, Rainey spuse:

- E timpul pentru prânz, Eva, şi poate pentru un pui de somn. Nu-mi dau seama cum rezistă editorii profesionişti. E istovitor.
- Exersăm statul pe scaun, nemişcaţi, ore întregi, lucru dovedit de fundurile noastre, îi explică Eva. Du-te şi mănâncă şi culcă-te. Te sun în vreo două ore, după ce iau prânzul şi rezolv cu versiunile pentru scena de adio, ca să le putem compara.
- Mulţumesc. Vorbim mai târziu.

Rainey închise apelul, apoi se ridică şi se întinse. Editarea la distanţă mergea bine, dar trebuia să se con-centreze la maximum ca să studieze imaginile şi să discute posibilităţile de editare cu Eva. Marcus avusese dreptate când insistase ca Rainey să rămână implicată în fiecare etapă. Indiferent de cât de bun era editorul filmului, detaliile contau enorm în realizarea unui film, iar editarea implica o mulţime de detalii.

Muncise zilnic în cele două săptămâni de când tehni-cienii lui Marcus sosiseră şi instalaseră echipamentele, după care o învăţaseră cum să le folosească. Nu îl deranjaseră pe Kenzie, întrucât acesta îi evitase călărind pe coline toată ziua.

Se duse la fereastră şi se uită spre colină. Labirintul nu se vedea din casă, dar ştia că Kenzie lucra la el. Era la fel de obsedat de proiectul lui precum era ea de al ei.

Imediat după instalarea computerelor, Kenzie căutase instrucţiuni pe internet despre cum să proiecteze şi să construiască un labirint. Nivelase pământul, după care

trasase cercurile concentrice cu praf de cretă. Acum fixa meticulos fiecare dală pe un pat de nisip pentru stabilitate, învăţând pe măsură ce avansa.
Abia de se intersectau, o dată sau de două ori pe zi, când serveau masa. Kenzie era foarte politicos, dar ar fi putut foarte bine să fie nişte străini care trăiau în aceeaşi pensiune, nu soţ şi soţie. Conversaţia era mereu superficială, asta în cazul în care îşi vorbeau. Ea făcea exact ce îi sugerase Marcus: se comporta ca o pisică tăcută şi fără pretenţii, sperând ca prezenţa ei să aibă un efect benefic. Ceea ce era foarte frustrant.
Poate că lui Kenzie i-ar plăcea un picnic la ora prânzului. Altfel, probabil avea să uite să mănânce. Puse mâncare şi băutură într-o sacoşă, apoi se îndreptă spre colină.
Kenzie stătea în genunchi, aşezând dalele la locul lor, sub privirile solemne ale lui Hambone. Amândoi îşi ri-dicară privirea spre ea când se apropie.
- Salut! spuse ea vesel. M-am gândit c-ai vrea să mănânci ceva.
- Da, mulţumesc. Kenzie se ridică pentru a se dezmorţi. Slăbise - nu că ar fi avut vreun strop de grăsime pe el înainte dar părea oricum destul de sănătos, câtă vreme purta ochelari de soare. Se bronzase frumos şi avea o barbă cu câteva nuanţe mai roşiatică decât părul lui lung, închis la culoare. în scurt timp ar fi putut interpreta convingător un om de la munte, fără să aibă nevoie de machiaj.
Rainey nu mai urcase acolo de câteva zile, aşa că fu uimită de progres. Cercurile concentrice dispuse pe două rânduri, care îşi croiau drum spre centru, erau aproape gata.
- Ai lucrat rapid. Cât mai ai până termini?
- O să termin astăzi târziu sau mâine-dimineaţă.
- Ce-o să faci când termini aici?
- Cred că mă apuc de amenajat. O să mut pietrele şi-o să plantez ceva tufişuri rezistente, din zonă, care să înfrumuseţeze locul. îşi şterse transpiraţia de pe faţă cu un prosop. Mâinile îi erau julite şi vinete de la munca manuală, dar totuşi frumoase şi puternice.

Acceptă un pahar cu limonada rece, proaspătă, făcută de Alma, şi întrebă:
- Cum merge editarea?
- Destul de bine. întinse o faţă de masă brodată de culoare deschisă pe pachetul cu dale rămase, care era cam de înălţimea unei mese joase. Apoi aşează tacâmurile, un castron cu salată de fasole specifică zonei şi două sendvişuri din lipii umplute cu roşii, salată verde şi salată de pui. E fascinant cât de uşor putem încerca diverse scene, decupaje, iluzii optice, dar se obţin al naibii de multe variante. E bine că aveam deja o idee destul de clară despre cum voiam să arate filmul înainte să începem filmările, altfel aş fi fost copleşită de atâtea opţiuni. Chiar şi aşa, e greu să potrivim filmul cu povestea din mintea mea.
- Povestea face totul, obişnuia să spună Trevor.
Ea îşi puse salată de fasole în farfurie.
- Cum era Trevor? Dincolo de faptul că era un profesor bun?
Kenzie păli.
- Era un om minunat, prins între ceea ce ştia că era bine şi impulsurile pe care nu şi le putea suprima.
Ea îl privi scurt.
- Ai spus că nu a avut o relaţie fizică cu tine.
- Aşa e.
Rainey îşi dădu seama din expresia lui că nu avea să mai spună altceva, aşa că schimbă subiectul:
- Când te plimbi prin labirint, simţi cum creşte energia pe măsură ce te apropii de finalizarea lui?
- încă nu m-am plimbat prin el. Muşcă din sendviş, mestecă şi înghiţi, apoi continuă: Aştept până e gata.
- De ce? Credeam că, odată ce-ai finalizat tiparul, o să te plimbi prin el măcar o dată pe zi.
- Cred că e un soi de gândire deziderativă, spuse el încet. Cu cât amân mai mult, cu atât sper să aibă un efect mai profund când mă voi plimba prin el. Trebuie să invoc aici cât mai multă pace posibil.
Ea puse sendvişul jos, consternată.

- Kenzie, nu ştiu dacă un labirint e de-ajuns pentru aşa ceva. Poate că e momentul să luăm măsuri mai drastice.
Chipul lui se întunecă.
- Tu şi Marcus aţi discutat deja despre ideea de-a mă închide în nu ştiu ce clinică discretă şi scumpă, în care să fiu îndopat cu calmante şi îngrijit de doctori bine plătiţi?
- Marcus a sugerat aşa ceva o dată, dar n-o să-i permit nici moartă. Sorbi din limonadă ca să-şi umezească gura, care i se uscase dintr-odată. Fără medicamente, fără internări pentru binele tău. Dar sigur există un pas intermediar între a nu face nimic şi a te interna într-un sanatoriu de lux.
El îi aruncă lui Hambone ce-i mai rămăsese din send- viş, apoi începu să se plimbe agitat şi încordat de-a lungul marginii curbate a labirintului.
- Dumnezeu ştie că mi-a trecut asta prin minte, dar n-am de gând să vorbesc cu nu ştiu ce psihiatru, Rainey. N-aş suporta să povestesc cuiva cum era să fiu Jamie Mackenzie. Amintirile revin ca nenorocirile scăpate din cutia Pandorei, înţepând şi muşcând ca nişte şerpi veninoşi. Nu pot dormi, nu pot îndura gândul de-a te atinge şi nu cred că voi putea trece vreodată peste asta.
Emoţia brută din vocea lui o împietri. Sperase să audă că începuse să se împace cu demonii lui, dar evident nu se întâmplase asta. Nu fusese în stare să ascundă iarăşi totul sub preş.
Părea cu adevărat îngrozitor faptul că amintirile care îl devorau făcuseră să îi fie imposibil să accepte atingerea, cea mai fundamentală dintre alinările umane. Era groaznic să îl aibă atât de aproape, fără să fie împreună şi în pat. Mai mult decât de sex, îi era dor de contactul total pe care îl aducea intimitatea cu partenerul, în trecut, această intimitate îi liniştise pe amândoi, dar lucrurile stăteau cu totul altfel acum.
- S-ar putea ca timpul să fie singura alinare, spuse ea ezitant, dar poate că nişte paşi mici şi precauţi ar grăbi puţin procesul.

Ea se ridică şi îi ieşi în cale, punându-şi mâna pe încheietura mâinii lui drepte. El se opri, muşchii încordându-i-se sub atingerea ei.

- E doar o atingere, Kenzie, spuse ea încet. Nimic sexual. O atingere între doi oameni care se cunosc şi au încredere unul în celălalt de ani de zile.

Braţul i se relaxă treptat sub palma ei. Deşi Rainey bănuia că era mai degrabă un act de voinţă din partea lui, nu o relaxare reală, măcar nu părea stânjenit. Era şi ăsta un soi de progres.

El o prinse la rândul lui de mână şi o strânse uşor înainte să-i dea drumul.

- E un început. Mulţumesc pentru înţelegere, Rainey.

Ştiind că insistase suficient pentru o zi, Rainey începu să strângă lucrurile pe care le adusese pentru picnic.

- îţi las limonada în răcitor. Ne vedem la cină? Alma se duce în oraş, şi-a promis că va lua nişte coaste din-alea grozave de la tavernă.

Apoi plecă, întrebându-se cum putea fi închisă cutia Pandorei.

El aşeză ultima dală pe rând, cu mâinile care aproape se opriseră din tremurat. Sperase că timpul avea să-i aducă un strop de linişte. Din moment ce reuşise să poarte povara trecutului său mai bine de două decenii, ar fi trebuit să o poată face din nou. în schimb, în fiecare zi amintirile îl măcinau şi deveneau tot mai apăsătoare. Nici măcar nu putea identifica prea clar amestecul volatil de emoţii ce clocotea precum lava în fiinţa lui.

Cel mai rău era că gândurile lui legate de sex se împle-teau cu durere, şi teamă, şi degradare, aşa că nici măcar nu-şi putea aminti momentele de dragoste şi de tandreţe pe care le împărtăşise cu Rainey. Ororile din copilărie contaminaseră ceea ce fusese, probabil, cea mai satisfăcătoare parte din viaţa lui. Se întrebă disperat dacă avea să mai experimenteze vreodată o asemenea intimitate.

Iată de ce construia un labirint Cu trei dale una lângă alta, poteca labirintului avea aproximativ patruzeci şi cinci de centimetri lăţime şi alţi patruzeci şi cinci de centimetri între cercuri. Urma să fie un labirint îndeajuns de lat cât să

poată fi parcurs de mai multe persoane în acelaşi timp, fără să se înghesuie, deşi se îndoia că avea să fie străbătut de mai mult de o persoană sau cel mult două odată. îl construia mai ales ca o încercare personală de a-şi păstra sănătatea mintală prin muncă fizică.
Lucrul în soarele puternic de amiază îi dădea un sen-timent vag şi mulţumitor de penitenţă. Era absurd să se simtă ca un păcătos din moment ce el fusese ţinta păcatelor, dar mintea nu era un instrument prea logic.
Aşeză dalele pentru următorul rând şi se gândi la atingerea lui Rainey de mai devreme. Nervii îi zvâcniseră ca de o suprasarcină electrică, şi trebuise să îşi controleze impulsul de-a tresări. Ironic era că, deşi nu suporta apropierea fizică, era totuşi foarte recunoscător că ea îi rămăsese alături. Era ancora lui odată ce uraganul se stârnise.
îi făcea bine să nu fie singur.
Rainey se întoarse în casă, meditând. Avea nevoie de-o doză din firea veselă şi din compasiunea necondiţionată a vechii ei prietene Kate Corsi. După ce se recăsătorise cu fostul ei soţ, Kate devenise în ochii lui Rainey un model demn de urmat. Dacă ea reuşise să reconstruiască o relaţie distrusă, poate că şi Rainey avea să o facă.
Din fericire, Kate era la birou. Ea şi soţul ei deţineau cea mai importantă firmă de demolări cu explozivi din lume, iar Kate se plângea mereu că petrecea prea mult timp cu hârţogăria, în loc să fie pe teren, aruncând în aer clădiri.
Rainey se simţi mai bine imediat ce auzi salutul familiar al prietenei ei.
- Bună, Kate, eu sunt. Poţi vorbi?
- Desigur. Aşa am o scuză să amân nişte calcule, o asigură Kate. Val mi-a spus că tu şi Kenzie sunteţi pe undeva prin deşert. Ţi-ai revenit după filmările la locaţie?
Aceasta fusese explicaţia oficială pentru faptul că se retrăsese în New Mexico, dar Rainey era prea devastată ca să mai păstreze aparenţele.
- Nu e doar oboseala de după filmări, Kate. Ezită, întrebându-se cât de multe îi putea spune fără să trădeze încrederea soţului ei. Prezenţa în Anglia i-a trezit lui

Kenzie... multe amintiri din copilărie. Trece printr-o perioadă foarte grea.

- îmi pare foarte rău, Rainey. Vă pot ajuta cu ceva?

- Doar dacă tu şi Donovan aţi descoperit vreo formulă magică pentru rezolvarea problemelor din trecut şi refacerea abilităţii de a merge mai departe.

- Nu a fost vorba despre magie, ci despre multe discuţii şi despre anii întregi de maturizare scurşi între divorţul nostru şi momentul în care ne-am reîntâlnit, spuse Kate. Oricât de devastator a fost sfârşitul primei noastre căsnicii, acum mă bucur că s-a întâmplat aşa. Ne cunoaştem pe noi înşine şi unul pe celălalt mult mai bine decât ne-am fi cunoscut altfel. Şi acum ne şi apreciem reciproc mai mult. în a doua lună de miere, am stabilit nişte reguli de bază noi, guvernate de ideea că mariajul nostru va fi întotdeauna pe primul loc. în comparaţie cu asta, nimic nu pare îndeajuns de important încât să ajungem la certuri.

Suna oricum a magie, dar nu era tipul de magie de care avea nevoie Kenzie.

- Deoarece britanicii nu vorbesc despre sentimentele lor, nu va funcţiona în cazul ăsta. Intenţionase ca remarca ei să sune plină de umor, dar vocea i se frânse.

- Pari tare îngrijorată. De ce nu îi faci o vizită lui Tom? E probabil la vreo oră distanţă de voi, şi mi se pare că ai avea nevoie de o îmbrăţişare frăţească.

Tom Corsi, fratele lui Kate, fusese un fel de frate pentru toate prietenele lui Kate. De asemenea, era unul dintre cei mai buni şi mai înţelepţi oameni pe care îi cunoscuse vreodată Rainey.

- Nu mi-am dat seama că mănăstirea lui e atât de aproape. Poate primi vizite?

- Da, deşi va trebui să aştepţi dacă se află într-una dintre cele şapte slujbe de rugăciune pe zi care le plac atât de mult celor din ordinul benedictin. De ce nu te duci până acolo? E un traseu frumos.

- S-ar putea să merg. Unde se află mănăstirea?

Rainey notă indicaţiile lui Kate, apoi închise telefonul, deoarece prietena ei trebuia să dea un telefon în Arabia Saudită.
O tenta gândul de-a pleca din Cibola, dar ezită. I-ar lua toată după-amiaza să se ducă la Our Lady of the High Desert, să stea de vorbă cu Tom şi apoi să se întoarcă acasă, timp pe care ar fi trebuit să îl investească în The Centurion.
La naiba cu filmul! Lucra la el şapte zile pe săptămână, de luni întregi. Avea dreptul la o jumătate de zi liberă.
îi lăsă un mesaj vocal Evei şi îi scrise lui Kenzie un bilet pe care îl prinse de frigider cu un magnet, în caz că avea să observe lipsa ei. Apoi se schimbă intr-o rochie din bumbac bleumarin, lungă până la glezne, şi o tunică asortată cu mâneci lungi şi cu glugă. I se părea o costumaţie suficient de sobră pentru o vizită la o mănăstire.
Ca să caute cheile de la SUV, trebui să intre în camera dureros de ordonată a lui Kenzie. Nu lăsase nici o urmă a prezenţei lui acolo.
Cheile erau pe comodă, neatinse de săptămâni întregi. în timp ce le băga în buzunar, observă o fotografie înrămată cu Kenzie, Charles Winfield şi Trevor Scott-Wallace. Probabil făcea parte dintre suvenirele pe care Charles i le lăsase lui Kenzie.
Se uită la fotografii, studiind chipurile. Având în vedere că îl cunoscuse pe Charles, observă cu uşurinţă ironia şi umorul lui. Kenzie era... el însuşi: tânăr, chipeş, reţinut, cu o privire bântuită pe care o înţelegea mult mai bine acum decât prima dată când văzuse fotografia.
Expresia profesorului Scott-Wallace era mai greu de descifrat. în felul lui propriu, şi el părea bântuit. Din ce citise despre pedofilie, era o preferinţă sexuală imposibil de schimbat. Probabil că era îngrozitor să ai asemenea porniri şi să ştii că sunt profund greşite.
Puse la loc fotografia pe comodă şi se îndreptă bucu-roasă spre munţi.
capitolul 37
Se temuse ca Tom Corsi să nu fi devenit un străin pios, de nerecunoscut, dar părul lui negru era încă nepreoţesc şi

rebel, iar roba îui albă nu-i schimbase cu nimic zâmbetul. întotdeauna fusese foarte răbdător cu surioara lui şi cu prietenele ei. întotdeauna fusese înalt şi arătos, iar acum era bronzat şi vesel.

- Am voie să te îmbrăţişez? întrebă ea nesigură.
- Desigur. Faci parte din familie.

O îmbrăţişă frăţeşte. Ea se relaxă, dureros de recunoscătoare pentru căldura pe care i-o transmitea.

Când se îndepărtară unul de celălalt, el o întrebă zâmbind:

- Ai venit să testezi atmosfera pentru un rol de măicuţă? Costumaţia ta aduce a ţinută bisericească.

Ea îşi trase gluga peste frunte.

- Un preot mi-a spus odată, la modul foarte serios, că părul meu are o culoare ce invită la păcat, răspunse ea sec. Nu am vrut să provoc probleme.
- Călugării de aici au depăşit tendinţa aceea medievală de-a le acuza pe femei pentru simplul fapt că sunt femei, o linişti el. Deşi gluga te-ar proteja de soare în caz că ai vrea să facem o plimbare.
- Ar fi grozav! Ea îl ajunse din urmă, şi Tom o conduse prin labirintul de clădiri din chirpici care înconjurau biserica.
- Kate mi-a sugerat să vorbesc cu tine. Chiar dacă nu ai vreo vorbă de duh de spus, mă bucur să te revăd.

El îi deschise o poartă din lemn care dădea spre un drumeag ce urca şerpuind pe munte.

- E un fel de confesiune seculară, doar că eu nu sunt preot şi tu nu eşti catolică?

Ea zâmbi.

- Cam aşa ceva.

începură să urce pe poteca bătătorită. Mănăstirea se afla într-o zonă sălbatică, iar peisajul era spectaculos. Când ajunseră deja mult deasupra mănăstirii, ea spuse:

- Canionul e uimitor. Frumos şi îndeajuns de sălbatic, cu o lumină dură şi clară cum nu am mai văzut până acum. Un loc bun în care să-L cauţi pe Dumnezeu. Eşti fericit aici, Tom?
- Da, sunt.

Ea îl privi în ochi.

- Mi se pare că urmează un „dar“.
- îmi plac foarte mult pământul, comunitatea, simplitatea şi spiritualitatea vieţii de-aici, spuse el încet. Dar nu sunt sigur că ceea ce simt e adevărata vocaţie.
- Parcă Kate spunea că ai depus deja jurământul...
- Doar jurământul simplu. Poate fi reînnoit anual, pe o perioadă de până la nouă ani. El zâmbi larg. Dacă până atunci nu mă hotărăsc dacă simt sau nu cu adevărat chemarea, merit să fiu dat afară.

Rainey gâfâia deja când ajunseră la capătul de sus al potecii. Vântul cu miros de salvie îi flutură hainele largi. Tom arătă spre o piatră plată şi lată, la umbra câtorva pini aromaţi.

- E un loc numai bun de meditaţie. Eu zic să ne aşezăm şi să îmi vorbeşti despre ce te macină.

Ea se aşeză pe piatră şi îşi ridică un genunchi, punân- du-şi braţele în jurul lui, în vreme ce privea la canionul acoperit cu piatră roşie. Cât de multe îi putea spune sau ar fi trebuit să-i spună?

- Sunt foarte îngrijorată pentru soţul meu, Kenzie.

Cum ea se opri, Tom întrebă încet:

- Cum e el?
- Uită tot ce-ai văzut în filmele lui. In viaţa reală, e un bărbat tăcut, extrem de talentat, plin de bunătate şi de umbre. Am turnat un film în Anglia, şi asta i-a readus în memorie amintiri din copilăria lui, care a fost... cât se poate de rea. Acum amintirile îl macină de viu. Nu suportă gândul de-a discuta totul cu un terapeut şi evită pastilele, chiar şi pe cele legale, din motive asemănătoare cu ale mele. E în agonie, Tom, şi nu ştiu ce să fac. Chiar nu ştiu ce să fac.

îşi ascunse faţa în mâini. Tom aşteptă răbdător ca ea să se adune, apoi îi spuse:

- Dacă nu poate vorbi cu cineva, sugerează-i să înceapă un jurnal în care să scrie tot ce îl chinuieşte.
- Un jurnal? Rainey se holbă la el. Cum l-ar ajuta asta?
- Studiile au demonstrat că majoritatea oamenilor au de câştigat dacă îşi scriu experienţele traumatizante prin care au trecut, îi explică Tom. S-ar părea că scrierea lor

creează o distanţare între persoana suferindă şi incidentele care i-au provocat durerea.

- Kenzie e dislexic, aşa că nu-i e chiar uşor să scrie.

- Tipul acesta de scriere nu e uşor pentru nimeni, dar nu trebuie să îşi facă griji de ortografie, gramatică şi structura propoziţiilor. Contează doar să pătrundă în durerea pe care o simte, cât mai adânc şi mai sincer. Se încruntă, încercând să explice cât mai bine. Cuvintele sunt o modalitate prin care se poate prelua controlul asupra trecutului. Unii oamenii ard apoi paginile, ca să scape de durere. Şi asta funcţionează destul de bine.

- Ai făcut-o şi tu?

El încuviinţă din cap.

-Am fost foarte furios când tata m-a daţ afară din casă şi mi-a spus că nu mai sunt fiul lui. în San Francisco, am urmat un seminar despre cum se ţine un jurnal şi m-am hotărât că merită să încerc. în mod uimitor, chiar a funcţionat. Am reuşit să simt compasiune pentru tatăl meu, care era prins la mijloc între ce fusese învăţat să creadă de când era mic şi iubirea pe care io purta singurului lui fiu. în cele din urmă, am reuşit să depăşesc furia şi să-mi văd de viaţa mea.

- Cu alte cuvinte, confesiunea chiar face bine la suflet, fie ea şi doar pe hârtie. Merită să-i sugerez asta lui Kenzie. Poate va reuşi să scrie ce nu poate verbaliza.

- Cum îşi petrece timpul? Dacă e prea deprimat ca să facă şi altceva în afară de-a medita, s-ar putea să fie aruncat într-un vârtej descendent, periculos.

- Construieşte un labirint. Seamănă cu modelele de pe suprafaţa creierului. încercă să-şi aducă aminte ce-i spusese Kenzie. E un labirint clasic, cu unsprezece circuite, asemenea celui de pe podeaua catedralei Chartres.

- Un labirint? Interesant. Are instincte bune, spuse Tom gânditor. în Evul Mediu, credincioşii care nu se puteau deplasa până în Ţara Sfântă făceau pelerinaje simbolice mergând în genunchi în jurul labirintului din catedrală. De fapt, există un labirint şi în grădina din spatele capelei noastre. E un mijloc de meditaţie foarte

puternic. Un mod de a-L găsi pe Dumnezeu şi uneori de-a te vindeca.
- Dar mai întâi trebuie îndepărtată durerea.
- Labirintul poate ajuta şi la asta. Parcurgerea drumului până în centru e o călătorie spre propriul eu. Centrul aduce descărcare, iar călătoria de întoarcere reprezintă integrarea. Se ştie că oamenii au reacţii emoţionale intense după o perioadă petrecută în condiţii de stres.
- Kenzie speră ca labirintul să îi ofere liniştea pe care i-a adus-o un labirint din Anglia.
- Poate chiar aşa va fi. Dar sugerează-i şi jurnalul. S-ar putea să fie singura metodă îndeajuns de personală care să îl poată ajuta în clipa de faţă. O privi serios. Rămâi aproape de el, Rainey. Uneltele puternice declanşează emoţii periculoase. Unii terapeuţi poartă non-stop pagere, ca pacienţii care ţin astfel de jurnale să îi poată contacta în orice moment în caz că au o reacţie urâtă.
- Altfel spus: „Copii, nu încercaţi asta acasă". Se ridică, simţindu-se puţin mai uşurată la gândul că avea să îi ofere lui Kenzie o metodă care putea să-i fie de ajutor. îţi mulţumesc foarte mult, Tom. Te anunţ dacă sugestiile tale funcţionează în cazul soţului meu.
Tom se ridică şi el, trupul lui funcţionând ca o barieră împotriva vântului.
- Va rămâne soţul tău?
- Sper că da. Speranţa rămăsese în cutia Pandorei, motiv pentru care înmugurea veşnic.
Kenzie aşează o ultimă dală circulară, ca să finalizeze o rozetă în inima labirintului. I se păru cumva că pământul întâmpinase piatra, ca şi când tiparul antic pe care îl crease în deşert exprima o armonie naturală profundă. Muşchii şi încheieturile îi protestau după ore de stat în genunchi, aşa că se ridică şi se întinse, pregătindu-se să-şi testeze creaţia.

Se opri la intrarea în labirint, parcurgând cu privirea tiparul. Unsprezece cercuri concentrice, cu traiectoria

întorcându-se spre sine, pe măsură ce se răsucea imprevizibil prin cele patru cadrane ale labirintului. La fel ca în viaţă, uneori omul părea să se apropie de centru, pentru ca apoi să urmeze calea ce se îndepărta spre un cerc exterior. Drumul trebuia parcurs cu atenţie şi cu sârguinţă.
Trase adânc aer în piept, îşi relaxă pe rând muşchii, apoi făcu primul pas pe traseul pe care îl construise cu sânge, transpiraţie şi pasiune. După trei paşi, traiectoria vira brusc la stânga.
Nu crezuse niciodată în Dumnezeu. Nu primise nici urmă de educaţie religioasă în copilărie, iar ulterior ho-tărâse că nici un Dumnezeu decent nu ar fi permis atro-cităţile care se întâmplau peste tot în lume. Dacă chiar exista o fiinţă divină, atunci pesemne aceasta crease lumea, după care abandonase omenirea şi se concentrase pe proiecte mai interesante.
Motivele creării unui labirint erau mai mult pământeşti. Auzise cândva expresia că mintea era o maimuţă beată. Mişcarea putea canaliza acea energie necontrolată, permiţând minţii să se oprească într-o stare de meditaţie. însă, în loc să se domolească, emoţiile i se intensificară. Cuvintele lui Tennyson îi veniră din nou în minte.
Te frânge întruna, Mare,
Pe stânci de granit!
Gânduri îmi dau târcoale
Dar nu sunt de rostit.
Chiar dacă nu reuşea să le dea glas, emoţiile pe care le simţea erau reale şi îl mistuiau. Disperare. Durere. Dar cel mai mult, furie. Era furios pe peştele care o distrusese pe sărmana Maggie Mackenzie şi care îl târâse imediat şi pe fiul ei în depravare. Era furios pe numeroşii bărbaţi care aleseseră să creadă că un copil îşi vindea, de bunăvoie, trupul. Era dezgustat de cei care ştiau adevărul şi cărora le făcea plăcere să se alimenteze din durerea unui copil.
Voia să îşi confrunte mama, care îl iubise, dar care nu avusese puterea necesară ca să îi poarte de grijă. Voia să îl blesteme pe Trevor, care îi salvase viaţa, dar îi distrusese sufletul. Voia să lovească în toţi bărbaţii care abuzaseră de

el, să îi înveţe ce înseamnă să fii singur şi înspăimântat, dar nu avea pe cine să pedepsească.
Cel mai furios era pe el însuşi, dispreţuindu-şi propria slăbiciune patetică. Ar fi putut să abordeze orice femeie de treabă de pe stradă şi s-o implore să-l ajute, ceea ce l-ar fi salvat de ani întregi de orori. Dar, convins că merita durerea şi depravarea de care avea parte, rămăsese o victimă pasivă.
Ezită, apoi se forţă să continue. La un moment dat, avea să atingă fundul prăpastiei, după care valul mareei de durere urma să înceapă să se diminueze.
Dar nu se întâmplă aşa. Valul continuă să crească, până când suspinele lui Jamie îi răsunară în urechi, frica lui Jamie îl sugrumă, iar deznădejdea lui Jamie ieşi la iveală, reprezentând fundaţia întregii lui vieţi nelegitime.
Disperat, se poticni până în centrul labirintului şi căzu tremurând în genunchi, încercând să îşi tragă sufletul.
Kenzie era Jamie, iar Jamie era Kenzie, iar el nu mai putea să îi separe pe cei doi.
Soarele de amiază strălucea ca focul iadului în timp ce el se prăbuşi pe pietrele de-abia aşezate. Muncise din greu ca să-şi construiască o viaţă, dar nimic din ce obţinuse - nici succesul, nici banii, nici faima - nu putea vindeca rana din miezul sufletului lui.
„Ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce."
Era deja ora cinei când Rainey se întoarse la fermă, dar Kenzie nu se zărea pe nicăieri. Poate nu mai avea mult de lucru la labirint şi se hotărâse să rămână până îl termina.
în timp ce Honeybunny şi Gray Guy ţopăiau în jurul ei, Rainey parcurse instrucţiunile lăsate de Alma privind modul în care să încălzească în cuptor coastele la grătar pregătite de bătrână. Rainey citi biletul cu drag, uimită de cât de firesc era prin acele locuri ca uşa casei să stea descuiată şi ca un vecin să treacă pe la tine şi să îţi lase cina.
Hrăni pisicuţele, îşi turnă limonadă şi se îndreptă spre dormitorul ei, când auzi ţârâitul telefonului. Ridică receptorul din living.
-Alo?

- Raine, am două veşti grozave, spuse Marcus, care părea ciudat de încântat.
Ea se întinse pe canapea.
- Spune. Sunt pregătită pentru veşti grozave.
- Bănuiala lui Val a dat rezultate. Unul dintre cercetătorii noştri din Londra a găsit un certificat de deces pentru acel James Mackenzie despre care Nigel Stone pretindea că ar fi Kenzie.
Rainey icni, întrebându-se cum de era posibil aşa ceva.
- Câţi ani avea când a murit?
- Bietul copil a fost omorât în bătaie când avea doisprezece ani. Nu se cunoaşte atacatorul, aşa că probabil a fost vorba despre o înşelăciune care s-a lăsat cu violenţă.
Marcus oftă. După ce m-au sunat, am mers fuga şi l-am îmbrăţişat pe primul nepot care mi-a ieşit în cale.
Probabil că prietenul lui Trevor, cel care lucra pentru serviciile secrete, crease un certificat de deces fals ca să reteze orice legături dintre Jamie Mackenzie şi Kenzie Scott.
- Şi Nigel Stone ce are de spus?
- l-a cerut public scuze lui Kenzie, afirmând că, evident, nu a făcut investigaţii cum trebuia şi că s-a înşelat. Varianta neoficială e că cei de la The Inquirer i-au spus să-şi plece capul sau să-şi găsească alt loc de muncă. Kenzie e foarte cunoscut în Anglia şi foarte mulţi oameni au fost extrem de supăraţi că cineva atât de respectat a fost atacat de un tabloid cu asemenea insulte şi acuzaţii. Ideea lui Val de-a găsi alţi bărbaţi care ar semăna cu Kenzie în tinereţe a lovit la ţintă în cazul lui Stone, fapt ce i-a pus capac.
- Deci s-a terminat.
Cel puţin în ochii publicului. Numai Dumnezeu ştia când avea să-şi revină Kenzie după ce-i făcuse Nigel Stone.
- Slavă Domnului! O să-i spun lui Kenzie. Care e cealaltă veste minunată?
- Marea lansare de sărbători a celor de la Universal a picat oficial, după luni întregi de zvonuri cum că ar exista probleme pe platou. Probleme cu vedetele, cu scenariul, cu bugetul, cu regia, cu tot ce vrei tu. N-au nici o şansă să facă rost de un material care să merite să fie lansat înainte

de Ziua Recunoştinţei - sau oricând alt- cândva. Aşa că studioul a decis să lanseze The Centurion.
- Doamne sfinte, cum aşa? icni ea.
- Le-am arătat directorilor executivi o bucată de o jumătate de oră şi le-a plăcut la nebunie. Filmul va beneficia de o promovare de care nu ar fi avut parte altminteri, şi, ţinând cont că Kenzie joacă în rolul principal, profitul e garantat, ceea ce îţi conferă un avantaj important pentru următorul proiect.
- Fantastic! Dar crezi că putem termina filmul la timp?
- Am jurat pe viaţa primului meu nepot că va fi gata. Am avut cândva o producţie la care filmările au început în iulie şi care a fost lansat în prima săptămână din decembrie. Eram cu toţii extenuaţi, dar am reuşit, şi-a fost un film al naibii de bun. Iar acesta va fi şi mai bun.
Honeybunny sărise în poala lui Rainey, aşa că aceasta o mângâie pe cap, cu degete încordate.
- Mă bucur că mi-am luat după-amiaza liberă. Se pare că nu voi mai avea parte de o altă pauză în următoarele luni.
- Probabil că nu, dar merită. în seara asta, gândeş- te-te cum vrei să faci cu editarea sunetului şi a muzicii. Mâine-dimineaţă vom reface planificarea.
- Bine. îşi luă rămas-bun şi închise, cu nervii întinşi la maximum. Acum, că The Centurion urma să aibă parte de o lansare spectaculoasă, nu mai avea timp să verifice editarea în cel mai mic detaliu, ca să fie exact aşa cum voia ea. în schimb, avantajul era că directorilor executivi nu le rămânea timp să o înnebunească cu tot felul de obiecţii minore.
Puse jos pisicuţa şi ieşi să-i spună lui Kenzie veştile. Soarele strălucea tot mai slab la acea oră, şi, când ajunse pe culmea pajiştii, trebui să mijească ochii căutându-l pe Kenzie cu privirea. Unde Dumnezeului era?
îngheţă când văzu silueta nemişcată, ghemuită în centrul labirintului. Dumnezeule mare! Nu! Oare se... Doar nu se...
„Uneltele puternice declanşează emoţii periculoase."
Cu inima bătându-i năvalnic, se avântă în interiorul labirintului.

capitolul 38

Aluneca în jos, pe o spirală spre iad, târât în abis de greutatea trecutului lui. Apoi simţi mâna rece a lui Rainey pe frunte, braţele ei trăgându-l cu forţă în poala ei. Se agăţă de ea, atât de distrus emoţional, încât trecu chiar şi peste amintirile torturii îndurate, care îl făcuseră să nu suporte să fie atins săptămâni întregi.

La început, nu înţelese clar ce-i spunea disperată. Treptat însă, îşi dădu seama că-i repeta întruna: „E în re-gulă, dragostea mea. E în regulă", de parcă ar fi fost copil. Era ciudat cum nişte cuvinte atât de simple şi de lipsite de sens îi ajungeau la inimă.

- Rainey, reuşi el să şoptească.

Rainey îl îmbrăţişă atât de tare, încât Kenzie îi simţea respiraţia lângă ureche.

- Ce s-a întâmplat, Kenzie?

- Mersul prin labirint... a înrăutăţit totul. Se chinuia să respire, dar se simţea de parcă ar fi alergat kilometri întregi. Furie. Durere. Confuzie.

- De ce confuzie?

Cum să transpună durerea brută în cuvinte?

- Mă uit în oglindă la o faţă care nu e a mea. Ştiu că, deşi am urât ce mi se făcea, uneori... simţeam plăcere fizică, şi mă dispreţuiam pentru asta. Se opri ca să poată respira. îi datoram foarte mult lui Trevor, dar nu îl puteam ierta pentru că era cum era.

- Din cauza acestei ambivalenţe pari să fi fost mai apropiat de Charles Winfield decât de Trevor?

- Eu şi Charles am putut avea o relaţie ca de la student la mentor, fără subterfugiile urâte care existau cu Trevor. Chiar dacă Trevor nu m-a atins niciodată în mod necuviincios şi nu mi-a mai cerut să interpretez vreun rol pentru el, îl simţeam privindu-mă şi dorin- du-mă. Uram asta pentru că îmi amintea de fiecare bărbat care mă abuzase. Dar cum să mă plâng când mă salvase şi nu îmi ceruse nimic în schimb? spuse Kenzie, înfiorându-se. Decât să fie iubit, iar eu... eu i-am refuzat intenţionat acest lucru, pentru că eram foarte furios.

- Şi încă te simţi vinovat din cauza asta. îi dădu părul pe spate, simţindu-şi^ degetele reci pe tâmplele lui care zvâcneau puternic. în după-amiaza asta l-am vizitat pe Tom Corsi, fratele prietenei mele Kate. E novice la o mănăstire din apropiere şi ştie câte ceva despre labirinturi. Mi-a spus că în perioade de stres puternic parcurgerea unui labirint poate declanşa transformări emoţionale. Având în vedere că Nigel Stone ţi-a întors viaţa pe dos, de data asta totul stătea să erupă.
- Adică mă jucam cu o armă încărcată, care s-a descărcat.
- Din fericire, Tom mi-a oferit câteva sugestii bune pentru a-ţi duce lupta cu ororile din trecut. Spune că, dacă aşterni pe hârtie amintirile îngrozitoare, asta te va ajuta să te distanţezi de ele şi va face trecutul mai uşor de suportat. A funcţionat în cazul lui. Se uită la dalele din jur. A mai spus că parcurgerea labirintului conduce o persoană spre interior. Centrul e pentru descărcarea emoţiilor, iar ieşirea din labirint ajută la integrarea experienţei. Merită să încerci. Merg şi eu cu tine, dacă crezi că te-ajută.

El închise ochii.

- S-ar... putea să ajute. Dar mergi mai întâi singură până în centru. Apoi mergem împreună.
- Dacă aşa vrei...

Se ridică, mângâindu-i tandru barba.

Trecând peste cercuri spre exterior, Rainey se întoarse la punctul de pornire şi se adună, aşa cum făcuse şi el. Apoi îşi trase gluga pe cap şi intră în labirint, mergând drept spre Kenzie, până ajunse la prima curbă bruscă la stânga. Modul cum privea în jos şi costumaţia largă, închisă la culoare, îl trimiteau pe Kenzie cu gândul la o călugăriţă medievală sau la o preoteasă păgână din trecut.

Kenzie se ridică şi o urmări cum parcurge traseul. De două ori se apropie atât de mult de el încât o putu atinge, după care se îndepărtă din nou. Labirintul era ca o metaforă pentru mariajul lor.

Rainey încetini treptat. Când ajunse în centru, îşi înălţă capul, iar el văzu că plângea. Kenzie îşi ridică braţele, iar ea se ghemui tăcută între ele.

- Tom avea dreptate, spuse ea şovăielnic. E un medicament puternic. Nu ştiu de ce m-a afectat atât de mult de data asta.
- Avem atât de multe în comun, Rainey. O frecă pe spate, încercând să îi oprească tremurul. Copilării dramatic de înfiorătoare. Nu ne-am cunoscut taţii, am rămas fără mame încă de mici. Dorinţa de a deveni actori, tu ca să te afirmi, eu ca să mă pierd pe mine însumi. Suntem legaţi în atâtea feluri, încât cred că tot ce îl afectează pe unul dintre noi îl afectează şi pe celălalt.
- Poate că de aceea mi-am adus aminte de un episod la care nu m-am mai gândit de ani de zile. Respiră sacadat. Odată, unul dintre prietenii drogaţi ai mamei mele m-a pus la el în poală şi… m-a atins. Mă simţeam foarte neconfortabil, dar nu ştiam cum să-i spun „nu“ unui adult. Din fericire, Clementine a intrat în cameră înainte ca el să meargă prea departe. Da atacat cu vătraiul când a văzut ce făcea. Cred că l-ar fi omorât dacă nu o lua la fugă. M-a ţinut în braţe şi-a plâns şi mi-a spus că sunt în siguranţă şi că nu avea să se mai întâmple. A fost un incident minor, complet diferit de ce-ai îndurat tu, dar am avut coşmaruri cu bărbatul ăla ani la rând. îşi lipi faţa de umărul lui. Amintirea asta îmi dă o idee vagă, îngrozitoare, despre cum a fost pentru tine. Doamne, Dumnezeule, Kenzie, cum de-ai supravieţuit?
- Pentru că nu mi-a trecut prin cap că aş fi putut opta pentru altceva. O ţinu în braţe şi o legănă, dorindu-şi să nu fi fost nevoită să îndure acel incident care o făcea acum să-l înţeleagă atât de bine.

Ea oftă.

- Aş vrea să fiu furioasă pe mama mea pentru că nu m-a protejat mai bine, dar nu are rost să mă înfurii doar de dragul furiei. Important este să învăţ cum să scap de durere. Făcu un pas în spate şi îl prinse de mâini, ridicându-şi spre el faţa acoperită de lacrimi. Gluga îi căzuse de pe cap, dezvăluindu-i pielea netedă ce îi acoperea structura osoasă frumoasă. Ce rost are să scormonim trecutul dacă nu putem să ne detaşăm de el?

- Nu ştiu dacă pot face asta, spuse el dureros de sincer.
- încearcă! Ea închise ochii şi începu să recite: „îmi ridic ochii spre munţi... De unde-mi va veni ajutorul? Ajutorul îmi vine de îa Domnul, care a făcut cerurile şi pământul".
Involuntar, el privi spre munţi, magnifici în austeritatea lor. „îmi ridic ochii spre munţi... De unde-mi va veni ajutorul?" Chiar dacă nu era religios, ideea de Dumnezeu era tentantă.
Rainey continuă să recite psalmul, cuvintele curgând ca muzica, până ajunse la final.
- „Domnul te va păzi la plecare şi la venire, de acum şi până în veac."
- Amin, şopti el.
O prinse de umeri şi o ghidă pe cărarea spre ieşire. Ce spusese Rainey despre partea aceasta din călătoria prin labirint? Integrare. îşi trăise viaţa într-o stare de separare: Jamie fusese rupt de Kenzie, copilăria fusese clar separată de maturitate. Sentimentele lui cele mai adânci fuseseră rupte de viaţa pe care şi-o crease cu o grijă asiduă.
De când începuse filmările la The Centurion, i se im-pusese să se integreze, şi i se păruse dezastruos. Oare se putea accepta pe el însuşi în totalitate, fără să înnebunească sau să paralizeze?
Trebuia, pentru că nu mai putea rămâne în abis. Rainey îi aruncase o frânghie de salvare. Ţinea de el să îşi adune curajul şi voinţa de-a reconstrui fără să suprime şi fără să se detaşeze, aşa cum făcuse mult prea mult timp, din dorinţa de a-şi crea un scut.
Când ieşiră din labirint, Kenzie era mai liniştit decât fusese în ultimele săptămâni. O privi pe Rainey.
- Cum te simţi, TLC?
Ea reuşi să zâmbească.
- Mai bine. Cred că Tom avea dreptate. Ieşirea din labirint chiar ajută la integrarea lucrurilor ce au fost scormonite. Spirala poate duce şi în sus, şi în jos.

Kenzie o trase mai aproape de el şi porniră împreună pe potecă. Ea îl prinse pe după mijloc, apropierea dintre ei fiind o binecuvântare. Pe drum, el spuse:

- Trei ani de căsnicie, şi nu am avut nici cea mai vagă idee de convingerile tale spirituale, în caz că ai aşa ceva.

- Evident, Clementine credea că mintea mea de copil nu trebuia îndoctrinată cu dogme, dar, când m-au luat bunicii, m-au înscris imediat la şcoala de duminică de la biserica lor. Şi m-au trimis la şcoala locală de qua- keri. Chiar dacă nu m-am considerat niciodată o persoană religioasă, ori de câte ori viaţa a devenit dificilă, am fost susţinută de un fel de credinţă de nezdruncinat ce m-a împiedicat să cad în prăpastie, deci bănuiesc că educaţia mea timpurie a dat roade.

El se uită din nou către munţi, la vârfurile lor acoperite cu raze ca aurul topit.

- Credinţa pare un lucru bun de cultivat.

- Parcurgerea unui labirint e o formă de căutare. Poate credinţa se va strecura şi în tine într-o bună zi.

Hambone li se alăturase, aşa că Rainey se opri să-l mângâie pe urechi. Vei încerca să ţii un jurnal? Tom a spus că nu contează cât de bine scrii şi că nimeni nu va trebui să îl citească vreodată. De fapt, a sugerat chiar să-l arzi. Ideea e să transformi jurnalul într-un terapeut ieftin, de unică folosinţă.

Auzise despre asemenea jurnale. Ideea^era să sapi cât puteai de adânc printre amintiri oribile. încântător, nimic de zis! Dar poate că avea să fie eficient.

- Voi încerca, dacă încerci şi tu.

- Negociezi la sânge, dar s-a făcut. Apropo, a sunat Marcus. A apărut un certificat de deces pentru James Mackenzie. Să înţeleg că e opera prietenului lui Trevor care lucrează la serviciile secrete?

El fluieră uşor.

- Mai mult ca sigur. Sir Cecil era un jucător de şah uimitor, care vedea întotdeauna cu o duzină de mişcări înainte. Când a creat documente noi pentru mine, probabil a fabricat şi un certificat de deces, ca să reteze toate

legăturile dintre James Mackenzie şi Kenzie Scott. Şi Nigel Stone? Ţine cu dinţii de povestea lui?
- Marcus mi-a spus că şi-a cerut scuze, evident, amenințat metaforic de ziar. Ea îşi ridică privirea spre el. Probabil ai putea aranja destul de uşor să fie concediat.
Kenzie se gândi la iadul prin care trecuse din pricina lui Stone, apoi clătină din cap.
- O să-l pun pe Seth să dea o declaraţie de presă prin care să accepte scuzele lui Stone, şi să-i sugereze ca data viitoare să verifice mai atent înainte să îşi facă publice suspiciunile.
- Eşti generos. Eu aş fi perfect de acord să fie tăiat bucăţi şi lăsat pradă uliilor.
- Bestie însetată de sânge ce eşti! Totuşi, ţinând cont că povestea lui e adevărată, ar fi incorect să-mi folosesc influenţa ca să mă asigur că e concediat Kenzie zâmbi obosit. în plus, ştii vechea zicală: „Iubeşte-ţi duşmanii - asta îi va scoate din sărite". După vreo alţi doisprezece paşi, spuse încet: Mulţumesc că eşti alături de mine, Rainey.
- Şi voi fi în continuare, cât timp îmi vei permite.
Era prea zguduit emoţional ca să se gândească la viitor. Dar acum cel puţin simţea că avea un viitor.
capitolul 39
Dacă ar fi fost într-un film, Rainey ar fi luat-o la sănătoasa imediat ce ieşiseră din labirint. în viaţa reală, o dramă intensă devenea inevitabil ceva cotidian. Când intrară în casă, îl întrebă:
- Să încălzesc coastele pe care le-a lăsat Alma?
- Da, te rog. O să fac un duş între timp.
îl mângâie pe Honeybunny, apoi se duse spre baie. Arăta epuizat şi deloc fericit, dar se părea că tensiunea nervoasă pe care o simţise Rainey la el până atunci se disipase. Deşi era posibil ca mariajul lor să nu supravieţuiască, Kenzie avea să fie în regulă; la fel şi ea.
Simţindu-se mai uşurată ca în ultimele săptămâni, trebălui cu plăcere prin bucătărie. încălzi coastele şi făcu şi o salată, aşeză faţa de masă cadrilată şi pregăti lumânări. Din moment ce coastele nu erau un preparat elegant, optă

pentru un aspect de tip bistro vesel. întregi decorul cu o vază îngustă cu câteva frunze şi câţiva boboci.
Serviră o cină relaxată şi îi povesti lui Kenzie despre faptul că se scurtase termenul pentru postproducţia filmului The Centurion. Kenzie ştia multe despre producţie şi veni cu câteva sugestii subtile care ar fi putut economisi mult timp. Nu lăsă să se vadă dacă îl îngrozea ideea că filmul avea să fie văzut la o scară mai amplă decât se anticipase iniţial.
în vreme ce strângeau masa, după ce terminaseră de mâncat, ea spuse ezitant:
- E destul de răcoare, acum, că soarele a apus. Dacă faci focul în living, am putea lucra acolo.
- Aş putea folosi muntele de lemne pe care le-am tăiat, încuviinţă el. Merg să aduc câteva.
Ea făcu cafea şi o duse în living. Dincolo de fereastra lată, un brâu colorat tivea orizontul stâncos. Nu se vedea nici măcar o singură lumină artificială. Erau foarte, foarte departe de Los Angeles.
în interior, Kenzie aprinsese veiozele de lângă scaunele din piele pentru citit şi punea lemne peste primele flăcări ce trosneau în şemineu.
- îmi place foarte mult mirosul de lemn arzând, spuse ea. Acesta are o aromă picantă. O aromă de sud-vest.
- Jim Grady a trimis mai multe tipuri de lemn la tăiat. Cedru. Ienupăr. Mesquite.
Ard repede şi au o aromă minunată. îşi sorbi cafeaua, lumina focului iluminându-i tremurat trăsăturile frumoase, într-un mod ridicol de teatral.
- Se poate să ai senzaţia că faţa ta nu îţi aparţine de fapt, spuse ea ezitant, dar adevărul este că cea mai mare parte din ea e a ta. Chirurgia plastică nu ţi-a modificat forma craniului, sau modul în care ţi se aranjează părul, sau textura pielii. Ochii verzi şi frumoşi care te-au băgat în belea cu Nigel Stone cu siguranţă sunt ai tăi.
El se ridică şi se privi în oglinda circulară care atârna deasupra poliţei şemineului.
- Dacă aş fi ales să fac o operaţie estetică, ar fi fost diferit. Faptul că mi s-a reconstruit faţa fără acordul meu a

fost... un fel de înstrăinare. De fiecare dată când mă uit în oglindă, mă gândesc cât de neajutorat eram.

- E crunt să fii copil şi să nu ai nici un fel de control asupra vieţii tale, recunoscu ea. Probabil e valabil şi când ai părinţi înţelepţi, iubitori. Dar nu eşti neajutorat acum, Kenzie. Poţi alege dacă să lucrezi sau nu, poţi alege doar proiecte care îţi plac, poţi locui unde vrei, când vrei. Nimeni nu are putere asupra ta.

- Nimeni? El o privi pieziş, apoi îl intercepta pe Gray Guy, care părea periculos de interesat de foc. Trase sita de protecţie metalică peste şemineu, apoi întrebă: Ai cumva nişte foi goale? Aş putea să-mi încep jurnalul.

Petrecură o seară liniştită, muncind fiecare în câte o parte a şemineului. Rainey îşi schiţă un nou grafic de producţie, iar Kenzie scrise. Ocazional, îi auzea stiloul mâzgălind pagină după pagină. Dar mai dese erau tăcerile îndelungate, timp în care el se uita la flăcări, sau mângâia vreo pisicuţă, sau se ridica să pună lemne pe foc. Chipul îi părea împietrit, şi nu spuse nimic... doar continuă să scrie. Când termină planificarea, Rainey luă fără tragere de inimă un alt set de foi, ca să se apuce de propriul jurnal. Cu ce să înceapă? începu să roadă capătului stiloului. Cronologic? Asociere liberă? Orice îi trecea prin minte?

Puse stiloul pe hârtie şi începu să scrie.

Copil fiind în casa mamei mele, întotdeauna m-am simţit ca şi când mă creşteam singură, în pofida bonelor, a menajerelor şi a oricui se mai afla prin preajmă. Asemenea lui Clementine, toată lumea venea şi pleca, deşi Clementine se întorcea mereu, în cele din urmă.

Lolly a fost bona mea preferată. îmi promisese o petrecere specială cu clovni şi baloane pentru aniversarea mea de cinci ani. Cu o săptămână înainte, ea şi Clementine sau certat foarte rău, iar Lolly a fost concediată. Am alergat în camera ei când împacheta. Şi ea plângea, dar a continuat să împacheteze. M-a îmbrăţişat, mi-a spus sd fiu fetiţă cuminte şi a plecat. N-am avut parte de petrecere în anul acela. Clementine a trebuit să cânte într-un concert mare din Central Park. Mi-a adus o cutiuţă muzicală minunată,

cu o balerină care se învârtea, dar chiar de ziua mea nici măcar nu a sunat.
Rainey se opri din scris, paralizată de un val de tristeţe. Preţ de-o clipă, avea din nou cinci ani şi plângea singură în pat, pentru că nimănui nu-i păsa că era ziua ei. Probabil ar fi plâns şi acum dacă Kenzie nu ar fi fost tolănit pe canapea, punând pe hârtie propria copilărie, care trebuie să fi fost de-o sută de ori mai îngrozitoare ca o aniversare uitată.
Nu era de mirare că aveam impresia că mă creşteam singură. Nu aveam pe cine altcineva să mă bazez- Nu am avut niciodată încredere în oameni. Ei bine, poate în afară de prietenele mele, Val, Kate, Rachel şi Laurel. Cu ele sunt pe picior de egalitate. Dar nu am avut încredere în Clementine, în bunicii mei sau în Kenzie. în nimeni care avea o aşa-zisă responsabilitate emoţională faţă de mine.
Roase vârful stiloului, gânditoare, apoi continuă:
Nu aveam încredere în ei pentru că eram sigură că nu erau de încredere. încrederea te face vulnerabil, aşa că nu trebuia să am încredere în nimeni.
Totuşi, fără vulnerabilitate nu poate exista o intimitate reală. Faptul că eram neîncrezătoare nu însemna că nu puteam fi rănită, dar cu siguranţă îmi garanta că nu aveam să dezvolt o relaţie cu adevărat profundă. Un exemplu clasic este faptul că mă aşteptam ca mariajul nostru să nu dureze. O profeţie care se împlineşte de la sine.
Ea zâmbi pieziş.
Trebuie să mai lucrez la asta.
Dar zâmbea, ceea ce însemna că Tom avusese dreptate: scrierea ajuta la crearea unui sentiment de distanţare şi de control. Nu mai era un copil trist de cinci ani, ci o femeie în toată firea, care se uita cu compasiune la copila de cinci ani care fusese cândva.
In pofida eşecului lui Clementine ca mamă şi a furiei pe care am simţit-o faţă de ea, am iubit-o cu disperare. Uneori era foarte prezentă. Iubitoare, jucăuşă, frumoasă. Condusă de talentele şi de demonii ei. Odihneşte-te în pace, mamă! Ştiu că ai făcut tot ce ai putut. Nu e de mirare că nu ai

reuşit să ai grijă cum trebuie de viaţa mea, când nu ai putut avea grijă nici măcar de a ta.
Clipi, ca să împiedice alte lacrimi, şi îl mângâie pe Honeybunny pe burtă. Animalele aveau cu siguranţă un efect terapeutic.
Era pe cale să se ducă la culcare, când Kenzie se ridică şi se duse spre şemineu. Dând la o parte sita, înge- nunche şi începu să pună paginile pe foc, una câte una, cu o expresie imposibil de descifrat. Ea luă propriile foi şi i se alătură.
- Magie ritualică, spuse el. S-ar părea că funcţionează.
- Mulţumesc, frate Tom.
Puse paginile din jurnal pe foc, câte o pagină de-a ei la trei sau patru de-ale lui Kenzie, astfel încât să termine amândoi cam în acelaşi timp. Pe măsură ce paginile galbene se ondulau şi se înnegreau, înainte de-a exploda în flăcări, Rainey simţi cum o cuprinde o uşurare uimitoare. Se ridică şi îşi înăbuşi un căscat, simţind cum partea aceea din viaţa ei fusese purificată prin foc.
Kenzie închise uşile din sticlă, pentru ca focul să se stingă în siguranţă, apoi o urmă pe hol. Rainey se întoarse să îi ureze „Noapte bună!“, dar se opri cu mâna pe mânerul uşii, tresărind din pricina posturii lui rigide. De parcă i-ar fi putut citi gândurile, înţelese că îşi dorea să fie cu ea, dar nu era sigură că se simţea pregătit pentru un nivel mai ridicat de intimitate.
Atmosfera destinsă dispăru. îl dorea dureros de mult, dar ar fi fost proastă să ceară prea mult, prea curând.
Fără cuvinte, îi întinse o mână.
Un muşchi din maxilarul lui Kenzie tresări, în timp ce se holba la mâna ei, dar nu se mişcă să o apuce. Ea îi spuse încet:
- Doar o să dormim. Nimic mai mult, dacă nu vrei cu adevărat. Zâmbi slab. Ba chiar o să port cea mai decentă cămaşă de noapte pe care o am.
Cu mişcări sacadate, el îi prinse mâna. Degetele îi erau reci.
- Nu promit că nu voi intra din nou în panică.
- înţeleg. Ea ridică mâinile lor unite şi le lipi de obrazul ei. Sunt recunoscătoare că îndrăzneşti să încerci.

Intrară împreună în dormitorul ei, gata să îşi asume riscul pentru acea noapte.
Kenzie se trezi odihnit. Un miracol. Sau mai degrabă efectul faptului că o avusese pe Rainey atât de aproape de el, cu capul pe braţul lui şi părul ei strălucitor revărsându-se ca o cascadă de mătase. Era devreme, cerul încă nu se luminase în întregime, iar aerul din dormitor era rece, dar sub pătură se afla toată căldura pe care o putea pretinde vreodată un bărbat.
Deşi Rainey îşi ţinuse promisiunea şi purtase o cămaşă de noapte crem, brodată cu dantelă, ţesătura nu o făcuse mai puţin apetisantă. Dimpotrivă, îi făcea curbele sânilor şi ale şoldurilor mai tentante, mai coapte decât cu câteva săptămâni în urmă, în Anglia, când muncise până la epuizare. Acum părea relaxată şi provocator de dulce. Excitaţia lui fu instantaneu însoţită de imaginile sfredelitoare ale violului. închise ochii şi rămase absolut nemişcat, luptându-se să-şi controleze reacţia înnebunitoare.
Mâna lui Rainey îl mângâie în jos pe trup, familiară, iscusită, profund şi delicat de feminină.
- Nu te mai gândi la nimic altceva, Kenzie, spuse ea încet, în timp ce inima îi bătea tot mai tare. Doar la noi. Doar la acest moment.
El admise pe deplin convins că revendicarea sexualităţii lui nu avea să fie niciodată mai facilă ca în acel moment. Cu cât avea să devină mai obsedat şi mai îngrijorat, cu atât mai greu avea să accepte intimitatea fizică. Când ea îşi vârî mâna în şortul lui, el cedă în faţa pasiunii şi înţelese că, dacă se concentra pe moment, ororile trecutului erau împinse spre marginile conştiinţei lui.
îşi concentră toată atenţia asupra soţiei lui. Asupra ochilor ei de un gri ceţos în lumina dimineţii, înainte ca ea să-i închidă. Asupra moliciunii delicioase a pielii ei când îi trase cămaşa de noapte peste cap şi-i dezvălui trupul mult iubit. Asupra pulsului ei sub buzele lui, în timp ce îi săruta gâtul, sânii, curba moale a taliei. Asupra oftatului ei răpitor când o pătrunse, fiecare muşchi luptându-se să obţină controlul,

pentru ca această uniune să fie la fel de minunată pentru ea precum era pentru el.
Când ea strigă, el se afundă într-o relaxare mistuitoare. Aşa trebuia să fie actul iubirii. O uniune pasională, o legătură de încredere, o anihilare a sinelui dincolo de umbre. „Cu trupul meu, te venerez..."
Era deja lumină când Rainey se trezi din nou. îi venea să râdă în gura mare, doar că risca să-l trezească pe Kenzie. Vindecarea emoţională era un proces de peticire, dar, având în vedere modul în care făcuseră
dragoste, Kenzie era clar pe drumul cel bun spre desfacerea nodurilor emoţionale care îl ţinuseră la distanţă de când plecaseră din Anglia.
Starea ei de bine se diminuă însă când simţi freamătul din stomac. Se luptă cu greaţa, dar senzaţia crescu în intensitate cu o viteză violentă. „La naiba!" Se dădu jos din pat, rugându-se ca Kenzie să nu se trezească, şi se repezi spre baie. Ajunse la limită. După ce vomită în toaletă, se strânse ghem, cu obrazul lipit de porţelanul rece.
Kenzie fu atât de liniştit, că ea nici măcar nu-şi dădu seama că venise în baie până când nu înfăşură un halat călduros în jurul trupului ei cuprins de frisoane. Aparent al lui, căci era foarte mare pentru ea.
- Ce s-a întâmplat, Rainey?
Panicată, Rainey strânse mai tare materialul voluminos.
- Intoxicaţie alimentară, cred. Sau coastele au fost prea picante. Nu ar fi trebuit să mănânc atât de multe. încercă să se ridice, apoi se încovoie ameţită, simţin- du-se din nou îngreţoşată.
Când nu mai avu nimic de vomat, Kenzie îi puse un
E
ahar cu apă în mână. Ea îşi clăti gura şi se simţi mai ine, deşi nu atât de bine încât să poată ieşi din baie. îmbrăcat doar în blugi, Kenzie se lăsă pe călcâie, cu un braţ pe după umerii ei. Spuse pe un ton neutru:
- Parcă recunosc elementele unui clişeu.
Primul ei instinct fu să mintă, dar ar fi obţinut doar o amânare temporară, în cel mai bun caz, şi asta presupunând că el chiar ar fi crezut-o.

- Sunt aproape sigură că sunt însărcinată, spuse ea obosită.
După cum se aşteptase, el se încordă. La un pas de isterie, ea izbucni:
- Nu-ţi face griji, nu e al tău. Mă culcam cu unul din- tre tipii din echipa de filmare. E al lui. îi simţi braţul tremurând.
- Nu te pricepi deloc să minţi, Rainey. Chiar dacă ai fi vrut să te culci cu doi bărbaţi în acelaşi timp, nu aveai timpul sau energia necesare pentru două aventuri simultan.
Ea începu să plângă incontrolabil.
- îmi pare foarte rău, Kenzie. A fost un accident, am fost atât de ocupată, încât am ratat o pastilă.
Crezuse că o pastilă neluată la timp nu era mare lucru, până când investigase subiectul, iar bănuielile ei legate de sarcină crescuseră. De fapt, instrucţiunile pentru pastile luate în doze mai mici avertizau că o singură zi ratată necesita utilizarea unei alte forme de protecţie pentru următoarele şapte zile.
Lucru pe care ea nu îl făcuse.
- Nu aş fi ales niciodată să rămân însărcinată inten- ţionat, dar, nu-ţi face griji, nu trebuie să ai de-a face cu acest copil. O să neg că ai fi tatăl şi o să-l cresc singură.
El înjură pe sub mustaţă, dar îşi ţinu braţul în jurul ei.
- Crezi că-mi voi abandona copilul, aşa cum a făcut tatăl meu cu mine? Sau cum te-a abandonat al tău pe tine?
Nu... nu ştiu nimic despre ce înseamnă să fii părinte, dar, dacă ai impresia că voi dispărea din peisaj pentru că eşti însărcinată, înseamnă că hormonii ţi-au dat peste cap raţiunea.
Rainey abia de putea respira.
- Simţul responsabilităţii e de admirat la tine, dar ai spus chiar tu că gândul de-a avea un copil e extrem de dureros. Dacă rămâi lângă mine doar din datorie, nu ne vei face un bine nici mie, nici copilului.
El începu să o maseze pe spate, apoi pe ceafă şi între omoplaţi.
- Ai dreptate, ideea de-a avea copii mă îngrozeşte. Ar fi trebuit să-mi fac vasectomie, dar sunt la fel de îngrozit de doctori - mai ales de cei cu cuţite. Trebuie să-mi asum

responsabilitatea pentru consecinţele generate de laşitatea mea.

- Eu vreau copii, iar tu eşti îngrozit de idee. E o diferenţa esenţială între noi, şi lucrurile nu par a se schimba.

Se gândise îndeajuns de mult la asta, cât să ştie cum era corect să procedeze. Din pricina hormonilor ei stupizi, îi venea să se prăbuşească în braţele lui şi să se agaţe de el cu orice preţ. De ce te-ai chinui singur până vom ajunge să acceptăm că nu se poate să rămânem împreună doar de dragul copilului? Tu eşti cum eşti, iar eu sunt cum sunt, şi nu vom fi niciodată la fel. E rândul tău să intentezi divorţ.

El o luă în braţe şi-o aşeză la el în poală, sprijinin- du-se de perete, în timp ce ea se ghemui, tremurând.

- S-au schimbat foarte multe în ultimele luni, inclusiv creierul meu. Singurul lucru care nu s-a schimbat e că îmi place să fiu căsătorit cu tine, Rainey. îmi place foarte mult.

îşi puse o mână pe abdomenul ei. Am conceput acest copil împreună şi, în caz că nu te-ai răzgândit, şi tu vrei să rămânem căsătoriţi. Faptul că nu vrei să mă prinzi în cursă e admirabil, dar cum să nu încercăm măcar să facem ce trebuie?

Ea îşi sprijini obosită capul pe umărul lui.

- Poate că e din pricina principiului după care m-am ghidat toată viaţa: „Nu am încredere că vei rămâne, aşa că aş putea foarte bine să te dau afară de pe-acum“.

- Se prea poate. Dumnezeu ştie că încă avem probleme de rezolvat, dar măcar le-am identificat cât de cât. Acum avem un stimulent suplimentar ca să reuşim.

O sărută pe frunte. E destul de ciudat: sunt îngrozit, dar... nu-mi pare rău. Acum pot înceta să mai fiu mărinimos şi doar să fiu cu tine, şi asta mi-am dorit tot timpul. E o compensaţie destul de bună pentru spaima mea.

Ea râse în hohote.

- De fapt, e destul de romantic.

El se ridică fără a o lăsa din braţe - un motiv în plus de a profita de condiţia fizică bună oferită de tăiatul lemnelor şi de construirea de labirinturi.

- O să încerc să fiu mai romantic, când nu o să mai fii în starea asta. Batem palma? Suntem căsătoriţi, rămânem

căsătoriţi şi vom face tot ce putem ca să creştem acest copil mai bine decât am fost crescuţi noi.
Ea îl privi în ochi.
- Dacă chiar vrem ca mariajul nostru şi faptul că vom deveni părinţi să funcţioneze, nu putem petrece prea mult timp separaţi, Kenzie. Separarea doare prea tare.
- Sunt de-acord. Făcu o grimasă, apoi continuă: Unul dintre motivele pentru care munceam mereu era că voiam să fiu prea obosit ca să mai pot gândi. îţi promit că am terminat-o cu asta.
- Atunci, s-a făcut. îşi puse braţele pe după gâtul lui şi îl sărută. Te iubesc, Kenzie. Te-am iubit mereu. Te voi iubi mereu.
El zâmbi şi o privi obosit, dar împăcat.
- Şi eu te iubesc, Rainbow, pentru că nimeni nu face şi desface nodurile din sufletul meu ca tine.
Ca declaraţie de dragoste, mai mergea cizelată, îşi dădu seama Rainey. Dar nu era rău pentru o primă încercare. Nu era rău deloc.
capitolul 40
Nimic nu putea face viaţa de familie mai tihnită ca reluarea jurămintelor de căsătorie. Pentru prima dată în viaţă, Rainey simţea că ea şi Kenzie se mişcau cu adevărat în tandem. Ii plăcea foarte mult să aibă timp să se gândească, lucru care nu se întâmpla prea des. Majoritatea orelor în care era trează le petrecea editând ca nebuna la film.
în timp ce ea lucra, Kenzie se ocupa de aspectele generale ale vieţii de zi cu zi. Ieşise deja suficient de mult din carapacea lui ca să plece din Cibola să cumpere mâncare şi diverse alte lucruri şi ca să o ducă la cel mai apropiat obstetrician pentru controale şi vitamine. Nu îl mai deranjau telefoanele de serviciu primite de la managerul şi asistentul lui. Faţă de starea în care venise în New Mexico, acum era calm şi deţinea controlul.
Totuşi, în momentele libere, Rainey se temea puţin, bănuind că Kenzie suferea încă de depresie, ceea ce ar fi fost logic, având în vedere că îşi petrecea serile scriindu-şi amintirile din copilărie şi apoi arzând paginile. Ţinerea unui jurnal era pe cât de dificilă o avertizase Tom Corsi că

avea să fie. Spera doar că, după ce Kenzie va fi terminat de procesat propriul trecut, avea să se însenineze din nou. Rainey se ocupa şi de jurnalul ei, dar mai puţin pro-ductiv, deoarece de obicei, până îi venea lui rândul, editarea filmului, sarcina şi ţinutul unui jurnal erau prea greu de manevrat toate o dată. îşi promisese ei înseşi - şi lui Kenzie - că avea să se dedice mai mult acestui proiect după ce termina cu The Centurion.
Alma Grady se dovedi a fi o resursă la fel de demnă de încredere pentru maternitatea iminentă a lui Rainey precum era pentru gătit, grădinărit şi New Mexico. Judecând după strălucirea din ochii ei negri, copilul avea să devină un nepot Grady onorabil la vreo zece secunde de la naştere.
Cu ajutorul calităţilor Evei Yanez, ale editorilor de sunet şi ale altor specialişti în postproducţie, The Centurion fu aproape gata în timp record. Mai era o săptămână până la termenul-limită, aşa că Rainey apelă la Kenzie în timpul cinei.
- Crezi că poţi suporta să vezi filmul? în mare parte e gata, dar e ceva în neregulă cu ritmul, iar eu, Eva şi Marcus nu reuşim să ne dăm seama despre ce e vorba. Poate reuşeşti tu.
Expresia de pe chip îi trădă încordarea, dar încuviinţă.
- Bănuiesc că, mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să urmăresc The Centurion, aşa că mai bine o fac acum.
Sperând că filmul nu avea să declanşeze alte trans-formări emoţionale, Rainey îl conduse în camera de lucru, stinse luminile şi începu să ruleze secvenţa curentă pe monitorul imens al computerului. Genericul de început se derula peste scena în care Sarah parcurgea în fugă grădinile verzi ale casei ei, urmărită de Randall, care voia să îi ceară mâna.
- Arată luxuriant şi foarte britanic, dar rezoluţia nu e grozavă, observă Kenzie. E din cauza monitorului?

- Da. Marcus mi-a promis că va veni cu o versiune pe peliculă când credem că avem varianta finală. Făcu o grimasă. Sper ca pe varianta pe peliculă să nu descopăr un miliard de probleme pe care pixelii le-au ascuns.
- Eva nu ar permite aşa ceva.
Tăcură amândoi, în timp ce filmul rulă în continuare. Rainey, care îl urmărise până se săturase şi nu mai ştia dacă era bun de ceva sau nu, se uita cu un ochi la Kenzie. Faţa îi era implacabilă, dar uneori îşi nota câte ceva pe tableta pe care o adusese cu el.
Filmul se termină cu scena în care Sarah şi Randall navigau spre Australia. Stăteau alături pe puntea vasului, pe chipul ei citindu-se un sentiment de regret nostalgic ce dădea de înţeles că renunţa la multe de dragul căsniciei ei. Apoi soţul ei o luă de braţ, iar ea se întoarse spre el zâmbindu-i, dovedind că Sarah Randall avea convingerea că, la final, câştigase mult mai multe decât pierduse. Ultima imagine din film arăta cum vasul naviga în soare.
- Ce părere ai? Agitată ca o pisică pe o tavă încinsă, Rainey îl întrebă pe Kenzie în timp ce acesta aprinse luminile: Nu mă aştept să-ţi placă, dar, în opinia ta de profesionist, e măcar acceptabil?
El îi zâmbi ca unui copil nerăbdător să-şi primească darurile de Crăciun.
- Este foarte bun, Rainey. Chiar eşti o regizoare înnăscută. Uimitor e că îmi place cu adevărat. Se încruntă. Turnarea lui a fost un iad, după cum bine ştii, şi m-am gândit întruna la asta în timp ce îl urmăream. Dar vizionarea produsului finit pe un ecran se aseamănă într-un fel cu scrierea unui jurnal: te distanţează de experienţa în sine. Acum mă pot uita la The Centurion şi îl pot vedea pe John Randall, nu pe mine.
Ea răsuflă uşurată.
- Slavă Domnului pentru asta. Cred că e cel mai bun rol al tău. Ţi-am promis o şansă la un premiu Oscar, aşa că iat-o!
El ridică din umeri.
- Un Oscar înseamnă pentru mine mai puţin decât însemna înainte, dar filmul îţi va deschide, cu siguranţă,

multe uşi. O să obţină încasări uriaşe şi are şansa de-a fi unul dintre acele filme cu un succes surprinzător, care depăşesc aşteptările tuturor.

- Crezi că e editat cum trebuie?

- Nu am spus asta. Se uită peste notiţe. Cred că l-ai cam aglomerat. Ai foarte multe momente minunate, puternice. Prea multe chiar. Spectatorul are pe alocuri nevoie de timp să-şi revină. Iată o listă cu momentele în care cred că ar trebui să mai adaugi puţin timp. Ştiu că materialul a fost deja filmat, deci nu va fi greu să o faci, dacă eşti de acord.

Ea se uită atentă peste notiţe, încuviinţând pe măsură ce observa ce scene marcase Kenzie şi sugestiile pe care le făcuse pentru mărirea lor.

- Cred că ai nimerit-o la fix, Kenzie. La naiba, chiar te pricepi!

El o luă de umeri.

- Dacă nu eşti prea obosită, o să-ţi demonstrez mai târziu.

- Genul ăla de pricepere ţi l-ai dovedit deja din plin.

Chiar înţelegea foarte bine ce însemna să realizezi un film, amestecul acela misterios de poveste, personaje şi context. Privind cu coada ochiului, îi spuse: Mă tot gândesc că am fi nişte parteneri grozavi, am putea face filme împreună, ca Marcus şi Naomi Gordon.

Ea îl simţi cum se retrase brusc.

- Nu ştiu dacă vreau să mă implic din nou în vreun aspect al realizării unui film.

- Nici măcar ca actor?

El afişă un zâmbet lipsit de umor.

- Momentan, nu mă mai interesează deloc să interpretez. îmi surâde mai mult ideea de-a trăi din investiţiile mele şi de-a face pe soţul casnic.

Rainey îşi puse capul pe umărul lui. îi era greu să şi-l imagineze pe Kenzie fericit fără să-şi folosească talentul şi energia uimitoare pe care le poseda. Se ruga ca, odată ce-şi făcea ordine în minte, să se simtă pregătit pentru noi provocări.

Rainey moţăia în fotoliu când sună Val.

- Bună, draga mea, spuse Val. E un moment potrivit sau nu prea?
- E un moment bun. Filmul e practic gata şi toţi credem că e al naibii de reuşit. Băiatul de la sunet a zburat până aici, ca eu şi Kenzie să putem relua dialogul în studio pentru secvenţele în care nu se auzea clar. Marcus Gordon trebuie să ajungă din Los Angeles din clipă în clipă, cu o versiune pe film, ca să îl mai analizăm pentru ultima dată. Rainey îşi înăbuşi un căscat. După ce pleacă el, o să dorm cei puţin o săptămână. Tu ce mai faci? De-abia aştept să vezi versiunea finală a filmului!
- Sunt bine. Val ezită, apoi continuă: Te sun din partea lui Mooney, detectivul particular. M-a pus să-ţi dau nişte veşti care s-ar putea să te... surprindă puţin.
- A identificat un posibil candidat la rolul de tată care e chiar mai rău decât un traficant de droguri? întrebă Rainey cu veselie. Surprinde-mă! A reuşit Clementine să-şi găsească un iubit extraterestru?

Auzi sunetul SUV-ului care parca. Era Kenzie, care îl luase pe Marcus de la aeroport.

- Nu e vorba despre extratereştri. Mânat de instinct, Mooney a continuat să sape după informaţii despre un director de studio, care se presupune că a avut o aventură cu mama ta. A aflat că aventura a fost mai serioasă decât crezuse iniţial. Datele se potrivesc perfect cu perioada în care ai fost concepută, şi se pare că mama ta nu se mai culca şi cu altcineva în perioada respectivă.

Rainey crezuse că nu avea să-i pese prea mult despre rezultatele investigaţiei, dar deveni deodată alertă.

- Mooney crede că l-a identificat pe nemernic?
- Da, şi candidatul trăieşte şi o duce bine mersi. Val respiră adânc. Rainey, e vorba despre Marcus Gordon.
- Marcus?

Rainey înlemni. Nu putea fi adevărat. El şi Naomi erau celebri pentru devotamentul lor.

Şi totuşi, fusese mereu prin preajmă. Prietenul de fa-milie care o urcase pe Rainey în avionul spre Baltimore, după moartea lui Clementine. Producătorul care îi oferise

oportunităţi, inclusiv şansa uimitoare de a-şi regiza primul film aproape fără restricţii.
Şi avea aceeaşi constituţie ca ea. Se simţi atât de ameţită, încât se întrebă preţ de-o clipă dacă nu cumva avea să leşine.
Marcus Gordon intră în living, cu Kenzie în urma lui. Marcus zâmbi larg şi se îndreptă spre ea să o îmbrăţişeze. De câte ori nu o îmbrăţişase oare de-a lungul anilor? Şi la ce naiba se gândise când o făcuse? Confuzia se transformă în gheaţă.
- Te sun mai târziu, Val. Kenzie şi Marcus tocmai au intrat în casă, şi avem treabă.
- Rainey, păstrează-ţi calmul! spuse Val în grabă. Dă-i o şansă să vorbească.
- Nu-ţi face griji, o să vorbească el. Cu grijă, Rainey puse receptorul în furcă şi se ridică, întinzând mâna ca să-l ţină pe Marcus la distanţă. Tocmai am aflat nişte informaţii foarte interesante. Eşti cumva tatăl meu?
Marcus se albi la faţă, sub bronzul lui califomian.
- Eu... aş putea fi.
- Iţi sugerez să iei loc şi să-mi explici.
Rainey îl sfredeli cu privirea, ca o pisică gata să se arunce pe un şoricel ce dădea semne că ar vrea să o ia la fugă. Dar Marcus nu fugi. Se aşeză pe canapea, părând cu zece ani mai bătrân ca atunci când intrase pe uşă.
- Eu şi Naomi treceam printr-o perioadă grea. Când am contactat-o pe Clementine ca să joace într-un film pe care îl făceam, ei bine, un lucru a dus la altul. Era atât de încântătoare. De plină de viaţă. Aş... aş fi părăsit-o pe Naomi pentru ea, dar Clementine a refuzat să ia în calcul căsătoria. Mi-a spus că a făcut multe lucruri, dar că nu distruge căsnicii, şi, în plus, nu voia să se mărite cu mine. Am fost o schimbare plăcută pentru ea, dar doar atât.
Preţ de-o clipă, în ochii lui se putu citi durere. Rainey stătea cu braţele încrucişate, pregătită de bătălie.
- Şi ce-ai făcut când ai aflat că era însărcinată?
- Am întrebat-o dacă eu eram tatăl, iar ea a râs şi mi-a spus doar: „Bineînţeles că nu“. Privi în gol. Aproape că am înnebunit din pricina îndoielii după ce te-ai născut. Uneori

mi se părea că semeni puţin cu mine, alteori eram convins că nu. Doar că, pe-atunci, eu şi Naomi ne rezolvaserăm deja problemele, aşa că nu am insistat pe lângă Clementine. M-am hotărât să stau oricum cu ochii pe tine, când puteam, pentru orice eventualitate.

- Cu alte cuvinte, te-a ajutat să nu-ţi asumi nici o responsabilitate, iar tu ai fost încântat să o faci. Ce convenabil! Un test ADN ar trebui să dovedească destul de repede dacă suntem sau nu înrudiţi.

Marcus păli şi mai tare, dar nu îşi mută privirea de la ea.

- Dacă aşa vrei... Ai tot dreptul să fii furioasă. îmi pare foarte rău, Rainey. Dacă te consolează cu ceva, m-am chinuit destul cu asta de-a lungul anilor. Mă uit la ce-ai realizat şi sunt aşa mândru când mă gândesc că s-ar putea să-ţi curgă sânge de-al meu prin vene. Dar, dacă chiar eşti fiica mea, atunci te-am dezamăgit. Se schimonosi la faţă. Aşa cum spune Naomi, nu există vină mai mare decât cea a evreilor, iar eu mă simt vinovat faţă de tine de peste treizeci de ani.

Rainey îşi strânse mâinile pumni.

- Cum crezi că se va simţi Naomi când va afla că ai înşelat-o şi că s-ar putea să ai un copil cu o altă femeie?

Marcus tresări.

- Sar putea să mă dea afară din casă. Ar avea tot dreptul.

înainte ca Rainey să apuce să mai spună ceva, Kenzie îşi puse un braţ în jurul ei, sprijinind-o cu căldură într-o lume întoarsă cu susul în jos.

- Nu aveţi nevoie de un test ADN. Comparaţi-vă mâinile: uitaţi-vă la forma lor, la degete, la unghii.

Rainey tresări, dar îşi întinse mâinile şi le desfăcu, apoi se uită la Marcus, care făcu acelaşi lucru. Kenzie avea dreptate: dincolo de diferenţa dată de vârstă şi de sex, mâinile lor erau aproape identice, inclusiv în ceea ce privea uşoara curbură spre interior a degetelor mici. Ea îşi ridică privirea şi-i examină structura osoasă îngustă a lui Marcus, forma craniului. Aici era veriga genetică lipsă, trăsăturile pe care nu le moştenise de la Clementine.

Marcus o studie cu aceeaşi intensitate, iar Rainey văzu în ochii lui aceeaşi certitudine pe care o simţea şi ea.

- Deci e adevărat, spuse ea cu glas tremurător.

Kenzie o strânse mai tare de umeri şi o trase pe hol, ca să discute în particular cu ea.

- înainte să distrugi o căsnicie de ani de zile, fă un pas în spate şi inspiră de câteva ori, Rainey. Clementine a insistat să ţină secretă identitatea tatălui tău, şi se pare că a făcut-o, cel puţin în parte, pentru ca Marcus şi Naomi să nu divorţeze, ceea ce i-ar fi distrus şi pe ei, şi pe copiii lor.

- Mi-am dorit atât de mult un tată, şopti ea cu voce chinuită.

- Şi acum ai unul. Gândeşte-te ce vrei de la Marcus, înainte să spui ceva dezastruos. Cred că e o opţiune mult mai bună ca părinte decât traficantul de droguri.

Rainey se concentra pe îngrijorarea care se citea pe chipul lui Kenzie, amintindu-şi că el înţelegea mai bine ca oricine.

- Cum te-ai simţi dacă ai afla că tatăl tău e o persoană pe care o cunoşti de când te ştii? Cineva ca Charles Winfield?

- La început aş fi şocat, aş rămâne fără cuvinte şi probabil aş fi la fel de furios cum eşti tu. Apoi aş fi fericit. îmi doresc al naibii de tare ca Charles să fi fost tatăl meu. Doar că el nu avea să afle niciodată cine fusese tatăl lui.

Rainey îşi aminti că, prin comparaţie, ea era cea norocoasă, şi se întoarse în living, Kenzie urmând-o îndeaproape, cu mâna pe umărul lui. Marcus se uita pe fereastră, cu o expresie bântuită pe chip. Se răsuci spre ei când intrară.

- Am vrut să fiu tatăl tău, Rainey, dar nu credeam că sunt îndreptăţit să o fac.

Furia ei începu să pălească. Visase la un tată care să fie mereu alături de fetiţa lui, care să o iubească şi să o susţină necondiţionat, aşa cum îşi dorise dintotdeauna. Dar acum era femeie în toată firea. Dacă avea nevoie de un bărbat de nădejde, îl avea pe Kenzie. Nu avea rost să îl acuze pe Marcus pentru că o dezamăgise, având în vedere că Clementine nu îi acordase acestuia nici o şansă de a-i fi

alături. Şi nu avea rost să le facă rău lui Naomi şi familiei lui Marcus pentru o indiscreţie atât de veche.

- îmi doresc ca Clementine sau oricine altcineva să-ţi fi spus adevărul, dar îmi place şi ideea că mama mea a fost şi mărinimoasă, nu doar neglijentă.

- Nu te-a făcut din neglijenţă, spuse Marcus clătinând trist din cap. Chiar m-am întrebat uneori dacă Clementine nu s-a culcat cumva cu mine pentru că pro- veneam dintr-o familie de ţărani sănătoşi şi îi ofeream gene bune pentru copil. Te-a vrut foarte mult, Rainey.

Nu strica să creadă că era adevărat, pentru că măcar aşa se simţea mai bine decât dacă ar fi fost produsul unui adulter oarecare. Hotărâtă să scape de toate întrebările grele, ea spuse:

- Când m-ai distribuit în primul meu rol principal şi când ai obţinut finanţarea pentru The Centurion, în pofida tuturor lucrurilor, cât de mult s-a datorat faptului că ai crezut că sunt fiica ta şi cât faptului că într-ade- văr o meritam?

- Am făcut-o din ambele motive, spuse el serios. Ţi-am acordat o atenţie deosebită, dar nu aş fi luat niciodată o decizie de afaceri greşită, care i-ar fi costat pe investitori milioane de dolari, dacă aş fi crezut că nu eşti în stare.

Marcus ştiuse exact ce răspuns să dea fără să intre în belele. Tatăl ei era un bărbat inteligent. Era un gând în- cântător, ciudat. Marcus Gordon era tatăl ei. Doamne, Dumnezeule! Avea trei fraţi vitregi! îi cunoscuse şi îi şi plăcea. Se gândi, cu un aer meditativ, că ei nu puteau afla adevărul, deoarece ar fi urât infidelitatea tatălui lor. Dar ea ştia.

Se apăsă cu degetele pe frunte, înăbuşindu-şi dorinţa de-a plânge. Sarcina o transformase într-o „stropitoare*1 în toată regula.

- O să dureze până mă voi obişnui cu gândul, dar... cred că mă bucur.

Faţa lui Marcus se lumină ca un răsărit de soare.

- Eu, unul, sigur mă bucur.

Kenzie o împinse uşor, aşa că se trezi brusc în braţele lui Marcus, plângând. îşi dorise întotdeauna un tată.

Mai bine mai târziu decât niciodată.
capitolul 41
Gaillardia pulchella. Kenzie se lăsă pe călcâie ca să-şi admire ultima plantă transplantată. Conform ghidului pentru deşert pe care îl cumpărase, urma să facă flori roşii cu margini galbene în perioada de înflorire de la sfârşitul primăverii.
Deşi nu ştia nimic despre grădinărit, descoperi că îi plăcea chiar mult. De săptămâni întregi se ocupa de amenajarea zonei dimprejurul labirintului, mutând plante autohtone rezistente, pentru ca zona să arate cât mai natural - şi foarte bine.
Era ora prânzului, aşa că se ridică şi turnă apă la baza florilor transplantate. Oare ar fi trebuit să parcurgă labirintul înainte să coboare spre casă? Nu, nu-i plăcea să grăbească lucrurile.
După prima încercare chinuitoare, trecuse o săptămână până avusese din nou curaj să parcurgă cărarea spiralată. Din fericire, nici una din reacţiile ulterioare nu fusese la fel de intensă. în mare, i se părea liniştitor, iar uneori chiar înălţător.
Aproape ajunsese acasă, când Rainey ieşi în fugă pe uşa din spate, cu fosta lungă până la glezne învârtejin- du-i-se printre picioare. Reuşise să se odihnească după ce terminase munca la film, iar asta îi pria. Sarcina nu se vedea încă, dar ea îl asigurase că stătea să se umfle ca un balon din clipă în clipă. în pofida faptului că îl neliniştea gândul că avea să fie tată, procesul i se părea interesant, iar el şi Rainey erau mai apropiaţi ca niciodată.
Ochii ei străluceau viclean când îi sări în braţe.
-Am o afacere grozavă pentru tine! îl prinse de mână şi îl trase spre casă. Imediat ce termini de mâncat prânzul, mergem în Santa Fe.
- De ce vrei să mergem acolo?
Nu avea nici o problemă să viziteze un orăşel ca Chama, dar cu siguranţă nu era pregătit pentru Santa Fe.
- îţi aminteşti de doamna Judith Hawick?

- Bineînţeles că îmi amintesc de doamna Judith. Se spălă pe mâini la chiuveta din bucătărie. E în vizită în Santa Fe şi ne întâlnim cu ea la cină?
Asta chiar i-ar fi plăcut şi lui.
- Oarecum. Este invitată în calitate de regizoare la Forumul Shakespeare din Santa Fe din toamna asta şi pune în scenă Mult zgomot pentru nimic. în seara asta e premiera.
El se încruntă, deloc încântat de ideea de-a fi înconjurat de oameni.
- Mulţumesc, dar am văzut piesa. Dacă e să ne întâlnim cu ea la cină, cu siguranţă ar fi mai bine să alegem altă seară, nu seara premierei.
- O, dar nu e vorba despre vizionarea piesei. Rainey îl străpunse cu o privire din care se vedea clar că punea ceva la cale. Vrea să îl joci pe Benedick, iar eu pe Beatrice.
- Ce?! Kenzie se holbă la ea. Rainey, m-ai convins: sarcina le face pe femei să o ia razna.
- Nu şi de data asta. Producţia era gata să înceapă, când o mare parte din distribuţie a ieşit în oraş pentru o cină târzie, după repetiţia cu costume de aseară. Doamna Judith spune că asta e dovedit că o repetiţie cu costume reuşită e un semn dezastruos.
Rainey îl conduse spre masă şi îl aşeză pe scaun, în faţa unei salate Caesar cu pui.
El ignoră mâncarea şi o întrebă:
- Presupun că vrei să ajungi undeva cu toată povestea asta, nu?
- Astăzi, jumătate dintre actori, plus dublurile, sunt la pat, cu toxiinfecţie alimentară, mult prea bolnavi ca să mai pună piciorul pe scenă. Rainey se aşeză faţă în faţă cu el şi începu să mănânce din salată. Doamna Judith poate încropi cea mai mare parte din distribuţie. Ba chiar se va deghiza şi o să-l joace chiar ea pe Leonato. Dar are nevoie disperată de două personaje principale bune. A auzit că suntem în New Mexico, aşa că ne-a găsit prin intermediul lui Marcus şi m-a sunat.
- Dacă s-au îmbolnăvit atâţia oameni, ar trebui să anuleze spectacolul.

- Spectacolul merge mai departe, spuse ea cu evlavie.
- Prostii! Uneori spectacolul nu poate merge mai departe, cum e cazul şi acum.
Ea deveni serioasă.
- E foarte important pentru doamna Judith, Kenzie. E prima dată cânt regizează o piesă în această ţară şi îşi doreşte foarte mult să iasă totul bine. Mai că a plâns de uşurare când i-am spus că putem veni. Rainey îl implora din priviri. îi sunt datoare fiindcă a jucat în The Centurion pentru un preţ pe care mi-l puteam permite. E obligaţia mea, nu a ta, dar ştii deja rolul şi eşti disponibil. Te rog, o faci?
Cu gura uscată, el spuse:
- N-am jucat pe scenă de mai bine de zece ani.
- Nu trebuie să fii grozav, doar competent. Publicul va fi atât de încântat că rolul va fi jucat de Kenzie Scott, încât se va arăta foarte iertător.
- De obicei, Shakespeare e interpretat într-o formă editată, şi nu avem scenariul ei.
- Doamna Judith mi l-a trimis pe e-mail. Se tipăreşte chiar acum. Poţi conduce în timp ce repetăm replicile, iar eu îţi spun unde apar schimbări. Plus că, dacă plecăm în jumătate de oră, ajungem în Santa Fe la timp pentru o repetiţie rapidă cu restul distribuţiei.
Se gândise la tot. Kenzie închise ochii, luptându-se cu un sentiment de teamă.
- Nu cred că o pot face, Rainey. Nu sunt sigur că voi mai putea face vreodată faţă unei camere de filmat, iar teatrul live e de o sută de ori mai înspăimântător.
Ea îşi puse mâna peste a lui, pe blatul mesei.
- Ştiu că va fi greu pentru tine, dar, chiar dacă te simţi gol şi vulnerabil până în măduva oaselor, eu sunt singura care îţi ştie trecutul, spuse ea încet. E o ocazie bună să te hotărăşti dacă mai vrei sau nu să interpretezi, Kenzie. Mizele sunt mult mai mici ca intr-un film cu buget mare, şi o ajuţi şi pe doamna Judith.
îi plăcuse foarte mult teatrul live pe când era student la RADA, dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Acum, gândul de-a sta în faţa a sute de ochi iscoditori îl făcea să-şi

dorească să se încuie în Cibola şi să nu mai iasă niciodată de-acolo. Dar Rainey avea dreptate, fir-ar să fie! Trebuia să afle dacă mai era sau nu actor. Ba, mai mult, îi era dator doamnei Judith pentru că îl apărase după ambuscada creată de Nigel Stone.

- Nu prea am cum să refuz, nu-i aşa?

- Nu prea, spuse ea, zâmbind şovăitor. Şi mie mi-e teamă, Kenzie, dar cred că putem face asta.

- Ai mai multă încredere ca mine. Se uită la salată. Nu mai avea poftă de mâncare, dar îi aştepta o zi foarte lungă. Luă o furculiţă şi începu să mănânce.

Doamna Judith îi întâmpină cu îmbrăţişări extra-vagante.

- Slavă Cerului că aţi ajuns! Ziua de astăzi a fost un coş-mar. Se încruntă la Kenzie. Ai fi de acord să îţi razi barba?

- Nu, nu aş fi, spuse el ferm.

Cu cât era mai deghizat, cu atât se simţea mai liniştit.

- Bănuiesc că Benedick poate avea şi barbă. îi luă de câte un braţ şi mărşălui cu ei spre culisele teatrului. Mai întâi o lăsăm pe doamna de la garderobă să se ocupe de tine, deoarece va avea nevoie de timp pentru modificări. Nu-i va fi greu să o costumeze pe Rainey, dar va trebui să improvizeze puţin în cazul tău, Kenzie. Benedick al meu era mai micuţ.

Haosul controlat ce guverna mereu seara unei premiere era multiplicat de dezastrul provocat de toxiin- fecţia alimentară. Membrii distribuţiei şi ai echipei de pe scenă, majoritatea tineri, alergau de zor în toate direcţiile. Faptul că apăruseră şi două vedete de la Hollywood în ecuaţie făcuse ca totul să fie pe punctul de-a exploda. Per ansamblu, Kenzie se bucura de atmosfera de confuzie. îi distrăgea atenţia de la faptul că el însuşi era agitat. Doamna de la garderobă le modifică uşor costumele, iar Kenzie şi Rainey parcurseră piesa. Era mai puţin o repetiţie şi mai degrabă o încercare de-a rezolva blocajul şi problemele de pe scenă. Călugărul proaspăt recrutat se tot împiedica de tivul robei, în timp ce leşinul foarte tinerei Hero, după ce era părăsită în faţa altarului, o făcu să cadă

de pe scenă, aterizând - din fericire - pe un muzician corpolent.
A treia oară când Don Pedro, prinţ de Aragon, im-punător, dar neexperimentat, se ciocni de un alt actor, doamna Judith îl privi în ochi şi-i spuse pe un ton care-ţi îngheţa sângele în vene:
- Regula de bază este să-ţi aminteşti replicile şi să nu te împiedici de mobilier. Crezi că vei reuşi să faci asta diseară? Don Pedro, roşu ca sfecla, promise să se descurce mai bine, după care se dădu rapid înapoi, lovind un urcior mare de vin, care căzu şi se sparse cu un bubuit sec.
După ce parcurseră replicile, doamna Judith spuse suspinând:
- Dacă Shakespeare nu ar fi fost deja mort, cu siguranţă producţia aceasta l-ar fi băgat în mormânt.
Rainey îi spuse încurajator:
- O repetiţie finală proastă e un semn bun că spectacolul propriu-zis va fi reuşit.
- Mai puţin când nu se întâmplă aşa, spuse doamna Judith neînduplecată. V-am rezervat o cameră la o pensiune încântătoare de după colţ, dar nu aveţi timp să vă duceţi să vă odihniţi înainte de spectacol. Ţinând cont că spaţiul este cam restrâns, v-ar deranja dacă aţi împărţi cea mai mare cabină?
- Deloc, spuse Rainey. Doar arătaţi-ne în ce direcţie să o luăm.
Un asistent de regie tânăr îi conduse la cabină, care era mobilată rezonabil şi avea şi duş. Când rămaseră singuri, Rainey se trânti pe canapea.
- Ai avut dreptate: hormonii mei m-au înnebunit, spuse ea dramatic. Avem noroc dacă scăpăm cu viaţă din Santa Fe.
Kenzie se aşeză la un capăt al canapelei şi-i trase picioarele în poală. îi scoase pantofii şi începu să îi maseze picioarele. In vreme ce ea gemea de plăcere, el spuse:
- Crezi că ai suficientă energie ca să rezişti pe tot parcursul piesei din seara asta?
- O să fiu bine, zise şi zâmbi larg. De fapt, mă distrez de minune. Au trecut ani de zile de când n-am mai jucat pe

scenă, şi sunt pe jumătate îngrozită, dar nu prea am cum să dau greş. Pot să mă descurc groaznic şi să fiu totuşi apreciată pentru că am participat.
Consecinţele erau mai serioase pentru el, şi o ştiau amândoi. Chiar dacă trecea cu bine peste seara aceea, fără să se facă de râs, ar fi putut fi ultima reprezentaţie din viaţa lui. Actoria îl finanţase ani de zile, dar nu mai era acelaşi om. Din fericire, putea face spectacolul din seara aceea bazându-se doar pe experienţă, chiar dacă pasiunea îi lipsea. Doamna Judith şi oamenii care dăduseră bani câştigaţi din greu pe bilete meritau cel puţin o reprezentaţie decentă.
Analiza asta la rece nu îi putea atenua însă încordarea din trup.
Rainey se ridică şi i se aşeză în poală, fusta-i lungă adunându-se în jurul ei. îi prinse faţa cu mâinile şi-i spuse:
- Am o idee grozavă ca să scăpăm de tracul din seara premierei.
Ca să-i fie şi mai clar, se foi în poala lui. El începu să râdă. O prinse de şolduri şi întrebă:
- Eşti sigură că îţi face bine?
Ea se aplecă şi îl sărută cu buze calde.
- Chiar îmi place barba asta. E plăcută şi masculină. Cât priveşte întrebarea ta, una dintre cărţile despre sarcină pe care le-am citit spune că, practic, există două tipuri de oameni când vine vorba de sexul din timpul sarcinii: cei cărora le place mai mult şi cei cărora le place mai puţin. Mi-am dat seama că fac parte din prima categorie. Tu ce zici?
- Cu siguranţă te consider sexy. îşi strecură mâinile pe sub fusta ei şi o mângâie pe coapse. Dumnezeule mare, când ţi-ai dat jos lenjeria?
- Am planificat în avans. Ea îl sărută din nou, făcând lucruri interesante cu limba. Cred că avem la dispoziţie vreo jumătate de oră înainte să facem duş, să ne costumăm şi ne machiem.
- Mai puţin dacă facem duşul împreună.
începu să se mişte, cu trupul lipit de-al ei.
- Ce improvizaţie excelentă, murmură ea.

Rainey avea dreptate. Era un mod grozav de-a scăpa de tracul din seara premierei.
înainte de-a urca pe scenă, simţi o singurătate desă-vârşită. Kenzie aştepta în culise, dorindu-şi să fi avut atâta minte cât s-o refuze pe Rainey. Dacă nu ar fi fost pe punctul de a ceda fizic, ar fi ieşit din teatru.
Pe scenă, Rainey în rolul lui Beatrice, doamna Judith cu o barbă falsă în rolul lui Leonato, tânărul Hero şi un mesager rosteau replicile de început. Doamna Judith era minunată, şi, desigur, vocea ei antrenată aducea convingător cu a unui tenor.
Rainey, o profesionistă desăvârşită, îşi spuse perfect replica de început, întrebarea ei legată de supravieţuirea lui Benedick trădând sentimentele pe care le avea faţă de el, chiar dacă nu se alesese nimic de aventura lor. înconjurat de profesionişti, Hero înghiţi cu noduri şi vorbi bine.
Veni rândul lui Kenzie să intre împreună cu prinţul de Aragon şi cu alţi trei actori. Când ieşi pe scenă, simţi presiunea privirilor din sală fixate asupra lui. înainte de începerea spectacolului, doamna Judith anunţase că se făcuseră numeroase înlocuiri din pricina toxiinfecţiei alimentare. Nu precizase nici un nume, promiţând să prezinte actorii la sfârşitul piesei.
Publicul începu să murmure, iar el îi văzu pe oameni uitându-se când la el, când la Rainey. Se auzi o şoaptă sfredelitoare:
- Sunt Raine Marlowe şi Kenzie Scott!
Murmurele se intensificară, paralizându-l complet pe bietul Don Pedro. Kenzie îi suflă pe sub mustaţă:
- Senior Lenato, ai ieşit în calea necazului; lumea caută să nu dea ochi cu paguba, iar dumneata o întâmpini.
După ce îl privi panicat, prinţul reuşi să îşi bolboro-ească replica. Leonato îi răspunse, şi piesa începu să curgă de la sine.
Lui Kenzie îi plăcuse întotdeauna rolul lui Benedick, care îşi ascunsese sentimentele în spatele persiflării, iar rolul i se potrivea de minune. Rainey aruncă prima săgeată aţâţătoare spre Benedick, intr-un atac preventiv al lui

Beatrice. In acelaşi timp, era şi soţia lui, care avea probleme de încredere la fel de mari ca personajul pe care îl interpreta.
Pe măsură ce piesa se derula, Kenzie începu să se simtă tot mai bucuros. Uitase cât de intens putea fi un spectacol cu public, precum şi încântarea de a fi alimentat de emoţiile celor care urmăresc piesa cu atâta încântare. Ceea ce actorii şi publicul creau în seara aceea nu avea să se repete niciodată în exact acelaşi mod. Seara aceea era unică şi intimă, nemijlocită - într-un mod absolut imposibil de egalat de către filme.
Inspiraţi de Kenzie, de Rainey şi de doamna Judith, ceilalţi actori din distribuţie se întrecură pe ei înşişi. Lui Kenzie îi venea să dea frâu liber bucuriei pure pe care o simţea când interpreta. Se născuse pentru actorie, dar uitase sentimentul din cauza presiunii exercitate de faima de la Hollywood şi din pricina stilului întrerupt, lipsit de naturaleţe, în care se turnau filmele.
Beatrice, la fel ca Rainey, trebuia cucerită de un bărbat pe măsura ei. La sfârşit, când Benedick îşi acceptase deja soarta şi proclamă: „Să cânte muzica!", Kenzie o prinse pe Rainey de talie şi o ridică în aer, ţinând-o deasupra capului ca într-un dans. Timpul încetini în timp ce el se învârti în cerc, uitându-se la Rainey care râdea, în timp ce rochia uşoară îi flutura în jurul siluetei ei zvelte.
- Mulţumesc că m-ai convins să fac asta, Rainbow, şopti el.
Publicul izbucni în aplauze furtunoase ce ameninţau să spargă ferestrele teatrului. Rainey îi oferi un zâmbet mai intim ca un sărut.
- Cu plăcere, iubitul meu.
Nimic nu era mai încântător ca a face reverenţe în faţa unui public ce aplauda în picioare. Strigătele puternice începură să se potolească atunci când Kenzie făcu un pas în faţă şi ridică o mână, cerând să se facă linişte.
Când mulţimea se linişti, spuse cu voce puternică:
- Vă mulţumesc pentru prezenţa voastră din seara aceasta şi pentru că mi-aţi amintit de ce m-am făcut actor.
O prinse pe doamna Judith de mână şi o trase în faţă. îi

mulţumesc şi doamnei Judith, una dintre cele mai mari doamne pe care le-a avut vreodată teatrul britanic, care a riscat când a introdus în spectacolul din această seară doi argaţi de la Hollywood.
Publicul izbucni în hohote, iar el o trase în faţă pe Rainey, aşezând-o în faţa lui, cu spatele lipit de pieptul său. Câteva şuviţe se desprinseră din părul ei de culoarea caisei, iar obrajii îi erau aprinşi de încântare.
- Dar cel mai mult vreau să îi mulţumesc lui Raine Marlowe. împreună mâinile lor stângi şi le ridică, iar verighetele lor din aur străluciră în luminile puternice ale scenei. Soţia mea, acum şi de-a pururi.
îi sărută cu tandreţe mâna stângă. Gestul lui ridică din nou sala în picioare.
Charles Winfield ar fi fost mândru de el.

epilog

Rainey se foi nerăbdătoare pe bancheta din spate a limuzinei. Se scurseseră deja câteva săptămâni de când nu se mai simţea confortabil în nici un loc, iar în seara aceasta era la fel de agitată ca un copil de doi ani plictisit.
- Eşti sigură că poţi face faţă?
Kenzie se uită la ea îngrijorat, ca un bărbat care urma să devină tată pentru prima dată. Lui Rainey îi era puţin dor de barba lui, dar trebuia să admită că arăta incredibil de chipeş în smoching.
- Crezi că aş rata ceremonia de acordare a Premiilor Academiei când filmul meu e nominalizat la nouă premii Oscar? spuse ea rânjind. Niciodată! Se uită în jos, la rochia ei de seară neagră şi elegantă, brodată cu paiete negre şi concepută pentru a-i scoate în evidenţă decolteul, destul de impresionant de altfel în acel moment. Nici prin cap nu mi-ar trece s-o ratez, chiar dacă arăt ca o versiune de lux a unui zepelin Goodyear.
El o luă de mână.

- Arăţi minunat.

Rainey ştia că era o minciună, chiar dacă una încântătoare, ţinând cont de eforturile uriaşe de care fusese nevoie ca să arate mulţumitor de bine pentru o femeie în a noua lună de sarcină.

Se relaxă pe tapiţeria din piele, gândindu-se la lunile uimitoare care trecuseră de la lansarea filmului The Centurion. Soarta fusese de partea ei, iar filmul avusese succes la critici şi la public. Criticii ridicaseră în slăvi portretizarea chinuitoare şi nuanţată a traumei şi a vindecării, imaginile luminoase, susţinând că filmul era o alternativă minunată la mulţimea de thrillere cu buget mare şi tehnologie de vârf lansate de sărbători.

Savuraseră cu plăcere succesul filmului, mai ales că urmăriseră totul de la distanţă, din New Mexico, de unde era mai uşor să vezi lucrurile în perspectivă.

Hotărâseră că aveau să se stabilească la ferma Cibola, dar păstraseră şi casa din Broad Beach, pentru când era nevoie să stea în L.A. Rainey le vânduse casa ei din canion lui Emmy Herman şi soţului ei. Acum, că aceştia aveau un băieţel, aveau nevoie de mai mult spaţiu.

Peste iarnă, ea şi Kenzie făcuseră un plan de viitor. Regulile de bază erau să îşi petreacă măcar nouăzeci şi cinci la sută din timp împreună şi să facă doar ce le place cu adevărat. Noua lor companie de producţie avea deja câteva proiecte în derulare, aflate în diferite etape, şi le plăcea nespus să lucreze împreună.

Doamna Judith Hawick urma să regizeze o reeditare pe West End a operei lui Wilde, Soţul ideal, iar Kenzie acceptase să joace rolul principal, în vreme ce Rainey avea să apară în rolul şantaj istei doamne Chevely. Cumpăraseră o casă frumoasă în West End, căci pe viitor aveau să petreacă mai mult timp în Anglia.

Viaţa lor personală mergea chiar mai bine ca parteneriatul lor creativ. Faptul că jucase rolul lui Benedick în Santa Fe funcţionase ca un catalizator pentru Kenzie, care de atunci se simţise cât se poate de fericit. Relaţia lor atinsese niveluri de intimitate şi de încredere la care

Rainey nici nu sperase, căci încrederea nu fusese niciodată punctul ei forte.
Bunicii lui Rainey erau şi ei fericiţi. Deşi îi refuzaseră oferta de-a lua un avion pentru a fi prezenţi la decernarea Premiilor Academiei, promiseseră că aveau să vină la naşterea copilului. Virginia era pur şi simplu încântată de ideea de-a avea un strănepot.
Limuzina se opri. Era rândul lor să păşească pe covorul roşu. Kenzie o ajută pe Rainey să coboare din maşină, în timp ce mulţimea vuia de încântare.
- Hollywoodul te iubeşte, spuse el încet. Femeia care a făcut tot posibilul să îşi transpună viziunea în realitate şi care a reuşit să întreacă orice aşteptări. E reţeta perfectă ca să câştigi o grămadă de premii Oscar.
- Nominalizările sunt un semn de respect, dar nu vom câştiga multe premii, spuse ea pragmatic. Reţine

că sunt o femeie care a făcut tot posibilul să îşi transpună viziunea în realitate. însă bărbaţii sunt cei care câştigă de obicei când fac asta.
- Filmele cu încasări mari generează locuri de muncă, iar funcţionarii de rând care formează cea mai mare parte din personalul academiei te adoră pentru asta. O luă de braţ, şi intrară împreună în amfiteatrul uriaş, opriţi la fiecare pas pentru a fi îmbrăţişaţi.
Locurile lor, lângă culoar, erau în faţa lui Marcus şi a lui Naomi, care radiau. Ea şi Marcus dezvoltau, cu grijă, un nou tip de relaţie. Chiar dacă nu o menţionau niciodată deschis, între ei exista o legătură plină de căldură.
De partea cealaltă a culoarului erau Greg Marino şi Val, care venise în California ca să îl însoţească la decer-narea premiilor şi să se asigure că nu avea să o ia razna până afla dacă câştigase sau nu Oscarul pentru cea mai bună imagine. Val arăta superb în rochia ei vintage ti-nerească,

acoperită cu mărgeluţe negre strălucitoare, şi cu coafura splendidă pe care şi-o făcuse.
Ceremonia începu, şi Rainey descoperi că, în spatele încântării, se ascundea o senzaţie stranie de pace. Când fusese nominalizată pentru premiul Oscar pentru cea mai bună actriţă în rol secundar, îşi dorise cu disperare să îi dovedească fantomei lui Clementine că avea talent şi că putea avea succes fără să se autodistrugă. în seara aceasta nu mai avea nimic de dovedit.
Bineînţeles, asta nu însemna că nu voia să câştige. Scrâşni din dinţi când Sharif ratã premiul pentru cel mai bun actor în rol secundar. O merita din plin, fir-ar să fie! Acesta o privi cu un aer filosofic de pe locul lui. Chiar dacă nu câştigase un Oscar, rolul îl pusese pe coperta revistei People şi îi adusese munţi de scenarii.
Chiui când compozitorul muzicii din The Centurion câştigă premiul pentru cea mai bună muzică de film; suspină când regizorul artistic ratã premiul. Apoi veni rândul premiilor pentru imagine. Prezentatorul deschise plicul.
- Iar Oscarul pentru cea mai bună imagine i se acordă lui... Gregory Marino pentru The Centurion!
Greg sări pe culoar şi urcă pe scenă, zâmbind atât de larg, că ai fi putut crede că avea să i se rupă faţa în două. Gaşca din The Centurion îl susţinu cu strigăte de bucurie.
El le mulţumi tuturor persoanelor cărora li se mulţu-meşte în mod normal în astfel de ocazii, apoi încheie:
- Dar cel mai mult aş vrea să îi mulţumesc lui Raine Marlowe, o regizoare minunată care ştie când să-l lase pe directorul de imagine să îşi facă de cap. Publicul râse, iar el părăsi scena, ca să fie fotografiat şi intervievat în sala destinată presei.
Urmă decernarea premiului pentru scenariu adaptat, la care fusese nominalizată Rainey. îl strânse mai tare pe Kenzie de mână, deşi îşi păstră expresia impasibilă. Nu ar fi vrut să îşi trădeze dezamăgirea în faţa camerei de filmat. Când îşi auzi numele, preţ de-o clipă fu atât de şocată, încât nu îi veni să creadă. Dar Kenzie se ridică şi o ajută şi pe ea să se ridice, îmbrăţişând-o şi radiind de bucurie.
- Bravo, TLC! Dai câştigat pe drept!

El o ţinu ferm de mână în timp ce urcă treptele late ale scenei, întrebându-se ameţită câte sute de milioane de oameni din lumea întreagă o urmăreau urcând pe podium. Uitase toate replicile pe care le pregătise, aşa că sărută Oscarul şi spuse:
- Actriţele se chinuiesc din răsputeri să fie frumoase, dar de fapt le place să fie apreciate pentru mintea lor!
în uralele publicului, le mulţumi soţilor Gordon şi lui George Sherbourne pentru că scrisese un roman a cărui poveste profundă încă rezona şi în secolul douăzeci şi unu. Trecu cât putu de repede prin sala destinată presei, dorind să se întoarcă în public pentru a urmări celelalte premii. Rainey simţi un junghi slab de durere când află că nu luă premiul pentru cea mai bună actriţă. îşi câştigase deja Oscarul, şi, orice s-ar fi întâmplat în viitor, când avea să vină momentul, necrologul ei avea să spună: „Câştigătoarea Premiului Academiei, Raine Marlowe..." Dar îşi dorea cu adevărat şi cu disperare ca Kenzie să câştige premiul pentru cel mai bun actor. îl merita cu prisosinţă. El îi observă expresia, aşa că spuse încet:
- Nu e nici o problemă dacă nu câştig, Rainey, şi probabil nu voi câştiga. Nu e un rol prea eroic.
- Şi tocmai de aceea ar trebui să câştigi! spuse ea cu înverşunare. Câţi actori ar fi capabili să-şi dezvăluie sufletul cum ai făcut-o tu?
El se mulţumi să zâmbească, dar avea mâna rece. Lista de finalişti şi secvenţe de film nu se mai termina. La final, prezentatoarea, încântătoarea câştigătoare a premiului pentru cea mai bună actriţă din anul anterior, deschise plicul şi clipi de câteva ori, cu ochii la hârtia din interior.
- Premiul Academiei pentru cel mai bun actor i se acordă lui... Kenzie Scott pentru filmul The Centurion.
Rainey ţipă şi îl îmbrăţişă, dar Kenzie o strânse de mână calm, apoi se ridică şi se îndreptă spre scenă. Publicul aprecia alegerea, aşa că aplauzele răsunară mult timp. Kenzie se uită înspre public, iar Rainey ştiu că, în momentul acela, un miliard de oameni din întreaga lume aveau să creadă că se uita chiar la ei.
Când sala se potoli, el spuse gânditor:

- Rolurile cu adevărat minunate nu sunt foarte dese, dar John Randall este unul dintre ele. The Centurion este o poveste despre supravieţuire şi creştere, despre o a doua şansă şi despre eliberare. Sunt mulţi cei care mi-au oferit sprijinul şi nu-i pot menţiona pe toţi, dar trebuie să îl amintesc în mod deosebit pe Charles Winfield, mentorul şi prietenul meu. Menţionă alte câteva nume, apoi se uită la Rainey: Dar cel mai mult aş vrea să îi mulţumesc soţiei meie, Raine Marlowe, care m-a cam silit să accept acest rol - publicul râse - şi mi-a oferit astfel cea mai profundă experienţă din viaţa mea, precum şi o a doua şansă. Adăugă apoi pe un ton intim, ca şi când ar fi fost doar ei doi acolo: Te iubesc, Rainey.

Ridică Oscarul spre ea, ca un omagiu. Chiar dacă ştia că un miliard de oameni aveau s-o vadă plângând în faţa camerei de filmat, Rainey nu îşi putu controla lacrimile. Ai naibii hormoni!

Când Kenzie se întoarse la locul său, ea se cuibări sub braţul lui şi îşi sprijini capul pe umărul lui. Se simţea deopotrivă îngreţoşată, obosită şi fericită, dar îmbrăţişarea lui Kenzie era atât de confortabilă, că aproape aţipi, în ciuda încântării stranii pe care o simţea.

Apoi îşi auzi numele.

- Raine Marlowe, pentru filmul The Centurioni

îşi înălţă capul şi se holbă la Kenzie, uimită.

- Nu visezi! Tocmai ai câştigat Oscarul pentru cel mai bun regizor. O ajută să se ridice, zâmbindu-i intim. Sunt foarte mândru de tine, iubito!

El o conduse până la scări şi avea de gând să se retragă, dar ea îl ţinu de braţ.

- Vino cu mine! S-ar putea să mă pierd cu firea şi să am nevoie de ajutor.

El urcă treptele late odată cu ea, dar rămase în afara razei camerei de filmat, în timp ce ea parcurse scena. Spre deosebire de încântarea sălbatică pe care o simţise când câştigase premiul pentru scenariu adaptat, Rainey constată că, de data aceasta, era foarte calmă.

- Va fi foarte greu să depăşesc această reuşită cu al doilea film al meu, glumi ea. Realizarea unui film este o

sarcină incredibil de complexă, care implică enorm de multă muncă din partea unei armate de oameni dedicaţi. Când totul se îmbină, rezultatul este magic. Dacă ar fi să îi enumăr pe toţi cei care au făcut din The Centurion ceea ce este acum, poliţia academiei ar veni şi m-ar lua pe sus de pe scenă. Trebuie însă să o menţionez pe prietena mea Val Covington, care a susţinut că pot să fac filmul când nici măcar eu nu credeam că aş fi în stare. Val, asta depăşeşte cea mai bună îngheţată cu sos de caramel din lume. Ii zâmbi prietenei ei, care radia de bucurie. Le mulţumesc, de asemenea, lui Marcus şi lui Naomi Gordon, producătorii care au riscat cu un regizor fără experienţă pentru că le place acest domeniu în aceeaşi măsură ca mie. Şi, cel mai mult, îi mulţumesc lui Kenzie Scott, un mare actor şi un soţ şi mai grozav.
Oare ar fi fost prea banal să spună cât de mult îl iubea? înainte să se poată hotărî, avu o contracţie înverşunat de dureroasă. Dumnezeule mare! Nu se simţise aşa ciudat doar din pricina surescitării!
Ameţită, se prinse de podium, în timp ce Oscarul îi căzu cu zgomot pe scenă.
- Cred că intru în travaliu, icni ea, dar n-aş scrie niciodată o scenă ca asta. E un clişeu aşa răsuflat!
- Poţi rescrie scena mai târziu, iubire, îl auzi ea pe Kenzie, care o luă în braţe.
Rainey se prinse de el, în timp ce acesta o căra pe braţe şi trecea pe lângă o mulţime de feţe uimite, tulburate. Din cărţile despre sarcină pe care le citise aflase că unele femei chiar intrau în travaliu rapid. Dar de ce i se întâmpla ei şi de ce acum?

Pentru că exista un Dumnezeu cu un simţ al umorului răutăcios.
Academia pregătise o ambulanţă doar pentru ea. Refuzând ajutorul, Kenzie o urcă în maşină şi o întinse uşor pe patul din interior.
- Nu-ţi face griji, TLC, copilul nostru este un artist înnăscut, aşa că îşi va interpreta rolul fără greşeală.

îngenunche lângă ea, iar ambulanţa se urni din loc.
„Lumea-ntreagă e o scenă..."
Ea zâmbi, apoi îi strânse cu putere mâna când simţi o nouă contracţie.
Ce putea fi mai bun decât să continue cu Shakespeare?
Chiar dacă era obosit de parcă ar fi participat la un maraton, Kenzie nu îşi putea lua ochii de la Rainey şi de la fetiţa lor roşcată nou-născută.
- Nu numai că am câştigat cel mai mare premiu, dar momentul ales de tine ca să naşti ne-a oferit cea mai bună scuză ca să nu participăm la petrecerile de după decernarea premiilor Oscar.
Rainey chicoti. Era obosită, şi machiajul i se întinse, dar era frumoasă şi profund mulţumită, părul ei de culoarea caisei revărsându-se peste lenjeria de pat albă din spital.
- N-aş fi făcut faţă la petreceri, dar îmi pare totuşi rău că nu i-am văzut pe Marcus şi pe Naomi acceptând Oscarul nostru pentru cel mai bun film al anului.
- Ne putem uita mai târziu, pe casetă. Ezită, apoi continuă: Pot să o iau în braţe?
- Sigur că da. E pe jumătate a ta.
Cu grijă, Rainey îi dădu copilul.
îngrozit că ar putea să o rănească, el aşeză pe un braţ copila care moţăia, uitându-se cu veneraţie la mâinile-i micuţe şi la feţişoara roşie. Fiica lui. Fiica lui.
Fetiţa deschise ochişorii şi clipi la el. Inima îi bătu cu putere. Nu ştiuse că exista o astfel de iubire instantanee, profundă, necondiţionată. încă era îngrozit, dar îşi dădea vag seama că spaima era o stare normală când erai părinte.
Jură atunci solemn că acel copil avea să fie crescut cu iubirea şi protecţia pe care le meritau toţi copiii, dar de care, din păcate, mulţi nu aveau parte. Chiar dacă bănuia că a fi părinte avea să fie cel mai dificil rol pe care îl interpretase vreodată, el şi Rainey, împreună, aveau să se descurce mult mai bine decât o făcuseră părinţii lor.
- Ne-am hotărât ce nume o să-i punem? întrebă Rainey somnoroasă.

- Faith, spuse el uşor, în timp ce îi înapoie fetiţa soţiei lui. O să-i punem numele Faith.

mulţumiri
în spatele splendorii producţiei de filme se ascunde foarte multă muncă asiduă. îi mulţumesc în special Juliei Ganis, pentru privirea ei ageră, cunoştinţele vaste şi poveştile minunate şi pentru că m-a ajutat să înţeleg aspectele creative şi tehnice ale unui film. Le mulţumesc şi Barbarei Ankrum şi lui Shannon Katona pentru că m-au ajutat să înţeleg întregul proces, precum şi Laurei Resnick pentru că mi-a împărtăşit din amintirile ei din timpul cursurilor de actorie în stil britanic.
Campania
IUBEŞTI SĂ CITEŞTI
Declaraţii de dragoste ale cititorilor romantici
Andreea Popescu - Iubite, mă cheamă în parcul secretos ce freamătă de şoapte şi musteşte a iubire. Aleile dosite în magia trecutului ne aşteaptă. Te aud. Paşii tăi fermi umplu cu reflexii de iubire pământul. Te văd. Chipul tău tainic îmi surâde păreri. Atinge-mi tâmpla rece de gânduri, mâinile tale tămăduitoare alungă durerea şi alină. Sărută-mă. Parfumul tău irizant îmbată aerul umed. Ochii tăi adumbriţi de trăiri şi prevestitori de furtuni mă reţin hipnotic. Buzele tale febrile mă încătuşează frenetic în noianul simţurilor. Te privesc. Unde te-ai ascuns până acum, chip frumos, ţesut din vise şi iubire?
Mariana Răstoacă - Gustul dragostei e mai îmbătător decât orice, lasă-mă sa mă plimb zi de zi beată de fericire alături de tine. îţi promit o dragoste eternă, la bine şi la greu, îţi promit că vei fi ecoul sufletului meu, îţi promit că iubirea pentru tine va fi fără limite şi fără condiţii.
Delia Iuliana Ciucă - Crezi în dragoste la prima vedere sau e nevoie să mai trec încă o dată prin faţa ta, pentru a simţi muzica inimii mele care, de când te-a zărit, fredonează întruna un cântec doar de ea ştiut?

Dorin - Tu eşti aleasa inimii! Ador nopţile când învăţam să ne citim dorinţele din priviri şi le recitam în săruturi. îţi ador privirile înecate-n lumină, aroma pielii catifelate, gura ta zâm-bitoare aşteptând un sărut, visele tale ascunse pe care mi le dezvălui doar mie, cuvintele şoptite pe care ştiu să le ghicesc, dansul trupului tau făcând dragoste, o femeie dăruind şi pri-mind iubire... şi zâmbete, şi lacrimi, şi plăcere. Te iubesc!
Constantin Suca - Am hoinărit pribeag până te-am găsit. Cu fiecare zi, mă conving tot mai mult că eşti alegerea perfectă, tu - aleasa inimii mele, soţia mea, iubita mea, prietena, confidenta şi mama copiilor mei. Alături de tine viaţa mea este un dans al pasiunii, o fericire periculoasă. Sunt un rebel hoinar care a ales cu inima îmblânzitoarea de suflete. Te preţuiesc enorm şi îţi mulţumesc că m-ai învăţat mereu să îndrăznesc să visez. Declar solemn că iubirea dăinuie peste timp şi capătă forme mult mai profunde. Am renunţat la jocurile periculoase, la legăturile primejdioase şi m-am predat magiei destinului. O inima neîmblânzită1 Nici vorbă. Mai degrabă îmblânzirea unui rebel.
Alecna Şincu - Adevărata dragoste, cea pe care ţi-o port în suflet, nu se poate exprima în cuvinte, ci în gesturi tandre, nu este afectată de prezenţa altora în viaţa mea şi nu dispare odată cu trecerea anilor. Cu fiecare zi te iubesc tot mai mult, şi pot afirma cu mâna pe inimă că sunt una dintre persoanele care s-a îndrăgostit la prima vedere. Pentru mine, dragostea e otrava perfectă ce mă consumă zi de zi. Şi de-aş putea trăi două vieţi, tot pe tine te-aş alege. Nu e atât de greu de înţeles când eşti îndrăgostit. Pur şi simplu simţi că ai făcut alegerea perfectă: te iubesc, dragul meu.
Simona Păun - Am crezut că vom fi doar prieteni. Nu mi-am imaginat nici o clipă că alături de tine, dragul meu, voi cunoaşte adevărata dragoste. M-ai învăţat să apreciez întotdeauna ceea ce am, m-ai susţinut, şi astăzi am devenit femeia puternică şi încrezătoare pe care o iubeşti. Mă îndră-gostesc de tine iar şi iar, pentru că fiecare zi petrecută împre-ună e o provocare. Dulce.

1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, CM fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna
7. Danielle Steel, legături de familie
8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tăinuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viaţă
16. Mary Jo Putney, Umbrele trecutului
17. Mary Jo Putney, Pasiune şi onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Un sărut la miezul nopţii
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeiţa răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis
27. Danielle Steel, îngerul păzitor
28. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 1
29. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 2
30. Fem Michaels, Un Crăciun de neuitat
31. Fern Michaels, O dorinţă de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 1
35. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 1

40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 2
41. Mary Jo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. Ellen Maister, Viefi paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, înainte de furtună
52. Danielle Steel, Două vieţi
53. Mary Jo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Mary Jo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 1
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 2
62. Danielle Steel, Vărstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducţie
64. Judy Astley, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotita
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Vendome
68. Anne Golon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, îmblânzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altădată
71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută
75. Fern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relaţie periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii

79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale
82. Helen Warner, Invitaţie la nuntă
83. Jill Shalvis, Irezistibil
84. Amanda Quick, Legământul iubirii
85. Nora Roberts, Paşi spre fericire
86. Luanne Rice, Un albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieţii
88. Amanda Quick, Dorinţa
89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Mary Jo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire
92. Fem Michaels, în căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunţi şi o moştenire
94. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 1
95. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii
99. Lisa Jackson, Iubire vinovată
100. Beth Kendrick, Greşeli din dragoste
101. Danielle Steel, Dincolo de aparenţe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua şansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite
107. Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aventură deo noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Mary Jo Putney, Râul de foc
111. Amanda Quick, Şarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase
114. Amanda Quick, Misterul Afroditei
115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopţii
117. Mary Jo Putney, îmblânzirea unui rebel

118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Mary Jo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Faţetele dragostei
123. Amanda Quick, O pradă uşoară
124. Mary Jo Putney, Daruri periculoase
125. Mary Jo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Mary Jo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Mary Jo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi
131. Elizabeth Naughton, Aşteaptă-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ţi visul
133. Mary Jo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei
135. Mary Jo Putney, Mătase şi secrete
136. Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, Un sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopţii
140. Mary Jo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găseşte-ţi visul
143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut
144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracţie periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
150. Amanda Quick, Otrava perfectă
151. Mary Jo Putney, Tunete şi trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 1
153. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă

157. Amanda Quick, O iubire neconvenţională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră - Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Mary Jo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopţii
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi
171. Mary Jo Putney, Mireasa din China
172. Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopţii
174. Linda Howard, Alegerea inimii
175. Mary Jo Putney, Un târg neobişnuit
176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat
179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului
181. Amanda Quick, Suflete sălbatice
182. Lisa Jackson, Păcatul originar
183. Mary Jo Putney, Iubire regăsită
184. Nora Roberts, Refugiul - voi. 1

185. Nora Roberts, Refugiul - voi. 2
186. Sidney Sheldon, îngerul întunericului
187. Amanda Quick, Afaceri de familie
188. Mary Jo Putney, Jurăminte neobişnuite
189. Nora Roberts, Magia trecutului
190. J.D. Robb, Sanctuarul
191. Mary Jo Putney, Focul ascuns
192. Barbara Cartland, în sfârşit, dragostea
193. Sandra Brown, în căutarea adevărului

194. Mary Balogh, Primul pas: Căsătoria
195. Amanda Quick, Femeia misterioasă

Crescută de bunicii materni cu răceală şi reţinere şi afectată de viaţa aventuroasă a mamei ei, Rai nev Marlowe îşi promite să nu se lase niciodată rănită de un bărbat şi este hotărâtă să fugă din calea dragostei. Căsătoria ei cu Kenzie vine ca o surpriză pentru amândoi, un gest nebunesc pe care îl fac într-un moment de prea mare entuziasm, dar ei reuşesc să dezvolte o relaţie frumoasă... până când Kenzie are o escapadă peste care Rainey nu poate să treacă. Dorind să-şi depăşească statutul de actriţă şi să îşi vadă: împlinit visul de a regiza un film diferit de producţiile de la Hollywood şi pentru a-şi spori şansele de a atrage finanţatori, Rainey are nevoie de un actor de primă-clasă care să interpreteze rolul principal masculin. Şi cea mai potrivită persoană i se pare nimeni altul decât soţul ei, Kenzie Scott, cu care se află în plin proces de divorţ. îndrăgostit în continuare de soţia lui, Kenzie acceptă rolul fără a citi scenariul. Dar după începerea filmărilor, el îşi dă seama că acesta va fi cel mai greu rol din viaţa lui - şi nu doar pentru că filmul este regizat de femeia pe care o iubeşte, ci pentru că drama personajului scoate la iveală o parte dureroasă din trecutul lui, pe care reuşise să o ţină adânc îngropată până atunci.
Mary Jo Putney este unul dintre cei mai bine vân- j duţi autori americani de ficţiune romantică, bucu- rându-se de o prezenţă permanentă în topurile, publicaţiilor New York Times, Wall Street Journal . şi Publishers Weekly.
Află mai mult pe: IZ www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-741-488-2 9786067 414882
L